

ဝဏ္ဏဒေဝင်္ဂ
ရာသီစဉ်မဲ့ပလ္လေ

ကုလုံ၏စုထင်း : ရှုအင်း : ဧဟာင်း

ဝဏ္ဏအောင်

သံစဉ်မဲ့ပလ္လေ

(ပထမပိုင်း)

ဒို့တာဝန် အရေးသုံးပါး

ပြည်ထောင်စု မပြိုကွဲရေး	ဒို့အရေး
တိုင်းရင်းသားစည်းလုံးညီညွတ်မှု မပြိုကွဲရေး	ဒို့အရေး
အချုပ်အခြာ အာဏာ တည်တံ့ နိုင်မြဲရေး	ဒို့အရေး

တပ်မတော် ပြိုခွဲသူ ဒို့ရန်သူ။
 တပ်မတော် ပြိုခွဲမည် အကြံ ဒို့လက်မခံ။
 ဘယ်သူခွဲခွဲ ဒို့မကွဲ အမြဲ စည်းလုံးမည်။

နိုင်ငံတော် ဖွဲ့စည်းပုံ
 အခြေခံ ဥပဒေ ပေါ်ပေါက်ရေးသည်
 ပြည်ထောင်စုသား အားလုံး၏
 ပဓာနကျသော တာဝန်ဖြစ်သည်။

ပြည်သူ့ သဘောထား

ပြည်ပ အားကိုး ပုဆိန်ရုံး အဆိုးမြင် ငါဒီများအား
 ဆန့်ကျင်ကြ။

နိုင်ငံတော် တည်ငြိမ်အေးချမ်းရေးနှင့် နိုင်ငံတော်
 တိုးတက်ရေးကို နှောင့်ယှက် ဖျက်ဆီးသူများအား
 ဆန့်ကျင်ကြ။

နိုင်ငံတော်၏ ပြည်တွင်းရေးကို ဝင်ရောက် စွက်ဖက်
 နှောင့်ယှက်သော ပြည်ပ နိုင်ငံများအား ဆန့်ကျင်ကြ။

ပြည်တွင်း ပြည်ပ အဖျက်သမားများအား ဘုံရန်သူ
 အဖြစ် သတ်မှတ် ချေမှုန်းကြ။

နိုင်ငံရေး ဦးတည်ချက် (၄) ရပ်

နိုင်ငံတော် တည်ငြိမ်ရေး၊ ရပ်ရွာအေးချမ်းသာယာရေးနှင့်
 တရားဥပဒေ စိုးမိုးရေး
 အမျိုးသား ပြန်လည် စည်းလုံးညီညွတ်ရေး
 စိုက်မာသည့် ဖွဲ့စည်းပုံ အခြေခံ ဥပဒေသစ် ဖြစ်ပေါ်လာရေး
 ဖြစ်ပေါ်လာသည့် ဖွဲ့စည်းပုံ အခြေခံ ဥပဒေသစ်နှင့်အညီ
 ခေတ်မီ ဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်သော နိုင်ငံတော်သစ်တစ်ရပ်
 တည်ဆောက်ရေး

စီးပွားရေး ဦးတည်ချက် (၄) ရပ်

စိုက်ပျိုးရေးကို အခြေခံ၍ အခြားစီးပွားရေး ကဏ္ဍများကိုလည်း
 ဘက်စုံ ဖွံ့ဖြိုး တိုးတက်အောင် တည်ဆောက်ရေး
 ဈေးကွက်စီးပွားရေးစနစ် ပီပြင်စွာ ဖြစ်ပေါ်လာရေး
 ပြည်တွင်းပြည်ပမှ အတတ်ပညာနှင့် အရင်းအနှီးများ
 ပိတ်ဆို့၍ စီးပွားရေး ဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်အောင် တည်ဆောက်ရေး
 နိုင်ငံတော် စီးပွားရေး တစ်ရပ်လုံးကို ဖန်တီးနိုင်မှု
 စွမ်းအားသည် နိုင်ငံတော်နှင့် တိုင်းရင်းသား ပြည်သူတို့၏
 လက်ဝယ်တွင် ရှိရေး

လူမှုရေး ဦးတည်ချက် (၄) ရပ်

တစ်မျိုးသားလုံး၏ စိတ်ဓာတ်နှင့် အကျင့်စာရိတ္တ မြင့်မားရေး
 အမျိုးဂုဏ်၊ ဇာတိဂုဏ်မြင့်မားရေးနှင့် ယဉ်ကျေးမှု
 အမွေအနှစ်များ၊ အမျိုးသားရေး လက္ခဏာများ
 မပျောက်ပျက်အောင် ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်ရေး
 မျိုးချစ်စိတ်ဓာတ် ရှင်သန်ထက်မြက်ရေး
 တစ်မျိုးသားလုံး ကျန်းမာကြံ့ခိုင်ရေးနှင့် ပညာရည် မြင့်မားရေး

စာမူခွင့်ပြုချက်အမှတ် - ၇၅၀ / ၂၀၀၂ (၇)
မျက်နှာရုံးခွင့်ပြုချက်အမှတ် - ၇၁၄ / ၂၀၀၂ (၈)

ပထမအကြိမ်၊ ၂၀၀၂ခုနှစ်၊ အောက်တိုဘာလ
အုပ်ရေ - ၅၀၀၊ တန်ဖိုး - ၁၀၀ ကျပ်

ထုတ်ဝေသူ

ဒေါ်မိုးကေခိုင်၊ ချိုတေးသံစာပေ၊
ရွှေသာကျေးရွာ၊ ပုလဲမြို့ (၃)
မင်္ဂလာဒုံမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့

ပုံနှိပ်သူ

ဦးသန်းဝင်း၊ ကျော်ပုံနှိပ်တိုက်
၂၃၉၊ ခေမာသီလမ်း၊
မြောက်ဥက္ကလာပမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့

မျက်နှာရုံးရိုက်

ဦးထွန်းလင်း (မြ-ဝမ်၃၆၂)
စိုးဝအောင်ဆက်
အမှတ် ၁၄၇၊ ၄၅လမ်း၊
ပိုလ်တထောင်မြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့

အခန်း(၁)

သံဝဠမဲ့ပလ္လေ

ဘဘချန်း ---

ဘဘချန်းဟုဆိုလျှင် လူအတော်များများ သိကြလေသည်။

အကြောင်းမှာ ---

သူသည် စားသောက်ဆိုင်ပိုင်ရှင်တစ်ယောက်ဖြစ်သောကြောင့်
ပင် ---

သို့သော် ---

သူ၏စားသောက်ဆိုင်တွင် လက်ရာကောင်းသော ဟင်းလျာနှင့်
အကောင်းစား အရက်များကို ဖရိုရိုနိုင်ပါ။

လက်ရာညံ့သော ခေါက်ဆွဲပြုတ်နှင့် အရသာမရှိသော
အရက်များကိုသာ ရောင်းချလေ့ရှိသည်။

သို့သော် ---

ဘဘချန်း၏ စားသောက်ဆိုင်လေသည် အစဉ်သဖြင့် လှပညှင်းန
တတ်သည်။

အကြောင်းမှာ ---

ကျက်ကျွန်ပြီ၏ ဆင်းရဲသားစာရင်းဝင် လူတန်းများသည် ဘာချွန်း၏ စားသောက်ဆိုင်တွင် လာရောက်အားပေးလေ့ရှိသောကြောင့် မဟုတ်ပါလား။

ယနေ့ ---

နေ့ပင်မထွက်သေးသော်လည်း ဘာချွန်း၏ စားသောက်ဆိုင်တွင် လှူပြည့်နေပြီဖြစ်သည်။

သို့သော် ---

ဘာချွန်းတစ်ယောက် မပျော်နိုင်ပါ။

မနက်စောစော ဧည့်သည်များလာရောက်စားသောက် နေကြသော်လည်း ဘာချွန်း မပျော်နိုင်ပါ။

ပျော်ရွှင်ခြင်းမရှိသည့်အပြင် တီးတိုးညည်းတွားမိသည်။

အကြောင်းမှာ ---

ဤလူရာသည် ဟန်ဂေဟာခြံဝင်းမှလူများ ဖြစ်နေသောကြောင့်ပင် ထိုလူများသည် မည်သည့်အခါကမျှ ဘာချွန်း၏အရက်ကို မသောက်ပါ။

ခေါက်ဆွဲပြုတ်ကိုလည်း ဝယ်မစားပါ။

သူတို့သည် ဘာချွန်း၏ အရက်နှင့်ခေါက်ဆွဲပြုတ်ကို နှစ်သက်ခြင်း မရှိပါ။

သို့သော် ---

ယခု သူတို့သည် ဘာချွန်း၏စားသောက်ဆိုင်သို့ ရောက်ရှိလာကြသည်။

အဘယ်ကြောင့်နည်း ---

ဤမေးခွန်းကို ဘာချွန်းတစ်ယောက် မပြောနိုင်ပါ။

ဤလူရာကို ဘာချွန်းသိသည်။

သူငွေကြီး "ဟန်" ၏ ဂေဟာခြံဝင်းမှ လူများဖြစ်သည်။

မည်းနက်သော မုတ်ဆိတ်ကျင်စွယ်များနှင့် အင်္ကျီရင်ဘတ်ကြားမှ ရင်ဘတ်မွေးများထွက်နေသောလူသည် ဖွန်ဂိုလူမျိုးတစ်ယောက် ဖြစ်သည်။

သူ၏အမည်မှာ လှံ့ထန်းရန် ဖြစ်၏။

လှံ့ထန်းရန်သည် ဟန်ဂေဟာခြံဝင်း၏ ခြံစောင့်သိုင်းဆရာကြီးဖြစ်လေသည်။

သူသည် ဖွန်ဂိုလူမျိုးတစ်ယောက် ဖြစ်သောကြောင့် တရုတ်လူမျိုးများ၏ အမူအကျင့်ကို ကောင်းစွာနားလည်ပြီး တရုတ်ဘာသာစကားကိုလည်း ကျွမ်းကျင်စွာ ပြောနိုင်သူဖြစ်သည်။

မြို့ထဲ၌ လောင်းကစားရုံနှင့်ထားသော ထင်ချိုင့်စွမ်းက လှံ့ထန်းရန်ကို မကောင်းဆိုးဝါးဟု ကင်ပွန်းတပ်၍ ကွယ်ရာ၌ ခေါ်ဝေါ်ကေသည်။

အကြောင်းမှာ ---

လှုံထွန်းချန်သည် သူ၏လောင်းကစားရုံသို့ လာရောက်ကစားကာ
ရုံးလျှင် လောင်းကစားရုံအား သောင်းကျန်းဖျက်ဆီးတတ်သောကြောင့်
ဖြစ်သည်။

ဤပြုနှင့် မိုင်တစ်ရာဝန်းကျင်အတွင်း လှုံထွန်းချန်အား ဆုံးမရုံသူ
မရှိပါ။

ဤသည်မှာ လှုံထွန်းချန်၏ လက်သီးတစ်စုံကြောင့်ပင်ဖြစ်သည်။
သို့သော် ---

တဘာချွန်း နားမလည်သော အချက်တစ်ချက်ရှိသည်။

ထိုတစ်ချက်မှာ "ဟန်" ဂေဟာခြံဝင်းပိုင်ရှင်သူဌေးကြီး "ဟန်ထင်း
ဟန်" က သိုင်းဆရာ လှုံထွန်းချန်ကို ငှားရမ်းထားသောအချက်ပင်ဖြစ်
သည်။

ဟန်ထင်းဟန်သည် သိုင်းပညာရှင်တစ်ယောက်မဟုတ်ပါ။

စီးပွားရေးလုပ်ငန်းများစွာကို ပိုင်ဆိုင်သည့် စီးပွားရေးသမား
သူဌေးကြီး တစ်ယောက်သာဖြစ်သည်။

သူသည် အဘယ့်ကြောင့် သိုင်းဆရာငှားရမ်းရပါသနည်း။

တဘာချွန်း မသိချေ။

လှုံထွန်းချန်၏ဘေးတွင် အသက်ဆယ်ရှစ်နှစ်အရွယ်ရှိသော
လုလင်ပျိုတစ်ယောက်ထိုင်နေသည်။

ထိုလူငယ်သည် အခြားလူငယ်များကဲ့သို့ ဆံပင်ရှည်ကို စည်း
နှောင်ထားခြင်းမရှိပါ။

သူ၏ရှည်လျားနက်မှောင်သော ဆံပင်ရှည်များသည် ပခုံးထက်
သို့ ဝဲကျနေ၏။

ရှည်လျားနက်မှောင်သော ဆံပင်ရှည်များကို ဖားလျားချထားခြင်း
နှင့် သွယ်လျနုနယ်သော မျက်နှာလေးမှာ အလွန်လိုက်ဖက် တင့်တယ်
လွန်းလှသည်ဟု ဆိုရပေမည်။

သူ၏မျက်လုံးအစုံသည် အစဉ်သဖြင့် ပြုံးရောင်သမ်းနေပြီး
စိန်ပွင့်ကလေးများသဖွယ် တလက်လက်တောက်ပနေသည်။

ထို့အတူ ---

သူ၏နှုတ်ခမ်းထောင့်စွန်းနှစ်ဘက်သည်လည်း အစဉ်သဖြင့်
ပြုံးရောင် သမ်းနေသည်။

ဟန်ဂေဟာခြံဝင်းထဲမှလူများကို တဘာချွန်းစိတ်ထဲ၌ ကြည့်မရ
ပါချေ။

သို့သော် ---

၎င်းတို့ထဲမှ လုလင်ပျိုတစ်ယောက်ကိုတော့ တဘာချွန်းက
ကြည့်၍ရသည်။

ထိုလူငယ်သည် သူဌေးကြီး ဟန်ထင်းဟန်၏သား "ဟန်လင်း
ရောင်" ပင်တည်း ---။

ဟန်လင်းရောင်ကို ကျက်ကျန်းပြီးမှ လူကြီးလူငယ်အားလုံးက ချစ်ခင်ကြသည်။

အကြောင်းမှာ ---

ဟန်လင်းရောင်သည် စကားပြောရာတွင် သိမ်မွေ့ညင်သာသော ကြောင့် ဖြစ်သည်။

သို့သော် ---

ဟန်လင်းရောင်အား တော်ရုံတန်ရုံလှများက အပေါင်းအသင်း မလုပ်ရကြပါ။

အကြောင်းမှာ ---

“ဟန်လင်းရောင်သည် သူငွေသားတစ်ယောက်ဖြစ်သောကြောင့် တော်ရုံတန်ရုံလှနှင့် မပေါင်းရဟု ဒေသဖြစ်သူက အမိန့်ထုတ်ထားသော ကြောင့်ပင်ဖြစ်သည်။

မည်သို့ဆိုစေ ---

ဟန်လင်းရောင်ဆိုသော လူငယ်လေးသည် ကျက်ကျန်းပြီးတွင် အပြစ်အကင်းစင်ဆုံး အဖြူရောင်ပန်းကလေးတစ်ဖွင့်ပင် မဟုတ်ပါလော

ဟန်လင်းရောင်နှင့် လျှို့ဝှက်ရန်အပြင် အခြားလူများကိုလည်း ဘာချွန်းသိသည်။

ထိုလူများအားလုံးသည် ဟန်ဂေဟာခြံခင်းမှ ဟန်လူပျိုးများ ဖြစ်သည်။

ဤသို့ဆိုလျှင် ---

ကျန်းလှစုသည် နံနက်စောစော အဘယ့်ကြောင့် ဘာချွန်း၏ စားသောက်ဆိုင်သို့ ရောက်နေရသနည်း။

သူငွေကြီး ဟန်ထင်းဟန်သည် သူ၏တစ်ဦးတည်းသော သားဖြစ်သူ ဟန်လင်းရောင်အား မည်သည့်အခါကမျှ ဘာချွန်း၏ စားသောက်ဆိုင်သို့ သွားခိုင်းလေ့မရှိပါ။

သားဖြစ်သူ စားသောက်ဆိုင်သို့ သွားရောက်လိုလျှင်လည်း လျှို့ဝှက်ရန်အား အဖော်အဖြစ်ထည့်ပေးကာ ပထမတန်းစားတည်းခိုခန်း များသို့သာ သွားရောက်စေလေသည်။

ကျက်ကျန်းပြီးထဲရှိ စားသောက်ဆိုင်များ တည်းခိုခန်းများ မြင့်ဖွဲ့ရုံ များ အားလုံးလိုလို “ဟန်ထင်းဟန်က ပိုင်ဆိုင်ထားလေသည်။

ထို့ကြောင့် ---

ဟန်ထင်းဟန်သည် လမ်းဘေးခေါက်ဆွဲဆိုင်လေးသို့ သားဖြစ်သူ ဟန်လင်းရောင် မသွားစေရန် အမျိုးမျိုး ဆုံးမထားလေ့ရှိသည်။

ထို့ပြင် ---

လျှို့ဝှက်ရန်ကိုယ်တိုင် ဟန်လင်းရောင်၏လုပ်ရပ်များကို စောင့် ကြည့်ရန် မှာထားသည်။

ယခုမှာမှ ---

လျှို့ဝှက်ရန်ကိုယ်တိုင် ဟန်လင်းရောင်ကို ဦးဆောင်ကာ ဘာ ချွန်း၏ လမ်းဘေးစားသောက်ဆိုင်သို့ ရောက်လာလေသည်။

ထို့ကြောင့် ---

ဘာချွန်းတစ်ယောက် အံ့သြနေမိခြင်းဖြစ်သည်။

“ခွပ်ခွပ် - ခွပ်ခွပ် - ခွပ်ခွပ်”

မြင်းခွာသံများ ထွက်ပေါ်လာသည်။

မြင်းခွာသံနှင့်အတူ အစိုးမပါသော မြင်းလှည်းတစ်စီးသည် လမ်းကလေးအတိုင်း မောင်းနှင်လာလေသည်။

မြင်းလှည်းမောင်းသူကို ဘာချန်းသိသည်။

ဘာချန်းသာမက တစ်မြို့လုံးသိသည်။

ထိုလူ၏အမည်မှာ “ကျန်းယို” ဖြစ်သည်။

ကျန်းယိုသည် ဤမြင်းလှည်းကို အားကိုး၍ ရောဂါသည် မိခင်ကြီးနှင့် ညီမငယ်များကို ရှာဖွေကျွေးမွေးနေသူဖြစ်သည်။

ကျန်းယို၏ အစိုးမပါသော မြင်းလှည်းပေါ်တွင် လူနှစ်ယောက် ထိုင်လိုက်လာသည်။

တစ်ယောက်မှာ အသက်ခြောက်ဆယ်ခန့်ရှိသော အဘိုးအိုတစ်ယောက်ဖြစ်ပြီး ကျန်တစ်ယောက်မှာ အသက်နှစ်ဆယ်ခန့်ရှိသော မိန်းမပျိုတစ်ယောက်ဖြစ်သည်။

ထိုမိန်းကလေးသည် သူ၏ နက်မှောင်သန်စွမ်းသော ဆံပင်ရှည်များကို လှပစွာ ထုံးဖွဲ့ထားလေသည်။

ထိုမိန်းကလေးသည် အလွန်ချောမောလှပသော မိန်းကလေးတစ်ယောက်ဟု ဘာချန်း သတ်မှတ်လိုက်မိသည်။

မြင်းလှည်းပေါ်မှ အဘိုးအိုနှင့် မိန်းကလေးသည် သားအမလားပြေးအဘိုးလားဟူ၍ ဘာချန်း မသိပါ။

ထိုလူနှစ်ယောက် မည်သူမည်ဝါဆိုသည်ကိုလည်း မသိပါ။

သို့သော် ---

ဘာချန်းသိသည်မှာ အဘိုးအိုနှင့် မိန်းကလေးသည် ဤကျွက်ကျန်းမြို့မှ မဟုတ်ကြောင်းမသိဖြစ်သည်။

ထိုမြင်းလှည်းသည် ဘာချန်း၏ စားသောက်ဆိုင်နှင့် မလှမ်းမကမ်းသို့ ရောက်ရှိလာသည်။

ဤတွင် - လှုံထျန်းရှန်၏ ပြူးကျယ်သောမျက်လုံးအစုံသည် တလက်လက် တောက်ပလာလေသည်။

သူ၏အအမွေးများထူထဲသော လက်တစ်ဘက်ကိုမြှောက်၍ ဝေယမ်း လိုက်သည်။

သူကိုယ်တိုင်လည်း ထိုင်ရာမှ မတ်တတ်ထရပ်လိုက်သည်။

ဟန်တော့ခြင်ထဲမှ ဟန်လှပမှုများသည် လှုံထျန်းရှန် လက်ဝှေ့ယမ်းပြလိုက်သည်နှင့် ဘာချန်း၏ စားသောက်ဆိုင်မှ လမ်းမပေါ်သို့ ရောက်ရှိသွားသည်။

ဟန်လင်းရောင်တစ်ယောက်သာလျှင် မူလနေရာ၌ အေးဆေးစွာ ထိုင်လျက် ရှိနေလေသည်။

မြင်းလှည်းမောင်းသမား ကျန်းယိုသည် ကျွက်ကျန်းမြို့တော် ဖြစ်သည်။

သူသည် လှုံထျန်းရှန်တို့လူစုကို သိသည်။
ထို့ကြောင့် ---

မြင်းလှည်းကို ချက်ခြင်း လမ်းဘေးသစ်ပင်အောက်တွင် ရပ်တန့်၍ မြင်းလှည်းပေါ်မှ ခုန်ဆင်းလိုက်သည်။

ထို့နောက် တဆက်တည်း ---

“ဘာဘျန်း --- ခေါက်ဆွဲပြုတ်တစ်ပွဲ”

ဟု တစ်အော်ကာ ဘာဘျန်း၏ ဆိုင်လေးထဲသို့ မပြေးရုံတမယ် ဝင်လာလေသည်။

ဘာဘျန်းသည် ကျန်းယွီကို မျက်လုံးတစ်ချက် လှန်ကြည့်လိုက်သည်။

ကျန်းယွီသည် သူ့ဆိုင်ထဲသို့ ပြေးဝင်လာခြင်းမှာ ကိုယ်လွတ်ရန် ရန် ကြိစည်ခြင်းမဲ့လွဲ၍ တခြားမဖြစ်နိုင်ဟု နားလည်လိုက်သည်။

မြင်းလှည်းပေါ်မှ အဘိုးအိုသည် မြင်းလှည်းရပ်သည်ကိုပင် မသိအောင် အိပ်ဟောကျနေသည်။

မိန်းမပျိုသည် လမ်းဘေးရွာခင်းကိုသာ ဝေး၍ ကြည့်နေသည်။ ဘာဘျန်းသည် ရှေ့မြင်ကွင်းကို လှမ်း၍မကြည့်ရဲချေ။

စိတ်ထဲမှသာ လှုံ့ထွန်းရှုန်တို့လူစု မိမိ၏ဆိုင်ရှေ့ မကောင်းမှုကို မလုပ်စေရန် ဆုတောင်းနေမိသည်။

ကျန်းယွီသည် ခေါက်ဆွဲပြုတ်ကိုသာ ငဲ့၍စားနေလေသည်။ အမှန်တွင် ---

ဘာဘျန်းနှင့်ကျန်းယွီ စိုးရိမ်ပူပန်နေခြင်းသာဖြစ်သည်။ အကြောင်းမှာ ---

လှုံ့ထွန်းရှုန်သည် သူ၏အင်္ကျီ အဝတ်အစားများကို ဆွဲဆန့်ပြီး မြင်းလှည်းပေါ်မှ အဘိုးအိုကို လက်နှစ် ဘက်ဆုပ်၍ ရိုသေလေးစားစွာ

နှုတ်ဆက်လိုက်သောကြောင့်ပင်ဖြစ်သည်။

“ဆရာကြီးကျွန်း - လှုံ့ထွန်းရှုန်နဲ့ ဟန်ညီအစ်ကိုတွေက လာပြီး ဂါရဝပြုပါတယ်”

ဟု ပြောလိုက်လေသည်။

သို့သော် ---

မြင်းလှည်းပေါ်မှ အဘိုးအိုသည် အိပ်ကောင်းဆဲပင် --- သူသည် လှုံ့ထွန်းရှုန်၏ နှုတ်ခွန်းဆက်သံကို ကြားဟန်မတူ။

သို့မဟုတ် ---

အသက်အရွယ်ကြီးရင့်နေပြီဖြစ်၍ နားပင်းနေခြင်းလား မသိပါ။ သို့သော် ---

လှုံ့ထွန်းရှုန်၏ နှုတ်ခွန်းဆက်သံကြောင့် သဘာဝရှုခင်းကို ကြည့်နေသော မိန်းမပျိုသည် လှုံ့ထွန်းရှုန်ဘက်သို့လှည့်ကာ မျက်မှောင်တွန်းကာ လေသံမာမာဖြင့် ---

“ရှင်ဘယ်သူလဲ -- ကျွန်မအဘိုးအိပ်နေတာကို မမြင်ဘူးလား”

လှုံ့ထွန်းရှုန်က နှစ်လိုဖွယ်ပြုံးလိုက်ရင်း ---

“ဟုတ်ကဲ့ စိတ်မရှိပါနဲ့။ ဒါနဲ့ မိန်းကလေးက သိုင်းလောကမှာ နာမည်ကျော်ကြားတဲ့ ကျင်းပိုင်ရှုန်းရဲ့ မြေးထင်တယ် -- တွေ့ရတာ ဝမ်းသာပါတယ်”

လှုံ့ထွန်းရှုန်၏လေသံသည် ပျော့ပျောင်းလွန်းနေသည်။

လှုံ့ထွန်းရှုန်ဟု ဆိုလိုက်လျှင် လူအများ မိန့်မိန့်တုန်သွားစေသူက ယခုကဲ့သို့ လေသံ ပျော့ပျောင်းနေသည်ကို မည်သူမျှ မအံ့ဩတ်နေနိုင်မည်မဟုတ်ပါ။

မိန်းမပျိုသည် ဘာမျှပြန်မပြောဘဲ လှုံ့ထွန်းရုန်းကို ရူးစိုက်ကြည့်နေသည်။

လှုံ့ထွန်းရုန်းက ပြောရှင်သောမျက်နှာထားဖြင့် ---

“အမှန်တော့ မနေ့ညက ခင်ဗျားတို့ မြို့ထဲမှာ တစ်ညတည်းက တည်ကာ ကျွန်ုပ်တို့သတင်းရတယ် - ညတွင်းချင်း လာပြီဂါရဝပြုမလို့ဘဲ ဒီပေပယ် ဆရာကြီးကျင်း စိတ်အနှောင့်အယှက်ဖြစ်မှာနီးလို့ အခုလို ဒီနေရာကို လာပြီးစောင့်ရတာပါ”

မိန်းမပျိုသည် စိတ်ဆိုးဟန်ဆိုးဖြင့် -

“ရှင်ကို ဘယ်နှစ်ခါပြောရမလဲ - ကျွန်မအဘိုး အိပ်နေတယ်လို့ --- သွားကြစမ်း”

ဟု အော်ဟစ်မောင်းထုတ်လိုက်လေသည်။

မိန်းမပျို၏ စကားသည် ကျယ်လောင်လွန်းသဖြင့် စားသောက်ဆိုင်လေးထဲမှ ဘာဘုန်းပင် ကြားရသည်။

လှုံ့ထွန်းရုန်းအား မည်သူမျှ ဤခဏ်ပြန်လှန်ပြောဆိုဝံ့သူမရှိပါ။

လှုံ့ထွန်းရုန်း၏စိတ်ထဲ၌ အောင့်သက်သက်ဖြင့် အခံရခက်သွားသည်။

ထိုစဉ်မှာပင် ---

စားသောက်ဆိုင်လေးထဲ၌ ထိုင်နေသော ဟန်လင်းရောင်သည် ထိုင်ရာမှထပြီး လှုံ့ထွန်းရုန်းအနီးသို့ လျှောက်လှမ်းသွားလေသည်။

ဟန်လင်းရောင်သည် လှုံ့ထွန်းရုန်း၌ သည်းခံစိတ် မည်မျှ ရှိကြောင်း သိထားသည်။

မိန်းမပျိုသာ နောက်ထပ်တစ်ခွန်းနှစ်ခွန်းမျှ မချေမငံ ဆက်ဆံလျှင် လှုံ့ထွန်းရုန်းတစ်ယောက် သည်းခံနိုင်စွမ်းရှိတော့မည်ဟုဟတ်ကြောင်း နားလည် ထားသည်။

ထို့ကြောင့် ---

ဟန်လင်းရောင်သည် စားသောက်ဆိုင်ထဲမှ ထွက်လာခဲ့ခြင်း ဖြစ်လေသည်။

သူသည် ကြည့်လင်သောလေသံနှင့် ---

“မမ ကျွန်တော့မှာမည် ဟန်လင်းရောင်ပါ။ အရှေ့ဘက်ပိုင်းက “ဟန်” ဂေဟာခြံဝင်းရဲ့ ပိုင်ရှင်သူဌေး ဟန်ထင်းဟန်ရဲ့ တစ်ဦးတည်းသော သားပါ။ ကျွန်တော်ဖေဖေက စီးပွားရေးသမားတစ်ယောက်ဖြစ်ပေမယ့် သိုင်းသမားတွေကို လေးစားပါတယ် - ဆရာကြီးကျင်းဟာ သိုင်းလောကမှာ မှာမည်ကျော်ကြားတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ယောက်ဖြစ်တဲ့အတွက် ဖေဖေက တွေ့ချင်နေတာ ကြာပါပြီ - ဒီနေ့ ရေစက်ဆုံလို့ တွေ့ခွင့်ရတဲ့အတွက် ဟန်ဂေဟာခြံဝင်းမှာ တည်းခိုမယ်ဆိုရင် ဖေဖေက သိပ်ဝမ်းသာမှာပါ”

ဟန်လင်းရောင်၏စကားကြောင့် မိန်းမပျို၏မျက်နှာပေါ်မှ ဒေါသရိပ်များ ပျောက်ကွယ်သွားသည်။

ထိုစဉ် - မြင်းလှည်းပေါ်တွင် အိပ်ပျော်နေသောအဘိုးအိုသည် လှုပ်ရှားလာ၏။

အဘိုးအိုသည် သူ၏မျက်လုံးအစုံကို တဖြည်းဖြည်းချင်း ဖွင့်လိုက်လေသည်။

အဘိုးအို၏ရှေ့တွင် လှုံ့ထွန်းရုန်းတို့လူစုရှိသည်။ သို့သော် ---

အဘိုးအိုသည် ထိုလူစုကို မပြင်ဟန်ဖြင့် ခေါင်းကို တစ်ချက်ပဲ့
လိုက်ပြီး မိန်းမပျိုအား ---

“သမီးချွေးချွေး ဘာဖြစ်နေတာလဲ”

ဟု မေးလိုက်သည်။

မိန်းမပျိုက စိတ်ဆိုးသောလေသံဖြင့် ---

“ဘိုးဘိုးမကြားဘူးလား။ ဘိုးဘိုးကို အတင်းနှုတ်ဆက်နေတာ”

“ဟင်း --”

အဘိုးအိုက တစ်ချက်ဟင်းချလိုက်ပြီး လှုံ့ထွန်းရှုန်ကို ကြည့်လိုက်
သည်။

လှုံ့ထွန်းရှုန်က ရှေ့သို့ခြေတစ်လှမ်းတိုးကာ လက်နှစ်ဘက်ဆုပ်၍
အလွင်အပြန် အရိုအသေပြုရင်း --

“ဆရာကြီးကျွန်း - လွန်ခဲ့တဲ့သုံးနှစ်က ဟိုပယ်မှာ ကျွန်တော်နဲ့
ဆရာကြီး ကံကောင်းလို့ တစ်ခါဆုံဖူးပါတယ် - အခုလဲ ကျွန်တော့်
ဟန်ကောဘိဝံသပိုင်ရှင်သူဌေးက ဝိတ်ခေါ်နိုင်လို့ လာပြီး ဝိတ်ခေါ်ရတာပါ
ခင်ဗျာ”

အဘိုးအိုသည် လှုံ့ထွန်းရှုန်ကို တစ်ချက်မျှ စူးစိုက်၍
ခြေဆုံးခေါင်းဆုံး အကဲခတ်ကြည့်လိုက်သည်။

ဤမြို့တွင် လှုံ့ထွန်းရှုန်ကို မည်သူမျှ ယခုကဲ့သို့ မကြည့်ရဲပါ။
လှုံ့ထွန်းရှုန်ကသာလျှင် အခြားလူကို ထိုကဲ့သို့ ကြည့်ခဲ့ဖူးသည်
ထို့ကြောင့် ---

လှုံ့ထွန်းရှုန်၏စိတ်ထဲ၌ အောင့်သက်သက်ဖြင့် အခံရခက်
သွားပြန်၏။

အဘိုးအိုက လှုံ့ထွန်းရှုန်ကို တစ်ချက်မျှ အကဲခတ်ကြည့်လိုက်ပြီး

“အင်း - မင်းက ငါ့ကိုမြင်ဖူးတယ်လို့ပြောတယ် ငါကတော့
မင်းကိုမသိပါလား -- ဒါပေမယ့် မင်းနာမည်ကို ငါသိတယ် မင်းနာမည်
က လှုံ့ထွန်းရှုန် မွန်ဂိုလူမျိုးမဟုတ်လား လောင်စမ်းတောင်က သိုင်း
ဆရာကြီးချိုဆီမှာ လက်သီးဆိုင် သင်ဖူးတယ် သိုင်းလောကမှာ အနက်
ရောင် သိုင်းသမားတစ်ယောက်ဖြစ်ပြီး ဓားပြလုပ်ဖူးတယ် ပြီးတော့”

လှုံ့ထွန်းရှုန် မျက်လုံးနုပြုံးသွားသည်။

သူသည် အဘိုးအိုကို ဆက်တိုက်ဦးညွတ်ရင်း ---

“ဆရာကြီးကျွန်း - ကျွန်တော့်အကြောင်းကို ဆက်မဖော်ပြပါနဲ့
တော့ ဆက်ဖော်ရင် ကျွန်တော့်မျက်နှာကို မြေကြီးထဲကျင်းကျင်းပြီး မြှုပ်ရ
ပါတော့မယ်”

ဟု ဆောင်းပန်တိုးလျှိုးသော လေသံဖြင့် ပြောလိုက်သည်။
အဘိုးအိုသည် မြင်းလှည်းပေါ်မှ ညင်သာစွာဆင်းလိုက်
ပြီးမှ ---

သူသည် လှုံ့ထွန်းရှုန်ကို တစ်ချက်ကြည့်လိုက်ပြီး ---

“အင်း - မင်းခုပြောတာ ဘယ်ခြံရှင်သူဌေးလဲ”

လှုံ့ထွန်းရှုန်က ပျာပျာသလဲဟန်ဖြင့် --

“ဟန်ကောဘိဝံသပိုင်ရှင် သူဌေးကြီး ဟန်ထင်းဟန်ပါ - သူဌေး
မင်းက ဆရာကြီးကျွန်းနဲ့ ဆွေးနွေးချင်လို့ပါ”

ဟုပြောရင်း ဟန်လင်းရောင်ကို လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။

ဟန်လင်းရောင်က ရှေ့သို့ခြေတစ်လှမ်းတိုး၍ အရိုအသေပေး
လိုက်ရင်း ---

“ဖေဖေက ဆရာကြီးကို ခြံထဲမှာ စောင့်နေပါတယ်”
အဘိုးအိုက မျက်မှောင်ကြုတ်ကာ လေသံဟာဖြင့် ---

“ဘာလဲ မင်းအဖေက သိုင်းပညာသင်ချင်လို့လား”
ဟန်လင်းရောင်က ခေါင်းခါယမ်းလိုက်ပြီး ---

“မဟုတ်ပါဘူး”
အဘိုးအိုသည် ဟန်လင်းရောင်အား စူးစိုက်ကြည့်လိုက်ပြီး ---
“သူ့ကတယ် သိုင်းလောကက လူတော်တွေကို လေးစားသလား”
ဟန်လင်းရောင် ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ဟုတ်ကဲ့”
အဘိုးအိုက မဲ့ပြုံးပြုံးလိုက်ပြီး ---

“ဒါဖြင့် ဘာလို့ ဒီကိုလာမကြိုဘဲ ခြံထဲမှာ စောင့်နေတာလဲ”
ဟန်လင်းရောင်က ပျာပျာသလဲ အမူအရာဖြင့် ---

“ဆရာကြီးကျွန်း အထင်မပျာပါနဲ့ -- ဖေဖေက အခုရက်ပိုင်းမှာ
ကျွန်းဟာရေးသိပ်မကောင်းလို့ ဆရာကြီးကျွန်းကို လာပကြိုနိုင်တာပါ။
အပြင်မှာလည်း သိပ်အေးနေတော့”

အဘိုးအိုသည် ဟန်လင်းရောင်၏စကားကို လက်ကာ၍
ဟန်တားလိုက်ပြီး ---

“ငါတို့ထွက်လာတာ ပတ်ဝန်းကျင်ကို လေ့လာပလိုပဲ - ကဲ -
ကဲ - မင်းတို့ခြံထဲသွားကြစို့”
ထို့နောက် --

အဘိုးအိုသည် မြင်းလှည်းပေါ်သို့ ပြန်လည်တက်ထိုင်လိုက်ပြီး
“လျှံထွန်းရန် - မြင်းလှည်းလာဟောင်း”

အဘိုးအိုက အမိန့်သံ ဆန်ဆန်ဖြင့် ပြောလိုက်သည်။
လျှံထွန်းရန် မငြင်းပါ။

ကျေနပ်စွာဖြင့် \ အဘိုးအိုစီးသော မြင်းလှည်းပေါ်သို့တက်ကာ
မောင်းနှင်ထွက်ခွာသွားလေတော့သည်။

ဟန်ဂေဟာခြံဝင်း၏ အရှိန်အဝါသည် ကျက်ကျန်းပြီ၌ လည်း
ကောင်း ---

ကျက်ကျန်းပြီနှင့် မိုင်တစ်ရာပတ်ဝန်းကျင်အတွင်း၌လည်းကောင်း
ရွှမ်းမိုးထား၏။

ဟန်ဂေဟာခြံဝင်း၌ အထင်သေး၍မရသော အင်အားရှိသည်။
ဟန်ဂေဟာခြံဝင်း၏ ပတ်ပတ်လည်၌ ကျုံးပြုလုပ်ထားသည်။
လူအင်အားများစွာအသုံးပြု၍ ပြုလုပ်ထားကြောင်း သိနိုင်သည်။
ကျုံးသည် ဆယ်ပေကျယ်သည်။

ထို့ပြင် ---
ခိုင်ခံ့သော အုတ်တံတိုင်းဖြင့် ခြံဝင်းကို ကာရံထား၏။
အုတ်တံတိုင်း၏ လေးထောင့်၌ မျှော်ဝင်တစ်ခုစီရှိသည်။

၂၂ ဝတ္ထုအောင်

မျှော်စင်တိုင်း၌ အစောင့်ရှိသည်။

လျှံထွန်းရန်တို့ လူစုမှ တစ်ယောက်က ရေမှပြေး၍ ကြိုတင်
သတင်းပို့ထားပုံရသည်။

ထို့ကြောင့် ---

လျှံထွန်းရန်မောင်းနှင်လာသော မြင်းလှည်းသည် ဟန်ဂေဟာ
ခြံဝင်းရှေ့သို့ရောက်သည်နှင့် ဟန်ကင်းဟုန်သည် တုတ်ကောက်ကို
အားဖြင့် ကြိုဆိုနေသည်ကို မြင်တွေ့ရသည်။

ဟန်ထင်းဟုန်သည် အသက်ငါဆယ်ပြည့်ရုံသာရှိသေးသည်။
သို့သော် ---

သူ၏ရုပ်သွင်သည် အသက်ခြောက်ဆယ်ကျော်အရွယ်ကဲ့သို့
အိုမင်းရင့်ရော်နေလေသည်။

ဟန်ထင်းဟုန်သည် အဘိုးအိုကို မြင်တွေ့သည်နှင့် အားတုံ
အားနာ စကားဆိုသည်။

ထို့နောက် ---

အဘိုးအိုအား မြင်းလှည်းပေါ်မှ ဆင်းသက်ရန် တုတ်ကောက်ကို
လွှတ်၍ မြင်းလှည်းရှိရာသို့ သွားသည်။

သို့သော် ---

ခြေလှမ်းတစ်လှမ်းမျှသာ လှမ်းရသေးသည်။

သူ၏ဒူးပျားက သူ၏ခန္ဓာကိုယ်ကို သယ်ဆောင်နိုင်စွမ်း မရှိသည်
-အလား မြေပေါ်သို့ ဖင်ထိုက်လဲကျသွားတော့၏။

“ဗေဗေ”

ဟန်လင်းရောင်သည် စိုးရိမ်ပူပန်စွာ အော်ခေါ်ရင်း ဖခင်ကို
လျင်မြန်စွာ သွား၍ထူပေးလိုက်သည်။

တစ်ချိန်လုံး ဟန်ကြီးဟန်ရှိသည့် မြင်းလှည်းပေါ်မှအဘိုးအိုသည်
မြင်းလှည်းပေါ်မှ ဆင်းသက်ရင်း တစ်ဆက်တည်း မိန်းမပျိုဘက်သို့
လှည့်ကာ ---

“မြေးလေး - သူငွေကြီးဟန်ကို လာနှုတ်ဆက်”

ဟု ပြောလိုက်သည်။

ထို့နောက် သူကိုယ်တိုင်လည်း ဟန်ထင်းဟုန်ကို နှုတ်ဆက်လိုက်
သည်။

မိန်းမပျိုသည် သူ၏အဘိုးက နှုတ်ဆက်ဟုပြောလိုက်သဖြင့်
ဟန်ထင်းဟုန်အား လက်နှစ်ဘက်ဆုပ်၍ ---

“ကျွမ်းရုံးချူးက သူငွေကြီးဟန်ကို နှုတ်ဆက်ပါတယ်”

ဟု နှုတ်ဆက်လိုက်သည်။

ဟန်ထင်းဟုန်က အားတုံအားနာဖြင့် ---

“အို ရပါတယ် - ရပါတယ်”

ဟု လက်ကာပြုရင်း ပြောလိုက်သည်။

ထို့နောက် ---

ခန္ဓာကိုယ်ကို အနည်းငယ်လှို၍ ---

“ညှို့ဆောင်ကိုကြွပါ”

ဟု ဖိတ်ခေါ်လိုက်လေသည်။

ဤအခန်းသည် ဟန်ဂေဟာခြံဝင်း၏ ဧည့်ခန်းဖြစ်သည်။
ကြီးကျယ်ခန်းနားသော ဧည့်ခန်းမဆောင်ကြီးတစ်ခုဖြစ်သည်။
ဧည့်ခန်းမကြီးထဲသို့ ရောက်သောအခါ ဟန်ထင်းဟန်သည်
လက်ဖက် ရည်ကြမ်းဖြင့် ဦးစွာဧည့်ခံသည်။

အချိန်အနည်းငယ်အတွင်းမှာပင် မုန့်များ တစ်မျိုးပြီးတစ်မျိုး
ရောက်ရှိလာသည်။

ကျွေးမွေးဧည့်ခံပြီးမှ အိမ်ရှင်သုဋ္ဌေးကြီးဟန်က စကားစရန်
ဟန်ပြင် လိုက်သည်။

သို့သော် --

ဧည့်သည်အဘိုးအိုက ဦးစွာ စကားစလိုက်၏။

"အင်း - ကျုပ်ဒီနေရာကို အခုမှရောက်ပေမယ့် ဟန်ဂေဟာ
ခြံဝင်းရဲ့ နာမည်ကျော်ကြားမှုကို ကြားဖူးပါတယ် - ခင်ဗျားရဲ့ သိုင်ဆာား
လူတော်တွေက ကျုပ်ကိုလာဖိတ်တော့ - တကယ်ပဲ ကျုပ်မယ့်ခဲဘူး
ကဲ - ကျုပ်တို့ ဖွင့်ပွင့်လင်းလင်းပဲ ပြောကြတာပေါ့ ခင်ဗျား ဘာအတွက်
ကျုပ်ကိုတွေ့ချင်တာလဲ"

အဘိုးအို၏စကားကြောင့် ဟန်ထင်းဟန်သည် အနည်းငယ်
ငေးကြောင်သွား၏။ ပြီးမှ ပြုံးလိုက်ပြီး ---

"ဆရာကြီးကျင်းက ဖွင့်လင်းတဲ့လူပဲ၊ ကျွန်တော် ဆရာကြီး
ရှေ့မှာ မလိမ်ညာရဲပါဘူး"

တစ်ဆက်တည်းမှာပင် ---

သားဖြစ်သူ ဟန်လင်းရောင်တက်သို့လှည့်ကာ -

"သားငယ် ဟိုပစ္စည်းသွားယူစမ်း"

ဟန်လင်းရောင်သည် မဆိုင်းမတွပင် ဖခင်ယူခိုင်းသည့်ပစ္စည်းကို
သွားယူလာသည်။

ထိုပစ္စည်းသည် အလျားငါးလက်မ၊ ထုတစ်လက်မခန့်ရှိသော
ယွန်းဆော့ဣာငယ်လေးဖြစ်သည်။

အဘိုးအိုသည် ထိုယွန်းဆော့ဣာငယ်လေးကို စိတ်မဝင်စားပါ။
သို့သော် ---

ထိုယွန်းဆော့ဣာငယ်လေးထဲမှ ပစ္စည်းကို မြင်တွေ့လိုက်သည်နှင့်
အဘိုးအို၏ မျက်လုံးအစုံသည် ပြူကျယ်ပိုင်းစက်သွားသည်။

အဘိုးအို၏ မျက်နှာပေါ်မှ မာနကြီးသော အရိပ်အယောင်များ
နာလည်း ရုတ်ခြည်း ပျောက်ကွယ်သွားတော့သည်။

ဤသို့ဆိုလျှင် ---

သေးငယ်သော ယွန်းဆော့ဣာငယ်လေးထဲမှပစ္စည်းသည် မည်သည့်
ပစ္စည်းနည်း။

အခြားမဟုတ်ပါ ---။

သေးငယ်သည့် ပလ္လေတစ်ချောင်းသာဖြစ်သည်။

"ထူးခြားသည်မှာ ---

ထိုပလ္လေငယ်လေး၌ အပေါက်ကလေးများ မပါရှိခြင်းပင်
ဖြစ်သည်။

အဘိုးအိုသည် မျက်စိမျက်နှာပျက်နှင့် ပလ္လေငယ်လေးကို
ကြည့်ရင်း တီးတိုး ရေရွတ်လိုက်မိသည်။

"သံစဉ်မဲ့ပလ္လေ"

ကျယ်ဝန်းသော ဧည့်ခန်းမဆောင်၌ မည်သည့်အသံမျှ ထွက်
ပေါ်လာခြင်းမရှိ တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်နေလေသည်။

အတန်ကြာမှ ---

အဘိုးအိုသည် ယွန်းသေတ္တာငယ် အဖုံးကိုပိတ်ပြီး စားပွဲပေါ်သို့
တင်လိုက်လေသည်။

ထို့နောက် ---

“ဟူး ---”

လေပူတစ်ချက် မှုတ်ထုတ်ကာ --

“သူဌေးကြီးဟန် --- မင်းသိပ်တော်တယ် သံစဉ်ပုံပလွေနဲ့ မပတ်
သက်ရင် မင်းငါ့ကို ဒိတ်မှာမဟုတ်ဘူး”

ဟန်ထင်းဟန်က ပျာပျာသလဲဖြင့် --

“ဆရာကြီးကျင်း - အထင်မလွဲပါနဲ့ - ဆရာကြီးကျင်းတို့
မြေးအဘိုး ပတ်ဝန်းကျင်လေ့လာတာကို ကျွန်တော်ဒုက္ခပေးခဲ့ပါဘူး
အခုကိစ္စက ---”

ဟန်ထင်းဟန်၏ စကားသံမဆုံးမီ အဘိုးအိုက ---

“ဘာ - ငါ့ကိုဒုက္ခပေးခဲ့တာဟုတ်လား ဘာလဲ - ငါအသက်ကြီး
လာလို့ လူတွေကို ကြောက်တတ်လာပြီလို့ မင်းထင်နေသလား”

အဘိုးအို၏အမည်မှာ ကျင်းပိုင်ချန်းဖြစ်ပြီး မိန်းမပျိုမှာ သူ၏မြေး
မလေး ကျင်းယုံချူးချူးဖြစ်၏။

ကျင်းယုံချူးချူးက ဝင်ရောက်၍ -

“ဘိုးဘိုး --- လူကြီးစကားပြောရင် ဝင်မပါရဘူးဆိုပေမယ့် ဒီ
တစ်ခါတော့ မပြောလို့မဖြစ်ဘူး - အခုကိစ္စမှာ ဘိုးဘိုးဝင်ပြီးမပါပါနဲ့

သံစဉ်ပုံပလွေကိုကြောက်တာ ရှက်စရာမဟုတ်ပါဘူး - မကြောက်တဲ့လူ
ဘယ်သူ ရှိမလဲ - ငရဲမင်းရဲအဖေတောင် သံစဉ်ပုံပလွေကိုတွေ့ရင်
---မှာပဲ”

ကျင်းပိုင်ချန်း၏မျက်နှာ နီရဲ၍သွားသည်။

“ချူးချူး နှင့်ပါးစပ် ပိတ်ထားစမ်း”

ချက်ထန်သောလေသံဖြင့် အော်ငေါက်လိုက်၏။

ဟန်ထင်းဟန်က ---

“ဆရာကြီးကျင်း - ဒီကသမီးချူးချူးပြောတာ မမှားပါဘူး -
ဒီလောကမှာ သံစဉ်ပုံပလွေကို မကြောက်တဲ့လူ မရှိဘူး”

ကျင်းပိုင်ချန်းက ဟန်ထင်းဟန်ကို တစ်ချက်စိုက်ကြည့်ရင်း -

“လောကမှာ လူတိုင်းက သံစဉ်ပုံပလွေကို ကြောက်ပေမယ့်
ငါက မကြောက်ဘူးကွ”

ဟု ဒေါနှင့်မောနှင့် ပြောလိုက်သည်။

ဟန်ထင်းဟန်၏ မျက်နှာ ဖြူဖွေးသွားပြီး ခေါင်းကိုသွက်သွက်
ညိတ်ကာ ---

“ဟုတ် - ဟုတ်ပါတယ် - ဆရာကြီးကျင်း မကြောက်မှန်း
ကျွန်တော်သိပါတယ်”

ကျင်းပိုင်ချန်းက မျက်နှာတည်တည်ဖြင့် --

“ကျုပ်မကြောက်မှန်း သူဌေးဟန်က ဘာကြောင့်သိတာလဲ”
ကျင်းပိုင်ချန်း၏အမေးကို ဟန်ထင်းဟန် မဖြေနိုင်ပါ။

ကျင်းပိုင်ချန်းသည် ပဲ့ပြုပြုံးလိုက်ပြီး --

ဒီမှာသူဌေးဟန် သံစဉ်မဲ့ပလ္လေက လူဆိုးလူပိုက်ကိုရှာတယ်
သူတော်ကောင်း အရေးခြုံထားတဲ့ ဒုစရိုက်သမားတွေကိုရှာတယ် -
ကျွန်ုပ် ဒီလိုလူစားမဟုတ်ဘူး - မကောင်းမှုကို ကျွန်ုပ်ဘာမှမလုပ်ဘူး-
ဒါကြောင့် သံစဉ်မဲ့ပလ္လေကို မကြောက်တာ”

ထို့နောက် ---

လေသံကို ရုတ်တရက်နိမ့်လိုက်ပြီး ---

“မဟုတ်မှလွဲရော - မင်းမကောင်းမှုဘာလုပ်ခဲ့လဲ - ဘာကြောင့်
သံစဉ်မဲ့ပလ္လေက မင်းကိုလာရှာရတာလဲ”

ဟု ဟန်ထင်းဟန်ကို မေးလိုက်သည်။

ဟန်ထင်းဟန်က သက်ပြင်းတစ်ချက်ချလိုက်ပြီး --

“ဆရာကြီးကျင်း - ဆရာကြီးကို ကျွန်တော်ဖိတ်ခေါ်တာ
ဒီအကြောင်းမေးမလိုပါ - ကျွန်တော်ဟာ သိုင်းသမားတစ်ယောက်
မဟုတ်ဘူး - သိုင်းလောကထဲလဲ မရောက်ဖူးဘူး - သိုင်းလောကသား
တွေနဲ့လဲ ရန်ငြိုးမရှိဘူး - ပြီးတော့ တခြားလူတွေ ဒုက္ခရောက်အောင်လဲ
မလုပ်ခဲ့ဘူး - ဘာဖြစ်လို့ သံစဉ်မဲ့ပလ္လေက ကျွန်တော့်ဆီကို လာရ
တာလဲ”

ကျင်းယုံချူးချူးသည် ဟန်ထင်းဟန်အား စေ့စေ့ကြည့်လိုက်ပြီး

“ဒီမှာသူဌေးဟန် - ကျွန်မက အသက်ငယ်ပေမယ့် အကြား
အမြင်မနည်းဘူး - သံစဉ်မဲ့ပလ္လေဟာ - ဘယ်တော့မှ အရမ်းမလုပ်ဘူး
သတ်မယ့် လူကို မသတ်ခင်မှာ ပြောပြမှာပဲ”

ကျင်းသိုင်ချန်းသည် မျက်မှောင်ကပ်၍ စဉ်းစားနေရာမှ ---

“သူဌေးဟန် ကျုပ်မြေးစကားပြောတာ နည်းနည်းရိုင်းတယ် -
ဒီပေမယ့် - သူ့ရဲစကားဟာ မမှားဘူး သံစဉ်မဲ့ပလ္လေက အကြောင်း
ရှိဘဲ မလာဘူး ဒါနဲ့ သံစဉ်မဲ့ပလ္လေကို ဘယ်အချိန်က ရတာလဲ”
ဟန်ထင်းဟန်က မဆိုင်းမတွပင် ---

“တစ်နေ့ကရတယ် - မနက်စောစောကပဲ ရတယ်”

ကျင်းသိုင်ချန်းက အနည်းငယ်စဉ်းစားလိုက်ပြီး --

“ဘယ်သူယူလာတာလဲ”

ဟန်ထင်းဟန်က ‘ခေါင်းခါယမ်းလိုက်သည်။

“ဘယ်သူမှမသိဘူး ဒီလွန်းသေတ္တာလေးကို ဟောဟိုက်က စားဖွဲ့
ခေါ်မှာ တွေ့ခဲ့တာ”

ကျင်းယုံချူးချူးက ကြားဖြတ်၍ --

“ဒါနဲ့ သူဌေးဟန် - ဒီသံစဉ်မဲ့ပလ္လေအကြောင်းကို ဘယ်လောက်
သိသလဲ - ရှင် အသက်ရှင်ဖို့ကော ဘယ်နှစ်ရက်ပဲ လိုတော့သလဲ”
ဟန်ထင်းဟန် ဘာမျှပြန်မပြောပါ။

ကျင်းယုံချူးချူးက သူမ၏အမေးကို သူမဖာသာပင် ပြန်ဖြေလိုက်
သည်။

“သံစဉ်မဲ့ပလ္လေရောက်တဲ့နေ့ကစပြီး ဆယ်ရက်အတွင်း သူဌေး
ဟန်ရဲ့အသက်ကို လာယူလိမ့်မယ် - ဒီတော့ သူဌေးဟန်အနေနဲ့
အသက်ရှင်ဖို့ ဒီနေ့အပါအဝင် ရှစ်ရက်ပဲ ရှိတော့တယ်”

ဟန်ထင်းဟန်၏မျက်နှာသည် သွေးရောင်ကင်းမဲ့ကာ ဖွေးခနဲ
ဖြစ်သွားတော့သည်။

ဟန်လင်းရောင်သည် ဖခင်ဖြစ်သူ၏ဒုက္ခကို မကြည့်ရက်နိုင်
ထော့သဖြင့် ကျင်းပိုင်ချန်း၏ရှေ့ ခူးထောက်လိုက်ပြီး --

“ဆရာကြီးကျင်း လောကမှာ ဆရာကြီးကျင်းကလွဲပြီး ဘယ်သူမှ
သံစဉ်မဲ့ပလ္လေကို ရင်ဆိုင်နိုင်မှာ မဟုတ်ဘူး - တကယ်လို့သာ ဒီရက်
အတောအတွင်းမှာ ဆရာကြီးကျင်းက ဒီနေရာကို ဖြတ်ကျော်မသွား
ခဲ့ရင် ကျွန်တော့်ဖေဖေအတိတ် ကံကြမ္မာကိုပဲ ပုံချရတော့မယ် --”

“အခုတော့ ရောက်တုန်းရောက်ခိုက် ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဆရာကြီး
ကျင်း - ကျွန်တော့်ဖေဖေကို ကူညီပေးပါ - ဆရာကြီးကျင်း ဘယ်အထိ
ပဲ ကူညီကူညီ ကျွန်တော်တို့ ကျေးဇူးမမေ့ပါဘူး”

ကျင်းပိုင်ချန်းသည် ဟန်လင်းရောင်၏ ပခုံးကိုပုတ်၍ --

“သား - ထ - ထ”

ဟု ပြောလိုက်သည်။

ကျင်းပိုင်ချန်းသည် ပျက်ဖောင်းကုပ်၍ထားသော်လည်း ကျွန်ုပ်
သောအသွင်များ ပေါ်လွင်နေသည်။

ဟန်ထင်းဟန်သည် ထိုင်ရာမှ ကပျာကယာ ထပြီး ကျင်းပိုင်
ချန်းကို အရိုအသေပေးလိုက်၏။

“ဆရာကြီးကျင်း - သားလေးပြောတာမှန်ပါတယ် - တကယ်လို့
ဆရာကြီးကျင်းသာ ဒီနေရာကို ဖြတ်ကျော်မသွားရင် ကျွန်တော်တို့လဲ
ပျက်စိမိတ်ပြီး သေမယ့်နေ့ကို စောင့်နေရမှာပဲ - အခုတော့ တိုက်
ဆိုင်စွာပဲ ဆရာကြီးကျင်းတို့က ဒီနယ်ကို ဖြတ်ကျော်တော့ ကျွန်တော်တို့
အားကိုးမိတာ အမှန်ပါ - ကျွန်တော်တို့ကို ကူညီပါ”

သူသည် တစ်ဆက်တည်းပင် သားဖြစ်သူ ဟန်လင်းရောင်ကို
ကြည့်ကာ ---

“သား - လက်ဆောင်သွားယူခဲ့”

ဟန်လင်းရောင်သည် ဟန်ထင်းဟန်၏ စကားသံဆုံးသည်နှင့်
ညှိခန်းထဲမှ ပြေးထွက်သွားသည်။

ကျင်းပိုင်ချန်းသည် မိမိကိုယ်ကို ယုံကြည်စိတ်ချဟန်ဖြင့် --

“သူငွေဟန် - ဒီသံစဉ်မဲ့ပလ္လေဟာ - အခု နှစ်နှစ်သုံးနှစ်အတွင်း
နည်းနည်းတော့ လွန်ကဲလာပြီ - အမှန်ပြောရရင် - ကျုပ်လည်သူ့ကို
တွေ့ချင်နေတယ်”

ဟန်ထင်းဟန်သည် ဘာမျှပြန်မပြောပါ။

ကျင်းပိုင်ချန်းက မဲပြုံးပြုံးလိုက်ပြီး -

“အခု - ဒီရောက်တာ” ကျုပ်အတွက် အခွင့်ကောင်းတစ်ရပ်ပဲ
ကျုပ်က သံစဉ်မဲ့ကို တွေ့ချင်နေတာကြောင့်ပဲ - ကျုပ်နဲ့ ရင်ဆိုင်ရဖို့ကို
အခွင့်မကြုံဘူး - ကျုပ်ကလဲ အလုပ်မအားတာနဲ့ သူ့အဖို့ ကံကောင်း
နေတာ ဒီသံစဉ်မဲ့ပလ္လေဆိုတဲ့ကောင်ဟာ မြို့စားမင်းနဲ့ အချုပ်ခန်းထဲမှာပဲ
ရှိနေသင့်တာ”

ထိုမျှချိန်တွင် ဧည့်ခန်းထဲသို့ ဟန်လင်းရောင် ပြန်လည်ဝင်
ရောက်လာသည်။

သူ၏လက်ထဲ၌ အလွန်လှပသော ယွန်းဘူးတစ်ဘူး ပါလာ
သည်။

ထိုယွန်းဘူးကို ဟန်ထင်းဟန်လက်ထဲသို့ ထည့်ပေးလိုက်သည်။
ဟန်ထင်းဟန်သည် ထိုယွန်းဘူးကို လက်တစ်ဘက်ဖြင့်ကိုင်၍

ကျွန်လက်တစ်ဘက်ဖြင့် အဖုံးကို ဖွင့်လိုက်သည်။
 ယွန်းသေတ္တာငယ်လေး၏အဖုံး ဖွင့်သွားသည်နှင့် ဧည့်ခန်းတစ်ခု
 လုံး နီရဲသွားတော့သည်။
 ယွန်းသေတ္တာငယ်လေး အပြည့်ရှိသော ပတ္တမြား၏အရောင်က
 မျက်စိများကို ကျိန်းစပ်စေရုံမျှမက အခန်းတစ်ခုလုံးပါ နီရဲသွားစေသည်။
 ကျင်းပိုင်ချွန်း၏ မျက်လုံးအစုံသည် အနည်းငယ် မှေးရွံ့သွား
 သည်။
 သူ၏စိတ်ထဲတွင်လည်း မိမိ ကျောက်သံပတ္တမြား ကြိုက်နှစ်
 သက်ကြောင်း ဟန်ထင်းဟန် မည်ကဲ့သို့ သိသနည်းဟု တွေးနေမိ၏။
 ဟန်ထင်းဟန်သည် ပတ္တမြားယွန်းဘူးကို စားပွဲပေါ်သို့ ချလိုက်ပြီး
 ရှိသေတ္တာဖြင့် ကျင်းပိုင်ချွန်းဘက်သို့ တွန်းပို့လိုက်သည်။
 “ဆရာကြီးကျင်း - ဒီပစ္စည်းက မဖြစ်လောက်ပါဘူး။ အနည်း
 အကျဉ်းပါ - ကျွန်တော့်သားက ဆရာကြီးကို ကန်တော့တယ်လို့
 သဘောထားပြီး လက်ခံလိုက်ပါ”
 ကျင်းပိုင်ချွန်းက တဟားဟားရယ်မောရင်း ပတ္တမြားယွန်းဘူးကို
 လက်ခံလိုက်သည်။
 ထိုအချိန်တွင် ကျင်းချူးချူးက အလိုမကျသောလေသံဖြင့် -
 “ဘိုးဘိုး - ကျွန်မ သတိပေးရဦးမယ်”
 ကျင်းပိုင်ချွန်းသည် ပတ္တမြားယွန်းဘူးပေါ်မှ မျက်လုံးကိုမခွာဘဲ
 “ကျင်းချူးချူး ပါးစပ်ပိတ်ထားစမ်း”
 အော်ငေါက်လိုက်သည်။

ကျင်းယုံချူးချူးက မကျေနပ်သောလေသံဖြင့် -
 “ဒီမှာဘိုးဘိုး ပြောစရာရှိတာ ပြောရမှာပဲ။ ဒီပတ္တမြားကြောင့်
 ဘိုးဘိုးရဲနှာမည် ဘိုးဘိုးရဲအသက် --”
 “တော်”
 ကျင်းပိုင်ချွန်းက အော်ငေါက်လိုက်ပြန်၏။
 သူ၏လက်ညှိုးက ကျင်းယုံချူးချူး၏ နှာခေါင်းများကိုထိရန် သီလီ
 လေး လိုတော့သည်။
 “ချူးချူး မင်း သေချာနားထောင် - တကယ်လို့ မင်း ငါ့ကို
 မှောက်ထပ် စကားတစ်ခွန်ပြောရင် မင်းတစ်ယောက်ထဲပဲ ဟိုကို
 ပြန်သွားတော့ - ငါ့အနားမှာ မင်းကို မထားနိုင်ဘူး”
 ကျင်းပိုင်ချွန်းက ကျင်းယုံချူးချူးကို လှမ်းပြောလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။
 တစ်ခါတစ်ရံတွင် လူတို့သည် အတော်ပင် သိရန်ခက်ခဲသည်။
 တံစိုးလက်ဆောင် လိုလားပုံမရှိဟု ထင်မှတ်ရသော်လည်း ထိုသို့
 သော လူမျိုးသည် တံစိုးလက်ဆောင်ပစ္စည်းကို လွန်စွာမက်မောလေ
 ချီတတ်ကြ၏။
 ယခုလည်း ကျင်းပိုင်ချွန်းသည် သိုင်းလောက၌ လူအများ၏
 သေးစားကြည့်ညှိခြင်းခံရသူဖြစ်ရာ သူ့အနေဖြင့် တံစိုးလက်ဆောင်ပစ္စည်း
 ၏ လက်သင့်ခံစရာ အကြောင်းမရှိပေ။
 သို့ရာတွင် ---
 လူတိုင်း၌ ပျော့ညံ့ချွက် တစ်ခုပဟုတ်တစ်ခု ရှိတတ်ပြန်ပြန်
 သည်။

ထိုပျော့ညံ့ချက်ကို ဟန်ထင်းဟန်က ကောင်းစွာစုံစမ်းသိရှိခဲ့ရသည်။

ကျင်းပိုင်ချွန်းသည် ကျောက်မျက်ရတနာနှင့်ပတ်သက်လာလျှင် မည်သည့်အရာမျှ ဂရုမစိုက်တော့ကြောင်း စုံစမ်းသိခဲ့ပုံပေါ်သည်။

ထို့ကြောင့် ---

ကျောက်မျက်ရတနာပစ္စည်းကို လက်ဆောင်ပေး၍ စည်းရုံးဆိုင်းခြင်း ဖြစ်သည်။

တံစိုးလက်ဆောင်ပစ္စည်း ဟူသည်ကား စေတနာအလျောက် ပေးကမ်းခြင်း မဟုတ်ပေ။

မလွဲသာ မရှောင်သာ၍ မိမိအကျိုးကိုမျှော်ကိုးပြီး ပေးကမ်းခြင်းသာဖြစ်သည်။

သို့ဖြစ်ရာ ---

တံစိုးလက်ဆောင်ပစ္စည်းသည် စင်ကြယ်လာ လက်ဆောင်ကောင်းဟု ဆိုနိုင်သည် မဟုတ်ချေ။

လက်ခံထိုက်သော ပစ္စည်းလည်းမဟုတ်ချေ။

တံစိုးလက်ဆောင်ပစ္စည်းကို လက်ခံလိုက်သည်နှင့် အမှန်အတိုင်း မကြည့်မြင် မသုံးသပ်နိုင်တော့ဘဲ တံစိုးလက်ဆောင်ပေးသူ၏ အကျိုးစီးပွားကို ကာကွယ်စောင့်ရှောက်ရပေတော့မည်။

ယုတ်စွအဆုံး တံစိုးလက်ဆောင်ပေးသူတက်မှ မရှိမသော မမှန်မကန် ဖြစ်နေစေမှ တံစိုးလက်ဆောင်၏ အရှိန်အဝါကြောင့် ဆောင်ရွက်ပေးရတော့မည်ဖြစ်သည်။

ထို့ကြောင့် ---

တံစိုးလက်ဆောင်ပစ္စည်းကို လက်သင့်မခံရာ --

အမှန်တရားကို အလိုရှိလျှင် --

ဖြောင့်မတ်တည်ကြည်သော စိတ်ရင်း စေတနာဖြင့် ကူညီဆောင်ရွက်သင့်သည်။

ယခုမှ ကျင်းပိုင်ချွန်းသည် ဟန်ထင်းဟန်၏ တံစိုးလက်ဆောင်ကို လက်သင့်ခံလိုက်ပြီဖြစ်ရာ ဟန်ထင်းဟန်၏ အကျိုးစီးပွားကို ကာကွယ်စောင့်ရှောက်ရမည့် တာဝန်ရှိလာပေပြီ။

ဟန်ထင်းဟန်အနေဖြင့် မှာသည်ဖြစ်စေ - မှန်သည်ဖြစ်စေ ကျင်းပိုင်ချွန်းသည် ဟန်ထင်းဟန်ဘက်မှ ရပ်တည်ရတော့မည်ဖြစ်သည်။

ကျင်းယုံချူးချူးသည် ဘာမျှမပြောတော့ပါ။

ကျင်းပိုင်ချွန်းက ပြုံးလိုက်ပြီး ---

“ကဲ - ကဲ - သမီးချူးချူး ဒီဘူးကို ကောင်းကောင်းသိမ်းထား” ဟုပြောကာ ကျင်းယုံချူးချူးထံသို့ ပတ္တမြားဘူးလေးကို လှမ်းပေးလိုက်သည်။

ထိုအချိန်တွင် ဟန်ထင်းဟန်၊ ဟန်လင်းရောင်နှင့် လှုံ့ထွန်းရှန်တို့သည် တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် လှမ်းကြည့်လိုက်ကြသည်။

သူတို့၏အမူအရာသည် ယခုမှ သက်ရှုချေရာင်သွားသကဲ့သို့ ထင်မှတ်ရသည်။

ကျင်းပိုင်ချွန်းသည် ပတ္တမြားထည့်ထားသော ယွန်းသေတ္တာငယ်
လေးကို ကျင်းပိုင်ချွန်းထံ လှမ်းပေးပြီးနောက် လက်ဖက်ရည်ကြမ်း
တစ်ခွက်သာလောက်လိုက်သည်။

ပြီးလျှင် ယွန်းထုန်းရုန်းကို တစ်ချက်လှမ်းကြည့်ကာ --

“မွန်ဂို - မင်းက ဟန်ဂေဟာခြံဝင်းရဲ့ သိုင်းဆရာဆို”

လျှံထွန်းရုန်းက ခေါင်းညိတ်လိုက်ရင်း --

“ဟုတ်ပါတယ်”

ကျင်းပိုင်ချွန်းက တစ်ချက်စဉ်းစားလိုက်ပြီး --

“မင်းလက်အောက်မှာ လူဘယ်နှစ်ယောက်ရှိသလဲ”

လျှံထွန်းရုန်းက မဆိုင်းမတွပင် --

“လူအယောက်နှစ်ဆယ်ကျော် ရှိပါတယ်၊ ပြီးတော့ လေးသမား

တစ်စုလဲရှိတယ် - အားလုံး သိုင်းပညာ မဆိုးပါဘူး”

ကျင်းပိုင်ချွန်းက --

“နေဦး ခြံထဲဝင်ဖို့ တံခါးဘယ်နှစ်ပေါက်ရှိလဲ”

လျှံထွန်းရုန်းက လက်နှစ်ချောင်းထောင်၍ --

“နှစ်ပေါက်”

ကျင်းပိုင်ချွန်း မျက်မှောင်ကုပ်လိုက်ပြီး --

“ကြိုးဆွဲတံခါးနဲ့ပဲလား”

လျှံထွန်းရုန်း ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ကောင်းပြီ - အခုအချိန်ကစပြီး အဲဒီ ကြိုးဆွဲတံခါးတွေကို

မထားလိုက်တော့”

“ဟုတ်ကဲ့”

ကျင်းပိုင်ချွန်းက -

“နောက်ပြီး အဝင်အထွက်ကို သေသေချာချာ စစ်ဆေးရမယ်
လုပ်နိုင်ပါ့မလား”

လျှံထွန်းရုန်းက ခေါင်းညိတ်ပြရင်း --

“ဟုတ်ကဲ့ လုပ်နိုင်ပါတယ်”

ကျင်းပိုင်ချွန်းက ဦးခေါင်းတဆတ်ဆတ်ညိတ်ကာ --

“နောက်ပြီး ကျွပ်ဝင်လာတုန်းက ခြံထောင့်မှာ မျှော်စင်တွေတယ်
နေ့ည အစောင့်ကို အလှည့်ကျစောင့်ခိုင်း - လူမပြတ်စေနဲ့ - ကျားနားကို
လူရောက်လာတာနဲ့ ချက်ချင်းသတင်းပို့ခိုင်း”

လျှံထွန်းရုန်း ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ဟုတ်ကဲ့”

ကျင်းပိုင်ချွန်း အနည်းငယ်စဉ်းစားလိုက်ပြီး --

“အင်း - တစ်ခုတော့ မင်းလုပ်နိုင်မယ် မထင်ဘူး”

လျှံထွန်းရုန်းက နားမလည်နိုင်ဟန်ဖြင့် --

“ဘာများလဲ ဆရာကြီး ကျင်း”

ကျင်းပိုင်ချွန်းက ပြုံးလျက် --

“မြို့ထဲသွားပြီး ဇာတ်အဖွဲ့အချို့ ဖုန်းခံပါ - ပြီးတော့ ရောက်က
ကွင်းပြင်မှာ ဇာတ်စင်ဆောက်ပြီး ဇာတ်အဖွဲ့တွေကို နေ့ညမပြတ် ဆိုခိုင်း
ကခိုင်း လိုက်ပါ”

ကျင်းပိုင်ချွန်း၏စကားသည် မှန်၏။

ဤအလုပ်ကို လှုံ့ထွန်းရန် မလုပ်နိုင်ပါ။

သူသည် ဟန်ဂေဟာခြံဝင်းပိုင်ရှင် သူဌေးဟန်ထင်းဟန်ကို လှမ်း၍ ကြည့်လိုက်သည်။

ဟန်ထင်းဟန်က ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ဆရာကြီးကျင်း မှာတဲ့အစာပိုင်း လုပ်ပေးလိုက်ပါ”

ကျင်းပိုင်ချွန်းက ကျေနပ်စွာဖြင့် ---

“တကယ်လို့ အပြင်လူတစ်ယောက်ယောက်က သူဌေးဟန် ဘာလုပ်နေသလဲလို့မေးရင် သူဌေးဟန် ပျော်နေတယ်လို့ပြောလိုက်ပါ”
ထို့နောက် သူသည်အတန်ကြာအောင် စဉ်းစားနေပြီးမှ ---

“ဒီတစ်ခါလုပ်ရမှာက အရေးကြီးဆုံးပဲ၊ ဝိတ်ဖြူတစ်စကို အကျယ် သုံးလေးပေ အရှည် ဆယ်ပေညှပ်ပါ -- ပြီးတော့ ခြေရှုတ်ခါးတည့် တည့်မှာ ဝါးလုံးနဲ့ထောင်ထားပါ - ဝိတ်ဖြူစပေါ်မှာ မျက်စိစူးစေတဲ့ဆေးနဲ့ ဟာလုံးကြီးကြီးရေး - ကြားလား”

လှုံ့ထွန်းရန်က ခေါင်းညိတ်လိုက်ပြီး ---

“ဟုတ်ကဲ့ ဘာစာလုံးရေးရမှာလဲ”

ကျင်းပိုင်ချွန်းက ပြုံးလိုက်ပြီး ---

“သိုင်းလောကထဲက ကျင်းပိုင်ချွန်းက ဒီနေရာမှာ သံစဉ်ပုံပလွေ ကို စောင့်နေတယ်လို့ ရေးလိုက် မှတ်မိရဲ့လား”

ကျင်းပိုင်ချွန်း၏စကားကြောင့် လှုံ့ထွန်းရန် မျက်နှာပျက် သွားသည်။

သို့သော် ---

ကျင်းပိုင်ချွန်းအား ဘာမျှပြန်မပြောတော့ပေ။

ဟန်ဂေဟာခြံဝင်းသို့ သံစဉ်ပုံပလွေ ရောက်ရှိနေသောသတင်း သည် ပျံ့နှံ့ခြင်းမရှိသေးပါ။

သူဌေးဟန်ထင်းဟန်က မိမိ၏သား ဟန်လင်းရောင်နှင့် သိုင်း ဆရာ လှုံ့ထွန်းရန်တို့လူစုအား စေလွှတ်၍ ဆရာကြီးကျင်းပိုင်ချွန်းကို ကြိုဆိုသောသတင်းသည်သာ တစ်ပြိုင်လုံး ပျံ့နှံ့သွားလေသည်။

ယနေ့ တစ်မနက်လုံး ထိုသတင်းကိုသာ ပြောဆိုနေကြသည်။

သိုင်းဆရာကြီးကျင်းပိုင်ချွန်း၏အမည်ကို ကြားဖူးသူများကြသည်။ သို့သော် ---

ကျင်းပိုင်ချွန်းအကြောင်းကိုသိသူ မရှိသလောက်ဖြစ်သည်။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ ---

ဤအဘိုးကြီး ကျင်းပိုင်ချွန်းနှင့် သူဌေးဟန်တို့ ဆက်နွယ်မှုမှာ မရှိသားကြောင်း လူတိုင်းသိသည်။

ထိုသို့မဟုတ်ပါက အလွန်ဟန်ကြီးသော ဟန်ထင်းဟန်သည် သူ၏ တစ်ဦးတည်းသောသား ဟန်လင်းရောင်ကို စေလွှတ်၍ ကြိုဆိုမည် မဟုတ်ပါ။

လှုံ့ထွန်းရန်ကလည်း ကျင်းပိုင်ချွန်းကို လှည်းတွန်းပေးမည် မဟုတ်ပါ။

စုရန်းပင် ---

စုရန်းပင် ဆိုသည်မှာ လူတစ်ယောက်၏အမည်မဟုတ်ပါ။

ဈေးတန်းငယ်လေး၏ အမည်သာဖြစ်သည်။

အဆိုပါ ဈေးတန်းလေးသည် ဤကျက်ကျန်းမြို့၌ မှာမည်အကျော်ကြားဆုံး ဈေးတန်းလေးပင်ဖြစ်သည်။

ထိုဈေးတန်းလေး၌ ဖွင့်ထားသော ယုန်သားကင်ဆိုင်ကို စုရန်းပင် ယုန်သားကင်ဆိုင်ဟု ခေါ်သည်။

ထိုယုန်သားကင်ဆိုင်တွင် ထူးခြားမှုတစ်ခုရှိသည်။

ယင်းမှာ ---

ထိုယုန်သားကင်ဆိုင် ခြံဝင်းထဲ၌ တတ်စင်ရိပြီး တစ်နေ့လျှင် အငြိမ်းနှစ်ပွဲ ပြသခြင်းပင်ဖြစ်၏။

နေ့ပွဲသည် နေ့လည်နှစ်နာရီမှစ၍ ညခြောက်နာရီအထိပြသည်။ ညပွဲသည် ညခုနစ်နာရီမှစ၍ သန်းခေါင်အထိပြသည်။

ယနေ့ညပြမည့် တတ်အဖွဲ့မှာ "ယွင်းချယ်ရီ" တတ်အဖွဲ့ဖြစ်လေသည်။

ယွင်းချယ်ရီတတ်အဖွဲ့၏ တတ်မင်းသားမှာ "ယွင်ရိုင်ကျွန်" ဖြစ်သည်။

တတ်မင်းသမီးမှာ "ချယ်ရီ" ဖြစ်သည်။

ထို့ကြောင့် ---

တတ်အဖွဲ့၏ အမည်ကိုပင် တတ်မင်းသား တတ်မင်းသမီး၏ အမည်ကိုယူ၍ "ယွင်းချယ်ရီ" တတ်အဖွဲ့ဟု မှည့်ခေါ်ခြင်းဖြစ်လေသည်။

ယွင်းချယ်ရီတတ်အဖွဲ့ ကပြပြီဆိုလျှင် နေ့ပွဲညပွဲ လှပြည့်နေပြီ ဖြစ်သည်။

ယခုအချိန်တွင် နေ့လည်ပွဲကို စတင်ပြသနေပြီဖြစ်၏။

အချိန်အနည်းငယ်စောသေး၍ ထိုင်ခုံများ၌ လှပပြည့်သေးသော်လည်း ရှေ့တန်းထိုင်ခုံတွင် ယုန်သားစာရင်း ရေခွေးကြမ်း သောက်သူများဖြင့် ပြည့်နေပြီဖြစ်သည်။

ယခင်ယခင်နေ့များ၌ ဤယုန်သားကင်ဆိုင်၌ ထိုင်သူများသည် များသောအားဖြင့် ပြီးခဲ့သောညက တတ်ပွဲ၏ တတ်လမ်းအကြောင်းကို ပြောကြသည်။

သို့မဟုတ် ---

ယွင်ရိုင်ကျွန် ချောဟောခန့်ညားကြောင်း၊ ချယ်ရီလှပကြောင်း များကို ပြောကြသည်။

သို့သော် --

ယနေ့ သူတို့သည် ထိုအကြောင်းကို မပြောကြပါ။

ယနေ့ သူတို့ပြောသော စကားများမှာ ကျွင်းပိုင်ချန်းအကြောင်း၊ ဟန်ထင်းဟန်အကြောင်း၊ လှုံထွန်းရုန်အကြောင်း၊ စသည်ဖြင့် ဟန်ဂေဟာခြံဝင်းနှင့် ပတ်သက်သည့်အကြောင်းအရာကိုသာ ပြောနေကြလေသည်။

"ငါ့အပြင်ပြောရရင် အခုကိစ္စဟာ နည်းနည်းမှ မူမမှန်ဘူး"

မှတ်ဆိတ်မွေးဖြူနေသော အဘိုးအိုက ခေါင်းကိုခါယမ်း၍ ပြောလိုက်သည်။

ထိုအဘိုးအို၏ အမည်မှာ "ကျွမ်းစစ်" ဖြစ်သည်။

အားလုံးက သူ့အား "ဘိုးဘိုးကျွမ်းစစ်" ဟုခေါ်ကြသည်။
ကျွမ်းစစ်သည် စုရန်းဖင် ယုန်သားကင်ဆိုင်၏ ဆိုင်ရှင်ပင်ဖြစ်
လေသည်။

သူသည် ခေါင်းကို တွင်တွင်ခါယမ်းလိုက်ပြီး --

"ဟန်ဂေဟာခြံဝင်းရဲ့ အရိန်အဝါက ဒီဖြူအပြင် ပိုင်တစ်ရာ
ပတ်ဝန်းကျင်အထိ လွှမ်းမိုးနေပြီပဲ - ဘာဖြစ်လို့ သိုင်းလောကက
အာညင်ကျော်တစ်ယောက်နဲ့ ပူးပေါင်းရတာလဲ - အင်း - ဟန်ထင်းဟန်
က ဒီဖြူမှာ ဗိုလ်လုပ်ချင်လို့နဲ့တူတယ်"

ကျွမ်းစစ်၏စကားကို သန်မာထွားကျိုင်းသော လူငယ် တစ်
ယောက်က ထောက်ခံလိုက်လေသည်။

"ဘိုးဘိုးကျွမ်းစစ်ပြောတာ မှန်တယ်"

ထိုသန်မာထွားကျိုင်းသောလူငယ်ကို အားလုံးက ကွဲကြီးဟု
ခေါ်ကြလေသည်။

ကွဲကြီးသည် ကျွမ်းစစ်၏စကားကို ထောက်ခံပြီး သူ၏အပြင်ကို
ပြောလိုက်သည်။

"ဟုတ်တယ် ဘိုးဘိုးကျွမ်းစစ်ပြောတာ နည်းလမ်းကျတယ် -
ဟန်ဂေဟာခြံဝင်းက လှည့်ကျရန် ဒီဖြူထဲလာပြီး ရမ်းတာ - အာတာ
ပြတာဟာ အင်အားကို စမ်းတဲ့သဘောပဲ - မဟုတ်မှလွဲရော ထင်ချိုင့်
စွမ်းရဲ့ လောင်းကစားရုံကို အပိုင်စီးချင်လို့နဲ့တူတယ်"

ကျွမ်းစစ်က ခေါင်းခါယမ်းလိုက်သည်။

"ကွဲကြီး မင်းတို့လူငယ်တွေက အမြင်သိမ်ကျဉ်းတယ်၊ ထင်းချိုင့်
စွမ်းရဲ့ လောင်းကစားရုံကို အပိုင်စီးဖို့မလွယ်ဘူး"

"ဘာဖြစ်လို့ မလွယ်ရမှာလဲ"

ကျွမ်းစစ်က မဲ့ပြုံးပြုံးပြလိုက်ပြီး --

"မင်းတို့က ဒီလောင်းကစားရုံကို ထင်ချိုင့်စွမ်းတစ်ယောက်ကတည်း
ပိုင်ဘယ်လို့ ထင်နေလို့လား - အမှန်တော့ ထင်ချိုင့်စွမ်းရဲ့နောက်မှာ
ထူးနစ်ယောက်ရှိနေတယ်၊ ဒီလူနစ်ယောက်ဟာ ဘယ်သူတွေလဲဆိုတာ
မသိတယ်"

"ဒါပေမယ့် - မပြောဘူး - မင်းဘာသာမင်း စုံစမ်းကြည့် -
ဘယ်လို့ သူဌေးဟန်က ထင်ချိုင့်စွမ်းရဲ့ လောင်းကစားရုံကို အပိုင်
စီးချင်တယ်ဆိုရင် နောက်ဆုံးမှ လုပ်လိမ့်မယ်"

ထိုစဉ်မှာပင် --

စုရန်းဖင် ယုန်သားကင်ဆိုင်၏ တံခါးဝမှ --

"ကျွမ်းစစ်"

ခေါ်သံကြီး ကျယ်လောင်စွာ ထွက်ပေါ်လာလေသည်။

ထိုအသံကြီးသည် မိုးကြိုးပစ်သံနှင့်ပင် တူနေ၏။

ထို့ကြောင့် --

အဘိုးတို့ ကျွမ်းစစ်သာမက အနီးအနားရှိ စုရုများပါ ထိတ်လန့်
--ကြား ပန်းခြံတံခါးဝသို့ လှည့်ကြည့်လိုက်ကြသည်။

ဤခြံ၌ ကျွမ်းစစ်ကို "ဘိုးဘိုးကျွမ်းစစ်" ဟုခေါ်ကြသည်။

မည်သူမျှ ကျွမ်းစစ်ဟု မခေါ်ရပါ။

သို့သော် ---

သူ့အား ခေါ်ဝဲသည့် တစ်ယောက်တည်းသာရှိသည်။

ထိုသူမှာ ယခု - ဆိုင်တခါးစဉ် ရပ်နေသော လှုံထွန်းရှန်၏ ဖြစ်သည်။

လှုံထွန်းရှန်၏နောက်၌ လူလေးယောက်ရပ်နေ၏။ ကျားလေးကောင်ဟု အမည်ပေးထားသော လူထွားကြီးများဖြစ် သည်။

သူတို့သည် လှုံထွန်းရှန်၏ လက်ပါးစေသိုင်းသမားများ ဖြစ်သည်။ အဘိုးအို ကျွမ်းစစ်သည် ရုတ်တရက် ပြုပြုလိုက်ပြီး --

“ဪ - သိုင်းဆရာလှုံပါလား ကြွပါ”

လှုံထွန်းရှန်က အေးတိအေးစက်လေသံဖြင့် ---

“ကျွမ်းစစ် - ကျွမ်းစစ် အချိန်မရှိဘူး - ယွင်းချယ်ရီဇာတ်ပွဲပိုင်ရှင် ကို ခေါ်ပေးစမ်း”

လှုံထွန်းရှန်၏စကားကြောင့် ကျွမ်းစစ် မျက်လုံးပြူးသွားသည်။ သူသည် ကြောက်လန့်တကြားဟန်ဖြင့် --

“ယွင်းချယ်ရီအဗြိုဟ်က သိုင်းဆရာတို့ကို ဘာများအများ လုပ်ခဲ့ ဖိလို့လဲ - ထိုင်ပါဦး - စကားကို အေးအေးဆေးဆေး ပြောကြတာပေါ့”

လှုံထွန်းရှန်က မျက်မှောင်ကုပ်လိုက်ပြီး --

“ကျွမ်းစစ် ကျုပ်စကားကို မကြားလို့လား။ ဒါမှမဟုတ် ကျုပ် စကားကို အလေးမထားတာလား”

ကျွမ်းစစ်၏မျက်နှာသည် ရုတ်တရက် ပြူဖွေသွား၏။

လှုံထွန်းရှန်က စိတ်မရှည်ဟန်ဖြင့် --

“ကျွမ်းစစ် ခုချက်ချင်း ယွင်းချယ်ရီဇာတ်ပွဲပိုင်ရှင်ကို ခေါ်ခေါ် လှုံထွန်းရှန်၏လေသံသည် အေးစက်၍ အမိန့်ဆန်နေသည်။

ကျွမ်းစစ်သည် မည်သို့ ပြန်လည်ဖြေကြားရမှန်း မသိအောင် ခြင်နေသည်။

ထိုအချိန်တွင် ကျွဲကြီးသည် ထိုင်ရာမှ ရုတ်တရက်ထလိုက်ပြီး သက်နှစ်ဘက်ဆုပ်၍ လှုံထွန်းရှန်အား အရိုအသေပြုကာ --

“ဆရာလှုံ စိတ်မဆိုးပါနဲ့ ယွင်းချယ်ရီဇာတ်အဖွဲ့ဟာ ဒီရုန်းပင်မှာ နေပါဘူး - တည်းခိုခန်းမှာနေပါတယ် - တကယ်လို့ ဆရာလှုံက ဘတ်ပွဲပိုင်ရှင် တွေချင်တယ်ဆိုရင် ဒီမှာ ခဏထိုင်စောင့်နေပါ - လူ သွတ်ပြီး ခေါ်ပေးပါမယ်”

ဟု လေပြေထိုး၍ ပြောလိုက်လေသည်။

လှုံထွန်းရှန်က တင်းမာသောမျက်နှာအား အနည်းငယ် ပြေ သလှလိုက်ပြီး --

“ကျွမ်းစစ် - ဇာတ်ပွဲပိုင်ရှင် ဒီမှာမနေမှတော့ ခင်ဗျားလူလွှတ်ပြီး ခေါ်ခိုင်းဖို့ မလိုပါဘူး - ခင်ဗျားကိုပြောလိုက်ရင် ဇာတ်ပွဲပိုင်ရှင်ကို ပြောတာနဲ့ အတူတူပဲပေါ့လေ - ”

ကျွမ်းစစ်သည် လှုံထွန်းရှန်၏စကားကို မရှင်းဟန်ဖြင့် လှုံထွန်း ရန်ကို လှမ်းကြည့်လိုက်မိသည်။

လှုံထွန်းရှန်က စကားဆက်လိုက်သည်။

“ကျွမ်းစစ် - ခင်ဗျားက ဒီရုန်းပင် ယုန်သားကင်ဆိုင်ကိုဖွင့်ပြီး ဘတ်အဖွဲ့တွေကိုလဲ ခင်ဗျားပဲ - ငှားလာတာ - သူငွေက မင်္ဂလာရိတ် အထိမ်းအမှတ်နဲ့ ခြံထဲမှာစင်ထိုးပြီး ကိုင်မလို့ - အဲဒါ ခင်ဗျားက ဘတ်ရုံပိုင်ရှင်ကိုပြောလိုက်ပါ - အခုချက်ချင်း - သူငွေဟန်ဆီကို လာခဲပါလို့ - ကဲ - ကျုပ် တခြား - ဇာတ်ပွဲတွေကိုလဲ သွားဖူးရ ဦးမယ်”

ဟုပြောပြီး လှည့်ထွက်သွားလေသည်။
ကျွမ်းစစ်သည် မျက်လုံးပြူးပြီး ကပျားကယာဖြင့် --
“ဆရာလှံ”

ဟု လှမ်း၍တားလိုက်သည်။
လှံထွန်းရှန် ခြေလှမ်းရပ်ကာ --
“ဘာပြောစရာရှိလို့လဲ”

ကျွမ်းစစ်သည် မပြောရဲ ပြောရဲဖြင့် --
“ဟို - ဟို - ကျုပ်တို့က ဒီဇာတ်ပွဲကို အဝေးကနေပြီး
ခေါ်လာခဲ့တာ - ဒီမှာ စီးပွားလုပ်ဖို့ပဲ - တကယ်လို့ --”

လှံထွန်းရှန်က မျက်မှောင်ကုပ်လိုက်ပြီး -
“ကျွမ်းစစ် - ကျုပ်ပြောတာကို သေချာနားထောင် -
ယွင်းချယ်ဒီဇာတ်ပွဲ ပိုင်ရှင်ကို ပြောလိုက်ပါ - ဘယ်လောက်လို့လဲ၊ အဲ
သူဌေးဟန်က ပိုပေးမယ်လို့ - ခင်ဗျားနဲ့ဆိုင်ကော ဘယ်လောက်နစ်နာ
သလဲ - သူဌေးဟန်ကလျော်မယ် - ဒါဆို - ဖြစ်တယ်မဟုတ်လား”

လှံထွန်းရှန်၏စကားသည် နည်းလမ်းကျသည်။
ကျွမ်းစစ် မငြင်းနိုင်တော့ပါ။
ထိုစဉ်မှာပင် --
ကျွဲကြီးက ခေါင်းညိတ်ရင်း -

“ဒါဆိုဖြစ်ပါတယ် - ဆရာလှံ လုပ်စရာရှိတာလုပ်ပါ - ကျွန်တော်
တို့ ဒီကလူလွှတ်ပြီး ဇာတ်ပွဲပိုင်ရှင်ကို အကြောင်းကြားလိုက်ပါမယ်”
ဟု ပင်ရောက်ပြောလိုက်သည်။

လှံထွန်းရှန်သည် ကျေနပ်စွာဖြင့် လှည့်ထွက်သွားလေတော့
သည်။

ကျွဲကြီးက ကျွမ်းစစ်အား --

“ဘိုးဘိုးကျွမ်းစစ် - ယွင်းချယ်ဒီဇာတ်ပွဲပိုင်ရှင် ယွင်ပိုင်ကျွန်ကို
ဇာတ်ပွဲကဖို့ပြောပါ - ပြီးတော့ ဇာတ်မင်းသားခေါင်း ဆောင်ကိုလည်း
ပြောပါ - သူဌေးဟန်ကိုတော့ အမှားမလုပ်မီပါစေနဲ့ တကယ်လို့ အမှား
တစ်စုံတစ်ရာလုပ်ခဲ့မိရင် ယွင်းပိုင်ကျွန်ရဲ့ ခြေထောက်ကို လှံထွန်းရှန်က
မြတ်ပစ်လိမ့်မယ်လို့”

ကျွမ်းစစ်သည် ခေါင်းကိုဖြည်းလေးစွာ ယမ်းခါပြီး ညည်းညူ
လိုက်သည်။

“အင်း - လောကကြီးမှာ ဘာတွေဖြစ်ကုန်ပြီလဲ”

ကျွဲကြီးက ပြုံးလိုက်ပြီး --

“ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး ဟန်ဂေဟာခြံဝင်းနဲ့ ပတ်သက်ရင် ဘာမှ
မဖြစ်ပါဘူး။ ကဲကဲ - ဒီလိုလုပ် - ကျွန်တော် ထိပ်တန်းတည်းခိုခန်း
ကိုသွားပြီး ဇာတ်ပွဲပိုင်ရှင်ကို အကြောင်းကြားပေးမယ် - ဘယ်နှယ်လဲ”
ကျွမ်းစစ်က သက်ပြင်းတစ်ချွတ် ချလိုက်ပြီး -

“အေး -- မင်းပဲသွားပြောလိုက်ပါ”

ကျွမ်းစစ်သည် တစ်စုံတစ်ရာကို သတိရဟန်ဖြင့် --

“ဟေ့ - ကျွဲကြီး မင်းတစ်ဆက်တည်း လမ်းဘေးမှာ ကြော်ငြာ
ကပ်ခဲ့ကွာ”

ကျွဲကြီးက မျက်မှောင်ကြုတ်လိုက်ပြီး -

“ဘာကြော်ငြာကပ်ခဲ့ရမှာလဲ”

ကျွမ်းစစ်က --

“ဟန်ဂေဟာခြံဝင်းမှာ မက်လာပွဲရှိတယ် - ယွင်းချယ်ရီဇာတ်ပွဲ အဲဒီမှာ ကမယ် - ဖောက်သည်တွေကို တောင်းပန်ဖို့အတွက် စုရန်းဖင် ယုန်သားကင်ဆိုင်မှာ ယုန်သားကင်နဲ့ရေခွေးကြမ်း အလကား လာစားပါလို့”

ကျွဲကြီးက ဦးခေါင်းတစ်ချက် ညိတ်ပြပြီး စုရန်းဖင် ယုန်သားကင် ဆိုင်ထဲမှ ခပ်သုတ်သုတ် ထွက်သွားလေတော့သည်။

“လေ” ကို မမြင်ရပါ။

တိုက်ခတ်ထိတွေ့မှပင် လေရှိကြောင်း သိရှိရသည်။

လှုံ့ထျန်းရှန်၏ လက်သီးကို ထုတ်လိုက်လျှင် လေနှင့်တူသည်။

လက်သီးကို မြင်တွေ့လိုက်ရခြင်း မရှိအောင်ပင် လျှင်မြန်၏။

သူ အလုပ်လုပ်လျှင်လည်း လေနှင့်တူသည်။

တိုတောင်းလှသော အချိန်အတွင်းမှာပင် သူသည် ဇာတ်ပွဲနှစ်ပွဲ

အချစ်ဇာတ်လမ်းသာ ကပြသည့် အချစ်ဇာတ်အဖွဲ့တစ်ဖွဲ့ “ချင်း” ခေတ်

ကွက်စိပ်အဖွဲ့တစ်ဖွဲ့ စုစုပေါင်း အဖွဲ့လေးဖွဲ့ကို ငှားရမ်းခဲ့ပြီးဖြစ်သည်။

ထိုအဖွဲ့လေးဖွဲ့၏ အဖွဲ့လားများနှင့် ဇာတ်ပစ္စည်းများကို လှည်းအမ်း

နှစ်ဆယ်ဖြင့် သယ်ဆောင်ခဲ့ရသည်။

ဇာတ်ပစ္စည်းများကို သယ်ဆောင်လာသော လှည်းအမ်းနှစ်ဆယ် သည် ယခုအချိန်၌ မြို့မှထွက်၍ ဟန်ဂေဟာခြံဝင်းဆီသို့ ဦးတည် သွားနိုင်နေပြီဖြစ်သည်။

လှုံ့ထျန်းရှန်သည် လူကြမ်းတစ်ယောက်ဖြစ်သည်။

သို့သော် --

သူသည် ဉာဏ်အလွန်ကောင်းသူဖြစ်သည်။

သူ၏အမူအရာသည် ကြမ်းတမ်းရိုင်းရိုင်းသော်လည်း သူ၏ စာတွေက နူးညံ့၏။

ဇာတ်အဖွဲ့မှ ခေါင်းဆောင်များအတွက် အလွန်လှပသော လှည်းကို ငှားခဲ့သည်။

ထိုအဖွဲ့ခေါင်းဆောင်များနှင့်အတူ လှုံ့ထျန်းရှန်ကိုယ်တိုင် အဖော်ပြု၍ လိုက်ပါလာသည်။

လှုံ့ထျန်းရှန်၏မျက်နှာသည် ပြုံးရွှင်နေပြီး အရယ်အမော ရှိလာ သည်။

ရံဖန်ရံခါ သူကိုယ်တိုင် ရယ်မောစရာများ ပြောဆိုလာသည်။

လှုံ့ထျန်းရှန်သည် ပြုံးရွှင်သောမျက်နှာဖြင့် “ယွင်းချယ်ရီ”ဇာတ် အဖွဲ့၏ခေါင်းဆောင်လည်းဖြစ် ပိုင်ရှင်လည်းဖြစ်သော ယွင်းပိုင်ကျွန်းကို ကြည့်ရင်း --

“မင်းသားယွင်း - ကျုပ်အကြည့်မဟူးဘူးဆိုရင်တော့ ခင်ဗျား မကျေမနပ်ဖြစ်နေတယ်။ ဒါပေမယ့် ဘာကိုမကျေမနပ် ဖြစ်နေတာလဲ ဆိုတာတော့ ကျုပ်လည်း မစဉ်းစားတတ်ဘူး”

ယွင်းပိုင်ကျွန်းက ဘာမျှပြန်မပြောပါ။

လှုံထွန်းရှန်က စကားဆက်လိုက်သည်။

“စုရန်းမင် ယုန်သားကင်ဆိုင်မှာ ကပြရသလို ဟန်ဂေဟာ ခြံဝင်းမှာလဲ ကပြရမှာပဲ - ဒါပေမယ့် ကျုပ်တစ်ခုပြောရုံတယ် - စုရန်းမင် ယုန်သားကင်ဆိုင်မှာထက် ဒီမှာက ဆုငွေပိုပြီး ရလိမ့်မယ် ဆိုတာပဲ”

ယွင်းပိုင်ကျွန်သည် လှုံထွန်းရှန်ကို လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။

ယွင်းပိုင်ကျွန်သည် အသက်နှစ်ဆယ့်လေးနှစ်ခန့်ရှိသည်။ ချောမောခန့်ညားသော ရုပ်သွင်ရှိသည်။

သူ၏မျက်လုံးထဲ၌ ဟနု၏အရိပ်အရောင်ရှိသည်။

သို့သော် --

စကားပြောသောအခါ သူ၏လေသံ၌ ဟနုသံကင်းသည်။

“ဆရာလှုံ အကြည့်မှားတာဖြစ်လိမ့်မယ် - ကျွန်တော်တို့က ထမင်းစားရရှိအတွက် ကျွန်တော်တို့တတ်အဖွဲ့ ပွဲဆက်များများ ကရရ အဓိကပဲ - ကျွန်တော်တို့ရဲ့ စားဝတ်နေရေးအတွက် ဘယ်မှာပဲ ကရက မကျေနပ်ရောမရှိပါဘူး။ ကျွန်တော်တို့က ထမင်းရှင်တွေ မကျေနပ်မှာ ကိုပဲ စိုးရိမ်ပါတယ်”

ယွင်းပိုင်ကျွန်၏စကားက တစ်ဖက်လူကို နှာဝင်ချီစေလေသည်။

ယွင်းပိုင်ကျွန်၏စကားကို ချယ်ရီက ဝင်ရောက်ထောက်ခံလေ သည်။

“ဆရာလှုံ ကျွန်မတို့ မင်းသားယွင်းရဲ့စကားက အမှန်တွေပဲ ဟန်ဂေဟာခြံပိုင်ရင် သူဌေးဟန်က ကျွန်မတို့ကို အခုလို ဖိတ်ခေါ်တာ ကျွန်မတို့က မကျေနပ်ဘဲ နေပါ့မလား”

သူမ၏စကားက ပို၍ နှာဝင်ချီသည်ဟု လှုံထွန်းရှန် ထင်မှတ်မိ သည်။

သူမသည် ချယ်ရီမန်းလေးတစ်ပွင့်လို လှသည်။

ဤကဲ့သို့သော မိန်းကလေးတစ်ယောက်၏ စကားသံသည် လှုံထွန်းရှန်၏နှာထဲ၌ ချိုမြိန်စေသည် မဟုတ်ပါလော့။

လှုံထွန်းရှန်၏ဘေး၌ ထိုင်နေသူမှာ “ကျီမေရောင်” ဖြစ်သည်။ ကျီမေရောင်သည် အချစ်ပြဇာတ်အဖွဲ့မှ ခေါင်းဆောင်မင်းသမီး ဖြစ်သည်။

ချယ်ရီထက် အသက်ကြီးပုံရသည်။ သို့သော် --

သူမသည် အချစ်ပြဇာတ်များကိုသာ ကပြခဲ့သဖြင့် နှစ်ပေါင်း ကြာသည်နှင့်အမျှ သူမ၏ ထင်ပေါ်မှု အမှုအရာများသည် စင်အောက် သို့မီ ရောက်ရှိလာသည်။

သူမ၏ အနီရောင်ဆိုးဆေး ဆိုးထားသော လက်ချောင်းများက လှုံထွန်းရှန်၏ ပခုံးပေါ်သို့ ကျရောက်လာသည်။

ထို့နောက် ခွဲနွံသော လေသံဖြင့် --

“ဒါနဲ့ ဆရာလှုံ ဟန်ဂေဟာခြံဝင်းမှာ ဘာမင်္ဂလာပွဲ ရှိသလဲဟင် ရင်နည်းနည်းပြောပြထားမှ ကျွန်မတို့က ဘယ်လိုတတ်မျိုး ကရမယ် ဆိုတာ ပြင်ဆင်ထားနိုင်မှာပေါ့”

လှုံ့ထွန်းရှန်က ပြုံးရွှင်သောမျက်နှာထားဖြင့် -

“မင်းသမီးကျွါတို့ ဆိုချင်တာဆိုပါ - ကချင်တာကပါ - ကျုပ်တို့ကတော့ ကြည့်ရုံပါပဲ”

ထိုအချိန်တွင် ယွင်းပိုင်ကျန်က တည်ငြိမ်သောလေသံဖြင့် -

“ဆရာလှုံ့ မင်းသမီးကျွါပြောတာ မှန်ပါတယ် - ဟန်ဂေဟာ ခြံဝင်းမှာ ဘာမင်္ဂလာပွဲရှိတယ်ဆိုတာ ကျွန်တော်တို့သိပါရစေ - ဒါမကျွန်တော်တို့ ဇာတ်လမ်းရွေးရာမှာ လွယ်မယ်”

လှုံ့ထွန်းရှန်၏မျက်နှာသည် ရုတ်တရက် တည်၍သွားပြီး -

“ကျုပ်အားလုံးကို ပြောပြပြီးပြီပဲ - ဘာပွဲမှမရှိပါဘူးလို့ သူ့ဆရာဟန်က ပျော်ရွှင်လို့ ကျင်းပတာပဲ - တော်ကြာ - ကျုပ်တို့ခြံကို ရောက်တော့မယ် ဟိုရောက်ရင် နေ့လည်စာကိုစားမယ် ပြီးရင် စပြုမယ် ခင်ဗျားတို့ဇာတ်အဖွဲ့က လေးဖွဲ့ရှိတယ် - ဒါပေမယ့် စင်ကတော့ တစ်ခုတစ်ဖွဲ့ပြီးတစ်ဖွဲ့ နေ့ညမပြတ် ကပြရမယ်”

လှုံ့ထွန်းရှန်၏စကားကြောင့် ကျွါမေ့ရောင်က အံ့ဩတကြီးဖြင့် -

“ရှင် - နေ့ညမပြတ်ကရမယ်ဆိုတော့ ကြည့်မယ်သူရှိပါ့မလား လှုံ့ထွန်းရှန်က ပျက်နာခပ်တည်တည်ဖြင့် -

“မင်းသမီးကျွါ ဘာမှမပေးပါနဲ့ ဇာတ်စင်အောက်မှာ လူတင်ယောက်မှ မရှိလဲ ဇာတ်ကို ဆက်ပြီးကရမယ် - ကျုပ် တစ်ဆက်တည်း သတိပေးရဦးမယ်၊ ခြံထဲရောက်ရင် ခင်ဗျားတို့ ထူးဆန်းတာတွေ တွေ့ရလိမ့်မယ်၊ ဒါပေမယ့် မမြင်သလို မကြားသလိုနေပါ - ဒါပါပဲ”

မကြာမီမှာပင် ---

လှည့်အစီအစဉ်ဆယ်သည် ဟန်ဂေဟာခြံဝင်းသို့ ရောက်လာသည်။

လှည်းများရောက်လာသည်နှင့် ဟန်ဂေဟာခြံဝင်းတံခါးဝမှ ကြီးဆွဲတံတာသည် ကျလာလေသည်။

ထိုမြင်ကွင်းကို လှည်းပေါ်မှ လူများက စိတ်ဝင်စားစွာ ကြည့်နေကြသည်။

ထို့နောက် --

လှည်းများသည် ဟန်ဂေဟာခြံဝင်းအတွင်းသို့ ဝင်ရောက်သွားလေတော့သည်။

ခြံဟုဆိုသော်လည်း သေးငယ်သောခြံမဟုတ်ပါ။ အရှေ့ဘက် “ချမ်းစု” လွင်ပြင်မှ အနောက်ဘက် “ကျားစွယ်ချောင်း” အထိ ကျယ်ဝန်းသည်။

အိမ်ထောင်စုပေါင်း တစ်ရာကျော်ရှိသော ခြံဖြစ်သည်။ ရှေ့ခြံ၊ နောက်ခြံ၊ အလယ်ခြံဟူ၍ ခွဲခြားထားသေးသည်။ ခြံထဲ၌ နေထိုင်သောလူများမှာ “ဟန်” မျိုးနွယ်စုများဖြစ်သည်။ ဟန်မျိုးနွယ်စု ဆယ်ယောက်လျှင် ကိုးယောက်သည် ဟန်ဂေဟာခြံဝင်းထဲ၌ နေထိုင်ကြသည်။

ထို့ကြောင့် ---

ဟန်ဂေဟာခြံဝင်းသည် ရွာကြီးတစ်ရွာပက ခြံငယ်လေးတစ်မြို့နီးပါး ကျယ်ဝန်းနေခြင်းဖြစ်သည်။

လှုံထွန်းရန် ငြိမ့်သို့သွားနေစဉ်အတွင်း ခြံထဲရှိမြေကွက်လပ်၌ တတ်စင်တည်ဆောက်ထားပြီးဖြစ်သည်။

လှပသော တတ်စင်တစ်ခုဖြစ်သည်။

အပေါ်ဘက်၌ အစိုးရှိပြီး တတ်စင်နောက်၌လည်း မင်းသား မင်းသမီးများ အလှပြင်ရန် အခန်းရှိသည်။

စုရန်ပင် ယုန်သာအောင်ဆိုသော တတ်စင်ပင်လျှင် ဤမျှလောက် သပ်ရပ်ခန့်ညားမှုမရှိပါ။

တတ်အဖွဲ့သားများနှင့် ပစ္စည်းများကို တင်ဆောင်လာသော လှည်းအစီးနှစ်ဆယ်သည် တံခါးဝမှ ဝင်ရောက်လာပြီးသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ကြိုးဆွဲတံတားလည်း အပေါ်သို့ ပြန်လည်မတင်ပြီး ဖြစ်သည်။

ထိုလှည်းသည်အသက်လေးဆယ်ခန့်ရှိပြီး သွယ်လှသော ခန္ဓာကိုယ် ရှိသည်။

ထိုလှည်းအမည်မှာ "ဟန်ဆင်းဝါး" ဖြစ်သည်။

ထိုလှည်းသည် ဟန်ဂေဟာခြံဝင်းဆိုင်ရှင် "ဟန်ထင်းဟန်"၏ ညီ ဖြစ်သည်။

သူသည် ဟန်ထင်းဟန်၏ လူယုတ်တော်ဖြစ်သကဲ့သို့ ဟန်ဂေဟာ ခြံဝင်း၏ ဘဏ္ဍာစိုးလည်းဖြစ်သည်။

သူသည် ဟန်ဂေဟာခြံဝင်း၌ ဟန်ထင်းဟန်ပြီးလျှင် ဩဇာ အာဏာ အရှိဆုံးဖြစ်သည်။

သူသည် လှုံထွန်းရန်အား တစ်ချက်လှမ်းကြည့်လိုက်ပြီး --

"လှုံထွန်းရန် တတ်အဖွဲ့ ဘယ်နှစ်ဖွဲ့ ငှားခဲ့သလဲ"

လှုံထွန်းရန်က လက်လေးချောင်းထောင်ပြုရင်း --

"အားလုံး လေးဖွဲ့ပါ - သခင်လေးဟန်"

ဟန်ဆင်းဝါးက ဦးခေါင်းညှိတ်လိုက်ပြီး --

"ကောင်းပြီ -- အဝတ်သေတ္တာတွေကို တတ်စင်နောက် သယ်သွားပါ - ပြီးတော့ ကိုယ့်အဖွဲ့ကို လူလွှတ်ပြီး စောင့်ခိုင်းပါ - ဘုန်းတုံလူအားလုံး အရှေ့ဘက်အဆောင်မှာ တည်းရမယ် --

အားလုံး ပြင်ဆင်ထားပြီးပြီ - မင်းသား မင်းသမီးတွေအတွက် သံသန့်အိပ်ခန်း ပေးထားမယ် - ကျန်အဖွဲ့သားတွေကတော့ အခန်းကြီး ခဲမှာ စုပေါင်းအိပ်ရမယ် တစ်နေ့ကို သုံးနှစ်ကျွေးမယ် --

ထမင်းကိုတော့ ဧည့်ဆောင်မှာပဲစားရမယ် ဘာပေးစရာရှိသေး သိ"

တတ်အဖွဲ့သားများက တစ်ပြိုင်တည်း ဦးညွှတ်လိုက်ပြီး

"ပေးစရာမရှိပါဘူး"

"ကောင်းပြီ အခု သူဌေးမင်း "ဟန်" က မှာထားတယ် တတ် အဖွဲ့တွေရောက်တာနဲ့ ထမင်းစားမယ် ပြီးတာနဲ့ စပြီးကကြမယ်" ဟု ပြောလိုက်သည်။

ဟန်ဆင်းဝါး၏စကားကို စောစွာတက်စုံသူ တစ်ဦးတစ်ယောက် ပေါ်ထွက်မလာချေ။

ဇာတ်အဖွဲ့သားများသည် လှည်းပေါ်မှ အဝတ်သေတ္တာများနှင့် ဇာတ်ပစ္စည်းသေတ္တာများကို စတင်၍ အောက်သို့ချနေပြီဖြစ်သည်။

လှုံထွန်းရန်သည် ဟန်ဆင်းဝါးကို တစ်ချက်ကြည့်ရင်း --

“သခင်လေးဟန် - အခု သူငွေမင်းဟန် ဘယ်မှာရှိသလဲ”
ဟန်ဆင်းဝါးက ပြန်ပြောလိုက်သည်။

“အစ်ကိုကြီး သီးသန့်ခန်းမှာရှိလိမ့်မယ်၊ ခဏနေရင် ဆရာကြီး ကျင့်တို့အတွက် ထမင်းပွဲပြင်ပေးမယ်”

လှုံထွန်းရန်က ခေါင်းညိတ်လိုက်ပြီး --

“သခင်လေးဟန် - ကျွန်တော် သူငွေမင်းဟန်ကို တွေ့လိုက်ဦး မယ်၊ ဒီအဖွဲ့တွေကို သခင်လေးဟန်ပဲ စီစဉ်ပေးလိုက်ပါ - ဒါနဲ့ ယွင်းချယ်ရီဇာတ်အဖွဲ့က မဆိုဘူး - သူတို့ကို အရင်ကခိုင်မယ် - သခင်လေးဟန် ဘယ်လိုသဘောရသလဲ”

ဟန်ဆင်းဝါးက ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ကောင်းပါတယ်”

ဤအခန်းသည် ဟန်ဂေဟာခြံဝင်းပိုင်ရှင် သူငွေမင်း ဟန်ထင်း ဟန်၏ သီးသန့်ခန်းဖြစ်သည်။

ထိုသီးသန့်ခန်းထဲ၌ ဟန်ထင်းဟန် ရှိနေသည်။

ဟန်ထင်းဟန်သည် အခန်းထဲ၌ ခေါက်တံ့ခေါက်ပြန် လမ်း လျှောက်နေလေသည်။

ထိုစဉ်မှာပင် --

သူ၏ အခန်းဆီသို့ လျှောက်လှမ်းလာသော ခြေသံတစ်သံကို ကြားလိုက်ရသည်။

ထိုခြေသံရှင်သည် လှုံထွန်းရန်ဖြစ်ကြောင်း ဟန်ထင်းဟန် သိလိုက်သည်။

ထို့ကြောင့် -

တံခါးကို လက်ဖြင့်မခေါက်မီ သီးသန့်ခန်းထဲမှ နေ၍ ---

“လှုံထွန်းရန်လား -- ဝင်ခဲ့လေ”

လှုံထွန်းရန်သည် တံခါးကို တွန်းဖွင့်၍ ဝင်လိုက်သည်။

ဟန်ထင်းဟန်က လှုံထွန်းရန်အား လှမ်းကြည့်လိုက်ပြီး --

“မင်းပြန်လာတာ မြန်လိုက်တာ - ဘယ်နှယ်လဲ - အဆင်ပြေ ခဲ့လား --”

လှုံထွန်းရန် ပြုံးလိုက်ပြီး ---

“လူတိုင်းက ဇာတ်တို့ အငြိမ့်တို့ကို ငှားရတာ ခက်တယ်လို့ ပြောတယ် - ဒါပေမယ့် ကျွန်တော်တော့ အဖွဲ့လေးဖွဲ့ကို တစ်ခါတည်း ငှားလာခဲ့တယ်”

ဟန်ထင်းဟန်က ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

ထို့နောက် လေသံကိုနိမ့်၍ ---

“လှုံထွန်းရန် - ဆရာကြီးကျင်းဟာ တကယ်ပဲ သံစဉ်မဲ့ ပလ္လေကို ရင်ဆိုင်နိုင်မယ်လို့ မင်းထင်သလား”

လှုံထွန်းရန်က ပြုံးလိုက်ပြီး ---

“ဆရာကြီးကျင်းရဲ့ သိုင်းပညာဟာ ထိပ်တန်းအဆင့်မှာရှိတယ်
စိတ်ဓာတ်နည်းပျူဟာ သုံးတဲ့နေရာမှာလဲ ဆရာကြီးကျင်းကို မှီတဲ့လူ
မရှိဘူး - အခုလည်း ဆရာကြီးကျင်းက သံစဉ်မဲ့ပလွေကို နည်းပျူဟာ
နှစ်ခုနဲ့ ခြောက်လွတ်ထားတယ်”

ဟန်ထင်းဟန်နဲ့ စိတ်ဝင်စားသွားသည်။

“ပြောစမ်းပါဦး”

လှုံ့ထွန်းရှန်က ရှင်းပြလိုက်သည်။

“ပထမအချက်က ခြံထဲမှာ ဇာတ်ပွဲကို ကခိုင်းတာနဲ့ ဟန်ဂေဟာ
ခြံဝင်းထဲမှာ လူတွေရှုပ်ထွေးသွားလိမ့်မယ် --

ဒီတော့ သံစဉ်မဲ့ပလွေကို ခြံထဲဝင်ဖို့ အခွင့်အရေးပေးဖို့လိုက်
သလိုပဲ - ဒုတိယအချက်က ပိတ်ဖြူပေါ်က ဓာတန်းက သံစဉ်မဲ့ပလွေ
ရဲ့ အာရုံကို စွဲလိုက်တာပဲ - သံစဉ်မဲ့ပလွေဟာ ပိတ်ဖြူပေါ်က ဓာတွေ
ကို တွေ့တာနဲ့ သူဌေးဟန်ရော - ဆရာကြီးကျင်းပိုင်ချွန်းကိုပါ ရင်ဆိုင်
ရမယ်ဆိုတာ နားလည်လာလိမ့်မယ် ---

ဒီတော့ - သံစဉ်မဲ့ပလွေဟာ ဘယ်လောက်ပဲ ကြောက်စရာ
ကောင်းပါစေ သူ့ရဲ့ စိတ်ကို နှစ်ခွဲဖြစ်စေပြီး သူ့ရဲ့အင်အားကို ရိုက်ချိုး
လိုက်တာနဲ့ အတူတူပဲ သူဌေးဟန်”

ဟန်ထင်းဟန်က ကျေနပ်ဟန်ဖြင့် ပြုံးလိုက်ပြီး ---

“အင်း -- လှုံ့ထွန်းရှန် မင်းက စေ့စပ်သားပဲ - ဟုတ်ပြီ - ငါ
မင်းနဲ့ဆွေးနွေးစရာတစ်ခုရှိတယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ပြောပါ သူဌေးဟန်”

ဟန်ထင်းဟန်က သက်ပြင်းတစ်ချက်ချလိုက်ပြီး --

“ဒီလိုကွ - ငါ့သားလေး ဟန်လင်းရောင်ကို - ငါဘယ်လောက်
နှစ်သက်သလိုတာ မင်းသိမှာပါ - ဒါကြောင့် ငါ့သူ့ကို အပြုတမ်း
ဆောင်ကြည့်ခဲ့တယ် - လွှတ်ပထားဘူး ---

အခု - သူဌေးလှမ်း ပျက်နေတယ် - ဆရာကြီးကျင်းရဲ့ ငြိမ်းမ
လေးကို စိတ်ဝင်စားနေတယ် - ငါ အဲဒီမိန်းကလေးနဲ့ လုံးဝသဘော
တွေနိုင်ဘူး - မိန်းကလေးကြည့်ရတာ ရုပ်ချောသလောက် ရိုင်းစိုင်း
ပဲပဲ - ဒီပုံစံမျိုးနဲ့ ငါတို့နဲ့ မဖြစ်ဘူး”

လှုံ့ထွန်းရှန်က ပြုံးလိုက်ပြီး ---

“သူဌေးဟန်ကလဲ လူငယ်တွေရဲ့ ချစ်ရေးကြိုက်ရေးကိစ္စထဲမှာ
ဝင်ပြီး ကရုဏ်မနေပါမို့ အတင်းခွဲလို့လဲ မကောင်းဘူး - ဆရာကြီးကျင်းရဲ့
မှက်နှာက ရှိသေးတယ်”

ဟန်ထင်းဟန်၏ မျက်နှာပေါ်တွင် ဒေါသရောင်များ ထစ်ဟပ်
လာသည်။

“ဟ - ငါ့သားက အခုမှ အသက်ဆယ်ရှစ်နှစ်ပဲ ရှိသေးတာ၊
အဲဒီမိန်းကလေးက ငါ့သားထက် အသက်ကြီးတယ် - ငါ လုံးဝ
သဘောမကျနိုင်ဘူး ---

နောက်ပြီး မိန်းကလေးကြည့်ရတာ သိုင်းပညာတတ်တယ်ဆိုပြီး
ဘန်တက်နေပုံရတယ် - ဒါမျိုး ငါ့သားကို လာကြောလို့မရဘူး -
ငါ့သားက သူတို့ထက် အစေအရာရာမှာ သာတယ် - သူတို့လို
ပေါက်လွှတ်ပဲစား လျှောက်သွားနေတဲ့ လူတွေမဟုတ်ဘူး”

လှုံ့ထွန်းရှန်က ပြုံးလိုက်ပြီး ---

“သူဌေးဟန် စိတ်ချပါ - ကျွန်တော်ကြည့်ထိန်းပေးပါမယ်-
သခင်လေး ဟန်လင်းရောင်ဟာ ကျွန်တော့်လက်ပေါ်မှာ ကြီးပြင်းလာ

တဲ့ ကလေးပါ - သူဟာ မိဘနဲ့ ဦးလေးတွေရဲ့ စကားကို တသွေပတ်မိနားထောင်တတ်တဲ့ လူလိမ်မာလေးတစ်ယောက်ပါ - အခုကိစ္စကို ဖြည့်ဖြည်းခွင်း ကြည့်ပြောကြတာပေါ့"

ဟန်ထင်းဟန်သည် ယခုမှ စိတ်သက်သာရာ ရဟန်ဖြင့် -

"အေး - အေး - မင်းတို့သခင်လေးဟန်ကို ကြည့်သာထိန်းပေးပါ ဪ - မင်း နေ့လည်စာ မစားရသေးဘူး မဟုတ်လား - သွားစားလိုက်ပါဦး - "

လှုံထွန်းရှန်က ဦးညွတ် အရိုအသေပြုရင်း ---

"သူငွေမင်းဟန် ကျွန်တော့်အပေါ် ဂရုစိုက်တာ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်"

ဟုပြောပြီး သီးသန့်ခန်းထဲမှ ထွက်သွားလေတော့သည်။

မကြာမီမှာပင် ---

ရော့ဘက်မြေကွက်လပ်မှ ဆိုင်းသံ ဗုံသံများ ပေါ်ထွက်လာသည်။ လှုံထွန်းရှန်၏ အစီအစဉ်အတိုင်းပင် ယွင်းချယ်ရီအငြိမ့်အဖွဲ့မှ စတင်ကပြနေပြီဖြစ်သည်။

လှုံထွန်းရှန်သည် နေ့လယ်စာစားခြင်းကို လက်စသတ်လိုက်ပြီး ဇာတ်စင်ရိရာ မြေကွက်လပ်သို့ ထွက်လာသည်။

မြေကွက်လပ်သို့ ရောက်သောအခါ လှုံထွန်းရှန်သည် ဇာတ်စင်နောက်ဘက်သို့ လျှောက်သွားသည်။

သူသည် ယွင်းချယ်ရီ ဇာတ်အဖွဲ့ခေါင်းဆောင် မင်းသား ယွင်းပိုင်ကျွန်းနှင့် စကားပြောလိုသောကြောင့်ဖြစ်သည်။

သူသည် ယွင်းပိုင်ကျွန်းကို စိတ်ဝင်စားနေမိ၏။

ယွင်းပိုင်ကျွန်း၏ တည်ငြိမ်သော အမူအရာက သူ၏စိတ်ထဲ သုံးဆန်းမှုကို ဖြစ်ပေါ်စေသည် မဟုတ်ပါလော့။

ယွင်းပိုင်ကျွန်းသည် အလှပြင်နေသည်။

အခန်းထောင့်တစ်ထောင့်၌ ထိုင်၍ အလှပြင်နေခြင်းဖြစ်သည်။

လှုံထွန်းရှန် ဝင်ရောက်လာချိန်၌ ယွင်းပိုင်ကျွန်းသည် မျက်နှာကို အလှပြင်ပြီး မျက်ခုံးမွှေးဆွဲနေဆဲဖြစ်သည်။

လှုံထွန်းရှန်သည် အနီးမှ ခွေးခြေတစ်လုံးကိုယူ၍ ယွင်းပိုင်ကျွန်း၏ ဘေး၌ ထိုင်လိုက်သည်။

ယွင်းပိုင်ကျွန်းသည် အလှပြင်နေသဖြင့် လှုံထွန်းရှန် ရောက်ရှိလာကြောင်း မှန်ထဲမှတစ်ဆင့် မြင်သင့်သည်။

သို့သော် --

မမြင်တွေ့ဟန်ဖြင့် လှုံထွန်းရှန်ကို လှည့်ကြည့်ခြင်းမပြုပါ။

ယွင်းပိုင်ကျွန်သည် မျက်နှာအလှပြင်၍ပြီးချိန်၌ အဖွဲ့သား တစ်ယောက်က ယွင်းပိုင်ကျွန်၏ နဖူးကို ငွေရောင်ဘော်ကြယ်များဖြင့် လှေ့စွာ ခြယ်သထားသော ဝိုင်းပတ်ဖြင့် စည်းပေးသည်။

နဖူး၌ စည်းပြီးသောအခါ အဖွဲ့သားသည် ယွင်းပိုင်ကျွန်အနီး ထွက်သွားသည်။

ထိုအခါ လှုံ့ထျန်းရှန်သည် ယွင်းပိုင်ကျွန်ကို ပြုံးပြရင်း -

“မင်းသားယွင်း ပင်ပန်းသွားပြီလား”

“မပင်ပန်းပါဘူး”

ယွင်းပိုင်ကျွန်၏ အဖြေသည် ရိုးရိုးကလေးဖြစ်သည်။

သို့သော် -

ယွင်းပိုင်ကျွန်၏ အမူအရာက အေးစက်နေသည်ဟု လှုံ့ထျန်းရှန် ၏ စိတ်ထဲ၌ ခံစားရသည်။

လှုံ့ထျန်းရှန်က ပြုံးလိုက်ပြီး --

“ဒါထက် စကားမစပ် မင်းသားယွင်းရဲ့ပညာက ပဆိုးဘူးကြား တယ်”

ယွင်းပိုင်ကျွန်က လှုံ့ထျန်းရှန်ကို တစ်ချက်လှည့်ကြည့်လိုက်ပြီး နားမလည်ဟန်ဖြင့် ---

“ဘာပညာလဲ”

“သီချင်းဆိုတာရော သိုင်းကတာရော -- မဆိုးဘူးလို့ကြားတယ်”

လှုံ့ထျန်းရှန်က စကားကို ရောထွေး၍ပြောလိုက်သည်။

ယွင်းပိုင်ကျွန်က ပြုံးရယ်ခြင်းမရှိပါ။

ဦးခေါင်းကို တစ်ချက်ညိတ်လိုက်ရင်း --

“ဒါပေါ့ လေ့ကျင့်ပထားရင် ဇာတ်ခုံပေါ်မှာ ခုန်ပေါက် သတ်ပုတ်လို ဘယ်ရမလဲ - အဲဒီလိုမှမရရင် သူများပိုက်ဆံ ဘယ်လိုလုပ်ရတော့မလဲ - အမှန်တော့ -- သိုင်းပညာကို ထမင်းစားဖို့ လေ့ကျင့်ထားတာပဲ - ဆရာလှုံ့တို့လောက် သိုင်းပညာရှိနေမှတော့ - သူငွေခြံတစ်ခြံမှာ ခြံစောင့် သိုင်းဆရာ သွားလုပ်တော့မှာပေါ့”

ထိုစကားသည် ရိုးသားစွာ ပြောသောစကားဖြစ်သော်လည်း လှုံ့ထျန်းရှန်၏ရင်ထဲ၌ အောင့်သက်သက်ဖြင့် အခံရခက်သွားသည်။

ထိုစဉ်မှာပင် --

ယွင်းပိုင်ကျွန်သည် ထိုင်ရာမှထလိုက်ပြီး --

“ဆရာလှုံ့ ဧည့်ခံပြီးစကားမပြောနိုင်တာ ဝမ်းနည်းပါတယ် ကျွန်တော့ အဝတ်အစားလဲပြီး စင်ပေါ်တက်ရတော့မယ်”

လှုံ့ထျန်းရှန်သည် ယွင်းပိုင်ကျွန်ကို ဘာမှပြန်လည်၍ မပြောပါ။ သူသည် ပခုံးနှစ်ဘက်ကိုသာ ဟန်ပါပါ တွန့်ပြလိုက်သည်။ ထို့နောက် --

သူသည် ထိုင်ရာမှထပြီး မျက်လုံးတစ်ချက် ဝေကြည့်လိုက် သည်။

ယင်းသို့ ဝေကြည့်လိုက်သည်နှင့် အခန်းထောင့်တစ်ထောင့်၌ အလှပြင်နေသော ချယ်ရီကို တွေ့လိုက်ရသည်။

ရာသီဥတု ပူအိုက်သဖြင့် ချယ်ရီ အလှပြင်နေသည်ကို ဘေးမှ မိန်းမရွယ်လေးတစ်ယောက်က ယပ်ခပ်ပေးနေရသည်။

လှုံ့ထျန်းရှန်က ချယ်ရီအနီးသို့ လျှောက်သွားပြီး --

“မင်းသမီး - အလှပြင်နေတယ်ပေါ့”

ချယ်ရီသည် လှုံ့ထွန်းရန်၏ နှုတ်ဆက်စကားကို အပြုံးနဲ့ တုန့်ပြန်လိုက်ပြီးနောက် --

“ဟုတ်ကဲ့ ဆရာလှုံ”

ချယ်ရီ၏ အမူအရာသည် ယွင်းပိုင်ကျန်ထက် ရင်းနှီးသည်ဟု လှုံ့ထွန်းရန် ထင်မှတ်လိုက်သည်။

လှုံ့ထွန်းရန်သည် ချယ်ရီ၏အနီး ခုံတစ်လုံး၌ ဝင်ရောက် ထိုင်လိုက်ပြီး --

“ဒါနဲ့ မင်းသမီးကို မေးရဦးမယ် - မင်းသားယွင်းနဲ့ ရင်းနှီး သလား”

ချယ်ရီက မျက်လုံးလေးအား ပင့်လိုက်ပြီး --

“ဆရာလှုံ ဒီမေးခွန်းကိုမေးဖို့ ဘယ်ကအတွေးပေါက်လာ တာလဲရှင့်”

လှုံ့ထွန်းရန်က ပြုံးကာ --

“ဘယ်ကမှ မဟုတ်ပါဘူး၊ ယွင်းချယ်ရီဇာတ်အဖွဲ့ဆိုတဲ့ နာမည် ကြောင့်ပါ - ဇာတ်အဖွဲ့မှာမည်မှာ ခင်းဗျားတို့နှစ်ယောက်ရဲ့ နာမည်ကို စပ်ပြီး မှည့်ထားတော့ ခင်းဗျားတို့နှစ်ယောက်ရဲ့ ခင်မင်မှုဟာ လေ့လာ မလား”

ချယ်ရီက ပြုံးရင်း --

“ဆရာလှုံ - ရှင်ဒီလိုခဏ်းစားရင် မှားမှာပေါ့ - ဇာတ်အဖွဲ့မှာမည် ယွင်းချယ်ရီဆိုတာက အကြောင်းတစ်ခု - ခင်မင်မှုဆိုတာက အကြောင်း တစ်ခုပဲ -- ပေါင်းစပ်လို့မရပါဘူး -- သူက အေးတိအေးစက်ကြီးပဲ”

“အဲဒါနဲ့ဆိုရင် တစ်နေ့လုံးနေလို့ စကားတစ်လုံးတောင် မပြောဖြစ်ဘူး”

“ဒါနဲ့တောင် ဇာတ်တစ်ဖွဲ့တည်းမှာ စီးပွားရှာလို့ရသလား”

“စီးပွားရှာတာက တစ်ပိုင်းပဲ - ပုဂ္ဂိုလ်ရေးက တစ်ပိုင်းပဲ --

“အထွေးလို့မရဘူး”

လှုံ့ထွန်းရန် ခေါင်းညှိတ်လိုက်သည်။

“မြစ်နိုင့်ပါတယ် - ဒါနဲ့ မင်းသားယွင်းရဲ့ သိုင်းပညာ အဆင့် ခြင်္ဘယ်လို့ကြားတယ်၊ နောက်ပြီး သူ့ရဲ့သိုင်းကွက်က သိပ်မြန်တယ် -- သန့်ဆယ်ယောက်တောင် သူ့ကို ချုပ်ကိုင်လို့မရဘူးဆို”

ချယ်ရီက ရယ်မောကာ --

“သူက ဇာတ်လိုက်ပဲ - ဇာတ်လမ်းထဲမှာ သူပိုင်ရမှာပေါ့ရှင်”

ထိုစဉ် --

မိန်းကလေးတစ်ယောက် ဝင်လာပြီး ချက်ရီအား ပွဲချိန်နီးနေပြီ ဟုကြောင်း သတိပေးလိုက်သဖြင့် ချယ်ရီသည် အားတုံ့အားနာဖြင့်

လှုံ့ထွန်းရန်ကို ပြုံးပြကာ အဝတ်အစားလဲရန် ဟန်ပြင်လိုက်သည်။

ထို့ကြောင့် လှုံ့ထွန်းရန်သည် ယဉ်ကျေးစွာဖြင့် --

“ကျွန်ကို ခွင့်ပြုပါဦး”

ထိုစဉ်မှာပင် --

အသက်ခြောက်ဆယ်ခန့်ရှိသော အဘိုးအိုတစ်ယောက်သည် ဇာတ်စင်ပေါ်မှ ပျာယီးပျာယာ အမူအရာနှင့် ပြေးဆင်းလာသည်။

သူ၏လက်ထဲ၌ ပလ္လေတစ်ချောင်း ကိုင်ထားသဖြင့် အဘိုးအို သည် ဤဇာတ်အဖွဲ့မှ ပလ္လေသမားတစ်ယောက်ဖြစ်ကြောင်း လှုံ့ထွန်းရန် ခန့်မှန်းမိသည်။

အဘိုးအိုသည် ရေကြီးသုတ်ပျာ ဝင်ရောက်လာပြီး ယွင်းပိုင်ကထံ ပြောသွားပြီး --

“မင်းသားယွင်း”

ဟု စိတ်ပူသော လေသံဖြင့် ခေါ်လိုက်သည်။

ယွင်းပိုင်ကျန့်သည် ဝတ်စုံပြည့် ဝတ်ဆင်ပြီးဖြစ်သည်။

သူသည် ခါးစည်းပဝါကို နောက်ဆုံးချည်နှောင်ရင်း အဘိုးအိုက လှည့်ကြည့်လိုက်၏။

“ဆရာဝမ်း -- ဘာကိစ္စ ဒီလောက်အရေးကြီးနေတာလဲ”

ဆရာဝမ်းဟု အခေါ်ခံရသော ပလွေသမားက စိတ်ပူသော လေသံဖြင့် --

“မင်းသားယွင်းရေ ခက်ကုန်ပြီ”

ယွင်းပိုင်ကျန့် မျက်မှောင်ကုပ်သွားကာ ---

“ဘာခက်ကုန်တာလဲ”

ဆရာဝမ်းက သူ၏ဇက်ထံမှ ပလွေကို မြှောက်ပြလိုက်ပြီး --

“ကျုပ်တို့ရဲ့ ပလွေမှာ သံစဉ်အပေါက်ကလေးတွေ မရှိတော့ဘဲ ဘယ်သူလာပြီး သံစဉ်အပေါက်မရှိတဲ့ ပလွေတွေနဲ့ လဲသွားတာလဲ မသိဘူး - ဒီမှာရှိတဲ့ ပလွေတွေအားလုံး သံစဉ်မဲ့ပလွေတွေ ဖြစ်ကုန်တာ ဘယ်လိုလုပ် မှတ်ရမလဲ”

ဆရာဝမ်းစကားထဲမှ “သံစဉ်မဲ့ပလွေ” ဟူသော စကားလုံးထွန်းရုန်၏ ဦးခေါင်းကို မိုးကြိုးပစ်ချလိုက်သကဲ့သို့ ဖြစ်သွားခဲ့သည်။

ထို့ကြောင့် ---

သူသည် ယွင်းပိုင်ကျန့်တို့အနီးသို့ ပြေးသွားပြီး အလောတကြီး လေသံဖြင့် ပလွေသမားအား ဝင်မေးလိုက်သည်။

“ဆရာကြီး ပလွေအပို ဝယ်မထားဘူးလား”

ဆရာဝမ်းဆိုသော အဘိုးအိုက သူ့ကို တစ်ချက်လှည့်ကြည့်လိုက်ပြီး --

“ကျုပ်တို့က ပလွေပုတ်မှ ထမင်းစားရတာ - ပလွေအပိုရှိမှတော့ ကျုပ်က အခုလိုလာပြီး ပြောပါမလား”

လှုံထွန်းရုန်က သူ၏စကားကြောင့် မည်သို့မှ ပြန်မပြောတော့ချေ။

သူသည် ယွင်းပိုင်ကျန့်ကို လှမ်း၍ကြည့်လိုက်သည်။

ယွင်းပိုင်ကျန့်သည် မျက်မှောင်ကုပ်လျက်ရှိ၏။

သူ၏အမူအရာက မည်သို့မှ စဉ်းစားမရကြောင်း ပေါ်လွင်နေသည်။

ထိုစဉ်မှာပင် ---

ချယ်ရီသည် သူတို့အနီးသို့ ရောက်ရှိလာပြီး ---

“ဆရာဝမ်း စိတ်မပူပါနဲ့ မြို့ထဲကို လှည့်ကြည့်ပြီး ပလွေအသစ် ဝယ်ခိုင်းလိုက်ပေါ့ -- လောလောဆယ်တော့ -- အခြားအဖွဲ့က ပလွေကားပြီး မှတ်လိုက်ပါ -- တတ်မကလို့တော့ မဖြစ်ဘူး”

ချယ်ရီ၏စကားသည် နည်းလမ်းကျသည်။

ထို့ကြောင့် ---

လှုံထွန်းရုန်က ခေါင်းညှိတ်လိုက်သည်။

“ဟုတ်တယ်၊ စိတ်မပူပါနဲ့ ဆရာဝမ်းက ပလွေအသစ်ဝယ်ဖို့ လှတစ်ယောက်လွှတ်လိုက်ပေါ့ -- အဲဒီလူ မြို့ထဲသွားဖို့ ကျုပ်စီစဉ်

ပေးမယ် -- တစ်ချိန်တည်းမှာပဲ အခြားအဖွဲ့နဲ့လည်း ဆွေးနွေးတာပေါ့
ဆရာဝန်က တစ်ချက်စဉ်းစားလိုက်ပြီး

“ဟန်ပန်း”

သူ၏စကားသံဆုံးသည်နှင့် ဇာတ်စင်ပေါ်မှ အသက်နှစ်ဆယ်ခန့်
လူငယ်တစ်ဦး ဆင်းလာသည်။

ထိုလူငယ်သည် ဆရာဝန်၏တပည့် ဖြစ်ဟန်တူသည်။

ဟန်ပန်းဆိုသူသည် ဆရာဝန်အနီးသို့ ရောက်ရှိလာသည်။

“မင်း -- ငွေထိန်းဆီက ငွေထုတ်ပြီး ပလွေအသစ် သုံးလေး
လက် သွားဝယ်ချေ -- မြန်မြန်သွား မြန်မြန်ပြန်ခဲ့”

ဆရာဝန်က ဟန်ပန်းအား ပြောလိုက်သည်။

ဟန်ပန်းသည် မည်သို့မျှ ပြန်မပြောတော့ဘဲ ငွေထိန်းထံသို့
ထွက်သွားလေသည်။

ဆရာဝန်က သက်ပြင်းတစ်ချက်ချကာ ---

“တကယ်ကံဆိုးတယ် -- ကျုပ်ဇာတ်ထဲမှာ ပလွေမှုတ်လာတာ
နှစ်ပေါင်းသုံးဆယ်ကျော်ပြီ -- တစ်ခါမှ ဒီလိုမကြုံဖူးဘူး”

ထိုအချိန်တွင် --

ဟန်ပန်းသည် ငွေထိန်းထံမှ ငွေထုတ်၍ ပြန်ရောက်လာသည်။
လှုံ့ထွန်းလှုံ့က ဟန်ပန်းအား --

“မင်း ငါနဲ့လိုက်ခဲ့ ခြုံထဲပို့ပေးမယ်”

ပြီးမှ တစ်ဆက်တည်း --

“ကဲ - ဆရာဝန်လဲလိုက်ခဲ့ -- တခြားအဖွဲ့က ပလွေဖူး
အောင်”

ထို့နောက် --

လှုံ့ထွန်းရန်သည် ဇာတ်စင်နောက်မှ ထွက်လာသည်။

ဇာတ်စင်အပြင်သို့ ရောက်သည်နှင့် လှုံ့ထွန်းရန်သည် လူတစ်
ယောက်ကို လှမ်းပြောလိုက်သည်။

ခြုံထဲသို့ လိုက်ပို့ရန် အမိန့်ပေးလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

ထို့နောက် ---

ဆရာဝန်နှင့်အတူ ဧည့်ဆောင်သို့ ထွက်သွားလေသည်။

ဧည့်ဆောင်သို့ ရောက်သောအခါ လှုံ့ထွန်းရန် မျက်လုံးပြူး
သွားရတော့သည်။

အကြောင်းမှာ --

အခြားဇာတ်အဖွဲ့မှ ပလွေများမှာလည်း သံစဉ်အပေါက်များ
မရှိတော့ဘဲ သံစဉ်မဲ့ပလွေများ ဖြစ်နေသည်ကို သိရှိလိုက်ရသောကြောင့်
ဖြစ်လေသည်။

လှုံထွန်းရှန် မျက်လုံးပြူးသွားသည်။
သူ၏ရင်ထဲ၌လည်း စိုးထိတ်သွား၏။
သူသည် ချက်ချင်းပင် ကျင်ပိုင်ချွန်း၏ အိပ်ခန်းသို့ ပြေးသွား
လေသည်။

ကျင်းပိုင်ချွန်းကို အနောက်ခြံ၏အဆောင်၌ ထားကြောင်း
လှုံထွန်းရှန် သိသည်။
အနောက်ခြံသို့ လှုံထွန်းရှန်ရောက်သည်နှင့် အစောင့်တစ်
ယောက်၏ တားဆီးခြင်းကို ခံလိုက်ရသည်။

“ဆရာလှုံ - ဆရာကြီးကျင်း အံ့ခပ် အနားယူနေပါတယ်”
မိမိ၏လက်အောက်မှ အစောင့်က မိမိကို တားဆီးလိုက်သဖြင့်
လှုံထွန်းရှန် ဒေါသဖြစ်သွားသည်။

“ငါ ဆရာကြီးကျင်းကို အရေးတကြီးတွေ့ချင်တယ်”
အစောင့်က -

“သူငှာလေး ဟန်လင်းရောင်က ဆရာကြီး ကျင်း”ကို မနှောင့်
ယှက်ဖို့ မှာထားပါတယ်”

လှုံထွန်းရှန်သည် ဘာမျှပြန်မပြောတော့ဘဲ အစောင့်ကို ကျော်
ဖြတ်ပြီး အနောက်ခြံ၏ အဆောင်တံခါးရှေ့သို့ ရောက်လာသည်။

သူသည် တံခါးမနေတော့ဘဲ တံခါးခေါက်ရန် လက်ပြောက်
လိုက်သည်နှင့် ရုတ်တရက် တံခါးပွင့်သွားပြီး မျက်နှာတစ်ခု ပေါ်လာလေ
တော့သည်။

ငယ်ရွယ်လှပသော မျက်နှာတစ်ခုဖြစ်သည်။
ထိုမျက်နှာပိုင်ရှင်သည် ကျင်းယုံချူးချူးပင် ဖြစ်သည်။
လှုံထွန်းရှန်သည် ကျင်းယုံချူးချူးအား -

“မိန်းကလေး - ကျုပ်ဆရာကြီးနဲ့ အရေးတကြီး တွေ့ချင်လို့”
ကျင်းယုံချူးချူးက ပြုံးလိုက်ပြီး -

“တွေ့ချင်ရင် ခဏနေတော့ လာတွေ့ပါ”
လှုံထွန်းရှန်က ခေါင်းခါယမ်းကာ ---

“မဖြစ်ဘူး ကျုပ်မှာ ဆရာကြီးကို အရေးတကြီး စကားပြော
ရာရှိနေတယ်”

“ဒါဆို ကျွန်မကိုပြောပါ”
“မဖြစ်ဘူး”

“ဘာလို့မဖြစ်ရမှာလဲ - ကျွန်မကိုပြောတာ ဘိုဘိုကို ပြောတာနဲ့
အတူတူပဲ”

လှုံထွန်းရှန်မတတ်နိုင်တော့ပါ။
“သံစဉ်မဲ့ပလ္လေ ခြံဝင်းထဲကိုရောက်နေပြီ”
ဟု ပြောလိုက်လေသည်။

လှုံထွန်းရှန်စကားကြောင့် ကျင်းယုံချူးချူးမှာ အတန်ကြာ
အောင်ပင် ငေးခိုင်းသွားလေသည်။

မိမိ၏စကားသည် ကျင်းယုံချူးချူးကို ထိတ်လန့်မှုဖြစ်စေကြောင်း
လှုံထွန်းရှန် တွေးမိ၏။

ကျင်းယုံချူးချူးသည် အတန်ကြာ ငေးခိုင်းနေပြီးမှ -

“ဆရာလှုံ ရှင်ကိုယ်တိုင် မြင်တာလား”

လှုံထွန်းရှန်က ခေါင်းညှိတ်ပြကာ ---

“ဒီလိုပါ”

ဟု အစချီ၍ ဇာတ်အဖွဲ့လေးဖွဲ့၏ ပလွေများအား သံစဉ်အပေါက်များ မပါရှိသော ပလွေများဖြင့် လဲလှယ်ခြင်းခံထားရကြောင်း အစမှအဆုံးတိုင် ပြောပြလိုက်လေသည်။

ပြီးမှ ---

“ဒီတော့ မိန်းကလေးပဲ စဉ်းစားကြည့် သံစဉ်မဲ့ပလွေဟာ သူ့ရောက်လာပြီဆိုတဲ့ အကြောင်းကို ကျုပ်တို့သိအောင် လုပ်တာပဲ မဟုတ်လား -- ကဲ -- မိန်းကလေး -- ဒီအကြောင်းကို ဆရာကြီး ကျင်းကို အမြန်သွားပြောပြပေးပါ”

ကျင်းယုံချူးချူးက ပြုံးလိုက်ပြီး --

“တကယ်လို့ သံစဉ်မဲ့ပလွေဟာ ဒီအချိန်မှာ လုပ်ကြံမယ်ဆိုရင် ဘာဖြစ်လို့ ကျွန်မတို့ကို ကြိုတင်သတိပေးနေရမှာလဲ” ဟင်း - အဲဒီလိုသာဆိုရင် သူငွေမင်း “ဟန်” သေနေတာကြာပြီ အမှန်တော့ သံစဉ်မဲ့ပလွေက ကျွန်မတို့ စိတ်လှုပ်ရှားပြီး ပျာယာခတ်အောင် လုပ်လိုက်တာပဲ -- ကျွန်မတို့ အလိမ်မခံရပါစေနဲ့”

ကျင်းယုံချူးချူး၏စကားက နည်းလမ်းကျသည်။

ထို့ကြောင့် လှုံထွန်းရှန်သည် ခေါင်းကိုညှိတ်ရင်း --

“မိန်းကလေး မင်းအထင်မဆိုးဘူး ဖြစ်နိုင်တယ်၊ ဒါပေမယ့် သံစဉ်မဲ့ပလွေ ခြံထဲကိုဝင်လာပြီဆိုတာတော့ သေချာတယ်”

ကျင်းယုံချူးချူးက ခေါင်းခါယမ်းလိုက်သည်။

“မဝင်လာသေးပါဘူး -- သူ့ရဲ့လက်အောက်ငယ်သားတွေ ဝင်လာတာပါ”

လှုံထွန်းရှန်သည် အတန်ကြာအောင် စဉ်းစားလိုက်ပြီးမှ --

“ဒါဆို သူ့ရဲ့လက်အောက်ငယ်သားတွေ ဝင်လာရင် ဘာနဲ့ဝင်လာမလဲ ဟုတ်ပြီ -- ဇာတ်အဖွဲ့နဲ့ ဝင်လာနိုင်တယ်”

ကျင်းယုံချူးချူးက ပြုံးရင်း --

“အင်း -- ဒီတစ်ခါတော့ ဆရာလှုံရဲ့စကားက မမှားဘူး”

လှုံထွန်းရှန်က မှုတ်ခမ်းကို တစ်ချက်ကိုက်လိုက်ရင်း --

“ကျုပ်စုံစမ်းမယ် - ဒီလောက် လူစုလေးကို ဘာလို့ ကျုပ်မစုံစမ်းနိုင်ရမှာလဲ”

ကျင်းယုံချူးချူးက သူ့အား စေ့စေ့ကြည့်လိုက်ပြီး --

“ဆရာလှုံ ဘယ်ကိစ္စပဲဖြစ်ဖြစ် ဆရာလှုံရဲ့ သဘောနဲ့ မလုပ်ပါမို့ အကောင်းဆုံးကတော့ ဟန်ဂေဟာခြံဝင်းမှာ ဘိုဘိုးရှိနေသမျှ ဘိုဘိုးရဲ့ စကားကို နားထောင်ပါ”

လှုံထွန်းရှန် ခေါင်းညှိတ်လိုက်သည်။

“ဟုတ်တယ် မိန်းကလေးပြောတာ မှန်တယ် - ဟန်ဂေဟာခြံဝင်းမှာ ဘယ်လောက်ပဲ ကိစ္စကြီးကျယ်နေပါစေ ဆရာကြီးကျင်းရှိမှတော့ ကြောက်စရာမလိုပါဘူး --

အခုလဲ - ကျုပ်က ကျုပ်သဘောနဲ့ ဘာမှမလုပ်ပါဘူး -- ဆရာကြီးကျင်းရဲ့ အကြံကို လာတောင်းတာပါ - ကျုပ် ပြန်တော့မယ် -- ပွဲစရင် -- ဆရာကြီး လာကြည့်ဖို့ ဒီတိပါတယ်”

ကျင်းယုံချူးချူးက ခေါင်းညှိတ်လိုက်သည်။

“ဘယ်ဇာတ်အဖွဲ့ အရင်စမှာလဲ”

“ယွင်းချယ်ရီဇာတ်အဖွဲ့ပါ”

“ဟာ - ကောင်းတာပေါ့ ဘိုးဘိုးကိုပြောလိုက်မယ်၊ ဘိုးဘိုး သွားကြည့်မှာပဲ - ခြေထဲ - ဒါနဲ့ ဆရာလှိုကို တစ်ခုတော့ မှာထား ပါရစေ ဘိုးဘိုးရှေ့မှာ ဘာတာညာညာတွေ လျှောက်မပြောပါနဲ့”

လှိုထုန်းရှန် ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“စိတ်ချပါ - မိန်းကလေး ပလွေတွေအားလုံး သံစဉ်ပဲ့ ပလွေနဲ့ လဲထားခံရတဲ့အကြောင်း ဆရာကျင်းကို ပြောပေးပါ”

ကျင်းယုံချူးချူးက ခေါင်းညိတ်ရင်း -

“ဆရာလှိုစိတ်ချပါ - ပြောပေးပါမယ် ဆရာလှို လုပ်စရာရှိတာ သာ လုပ်ပါ”

ဟု ပြောလိုက်လေသည်။

ပလွေအသစ်ဝယ်နေရသဖြင့် ဇာတ်ပွဲကို ညနေသုံးနာရီကျော်မှ စ၍ကပြဖြစ်သည်။

ပွဲကြည့်ပရိတ်သတ်များ မနည်းပါချေ။

ပထမဆုံး ယွင်းချယ်ရီဇာတ်အဖွဲ့မှ တင်ဆက်ဖျော်ဖြေသော ကဏန်းမှာ “ညသုံးနာရီအိမ်နဲ့ အောင်ပွဲ” ဖြစ်သည်။

ဟန်ဂေဟာခြံဝင်း၌ တစ်ကြိမ်တစ်ခါမျှ ယခုလောက် စည်ကားခြင်း မရှိပါ။

ညနေစောင်းဖြစ်၍ နေသည် အစွမ်းကုန် ပူပြင်းနေသည်။ အကယ်၍သာ -

လေတိုက်ခတ်ခြင်း မရှိလျှင် မည်မျှ ပူပြင်းမည်ကို တွေးကြည့်နိုင်သည်။

မည်သို့ဆိုစေ -

ဟန်ဂေဟာခြံဝင်းမှ လူများသည် ရာသီဥတု မည်မျှပူပြင်းပါစေ ဤကဲ့သို့ အခွင့်အရေးမျိုးကို လက်လွတ်ခံကြမည်မဟုတ်ပါ။

လူများ စည်ကားလျှောက်ရှိသည်။

အထူးတန်း၌ လူများသလို -- သာမန်တိုင်ခုံများ၌လည်း လူများ ပြည့်ကျပ်လျက်ရှိသည်။

အထူးတန်း၏အလယ်၌ ဟန်ထင်းဟုန် ထိုင်နေသည်။

ဟန်ထင်းဟုန်၏ဘေး၌ ကျင်းယုံချူးချူး ထိုင်နေသည်။

ကျင်းယုံချူးချူး၏ဘေး၌ လူငယ်တစ်ယောက် ထိုင်နေသည်။

ထိုလူငယ်မှာ ဟန်ထင်းဟုန်၏သား ဟန်လင်းရောင်ဖြစ်လေသည်။

ဟန်လင်းရောင်သည် ယပ်တောင်တစ်ချောင်းဖြင့် အဆင်မပြတ် ဆပ်ခပ်နေသည်။

သို့သော် -

ဟန်လင်းရောင်သည် မိမိကိုယ်မိမိ ယပ်ခတ်နေခြင်းမဟုတ်ပါ။ သူ၏ဘေးမှ ကျင်းယုံချူးချူးကို ယပ်ခတ်ပေးနေခြင်းဖြစ်သည်။ ဟန်ထင်းဟန်သည် သားဖြစ်သူ ဟန်လင်းရောင်အား သတိပေးသော မျက်လုံးအစုံဖြင့် လှမ်းကြည့်သည်။

ဟန်ထင်းဟန်၏ ဝဲဘက်ဘေး၌ထိုင်နေသော ဟန်ဆင်းဝါသည် ဇာတ်ပွဲကို မကြည့်ပါ။

သူ၏မျက်လုံးအစုံက မကြာခဏ ပတ်ဝန်းကျင်ကို ကြည့်နေသည်။

သိုင်းဆရာကြီး ကျင်းပိုင်ချန်းကမူ ပတ်ဝန်းကျင်ကို အကဲခတ်ကြည့်မနေပါ။

သူသည် ဇာတ်ပွဲကိုသာ စိတ်ဝင်စားစွာ ကြည့်နေသည်။

ဇာတ်စင်ပေါ်မှ မင်းသား ယွင်းပိုင်ကျွန်းကလည်း လူတော် တစ်ယောက်ဖြစ်သည်။

ဤမျှ ရာသီဥတု ပူပြင်းနေသော်လည်း သူ၏ ကကြီးကကွက်များကို ဖြစ်သလို မကာပြချေ။

ကြိုးစားပမ်းစား ကပြဖျော်ဖြေနေလေသည်။

ထိုစဉ်မှာပင် --

အထူးတန်း ထိုင်ခုံထဲသို့ လူတစ်ယောက် ဝင်ရောက်လာပြီး ဟန်ဆင်းဝါ၏ဘေးမှ လွတ်နေသောထိုင်ခုံတွင် ဝင်ရောက်ထိုင်လိုက်သည်။

ထို့နောက် --

သူသည် ဟန်ဆင်းဝါဘက်သို့ ခန္ဓာကိုယ်ကိုယှိ၍ တစ်စုံတစ်ဇာအား တီးတိုးပြောလိုက်သည်။

ဟန်ဆင်းဝါ၏ မျက်နှာသည် သိသိသာသာ ပျက်သွားသည်။ သူသည် မိမိကို သတင်းလာ၍ပေးစို့သော လူအား --

“ဆရာလှုံကို ဘယ်မှာတွေ့ခဲ့လဲ”

ထိုလူက အသံကိုနိမ့်၍ --

“ဆရာလှုံ အရှေ့ဘက်ဧည့်ဆောင်မှာ ဇာတ်အဖွဲ့ကလူတွေနဲ့ ကောင်းပြေးနေပါတယ်”

ဟန်ဆင်းဝါက အလောတကြီး လေသံဖြင့် --

“ဆရာလှုံကို မြန်မြန်သွားခေါ်ခဲ့ ကျုပ်စောင့်နေမယ်”

ထိုလူက ခေါင်းညိတ်ကာ ဟန်ဆင်းဝါအနီးမှ ထွက်ခွာသွားလေတော့သည်။

ဟန်ဆင်းဝါသည် လှုံထျန်းရန်အား တွေ့မြင်လိုက်ရသည်နှင့် “ဆရာလှုံ ကုသိုလ်ပြုအသင်းတိုက်ရုံပွင့် ငွေထိန်းလောင်ဟူး”

က သူဌေးမင်းဟန်ကို တွေ့ခွင့်တောင်းနေတယ်”

လှုံထျန်းကျန်သည် မျက်မှောင်ကြုတ်သွားသည်။

သူသည် “ကုသိုလ်ပြု” အသင်းကိုလည်း သိသည်။

ငွေထိန်းလောင်ဟူးကိုလည်း သိသည်။
ကုသိုလ်ပြုအသင်းသည် ဤပြုမှု မှာမည်ကြီး အသင်းတစ်သင်း
ဖြစ်သည်။

အထူးသဖြင့် ---

သူဌေးများထံ၌ အလှူခံရက်ရောသည်။

အချို့သူဌေးများက ကုသိုလ်ပြုအသင်းအား "အေးစားပြီ" ဟု
ကွယ်ရာ၌ သွားပုလဲလေလွင့် ပြောကြသည်။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ --

ဤကုသိုလ်ပြုအသင်းသည် ဆင်းရဲနွမ်းပါးသူများအတွက်
အားကိုး အားထားရာ အသင်းတစ်သင်းဖြစ်သည်။

ဟန်ကော့ခြံဝင်းပိုင်ရှင် သူဌေးကြီး "ဟန်ထင်းဟုန်" သည်
ဤကုသိုလ်ပြုအသင်းနှင့်ပတ်သက်၍ မည်သည့်အခါမျှ တွန့်ဆုတ်ခဲ့ခြင်း
မရှိပါ။

သို့ဖြစ်၍လည်း --

ဟန်ကော့ခြံဝင်းပိုင်ရှင်သည် ကုသိုလ်ပြုအသင်း၏ ဖောက်သည်
တစ်ဦး ဖြစ်လာခဲ့သည်။

လှုံထွန်းရှန်သည် အနည်းငယ် စဉ်းစားလိုက်ပြီး --

"နောက်နေ့မှ လာခဲ့ပါလို့ ပြောလိုက်"

ဟု တံခါးစောင့်လုလင်အား ပြောလိုက်သည်။

ဟန်ဆင်းဝါးက ခေါင်းခါယမ်းလိုက်သည်။

"မဖြစ်ဘူး - မဖြစ်ဘူး - ခင်ဗျားသိတဲ့အတိုင်းပဲ ကျုပ်ရဲ့အစ်ကို
ဟာ ပြီးစားမင်းကိုတောင် မျက်စိထဲ ထားတာမဟုတ်ဘူး - ဒါပေမယ့်

ကုသိုလ်ပြုအသင်းရဲ့ အမှပောင်လှကြီးကိုတော့ - လေးစားပါတယ်"

"ကဲ - ကဲ - ဒီလိုလုပ် - ငွေထိန်းလောင်ဟူးကို ဝင်ခွင့်ပြုလိုက်-
ကျုပ် ဘေးက ဧည့်ခန်းမှာ စောင့်နေမယ်၊ ခြောက် - တခြားလူတွေ
ရောဝင်မလာအောင် ဆရာလှုံ စောင့်ကြည့်ပေးပါ"

လှုံထွန်းရှန်က ဦးခေါင်းညိတ်ပြလိုက်သည်။

ထို့နောက် --

လှုံထွန်းရှန်သည် သတင်းလာပို့သော တံခါးစောင့်နှင့်အတူ
လိုက်ပါသွားလေတော့သည်။

လောင်ဟူး --

ကုသိုလ်ပြုအသင်း၏ ငွေထိန်းဖြစ်သည်။

အသက်ခြောက်ဆယ်ကျော်ခန့် ရှိပြီဖြစ်သည်။

ဆံပင်ပျား ဖြူဖွေးနေပြီဖြစ်သော်လည်း သန်မာဆဲဖြစ်သည်။

သူ၏လက်ထဲ၌ အလှူခံဖြတ်ပိုင်းစာအုပ်ကို ကိုင်ဆောင်ထား
လေသည်။

သူသည် ဧည့်ခန်းထဲသို့ ရောက်သည်နှင့် ဟန်ဆင်းဝါးအား
လိုက်လှုံစွာပြောပြရင်း --

"ဘဏ္ဍာရီ၊ နေကောင်းရဲ့လား -- မတွေ့ရတာတောင် အတော်
ကြာပြီနော်"

ဟန်ဆင်းဝါးက ထိုင်ရာမှထ၍ ငွေထိန်းလောင်ဟူးအား နေရာ ထိုင်ခင်းပေးလိုက်လေသည်။

လောင်ဟူးက ထိုင်ခုံတစ်လုံးတွင် ဝင်ထိုင်လိုက်ပြီး --

“ဟန်ဂေဟာခြံဝင်းထဲမှာ သိပ်ပြီးစည်ကားနေပါလား - ဘာမင်္ဂလာပွဲများ ကျင်းပနေတာလဲ”

ဟန်ဆင်းဝါးက ပြုံးလိုက်ပြီး --

“ဘာမင်္ဂလာကိစ္စမှ မရှိပါဘူး အစ်ကိုကြီးရဲ့ ဝိတ်ဆွေတစ်ယောက် ရောက်လာလို့ပါ - မတွေ့တာ အတော်ကြာပြီဆိုတော့ အစ်ကိုကြီးက သိပ်ဝမ်းသာပြီး ဧည့်ခံနေတာပါ”

လောင်ဟူးက ခေါင်းညှိတ်ကာ -

“မိတ်သင်္ဂဟကို လှိုက်လှဲစွာ ကြိုဆိုခြင်းဟာ မင်္ဂလာတစ်ပါး ပါပဲ”

ဟန်ဆင်းဝါးက လောင်ဟူးအား ကြည့်လိုက်ပြီး --

“ဒါထက် စကားမစပ် လာတဲ့ကိစ္စကိုပြောပါဦး ကျွန်တော့်ကို ပြောတာဟာ အစ်ကိုကြီးကို ခြေစာနဲ့ အတူတူပါပဲ”

လောင်ဟူးက နှစ်ခြိုက်စွာ ပြုံးလိုက်ပြီး --

“ဒါပေါ့ - ဒါပေါ့ - အမှန်တော့ ဒီလိုအချိန်မျိုးမှာ သူဌေးဟန် ကို အနှောင့်အယှက်မပေးသင့်ဘူး - ဒီတော့ တက္ကသိုလ်ကို ပြောပါ မယ် - ဒီလိုပါ - ကုသိုလ်ပြုတ်တာဟာ လွန်ခဲ့တဲ့နှစ်က ရေကြီးလို ကျီးသွားခဲ့ပါတယ်။ အဲဒါ အခုအချိန်ထိ မပြင်ရသေးဘူး”

ဟု ပြောရင်း စကားစကားပြတ်၍ ဟန်ဆင်းဝါး၏မျက်နှာကို တစ်ချက် မော့ကြည့်လိုက်သည်။

ပြီးမှ စကားကို ဆက်ပြောလိုက်သည်။

“အဲဒါ သွားရေးလာရေး ခက်ခဲနေပါတယ် - သိတဲ့အတိုင်းပဲ ချောင်းရေကလဲ အတော်ရေစီးသန်တော့ - အဲဒီနေရာမှာ မောက်ပြီးသေတဲ့လူ မနည်းဘူး - ဒါကြောင့် တံတားပြန်ပြင်ဖို့ ကျုပ်တို့အသင်းက မြို့စားမင်းနဲ့ ညှိခဲ့တယ် --”

ဟန်ဆင်းဝါးက ဦးခေါင်းကို တဆတ်ဆတ်ညှိတ်ရင်း --

“မြို့စားမင်းက ပြောသလဲ”

လောင်ဟူးက တည်ကြည်သောလေသံဖြင့် --

“မြို့စားမင်းက ကုန်ကျစရိတ်ရဲ့ သုံးပုံတစ်ပုံပေးမယ် - ကျန်တဲ့ နှစ်ပုံကို မြို့သူမြို့သားတွေဆီက အလှူခံပါတဲ့”

ဟန်ဆင်းဝါးက ပြုံးရင်း --

“ဒါနဲ့ ကျွန်တော့်ရဲ့အစ်ကို ဘယ်လောက်များ အလှူငွေထည့်ရ သလဲ”

လောင်ဟူးက ချောင်းတစ်ချက်ဟန်လိုက်ပြီး --

“ကျုပ်တို့အသင်းက တံတားပြန်ဆောက်ဖို့ ဗိသုကာတွေကို နှစ်ကျစေရိတ် တွက်ခိုင်းတယ် - စုစုပေါင်း လှုံ့ငွေ တစ်သိန်းနှစ်သောင်း နှစ်သိန်းမယ် - မြို့စားမင်းက လှုံ့ငွေလေးသောင်းထည့်မယ်ဆိုတော့လိုတဲ့ လှုံ့ငွေသောင်းမှာ သူဌေးဟန်ကို တစ်ဝက်လှူခိုင်းမလို့ပါ”

ဟန်ဆင်းဝါး မျက်မှောင်ကုပ်လိုက်ပြီး --

“လှုံ့ငွေရှစ်သောင်းရဲ့ တစ်ဝက်ဆိုတော့ လှုံ့ငွေလေးသောင်းပေါ့”

“ဟုတ်တယ် - ဒီငွေဟာ သိပ်များတယ်ဆိုတာ ကျုပ်တို့သိပါ

သလဲ - ဒါကြောင့် တံတားဆောက်ပြီးတဲ့အခါ တံတားကို ဟန်ဆင်းဟန်

လို့ စာတမ်းထိုးပေးမယ် - သူငွေဟန်ရဲ့ ကောင်းမှုကို သတိရစေသဘောပေါ့”

ဟန်ဆင်းဝါးသည် သက်ပြင်းတစ်ချက် မသိမသာချလိုက်ပြီး-

“ငွေထိန်းလောင်ဟူး လှုံငွေလေးသောင်းဆိုတဲ့ငွေဟာ မနည်းဘူး ဒါကြောင့် ကျွန်တော် မဆုံးဖြတ်ရဲဘူး - ဒီလိုလုပ်ပါ - ကျွန်တော် သူငွေဟန်နဲ့ ဆွေးနွေးပြီး စကားပြန်ပါမယ်”

“ရပါတယ် - ကဲ - ကျုပ်ပြန်လိုက်ဦးမယ်”

ဟန်ဆင်းဝါးက ခေါင်းညိတ်ပြရင်း ထိုင်ရာမှထကာ လောင်ဟူးတံခါးဝသို့ လိုက်ဖို့သည်။

လောင်ဟူးသည် တံခါးဝအနီး ရောက်သောအခါ ဟန်ဆင်းဝါး လှည့်ကြည့်ပြီး --

“စပ်စုတယ်လို့တော့ မထင်ပါနဲ့ ခြံဝမှာ ပိတ်စချိတ်ထားတာတား”

ဟန်ဆင်းဝါးက လျှင်မြန်စွာ ဝင်ရောက်၍ --

“ဒါက အစ်ကိုကြီးနဲ့ညှိညှိသည်က ချိတ်ခိုင်းတာပါ - သူ့သိုင်းလောကထဲကဆိုတော့ ဒါဟာ ဘယ်လိုကစားကွက်လဲဆိုတာ ကျွန်တော်တို့မသိဘူး”

ဟု စကားကို လွှဲပြောလိုက်သည်။

လောင်ဟူးက အံ့သြဟန်ဖြင့် -

“ဪ - ဟုတ်လား ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် - မြို့ထဲမှာတော့ လှုပ်လှုပ်ရွရွ ဖြစ်နေပြီ ဘာတုဲ ဪ - သံစဉ်မဲ့ပလွေက လောကပေါ်မှာ မတရားတဲ့ကိစ္စကို ဆုံးမတဲ့လူဆိုး ဟုတ်လား”

ဟန်ဆင်းဝါးက လက်ကာပြရင်း --

“အဓိပ္ပါယ်မရှိတဲ့ ယုံတမ်းစကားတွေပါ - ခင်ဗျား ဒီအသက်အရွယ်ရောက်တာတောင် ယုံတမ်းစကားတွေကို ယုံသေးလား”

လောင်ဟူးက ခေါင်းခါယမ်းလိုက်ရင်း -

“မယုံပါဘူး - ဒါပေမယ့် သူငွေဟန်က ကျုပ်တို့ရဲ့ ရာသက်ပန်အလှူရှင် ဖြစ်နေလေတော့ စိတ်ပူရတာပေါ့ - ကျုပ်တို့လည်း ဆုတောင်းပေးပါတယ်”

ဟန်ဆင်းဝါးက ပြုံးလိုက်ပြီး --

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် တဆက်တည်း ကော်လဟာလ ယုံတမ်းစကားတွေကို မယုံဖို့ တိုက်တွန်းပေးစမ်းပါ”

“စိတ်ချပါ - ကဲ - ကျုပ်သွားပြီ”

ကုသိုလ်ပြုအသင်း ငွေထိန်းလောင်ဟူး ထွက်သွားပြီးနောက် ဟန်ဆင်းဝါး၏မျက်နှာပေါ်မှ ဟန်ဆောင်ထားသောအပြုံးသည် ရု ခြည်းပျောက်ကွယ်သွားလေသည်။

သူ၏ရင်ထဲ၌လည်း ခဲများဆွဲထားသလို လေးလံနေသည်။ သူသည် တံခါးနှင့်မလှမ်းမကမ်းရှိ သစ်ပင်ရှိရာသို့ လျှောက်သွားပြီး သစ်မြစ်ဆုံပေါ် ထိုင်ချလိုက်သည်။

ထိုစဉ်မှာပင် --

ဟန်ဆင်းဝါး၏အနီးသို့ အသက်ဆယ့်ငါးနှစ်အရွယ်ခန့် မိန်းကလေးတစ်ယောက် ရောက်လာသည်။

သူမသည် အနီးသို့ရောက်သည်နှင့် မောဟိုက်နေပြီး စကားကို ကြိုးစားပြောရသည်။

“သခင်လေးဟန်က ဒီရောက်နေတာကို သမီးဖြင့် ရှာလိုက်ရတာ မောနေတာပဲ”

ဟန်ဆင်းဝါသည် ထိုမိန်းကလေးကို တစ်ချက်ကြည့်လိုက်သည်။ မိန်းကလေးမှာ “ချွေချွေ” ဖြစ်သည်။

အတွင်းခြံမှ သူ၏အစ်ကို ဟန်ထင်းဟန်၏ အားကိုးရသော မိန်းကလေးတစ်ယောက်ဖြစ်သည်။

ဟန်ထင်းဟန်၏ဇနီးသည် လွန်ခဲ့သည့်နှစ်ကမှစ၍ တစ်နှစ်ပတ်လုံး နေထိုင်မကောင်း ဖြစ်နေခဲ့သည်။

ထို့ကြောင့် --

ချွေချွေသည် အတွင်းခြံမှ တစ်ဖဝါးမခွာဘဲ သခင်မကို ပြုစုနေရသည်။

သို့ဖြစ်၍ --

ဟန်ဆင်းဝါးအား အလောတကြီး လိုက်ရှာသည်ဆိုသောအခါ ရုတ်တရက်မို့ ထိတ်ခနဲဖြစ်သွားကာ --

“ချွေချွေ - သခင်မ ဘာဖြစ်လို့လဲ”

ချွေချွေသည် ဟန်ဆင်းဝါး၏စကားကို မပြေပါ။ ပြောရန်ရှိသော စကားကိုသာ ပြောလိုက်သည်။

“သခင်လေးဟန်ကို သခင်မခေါ်ခိုင်းလို့”

ဟန်ဆင်းဝါးက သက်ပြင်းတစ်ချက်ချလိုက်ပြီး --

“ချွေချွေ - မင်းမလာဘဲ တခြားလူကို လွှတ်လိုက်လဲရတာပဲ”
ချွေချွေက --

“တခြားလူကို ရှာပြောဖို့ထက် သခင်မက သခင်လေးဟန်ကိုသာ မြန်မြန်လာဖို့ မှာလိုက်တယ်”

“မင်းသွားနှင့်တော့”

ချွေချွေသည် ခေါင်းကလေးငုံကာ အရိုအသေပြုလျက် ခပ်သုတ်သုတ် ထွက်ခွာသွားလေတော့သည်။

မကြာမီမှာပင် ဟန်ဆင်းဝါးသည် အတွင်းခြံသို့ ရောက်ရှိသွားသည်။

သခင်မသည် ကုလားထိုင်တစ်လုံးပေါ်၌ ငြိမ်းအေးစွာ ထိုင်နေသည်။

သခင်မကို တွေ့လိုက်ရသည်နှင့် ဟန်ဆင်းဝါးသည် စိုးရိမ်စိတ်များ ပျောက်ကွယ်သွားလေသည်။

သူသည် သက်ပြင်းကို မသိမသာချရင်း သခင်မကို ပြုမပြုလိုက်၏။

“မမကြီး နေကောင်းရဲ့နော် - ကျွန်တော့်ကိုခေါ်တယ်ဆို”

ဟန်ထင်းဟန်၏ဇနီးသည် အသက်လေးဆယ်ခန့်ရှိပြီ ဖြစ်သော်လည်း ချောမောလှပဆဲပင်ဖြစ်သည်။

သူမသည် ကုလားထိုင်ပေါ်၌ သက်တောင့်သက်သာ ထိုင်လျက် ရိုးရိုး သူမ၏ခြေထောက်ကို ခြေတင်ခုံပေါ်၌ တင်ထားလေသည်။

၈၆ ဝတ္ထုအောင်

သူမသည် ဟန်ဆင်းဝါးဝင်လာသည်နှင့် ခြေတင်ခုံပေါ်မှ ခြေထောက်ကိုရုပ်လိုက်ပြီး ဟန်ဆင်းဝါးကို နေရာထိုင်ခင်းပေးလိုက်သည်။
ထို့နောက် ---

လေသံတိုးတိုးဖြင့် အသံကိုနိမ့်ကာ --

“ဆင်းဝါး -- ခြံထဲမှာ ဘာဖြစ်နေတာလဲ -- အိုးစည်စုံဟောင်းသံတွေနဲ့ စည်ကားနေပါလား”

ဟန်ဆင်းဝါးက ပြုံးလိုက်ပြီး --

“ဇာတ်ပွဲကနေတာပါ - ညနေစောင်းမှ ကျွန်တော်က မမကြီးကို လာခေါ်ဖို့ ရည်ရွယ်ထားပါတယ်”

သခင်မက အံ့ဩဟန်ဖြင့် --

“ဒီည ဇာတ်ကမှာလား ဆင်းဝါး”

“ဟုတ်ပါတယ် - ညရော နေ့ရော ကမှာပါမမကြီး”

သခင်မက မျက်မှောင်ကုတ်သွားပြီး --

“ဘာ -- နေ့ရောညရော ကမယ်ဟုတ်လား - ဒီရက်မှာ ဘာများ ကြီးကျယ်တဲ့ပွဲရှိနေလို့လဲ”

ဟန်ဆင်းဝါးက သက်ပြင်းတစ်ချက်ချလိုက်ပြီး --

“တစ်ရက်ထဲမဟုတ်ဘူး ရက်ကြာချင်ကြာဦးမယ်”

သခင်မက ခေါင်းကိုခါယမ်းလိုက်ပြီး --

“ဆင်းဝါး ရူးနေပြီလား - မင်းကလည်း ဝင်မပြောဘူးလား မင်းကရော အလိုတူအလိုပါလား ဟင်း - ဒါမှမဟုတ် မင်းတို့ ငွေတွင်းတွေနေလို့လား”

ဟန်ဆင်းဝါး မျက်စိမျက်မှာမျက်သွားလေသည်။

သို့သော် --

သူသည် သခင်မကို အမြစ်မှန်ဖွင့်မပြောရဲချေ။

“မမကြီး - အစ်ကိုကြီးဟာ ဝမ်းသာခဲ့ပါတယ် - သူ့စိတ်ပျော်ရင် သူ့သဘောဖြစ်ပါစေ --”

သခင်မက သက်ပြင်းတစ်ချက်ချလိုက်သည်။

“တော်ပြီ -- ငါ နင်တို့ညီအစ်ကိုကို မပြောချင်တော့ဘူး - ဒါနဲ့ နေစမ်းပါဦး - ခြံထဲမှာ မိန်းကလေးတစ်ယောက် ရောက်နေတယ် ဆို”

သခင်မ၏စကားကြောင့် ဟန်ဆင်းဝါး မျက်မှောင်ကုတ်သွားသည်။
ပြီးမှ --

“ဘယ်သူလဲမမကြီး”

သခင်မက စကားဆက်လိုက်သည်။

“ကျင်းအမျိုးအနွယ်လို့ပြောတယ်၊ ငါ့ကို သားလေးက လာပြီး ပြောတာ - အဲဒီ မိန်းကလေးက သိပ်ချောတယ်တဲ့ - သားက အဲဒီ မိန်းကလေးကို ယူမလို့တဲ့ - ဆင်းဝါး - မင်းမှန်မှန်ပြောစမ်း - အဲဒီ မိန်းကလေးကို ဘယ်သူခေါ်လာတာလဲ - ဒါမှမဟုတ် ဘယ်သူက လာစပ်တာလဲ”

ဟန်ဆင်းဝါးသည် သက်ပြင်းတစ်ချက်ချလိုက်ပြီး -

“မမကြီး ကျွန်တော်အမှန်အတိုင်းပြောမယ်၊ အခုတလော ကောလဟာလ သတင်းတစ်ခုထွက်နေတယ် - လူဆိုးတစ်ယောက် ကျွန်တော်တို့ ဟန်ဂေဟာခြံဝင်းထဲကိုလာပြီး ရန်ရှာမယ်ဆိုတဲ့သတင်း ပဲ၊ ဒါကြောင့် အစ်ကိုကြီးက သိုင်းလောကထဲက နာမည်ကြီးသိုင်းဆရာ

ဆရာကျင်းကို ခေါ်ထားတယ် - ဆရာကြီးကျင်းမှာ မြေးမလေးတစ်ယောက် ပါလာတယ် --

သခင်မက အံ့ဩသွားဟန်ဖြင့် --

“ကောလဟလသတင်းဟုတ်လား - ဒါဖြင့် မင်းတို့က ဘာကြည့်လို့ သိုင်းဆရာကြီးကို ခေါ်ထားရတာလဲ”

ဟန်ဆင်းဝါးက သခင်မကို တစ်ချက်ကြည့်လိုက်ပြီး --

“ထားပါတော့လေ - ဒါနဲ့ အဲဒီဆရာကြီးကျင်းရဲ့ မြေးက သိပ်လေးသလား”

ဟန်ဆင်းဝါးက နှုတ်ခမ်းကို မှဲလိုက်ပြီး --

“လှတော့လှပါတယ် - လင်းရောင်ပြောသလိုတော့ မဟုတ်ပါဘူး ပြီးတော့ အဲဒီမိန်းကလေးက လင်းရောင်ထက် နှစ်နှစ်ကြီးတယ် - သိုင်းပညာကို ထူးထူးချွန်ချွန်တတ်မြောက်တယ်ဆိုပြီး မာန်လည်တက်ချင်တယ် - ကြည့်ရတာ ချွေးမကောင်းတစ်ယောက် ဖြစ်လာမယ့်ပုံပေါ်တုံး -- လင်းရောင်သာ သူ့ကိုယူလိုက်ရင် - ဟန်ဂေဟာခြံဝင်းကြီးတစ်ခုလုံးကို သူတို့မြေးအဘိုးက အပိုင်စီးသွားမှာ - မမကြီးသားတို့ပြောပြပါ - ဒီမိန်းကလေးနဲ့တော့ - မဖြစ်နိုင်ဘူးလို့ ကျန်းနန်က သူ့ငွေကြီး “စီး” ရဲ့ သမီးနဲ့ဆို တော်သေးရဲ့”

သခင်မက မျက်ခုံးပင့်ရင်း --

“သူ့အဖေက ဘာပြောသလဲ”

“မမကြီးကလဲ - အစ်ကိုကြီးအကြောင်းသိသားနဲ့ - သူ့သားတော်တယ်သူနဲ့ တူတယ်တန်တယ် ထင်လို့လဲ - အခု - လင်းရောင်က အဲဒီမိန်းကလေးကို ကြိုက်နေလို့ တော်တော်စိတ်ချိုးနေတယ်”

“အေးလေ - ဒါဆိုရင်လဲ မင်းတို့တူလေးကို မင်းတို့ပဲကြည့်ထိန်း ဒီလိုမိန်းကလေးမျိုးနဲ့တော့ ငါသဘောမတူနိုင်ဘူး”

“ဒါထက်ဆိုးတာက မင်းတို့အစ်ကိုကြီးပဲ - လင်းရောင်သာ အဲဒီ မိန်းကလေးကို ယူလိုက်ရင် - ငါအရင်ပသေဘဲ - နင်တို့အစ်ကိုအရင်သေမှာ -- အဲဒါကြောင့် သားလေးနဲ့ ဟိုမိန်းကလေး မနီးစပ်စေနဲ့ ကြားလား”

ဟန်ဆင်းဝါးက ခေါင်းကိုဆတ်ခနဲညိတ်လိုက်ပြီး --

“ဟုတ်ကဲ့ပါမမကြီးရဲ့ ကျွန်တော်ကလဲ ဒီတူလေးတစ်ယောက်ထဲ ရှိတာ - သိုင်းလောကမှာ ကျင်လည်နေတဲ့ ရှုပ်ရှုပ်ထွေးထွေး မိန်းကလေးတစ်ယောက်နဲ့ သဘောတူပါ့မလား --”

“အစ်ကိုကြီးကို ပြောရဦးမယ် - ကျန်းနန်နယ်က သူ့ငွေကြီးရဲ့ သမီးနဲ့ အမြန်ဆုံးလက်ထပ်ပေးပါလို့ --”

သခင်မက ကျေနပ်သွားဟန်ဖြင့် --

“အင်း - သားလေးကို သူ့ငွေကြီး “စီး” ရဲ့ သမီးနဲ့ပဲ လက်ထပ်ပေးလိုက်တာ အေးပါတယ် - တို့မျိုးရိုးက သိုင်းလောကက သိုင်းသမားမျိုးရိုးမှမဟုတ်ဘဲ - တို့ တိုးစဉ်ဘောင်ဆက် သူ့ငွေဘွဲ့ကို ခံယူခဲ့ကြတာ ငါ့သားလေးကိုလဲ မြို့စားမင်း အသိအမှတ်ပြုခြင်းခံရတဲ့ သူ့ငွေကြီးတစ်ယောက် ဖြစ်စေရမယ်”

ဟန်ဆင်းဝါးက ပြုံးလိုက်သည်။

“ဟုတ်တာပေါ့ မမကြီးရဲ့ ကျုပ်တူက တစ်ချိန်မှာ “ဟန်” သူ့ငွေ ကြီးဘွဲ့ကို ခံယူမယ် - သူ့ငွေလောင်းခံလေ”

သခင်မက ခေါင်းညိတ်၍ ပြုံးနေလိုက်လေသည်။

“ကဲ -- ကဲ သွားတော့ ညကျမှ ပွဲလာကြည့်ဦးမယ်”

လောင်းကစားရုံ ---

ကျက်ကျန်မြို့၏ အရှေ့လမ်းမတန်းတွင်ရှိသည်။
မီးထွန်းချိန်ရောက်သည်နှင့် ထင်ချိုင့်စွမ်းလုပ်ငန်းစလေသည်။
အရောက်မှ နေရောင်ခြည် ထွက်ပေါ်လာသည်နှင့် အလုပ်
သိမ်းလေသည်။

ထိုကြောင့် --

ထင်ချိုင့်စွမ်း၏ လောင်းကစားရုံသည် မီးထွန်းချိန်မှစ၍ လူစည်
ကာပြီး နံနက်မိုးသောက် အရုဇာန်ရောက်သည်နှင့် တိတ်ဆိတ်၍ ငြိမ်
သက်လေတော့သည်။

သို့ဖြစ်ရာ ---

ထင်ချိုင့်စွမ်းသည်လည်း သူ၏အိပ်ချိန်ကို ပြောင်းလဲလိုက်သည်။
နေထွက်သည့် အချိန်မှစ၍ အိပ်ရာဝင်သည်။
နေဝင်မိုးချုပ်လျှင် အိပ်ရာမှထသည်။
အလင်းထမှလူသည် နေရောင်အောက်၌ အလုပ်လုပ်သည်။
အမှောင်ထဲမှလူသည် နေရောင်ပျောက်ကွယ်မှ အလုပ်လုပ်
သည်။

ထိုကြောင့် ---

ထင်ချိုင့်စွမ်းတစ်ယောက် အိပ်ချိန်ပြောင်းလဲခြင်းမှာ လိုက်လျော
ညီထွေမှုရှိသည်။

ယခု ---

ညနေလေးနာရီကျော် ငါးနာရီခန့်ရှိပြီဖြစ်သည်။

ထိုအချိန်တွင် --

လောင်းကစားရုံ၏ ပိတ်ထားသောတံခါးမကြီးပေါ်မှ ကြေးကွင်းကို
ဖြူမွှေးသေးသွယ်သော လက်တစ်ဘက်က လာရောက်ဆုပ်ကိုင်
လိုက်သည်။

ထို့နောက် --

ကြေးကွင်းကို အသံဖြည့်စေရန် ဖြည့်ဖြည့်မှန်မှန် ဆွဲလိုက်သည်။
ကြေးကွင်းပေါ်မှလက်သည် မိန်းကလေးတစ်ယောက်၏လက်နှင့်
အသွင်တူသော်လည်း ထိုလက်ပိုင်ရှင်မှာ မိန်းကလေးတစ်ယောက်
မဟုတ်ပါ။

အသက်နှစ်ဆယ်ငါးနှစ်ခန့်ရှိသော ယောက်ျားတစ်ယောက် ဖြစ်
သည်။

ထိုလူရွယ်၏ အသားအရေသည် ဖြူစင်နေပြီး ခန့်ညားထည်ဝါ
သော မျက်နှာပိုင်ရှင်ဖြစ်သည်။

သူ၏မျက်လုံးအစုံက စိန်ပွင့်ကလေးပျားသဖွယ် တလက်လက်
တောက်ပနေသည်။

လူရွယ်သည် အဖြူရောင်ဝတ်စုံရှည်ကို ဝတ်ဆင်ထားပြီး
ရှည်လျားနက်မှောင်သော သူ၏ဆံပင်ရှည်များကို အဖြူရောင်ကြီးစဖြင့်
သပ်ရပ်စွာ ချည်နှောင်ထားလေသည်။

ထိုလူရွယ်၏ ဝတ်စားဆင်ယင်ပုံနှင့် အပြင်အဆင်ကို ကြည့်
ခြင်းအားဖြင့် စာပေသမားတစ်ယောက်ဖြစ်ကြောင်း သိသာထင်ရှား
နေသည်။

တံခါးတွင်တပ်ဆင်ထားသော ကြေးကွင်းကို ဆွဲပုံကလည်း
ယဉ်ကျေးသိမ်မွေ့လှသည်။

ထိုလူရွယ်သည် ကြေးကွင်းကို သုံးကြိမ် ဖြည်းဖြည်းဆွဲလိုက်ပြီး
နောက် ရပ်နားလိုက်သည်။

မကြာမီအချိန်ပိုင်းအတွင်းမှာပင် တံခါးမကြီးသည် အနည်းငယ်
ပွင့်ဟသွားလေသည်။

ထို့နောက် လူတစ်ယောက် ပေါ်လာသည်။

ထိုလူ၏မျက်နှာသည် အလွန်ကြမ်းတမ်းခက်ထန်သည်။

လေသံကလည်း ဟကျောလွန်း၏။

“ဟေ့ - ဘာကိစ္စလဲ”

ကြေးကွင်းကိုဆွဲသော လူရွယ်က ဦးစွာပြုံးလိုက်သည်။

ပြီးမှ ---

“ကျွန်တော် ဘိုးဘိုးထင်နဲ့ တွေ့ချင်လို့ပါခင်ဗျာ”

တံခါးလာဖွင့်သောလူက ထိုလူရွယ်ကို မျက်မှောင်ကုပ်၍ ခြေဆုံး
ခေါင်းဆုံး နှစ်ခါမျှ ကြည့်လိုက်သည်။

ဤမျှသန့်ပြန်၍ ယဉ်ကျေးသိမ်မွေ့သောသူနှင့် လောင်းကစား
ပိုင်ရှင် ထင်ချိုင့်စွမ်းသည် မိတ်ဆွေမဖြစ်နိုင်ဟု တွေးမိလိုက်သည်။

“မင်းက ထင်ချိုင့်စွမ်းနဲ့ ဘယ်တုန်းကသိလို့လဲ”

ထိုလူရွယ်က ပြုံးလိုက်ပြီး ---

“ကျွန်တော် - ဘိုးဘိုးထင်နဲ့ မတွေ့ဖူးပါဘူး”

တံခါးစောင့်သူ မျက်မှောင်ကြုပ်သွားသည်။

“ဟေ့ - ဒါဖြင့် မင်းက ဘာကိစ္စနဲ့ တွေ့ချင်တာလဲ”

“မိတ်ဆွေတစ်ယောက်က မိတ်ဆက်ပေးလိုက်လို့ပါခင်ဗျာ”

တံခါးဖွင့်သူက ခေါင်းညှိတ်လိုက်ပြီး ---

“ကောင်းပြီ - ဒါဖြင့် မိုးချုပ်မှ တစ်ခေါက်ပြန်လာခဲ့”

ထို့နောက် ---

တံခါးကို ပြန်ပိတ်လိုက်သည်။

သို့သော် ---

လူရွယ်က လျင်မြန်စွာလှမ်း၍ ဟန်ထားပြီး တံခါးဖွင့်သူ၏
နောက်ထံသို့ ငွေတုံးတစ်တုံးကို ထည့်ပေးလိုက်သည်။

“ဦးလေးအတွက် အရက်ဖိုးပါ”

တံခါးဖွင့်သူသည် ငွေတုံးကို လူငယ်ထံ ပြန်၍လှမ်းပေးလိုက်
ပြီးနောက် ---

“ငါလက်မခံရဲဘူး - ထင်ချိုင့်စွမ်းရဲ့အကျင့်က ---”

လူရွယ်သည် ရုတ်တရက် လက်ကာပြုရင်း နောက်ထပ်
ငွေတုံးကို လက်နှစ်ချောင်း၌ညှပ်၍ မြှောက်ပြုရင်း ---

“ဦးလေး --- ကျွန်တော့်ကိုယုံပါဗျာ”

တံခါးဖွင့်သူသည် အတန်ကြာအောင် စဉ်းစားပြီးမှ ---

“ကောင်းပြီ”

ဟု ပြောကာ လူရွယ်၏လက်ထံမှ ငွေတုံးကို လှမ်းယူလိုက်
သွားသည်။

ထို့နောက် ---

လူရွယ်ဝင်နိုင်စေရန် ဘေးသို့အနည်းငယ် တိမ်းပေးလိုက်သည်။

“ဒါနဲ့ မင်းကဘယ်သူလဲ - ပြီးတော့ မင်းကို ဘယ်သူက
မိတ်ဆက်ပေးတာလဲဆိုတာ ပြောဦး - ဒါမှ ထင်ချိုင့်စွမ်းကို ပြောပြ
နိုင်မှာ”

လူရွယ်သည် အတွင်းသို့လှမ်းဝင်လိုက်ပြီး --

“ဟုတ်တာပေါ့ ရှုနိုးနွယ်ဆိုတဲ့ လူတစ်ယောက်က တွေ့ချင်တာပဲ
လို့သာ ပြောလိုက်ပါ - ဦးလေး ဆုငွေရစေရမယ်”

တံခါးစောင့်သည် တံခါးကို ပြန်လည်ပိတ်ရင်း --

“ကဲ - လာ မင်းညှဉ်ခန်းထဲမှာ စောင့်နေ”

သူသည် လူရွယ်ကိုခေါ်ဆောင်လာပြီး ညှဉ်ခန်းထဲ၌ ထိုင်စောင့်
ခိုင်းလိုက်လေသည်။

မြေကွက်လပ်၏တစ်ဘက်တွင် ညှဉ်ခန်းရှိသည်။

ညှဉ်ခန်း၏အလယ်၌ လေးထောင့်စားပွဲကြီး သုံးလေးလုံးရှိသည်။
စားပွဲများ၏ ပတ်ပတ်လည်၌ ထိုင်ခုံများရှိလေသည်။

ထိုနေရာသည် နေဝင်မိုးချုပ်သည်နှင့် စည်ကားသောနေရာ
ဖြစ်လာတော့သည်။

တံခါးဖွင့်သူက လူရွယ်ကို ညှဉ်ခန်း၌ထိုင်စေသည်။

ထို့နောက် --

သူသည် အနောက်ဘက်ဆောင်သို့ ထွက်သွားလေသည်။

သို့သော် --

လမ်းကွေ့တစ်ဆစ်ချိုး၌ သူသည် လူတစ်ယောက်နှင့် တိုက်မိ
လေတော့သည်။

တံခါးစောင့်နှင့် လူချင်းတိုက်မိသူမှာ မိန်းကလေးတစ်ယောက်
ဖြစ်သည်။

သူမသည် အသက်နှစ်ဆယ့်ခုနှစ်နှစ်ခန့်သာ ရှိသေးသည်။

သူမသည် သစ်လွင်သော အဝတ်အစားများကို ဝတ်ဆင်ထား
လေသည်။

သူမသည် ရှိရှိကလေး ပြင်ဆင်ထားသော်လည်း လှပ၍နေလေ
သည်။

သူမသည် တံခါးဖွင့်ပေးသူနှင့် တိုက်မိသောကြောင့် နောက်သို့
လဲမကျစေရန် မြေနှစ်လှမ်းမျှ ဆုတ်လိုက်ရလေသည်။

သူမ၏မျက်နှာပေါ်တွင် ဒေါသရိပ်များ ပေါ်လာပြီး --

“ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ ကျောက်မှ၊ သေချင်လို့လား - နင် ငါ့ကို
တော်ကားတာပေါ့လေ”

ကျောက်မှအမည်ရှိ တံခါးစောင့်က ထိတ်လန့်စွာဖြင့် --

“မ - မဟုတ်ရပါဘူး သခင်မလေး - ကျွန် - ကျွန်တော် အဲ
အရှေ့မှာ ညှဉ်သည်ရောက်နေလို့ပါ”

ကျောက်မှ၏စကားကြောင့် သခင်မလေးဆိုသော မိန်းကလေး
သည် မျက်နှုံးတစ်ချက်ပင့်တင်လိုက်ပြီး --

“အိမ်ရှေ့မှာ ညှဉ်သည်ရောက်နေတယ် ဟုတ်လား”

ကျောက်မှက ခေါင်းညှိတ်လိုက်သည်။

“ဟုတ် - ဟုတ်ပါတယ် သခင်မလေး”

သခင်မလေးက ကျောက်မှကို စူးစိုက်ကြည့်လိုက်ပြီး --

“ဒါဖြင့် နှစ်က အခု ငါ့ယောက်ျားကို သွားနှိုးမလို့ပေါ့ ဟုတ်လား”

ကျောက်မုက မျက်ပျိုးဆံပြာဖြင့် --

“ဟုတ် - ဟုတ်ကဲ့”

“ဘာလဲ နင်က အဆဲခံချင်လို့လား၊ အခုနေရောင်ရှိသေးတယ်၊ နင်တို့ရဲ့ဆရာ ထင်ချိုင့်စွမ်း ဘယ်အချိန်မှ အိပ်ရာကထတယ်ဆိုတာ နင်မသိဘူးလား”

ကျောက်မုက မျက်နှာကို ရှုံ့မဲ့လိုက်ပြီး --

“ကျွန်တော် ဆရာကြီးထင်ချိုင့်စွမ်း အိပ်နေတာကို နောင် ယုက်ဝံ့ပါဘူး၊ ဒါပေမယ့် ဧည့်သည်ကပြောတယ် - တကယ်လို့ ကျွန်တော်က ဆရာကြီးကို ချက်ချင်းခေါ်မပေးရင် ဆရာကြီးက ကျွန်တော့်ကို အကြီးအကျယ်ဒေါ်ပွလိမ်မယ် - အခုချက်ချင်းခေါ်ပေးရင် ဆုချလိမ့်မယ်တဲ့”

ကျောက်မု၏စကားကြောင့် သခင်မလေး အံ့ဩသွားသည်။

“ဪ ဝီလိုလား ဒါနဲ့ ဧည့်သည်က ဘယ်သူလဲ”

“အသက်နှစ်ဆယ်ကျော် လူရွယ်တစ်ယောက်ပဲ - နာမည်တော့ မပြောဘူး ရှအမျိုးအနွယ်လို့တော့ ပြောတယ်”

ကျောက်မု၏စကားဆုံးသည်နှင့် သခင်မလေး၏ မျက်လုံးအဝှံ့သည် ဝင်းလက်သွားပြီး --

“ရှ အမျိုးအနွယ် ဟုတ်လား”

သေချာစေရန် ထပ်မံမေးလိုက်သည်။

ကျောက်မုက ခေါင်းညိတ်ရင်း ---

“ဟုတ်ပါတယ် သခင်မလေး”

“ဒါဆို မမှားဘူး နင်တို့ဆရာကြီး ထင်ချိုင့်စွမ်း သူ့ကို စောင့်ကြည့်ပြီး - ကဲ - နင်တို့ဆရာကို အမြန်သွားဖို့လိုက်၊ ငါ ဧည့်သည် ဆွဲခံထားလိုက်မယ် - ဒီဧည့်သည်က ဧည့်ကောင်းဆောင်ကောင်း ပြန် - အရေးမထားလို့ မရဘူး”

ကျောက်မုသည် ခေါင်းကို ဆတ်ခနဲညိတ်ပြီး အနောက်ဘက် ဆောင်သို့ ပြေးသွားလေတော့သည်။

သခင်မလေးဆိုသူ၏အမည်မှာ “ယိုရောင်” ဖြစ်သည်။

သူမအား ဤနေရာ၌ သခင်မလေးဟု ခေါ်ကြသည်။

အကြောင်းမှာ --

သူမသည် ဤလောင်းကစားရုံပိုင်ရှင် ထင်ချိုင့်စွမ်း၏ဇနီး

မဟုတ်ဘဲ သောကြောင့်တည်း။

ထင်ချိုင့်စွမ်းသည် အကျည်းတန်သူတစ်ယောက်ဖြစ်သည်။

ထို့ပြင် --

သူသည် အသက်ငါးဆယ်ကျော်ခန့်ရှိပြီဖြစ်သည်။

သို့သော် --

သူ၏ဇနီးမှာ အသက်နှစ်ဆယ်ခုနှစ်နှစ်ခန့်သာ ရှိသေးသည်။

အမှန်မှာ --

ထင်ချိုင့်စွမ်းသည် ငယ်စဉ်အခါက ဥစ္စာလည်းမရှိ ရပ်ရည်ထူး
မရှိသူဖြစ်၍ မိန်းကလေးတိုင်းက ငြင်းဆန်ခဲ့သည်။

လောင်းကစားရုံကို ကျောထောက်နောက်ခံနှင့် ဖွင့်လှစ်ပြီးနောက်
ထင်ချိုင့်စွမ်း၌ ဥစ္စာအသင့်အတင့်ရှိလာသည်။

မကောင်းမှုနှင့် အကျိုးပေးသဖြင့် စီးပွားရေးကောင်းလာ
လည်း အသက်အရွယ် ကြီးရင့်လာပြီဖြစ်၍ မည်သည့်မိန်းကလေး
မှ လက်မခံခဲ့ပါ။

ထိုသို့ မိန်းကလေးတိုင်း လက်မခံနိုင်သော်လည်း တစ်ယောက်
သော မိန်းကလေးသည် လက်ခံခဲ့လေသည်။

ထိုမိန်းကလေး၏ အမည်မှာ "ယိုရှောင်" ဖြစ်သည်။

ယိုရှောင်သည် အသက်နှစ်ဆယ်ခုနှစ်နှစ်သာ ရှိသေးသော်လည်း
သူမသည် ကမ်းနားပိုင်းရှိ "ညမွှေးပန်း" ဧည့်ဂေဟာ၌ ကြေးစာနံ့
မယ်အဖြစ် ကိုနှစ်ခန့် လုပ်ကိုင်ခဲ့သူဖြစ်သည်။

အရောင်အသွေးတူသောငှက်များသည် အုပ်ရဲဒုဋ်ဋ်နေသကဲ့သို့
အရောင်အသွေးတူသော ထင်ချိုင့်စွမ်းနှင့်ယိုရှောင်တို့ ပေါင်းစပ်မိကြ
ခြင်းပင်ဖြစ်သည်။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ --

ဤလောင်းကစားရုံ၌ သူမကို "သခင်မလေး" ဟု ယဉ်ကျေး
ဆက်ဆံကြရသည်သာ ---

ဧည့်ခန်းထဲသို့ လှမ်းဆင်လိုက်သည်နှင့် တည်ငြိမ်စွာထိုင်နေသော
ဧည့်သည်လူရွယ်ကို ရှောင်ယိုမြင်လိုက်ရသည်။

ဧည့်သည်လူရွယ်သည် တည်ငြိမ်စွာထိုင်နေပြီး လက်ဖက်ရည်
ကြမ်း သောက်နေသည်။

သူ၏အသွင်သည် ယိုရှောင်ဝင်ရောက်လာသည်ကို သိဟန်မတူ
ချေ။

ယိုရှောင်သည် ဧည့်ခန်းထဲသို့ လှမ်းဆင်လိုက်သည်နှင့်တစ်ဆက်
တည်း လူရွယ်ကို အကဲခတ်လိုက်သည်။

သူမသည် "ညမွှေးပန်း" ဧည့်ဂေဟာ၌ ယောက်ျားပေါင်းများစွာ
နှင့် ဆက်ဆံခဲ့ဖူးသော်လည်း ယခုကဲ့သို့ တည်ငြိမ်သောလူရွယ်မျိုးကို
မတွေ့မြင်ဘူးချေ။

ထို့ကြောင့် ---

သူမသည် ဧည့်သည်လူရွယ်ကို တွေ့သည်နှင့် ရင်ထဲ၌ လှုပ်ရှား
သွားသည်။

လှုပ်ရှားနေသောစိတ်ကို ထိန်းချုပ်ရင်း ဧည့်သည်လူရွယ်အနီးသို့
လျှောက်လာကာ ---

"ရှင်က --"

နှုတ်ခွန်းဆက်စကားပြောရန် ကြိုးစားသော်လည်း ရုတ်တရက်
မိမိကို ယောကြည့်လိုက်သော ဧည့်သည်လူရွယ်၏ တောက်ပသော
မျက်လုံးများကြောင့် တုံ့ဆိုင်းသွားခဲ့သည်။

ဧည့်သည်လူရွယ်က ထိုင်ရာမှ ရုတ်တရက်ထရင်း ဦးညွှတ်
အရှိအသေပြုကာ ---

"ဒီက --"

ဟု စူးစမ်းသလို မေးသည်။

ဟို့ရှောင်က ပြုံးရင်း --

“ကျွန်မက လောင်းကစားရုံပိုင်ရှင် ထင်ချိုင့်စွမ်း”ရဲ့ ဇနီး
“ယို့ရှောင်” ပါ”

ညွှန်သည်လူရွယ်က ခေါင်းညှိတ်ရင်း --

“ဪ -- သခင်မလေးယို့ကိုး”

“ယို့ရှောင်လို့ပဲခေါ်ပါရှင် - အဟင်း - ဟင်း - ကျွန်မ မနေ
တတ်ဘူး”

ယို့ရှောင်က ရုက်ပြုံးပြုံးရင်း ပြောသည်။

ညွှန်သည်လူရွယ်က --

“ယို့ရှောင်လို့ခေါ်လို့ ဘယ်ဖြစ်မလဲ၊ တော်ကြာ ဘိုးဘိုးထင်သိရင်
ကျွန်တော်အဆုခံနေရဦးမယ်”

ယို့ရှောင်က ညွှန်သည်လူရွယ်ချပေးလာသည့် ထိုင်ခုံ ဝင်ထိုင်
လိုက်သော်လည်း သူမ၏ရင်သည် လှုပ်ရှားနေဆဲဖြစ်သည်။

သူမသည် သက်ပြင်းတစ်ချက်ချလိုက်ပြီး --

“ရောက်နေတာ ကြာပြီလား”

“ရောက်တာ သုံးရက်လောက်ရှိပါပြီ”

“သုံးရက်တောင်ရှိပြီဟုတ်လား၊ ဘာဖြစ်လို့ အခုမှ လာရတာလဲ”

“စကားပုံရှိတယ်လေ မရောက်ဖူးတဲ့အရပ်ကိုရောက်ရင် နယ်မြေ
ကို လေ့လာရမယ်တဲ့၊ ဒီတော့ ကျွန်တော်လဲ ဒီရက်အတွင်းမှာ --
ဘိုးဘိုးထင်ဆီ မရောက်နိုင်သေးဘဲ နယ်မြေကို လေ့လာနေတာပါ”

ယို့ရှောင်သည် ယခုရက်အတွင်း “ဂျီ” အမျိုးအနွယ် လူတစ်
ယောက် ရောက်လာမည့်အကြောင်း ပြောသံကြားသော်လည်း မည်သည့်
ကိစ္စဖြစ်လာမည်ကို မသိချေ။

ယို့ရှောင်က ပြုံးရင်း --

“ဒါထက် စကားမစပ် ရှင်ဘယ်မှာတည်းလဲ”

“မြို့တောင်ဘက်က ညဗွေးပန်းဧည့်ဂေဟာမှာ တည်းပါတယ်”
ထိုစဉ်မှာပင် --

ညွှန်ခန်းထဲသို့ လူတစ်ယောက်ဝင်ရောက်လာလေတော့သည်။
ထိုလူသည် ထင်ချိုင့်စွမ်းပင်ဖြစ်သည်။

သူသည် ညွှန်ခန်းထဲသို့ရောက်သည်နှင့် ညွှန်သည်ကို နှုတ်ဆက်
ခြင်းမပြုဘဲ မိမိ၏ဇနီးယို့ရှောင်ကို မျက်မှောင်တစ်ချက်ကပ်၍ ကြည့်လိုက်
ပြီး --

“ယို့ရှောင် မင်သွားတော့”

ယို့ရှောင်သည် အလိုက်သီတတ်သောဇနီးဖြစ်သည်။

ထိုင်ရာမှထပြီး ညွှန်သည်လူရွယ်ကို နှုတ်ဆက်ကာ ညွှန်ခန်းထဲမှ
ထွက်သွားလေတော့သည်။

ထင်ချိုင့်စွမ်းသည် ညွှန်ခန်းတံခါးကိုပိတ်လိုက်ပြီး ညွှန်သည်လူရွယ်
နှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင် ဝင်ရောက်ထိုင်လိုက်သည်။

ပြီးမှ --

“ကျုပ်က ထင်ချိုင့်စွမ်းပဲ”

ဟု မိမိကိုယ်မိမိ ပိတ်ဆက်လိုက်သည်။

ညောင်လှရွယ်က ပြုံးရင်း ---

“ကျွန်တော် ရှုစူးရယ်ပါ။ လွန်ခဲ့တဲ့ရက်ပိုင်းက ရှမ်းချွန်ဆုံ့ စာကို ဘိုးဘိုးထင်ချိုင့်စွမ်း ဖတ်ရမယ်ထင်ပါတယ်”

ထင်ချိုင့်စွမ်းက ခေါင်းညိတ်ရင်း ---

“ရပါတယ် --- ရှမ်းချွန်ဆုံ့ ကျန်းမာရဲ့လား”

“ကျန်းမာပါတယ်”

ထို့နောက် သူသည် ရုတ်တရက် လေသံကိုနိမ့်ကာ ---

“ဘိုးဘိုးထင် - ကျွန်တော်တို့ အလုပ်အကြောင်းကိုပဲ ပြောကြ ရအောင်”

ထင်ချိုင့်စွမ်းက ရှုစူးရယ်ကို မျက်လုံးလှန်ကြည့်လိုက်သည်။

ရှုစူးရယ်က ပြုံးရင်း ---

“ကျွန်တော်ဒီမှာ ကြာကြာမနေနိုင်ဘူး မြန်လေကောင်းလေပဲ ဒါမှ လူမသိမှာ”

ထင်ချိုင့်စွမ်းက ခေါင်းကိုညိတ်ကာ ---

“ကိစ္စက ဟန်ဂေဟာခြံဝင်းနဲ့ဆိုင်တယ် - ဟန်ဂေဟာခြံဝင်းက ငွေရှိတယ် - ဒီကျောက်ကျွန်းပျံနဲ့ ပိုင်တစ်ရာဝန်းကျင်လောက်ကို ဩဇာ ထွန်းမိုနိုင်တယ် - ပြီးတော့ သူ့မှာ လှုံ့ထွန်းချန်ဆိုတဲ့ မွန်ဂိုသိုင်ဆရာ တစ်ယောက်ရှိတယ် - လှုံ့ထွန်းချန်က ကျုပ်ကို ဒုက္ခအပေးဆုံးပဲ - ကြာရင် ကျုပ်နေရာ လှုံ့ထွန်းချန်ရတယ်”

ရှုစူးရယ်က တည်ကြည်လေးနက်သောမျက်နှာထားဖြင့် ---

“လှုံ့ထွန်းချန်မရှိရင် ဘိုးဘိုးထင်ကိစ္စ အေးပြီပေါ့”

“ဟုတ်တယ်၊ ဒါပေမယ့် ဒီရက်ပိုင်းမှာ မင်လုပ်ရှားလို့ရမှာ ဆတ်ဘူး - ဟန်ဂေဟာခြံဝင်းမှာ ပြောင်းလဲမှုဖြစ်နေတယ်တဲ့”

ရှုစူးရယ်က မျက်မှောင်ကုပ်လိုက်ရင်း -

“ဘာတွေပြောင်းလဲတာလဲ”

“ဟန်ဂေဟာခြံဝင်းနဲ့ကိစ္စကို စောစောကမှသိရတာ - အခု နှစ်ဂေဟာခြံဝင်းကို သံစဉ်မဲ့ပလွေ ရောက်လာတယ်ကြားတယ်”

ရှုစူးရယ်က အံ့သြဟန်မပြုဘဲ ---

“ဒီသတင်းကို ဘိုးဘိုးထင် ယုံသလား”

“တစ်ပြိုင်နက်ပြောနေတဲ့ကိစ္စပဲ၊ သတင်းက မမှားနိုင်ပါဘူး”

ရှုစူးရယ်က ခေါင်းယမ်းရင်း ---

“မဟုတ်ဘူး ကျွန်တော်ပြောချင်တာက သံစဉ်မဲ့ပလွေဆိုတာ ဘာကယ်ရှိလို့လား”

“မရှိဘူးလို့ မင်းကထင်နေသလား”

“သံစဉ်မဲ့ပလွေကို ဘိုးဘိုးထင် တွေဖူးလား”

ထင်ချိုင့်စွမ်းက ခေါင်းခါယမ်းလိုက်သည်။

“မမြင်ဖူးဘူး - ဒါပေမယ့်”

ထင်ချိုင့်စွမ်း၏ စကားမဆုံးမီ ရှုစူးရယ်က လက်ကာပြုရင်း -

“ဒါပေမယ့် ကြားဖူးနေတယ် မဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်”

ရှုစူးရယ်က ကျေနပ်စွာပြုံးကာ ---

“ဒီမှာဘိုးဘိုးထင် - သိုင်းလောကသားတွေဟာ အင်မတန်
ဉာဏ်များပြီး အင်မတန် ကောက်ကျစ်တယ် - ဟန်ဂေဟာခြံခံ
ပတ်သက်တဲ့သတင်းကို ကျွန်တော်မယုံဘူး - ဒီတော့ ကျွန်တော်
လုပ်စရာရှိတာကို မြန်မြန်ဆန်ဆန်လုပ်တာ အကောင်းဆုံးပဲ”

“ဒါပေမယ့် အခု --”

“ဘာလဲ ဘိုးဘိုးထင်က ထိုင်စောင့်နေချင်သေးလို့လား
ထင်ချိုင့်စွမ်းက ဒေါသသံဖြင့် --

“ရှုစုရယ် မင်း ကျုပ်ကို အထင်မှားနေပြီ - ကျုပ်က ထိုင်စောင့်
နေတာမဟုတ်ဘူး - ဟန်ဂေဟာခြံခံမှာ အခုလိုကိစ္စပေါ်လာတာ
လှုံ့ထွန်းရှန်က မြို့ပေါ်ဘယ်တော့လာမလဲ”

ရှုစုရယ်က သက်ပြင်းတစ်ချက်ချလိုက်ပြီး ---

“ဒါဖြင့် - ဒီတစ်ခေါက် အလကားဖြစ်တာပေါ့”

ထင်ချိုင့်စွမ်းက ပြုံးရင်း -

“ဒီလိုလဲ ဘယ်ဟုတ်ဦးမလဲ - ကျုပ်က မင်းကိုမျှော်နေတာ -
မင်းဒီမှာ ရက်နည်းနည်းနေပါ။ ကျုပ်အခန်းတစ်ခု စီစဉ်ပေးမယ်”

ရှုစုရယ်က မျက်နှာထားတည်တည်ဖြင့် ---

“ဘိုးဘိုးထင် --- ကျွန်တော်လာတာ အပန်းဖြေခရီးထွက်လာတာ
မဟုတ်ပါဘူး။ ကျွန်တော် ဘိုးဘိုးထင်နဲ့ ဆက်သွယ်မှုရှိတာသိရင်
ကိစ္စပြီးလို့ ခြေရာပျောက်တဲ့အခါ - ဘိုးဘိုးထင် ဘယ်လိုလုပ်နေမလဲ”

ထင်ချိုင့်စွမ်းက ခေါင်ညှိတ်လိုက်သည်။

“မှန်ပါတယ် ဒါပေမယ့်”

ရှုစုရယ်က လက်ကာပြုရင်း -

“ဒီမှာဘိုးဘိုးထင် - ကျွန်တော်က ရှုမင်းချန်းရဲ့ မျက်နှာကို
ထောက်ထားပြီး ဘိုးဘိုးထင်ကို ကူညီမှာ ဈေးစကားမပြောဘူး -
ဒါပေမယ့် ကျွန်တော်တစ်ခုတော့ တောင်းဆိုမယ် ရမလား”

“ပြောပါ”

ရှုစုရယ်က လက်သုံးချောင်းထောင်ပြုလိုက်ပြီး -

“ကျွန်တော်ဒီမြို့မှာ နောက်ထပ်သုံးရက်ပဲနေမယ် - အလုပ်ပြီးပြီး
မပြီးပြီး ကျွန်တော်ပြန်မယ်”

ရှုစုရယ်၏စကားကြောင့် ထင်ချိုင့်စွမ်းသည် တစ်ချက်မျှ
ငေးကြောင်သွားသည်။

“တကယ်လို့ အဲဒီသုံးရက်အတွင်း မြို့ထဲကို လှုံ့ထွန်းရှန် မလာရင်
ဘယ်နယ်လုပ်မလဲ”

“ဒီမေးခွန်းမေးဖို့ လိုသေးလား။ လှုံ့ထွန်းရှန် ကံကောင်းတယ်
ဘိုးဘိုးထင်က ကံဆိုးတယ်ပေါ့”

ထင်ချိုင့်စွမ်း မျက်လုံးပြူးသွားလေသည်။

“ဒါ - ဒါ”

ရှုစုရယ်က နေရာမှထလိုက်ပြီး --

“ဒီမှာဘိုးဘိုးထင် - ကျွန်တော် ဒီသုံးရက်အတွင်း မလာတော့
ဘူး။ တကယ်လို့ လှုံ့ထွန်းရှန် မြို့ပေါ်လာတာတွေရင် လူလွတ်ပြီး
ကျွန်တော်ကိုပြောခိုင်းပါ”

ထင်ချိုင့်စွမ်းသည် ထိုင်ရာမှ ‘ကပျာကယာထရင်း’ --

“နေ - နေပါဦး - အနည်းဆုံးတော့ နှုတ်ဆက်ပွဲ”

ရှုရှားရယ်က လက်ကာပြရင်း -

“သခင်မလေးယိုကို ကျုပ်က နတ်ဆက်ပါတယ်လို့ ပြောလိုက်ပါ”
ဟု ပြောပြီး ဧည့်ခန်းထဲမှ ထွက်ခွာသွားလေတော့သည်။

အလုပ်အားလပ်သည်နှင့် လှုံ့ထွန်းရှုန်သည် အရှေ့ဘက်
အဆောင်သို့ရောက်လာသည်။

အရှေ့ဘက်အဆောင်သည် တတ်အဖွဲ့သားများ တည်ခိုရန် စီစဉ်
ပေးထားသော အဆောင်ဖြစ်သည်။

ယခု -

လှုံ့ထွန်းရှုန် ရောက်ရှိလာခြင်းမှာ တတ်အဖွဲ့သားများကို စုံစမ်းရန်
မဟုတ်ပါ။

ကျီမေရှောင်ဟူသော အချစ်ပြတတ်အဖွဲ့မှ ခေါင်းဆောင်မင်းသမီး
ထံ လာခြင်းဖြစ်သည်။

ကျီမေရှောင်သည် ပြတတ်ကရာ၌ ချစ်ခန်းကြိုက်ခန်းတွင်
သဏ္ဍာန်တူ သရုပ်ဆောင်ကောင်းသဖြင့် နာမည်ကြီးသည်။

သို့သော် -

သူမသည် တတ်စင်ပေါ်၌သာမက တတ်စင်အောင်၌လည်း
ချစ်ခန်းကြိုက်ခန်းတွင် နာမည်ကြီးသည်။

ထို့ကြောင့် -

လှုံ့ထွန်းရှုန်သည် အလုပ်အားလပ်သည်နှင့် ကျီမေရှောင်ရှိရာသို့
ရောက်ရှိလာခြင်းဖြစ်သည်။

လှုံ့ထွန်းရှုန်က ကျီမေရှောင်၏ အခန်းတံခါးကို ခေါက်လိုက်
သည်နှင့် ကျီမေရှောင်၏ ပြည်ပြီးသောခန္ဓာကိုယ်က လှုံ့ထွန်းရှုန်၏
ရင်ခွင်ထဲသို့ ကျရောက်လာလေတော့သည်။

ထိုစဉ်မှာပင် -

ရုတ်တရက် တံခါးအပြင်ဘက်မှ ---

“ခရာလှုံ့ရှိလား”

ဟူသော အသံထွက်ပေါ်လာသဖြင့် လှုံ့ထွန်းရှုန်၏ ခန္ဓာကိုယ်
သည် ရုတ်တရက် တုန်လှုပ်သွားလေတော့သည်။

လှုံ့ထွန်းရှုန် စိတ်ဆိုးသွားသည်။

သူသည် ကျီမေရှောင်ကို ရင်ခွင်ထဲမှ အသာတွန်းထုတ်လိုက်
ပြီး တံခါးကို ဆွဲဖွင့်လိုက်သည်။

တံခါးဝ၌ လူတစ်ယောက် ရပ်နေသည်။

ခြံထဲမှ အလုပ်သမားတစ်ယောက်ဖြစ်သည်။

အလုပ်သမားသည် လှုံ့ထွန်းရှုန်၏ ဒေါသဖြစ်နေသော မျက်နှာ
ကို တွေ့လိုက်ရသည်နှင့် တစ်ကိုယ်လုံး တုန်လှုပ်သွားလေသည်။

ထစ်ဇေါသောလေသံဖြင့် --

“ဆ - ဆရာလျှ - ဘဏ္ဍာစိုးက အမြန်လာပါတဲ့”

“ဘယ်မှာလဲ”

“ခြံ - ခြံမှာ”

“ကောင်းပြီ ငါအခုလာခဲ့မယ်လို့”

အလုပ်သမားသည် လှုံ့ထျန်းရှန်ကို လျင်မြန်စွာအရိုအသေပြု၍ ထွက်ခွာသွားလေတော့သည်။

ဇာတ်စင်ပေါ်၌ ပြဇာတ်ကနေသည်။

ဇာတ်ရိုက်မြင်နေသော အပိုင်းဖြစ်၍ ပွဲကြည့်ပရိတ်သတ်များ ငြိမ်သက်နေသည်။

ဟန်ဆင်းဝါးသည် အထူးတန်း၏ဘေး၌ ရပ်နေသည်။

သူသည် လှုံ့ထျန်းရှန်လျှောက်လာသည်ကို တွေ့သည်နှင့် ရပ်နေရာမှ ထွက်ခွာခဲ့သည်။

ခြံဝ၌ ကြို၍စောင့်နေလိုက်သည်။ အနီးသို့ လှုံ့ထျန်းရှန် ရောက်လာသည်နှင့် -

“မင်းဘယ်သွားနေသလဲ”

လှုံ့ထျန်းရှန်က ဦးညွတ်အရိုအသေပြုလိုက်ပြီး -

“အရှေ့အောင်မှာ ဇာတ်အဖွဲ့ကလူတွေကို စုံစမ်းကြည့်နေတာပါ ဆင်းလေးဟန်၊ ကိစ္စရှိလို့လား”

ဟန်ဆင်းဝါးက ခြံတံခါးပေါက်သို့ လက်ညှိုးညွှန်လိုက်ပြီး -

“ခြံရှေ့မှာ မင်းကိုတွေ့ချင်လို့တဲ့ ထွက်တွေ့လိုက်ဦး”

လှုံ့ထျန်းရှန်က ခေါင်းညိတ်ပြီး ခြံရှေ့တံခါးမကြိုး၏ မလွယ်ကိုင်တံခါးကိုဖွင့်ကာ ခြံပြင်သို့ ထွက်သွားလေတော့သည်။

ကျုံး၏ တစ်ဘက်ထိပ်၌ လူတစ်ယောက်ရပ်နေသည်။ ထိုလူသည် သူနှင့်လောင်းကစားဖက် “ကောက်ချုံး”ပင်ဖြစ်လေ

လှုံ့ထျန်းရှန်က လေသံမဟာဖြင့် --

“မင်းက ဘာကိစ္စ ငါနဲ့တွေ့ချင်ရတာလဲ”

ကောက်ချုံးက ပြုံးလိုက်ပြီး --

“ကျွန်တော်ပြောမယ့်စကားကို ဆရာလျှ စိတ်ဝင်စားပါလိမ့်မယ်”

လှုံ့ထျန်းရှန်က စိတ်မရှည်သောလေသံဖြင့် --

“ဒါဖြင့်လည်း ပြောစရာရှိတာပြော”

ကောက်ချုံးက ခေါင်းခါယမ်းရင်း --

“မဖြစ်ဘူး အားလုံးကြားကုန်မယ်”

“ကောင်းပြီ ဒါဖြင့် --- ဝါလာခဲမယ်”

သူသည် ထိုသို့ပြောလိုက်ပြီး ကျွန်၏တစ်ဘက်ထိပ်သို့ ထမ်း
ခုန်ကျော်လိုက်လေသည်။

ကောက်ချူးက လေသံကိုနိမ့်၍ --

“ဆရာလှုံ အခုသတင်းက ရိုးရိုးသတင်းမဟုတ်ဘူး ပေါက်ကြား
သွားရင် ကျွန်တော့်အတွက် မနက်မန်ဆိုတာ ရှိတော့မှာမဟုတ်ဘူး
ဒါကြောင့် သတင်းမပြောခင် ဆုငွေလှုံငွေ တစ်ရာ အရင်မစပီ”

လှုံထွန်းရန်သည် ခြံဘက်သို့လှမ်း၍ --

“သခင်လေးဟန် ကျေးဇူးပြုပြီး လှုံငွေတစ်ရာလောက် ပေးပါ”

လှုံငွေတစ်ရာသည် နည်းသည့်အရေအတွက်မဟုတ်ပါ။
သို့သော် --

ဟန်ဆင်းဝါးအတွက်မှာမူ နည်းလွန်းလှသည်။

မကြာမီမှာပင် --

လှုံငွေတစ်ရာထည့်ထားသော ငွေအိတ်သည် ခြံထဲမှ ထွက်
လာပြီး ကျွန်တစ်ဘက်ထိပ်ရှိ လှုံထွန်းရန်ထံသို့ ရောက်လာသည်။

လှုံထွန်းရန်သည် ငွေအိတ်ကို ကောက်ချူးလက်ထဲ
ကြမ်းတမ်းစွာ ထည့်ပေးရင်း --

“ကဲ -- မင်းပါးစပ်ဖွင့်လို့ရပြီ”

ကောက်ချူးက တည်ကြည်လေးနက်သော လေသံဖြင့် --

“ထင်ချိုင့်စွမ်းက ဆရာလှုံကို သတ်မလို့တဲ့ - အခု ကြေး
လှုံသတ်သမားတစ်ယောက် ခေါ်ထားတာ ရောက်လာပြီ”

ထိုစကားက လှုံထွန်းရန်ကို အံ့သြစေလေသည်။ သူသည်
မယုံကြည်နိုင်သော လေသံဖြင့် --

“ကြေးစားလှုံသတ်သမား ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ် အသက်နှစ်ဆယ်ကျော်အရွယ်ပဲ ရုပ်ချောတယ်
နာမည်က ရှုစူးရယ်လို့ခေါ်တယ်”

လှုံထွန်းရန်က မျက်မှောင်ကြတ်ရင်း --

“အခု ဒီကောင် လောင်းကစားရုံမှာလား”

ကောက်ချူး ခေါင်းခါယမ်းလိုက်သည်။

“မဟုတ်ဘူး မြို့တောင်ဘက်က “ညမွှေးပန်း” ညွှတ်ကောမှာ
နေတယ် စောစောကပဲ ထင်ချိုင့်စွမ်းနဲ့ တွေ့သွားတယ်”

လှုံထွန်းရန်က ကောက်ချူးကို စူးစိုက်ကြည့်လိုက်ပြီး --

“ဒါတကယ် အရေးကြီးတဲ့ကိစ္စပဲ၊ မင်းသိနေတာ အံ့သြစရာပဲ”

ဟု မယုံသင်္ကာလေသံဖြင့် ပြောလိုက်သည်။

ကောက်ချူးက တစ်ချက်ပြုံးလိုက်ပြီး --

“ထင်ချိုင့်စွမ်းရဲ့တပည့် ကျောက်ပုကာ ကျွန်တော့်ရဲ့ဥပယ်ချင်းပဲ
သူနဲ့ကျွန်တော် အရက်သောက်ရင်း သူကပြောပြလို့ သိရတာ”

လှုံထွန်းရန်၏မျက်နှာသည် တည်ငြိမ်၍နေသည်။

လှုံထွန်းရန်၏အတွေး၌ ယခုကောက်ချူးပြောသော စကားများ
ကို အမှန်ဟု ယူဆမိသည်။

အကြောင်းမှာ --

ကျက်ကျန်းပြီနှင့် မိုင်တစ်ရာဝန်းကျင်၌ မည်သူမျှ သူ့ကို လိမ်ညာ၍ မပြောဆိုရသောကြောင့်ပင်ဖြစ်သည်။

သူသည် ကောက်ချူအား ပြုပြင်လိုက်ပြီး --

“ကောက်ချူ ငါ့အမြင်ပြောရရင် မင်းဒီမှာနေတာအကောင်းဆုံးပဲ မင်းရဲ့အသက်ကို နှပြောရင်ပေါ့ မင်းက ဆုငွေယူပေမယ့် အမှန်တော့ ငါ့ကိုကူညီတာပဲ ဒီတော့ ငါကလဲ မင်းရဲ့အသက်လုံခြုံမှုကို ပြန်ပြီး စဉ်းစားရမှာပေါ့”

ကောက်ချူသည် သက်ပြင်းတစ်ချက်ချလိုက်သည်။

မိမိသည် ငါးစာကိုသာမြင်၍ ငါးပျားချိတ်ကို မမြင်ခဲ့ချေ။

ထို့ကြောင့် --

သူသည် ဦးခေါင်းကို တစ်ဆတ်ဆတ်ညှိတ်ရင်း --

“ဆရာလှဲ့ ဒီလောက်ဂရုစိုက်မှတော့ ကျွန်တော်နားမထောင်လို့ မဖြစ်တော့ဘူး”

လှဲ့ထွန်းရန်က ကျေနပ်စွာပြုံးရင်း --

“ကောင်ပြီ --- ငါနဲ့လိုက်ခဲ့၊ ဪ --- တစ်ခုတော့မှတ်ထား ရမယ် ဘယ်သူမှ ဒီအကြောင်းကို မပြောရဘူး - ပြီးတော့ ဘာ အကြောင်းကိုမှ မစပ်စုရဘူး ကြားလား”

ကောက်ချူ ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“စိတ်ချပါ - ကျွန်တော်နှုတ်လိုပါတယ်”

လှဲ့ထွန်းရန်သည် လက်အောက်တစ်ယောက်ကိုခေါ်၍ ကောက်ချူအား စဉ်းဆောင်သို့ပို့စေသည်။

ကောက်ချူထွက်သွားသောအခါမှ ဟန်ဆင်းဝါးက လှဲ့ထွန်းအား မေးသည်။

“ဘာကိစ္စလဲ”

လှဲ့ထွန်းရန်က မျက်နှာတစ်ချက်စုံမဲ့သွားပြီး -

“လောင်းကစားရုံပိုင်ရှင် ထင်ချိုင့်စွမ်းက လူငှားပြီး ကျွန်တော်ကို ခေါ်မလိုတဲ့ - သခင်လေးဟန်”

ဟန်ဆင်းဝါးက မျက်မှောင်ကြုတ်ကာ --

“မင်းအနေနဲ့ ဒီကိစ္စကို ဘယ်လိုအဆင့်အတန်း သတ်မှတ်မလဲ”

လှဲ့ထွန်းရန်က သက်ပြင်းတစ်ချက်ချလိုက်ပြီး --

“ဒါ ပြောဖို့လိုသေးလား - ထိပ်တန်းလှဲ့ထွန်းချက်ပဲပေါ့”

ဟန်ဆင်းဝါးက သူ့အား စူးစိုက်ကြည့်ရင်း --

“ဒါဆို အခု မင်းဘာလုပ်မလဲ”

လှဲ့ထွန်းရန်က ပြုံးလိုက်ပြီး --

“ကောက်ချူရဲ့ညာတင်းက မှန်ဖို့သေချာပါတယ် သခင်လေး -

အပြင်လှဲ့ထွန်းရန်က ကျွန်တော်ပြုထဲလာမှာကို တစ်ချိန်လုံး မှတ်ပုံနေတာ - သူ ကျွန်တော်ကို အလဲချဖို့ ကြံနေတာပဲ - ကံ - ညွှန်တော်လဲ ပြုထဲတစ်ချက်လောက်သွားပြီး စုံစမ်းလိုက်ဦးမယ်”

ဟန်ဆင်းဝါး တွေဝေသွားသည်။

အတန်ကြာမှ --

“လှဲ့ထွန်းရန် - ငါမင်းကို မိတ်ဆွေတစ်ယောက်အနေနဲ့ရော - သူ့ကဟာခြံဝင်းအနေနဲ့ရော ပြောရမယ်ဆိုရင် မင်းကို မသွားဖို့

တားရလိမ့်မယ် - တကယ်လို့ သတင်းက မှန်တယ်ပဲထားဦး - မင်း
ဘယ်လိုပြောရင်းမလဲ - ပြဿနာရှင်တာပဲဖြစ်မယ် - ဒါကြောင့်
ငါကတော့ မသွားသင့်ဘူးလို့ထင်တယ်"

ထိုစဉ်မှာပင် --

သူတို့နောက်ဘက်မှ --

"ကျွန်မကတော့ သွားသင့်တယ်ထင်တယ်"

ဟု လေသံတိုးတိုးဖြင့် ပြောသံထွက်ပေါ်လာလေသည်။

အသံပိုင်ရှင်မှာ ကျင်းယုံချူးချူးပင်ဖြစ်သည်။

သူမသည် လှုံ့ထျန်းရုန်နှင့် () န်ဆင်းဝါးတို့နောက်၌ ရပ်လျှောက်
ရှိသည်။

ဟန်ဆင်းဝါးနှင့်လှုံ့ထျန်းရုန်တို့သည် သူတို့နောက်၌ ကျင်း
ချူးချူး မည်သည့်အချိန်က ရောက်ရှိနေမှန်းမသိပါ။

ထိုသို့ ကျင်းယုံချူးချူး ရောက်ရှိလာခြင်းအတွက် ဟန်ဆင်း
အနေဖြင့် မည်သို့မျှ ခံစားမှုမဖြစ်မိသော်လည်း လှုံ့ထျန်းရုန်ကဲ့သို့သော
သိုင်းဆရာအတွက်မူ အနေရခက်စေသည်။

အကြောင်းမှာ --

လှုံ့ထျန်းရုန်သည် နှစ်ပေါင်းများစွာ နာမည်ရှိသော သိုင်းဆရာ
ရွေးစင်တစ်ယောက် ဖြစ်သောကြောင့်ပင် -

ထို့ပြင် --

သူသည် ဟန်ဂေဟာခြံဝင်း၏ တစ်ဦးတည်းသော သိုင်းဆရာ
တစ်ယောက်လည်းဖြစ်သည်။

ထို့ကြောင့် မိမိ၏နောက်၌ ကျင်းယုံချူးချူးရောက်ရှိလာသည်ကို
မသိလိုက်ရသည့်အတွက် လှုံ့ထျန်းရုန်အနေဖြင့် အနေရခက်သွား
ခြင်းဖြစ်သည်။

လှုံ့ထျန်းရုန်သည် ရက်လည်းရက် ဒေါသလည်းဖြစ်သွား၏။

"မိန်းကလေးကျင်း - မင်းက သူများစကားကို တိတိတဆိတ်
နားထောင်တာ မလွန်ဘူးလား"

သူ၏စကားကို ကျင်းယုံချူးချူးက စိတ်ဆိုးဟန်မပြတ် ပြော
သော မျက်နှာထားဖြင့် --

"ရှင်ဒီလိုပြောလဲ ကျွန်မက စိတ်မဆိုးပါဘူး - ဟန်ဂေဟာခြံဝင်းရဲ့
ကိစ္စကို ကျွန်မတို့တို့ တာဝန်ယူထားတော့ ကျွန်မမှာလဲ တာဝန်
ရှိနေပါတယ်။ လူတိုင်းကို ကိုယ်လုပ်လို့ ယုံကြည်လို့မရဘူး - ဒါကြောင့်
မျက်စိနှုန်းကို အစွမ်းကုန်ဖွင့်ထားရတယ်"

လှုံ့ထျန်းရုန်က တည်ကြည်လေးနက်သော လေသံဖြင့် --

"မိန်းကလေးကျင်းရဲ့ သဘောက ဘယ်လိုလဲ"

ကျင်းယုံချူးချူးက လေးနက်စွာစဉ်းစားဟန်ဖြင့် မျက်မှောင်
ကြွတ်လိုက်ပြီးမှ --

"အကောင်းဆုံးက ရှင် ထင်ချိုင့်စွမ်းရဲ့ လောင်းကစားရုံကို
အရင်သွားပါ --"

လှုံ့ထျန်းရုန် ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ဒီတော့”

ကျင်းယုံချူးချူးက စကားဆက်လိုက်သည်။

“ထင်ချိုင့်စွမ်းရဲ့ လောင်းကစားရုံမှာ ရှင်ကိုတွေ့တာနဲ့ ထင်ချိုင့်စွမ်းက လူလွတ်ပြီး ပြောခိုင်းလိမ့်မယ် - ဘယ်နှယ်လဲ - ကျွန်မပြောတာ ဖြစ်နိုင်ပါ့မလား”

လှုံထွန်းရှန်က ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ဖြစ်နိုင်တယ်”

ကျင်းယုံချူးချူးက ပြောလိုက်ပြီး --

“ဒီတော့ အဲဒီလူရဲ့ အမူအရာက တခြားလူနဲ့တူမှာမဟုတ်ဘူး အလွယ်တကူ ခွဲခြားလိုတယ် - ပြီးတော့ မလွယ်ပေါက်ကပဲ ထွက်လိမ့်မယ်၊ ဟုတ်တယ်မဟုတ်လား”

လှုံထွန်းရှန်က သက်ပြင်းတစ်ချက်ချလိုက်ပြီး --

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ဒါပေမယ့်”

ကျင်းယုံချူးချူးက ပြုံးရင်း --

“ဒါပေမယ့် အဲဒီလူ နောက်ကိုလိုက်ဖို့ လူတစ်ယောက် လိုနေတယ်မဟုတ်လား”

လှုံထွန်းရှန် ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ဟုတ်တယ်”

ကျင်းယုံချူးချူးက မိမိရင်ဘတ်ကို မိမိလက်ညှိုးဖြင့် ညွှန်ပြရင်း

“အဲဒီလူက ကျွန်မပဲပေါ့”

လှုံထွန်းရှန်က မျက်မှောင်ကြုတ်ရင်း --

“မိန်းကလေး မင်းက ကျုပ်နဲ့လိုက်မလို့လား”

ကျင်းယုံချူးချူးက ခနဲပြုံးဖြင့် --

“ကျွန်မလိုက်ခဲ့တော့ ဒီလူကို ရှင်ရင်ဆိုင်ဖို့ လိုဦးမလား”

သူမ၏ လေသံသည် လွယ်ကူလွန်းသည့်လေသံမျိုး ဖြစ်၏။ ထိုစဉ်မှာပင် ဟန်ဆင်းဝါးက ကျင်းယုံချူးချူးကို စေ့စေ့ကြည့်လိုက်ပြီး --

“မိန်းကလေးက ဆရာလှုံနဲ့ အတူလိုက်သွားမလို့လား”

“ဒါပေါ့ ဆရာလှုံရဲ့ကိစ္စဟာ ဟန်ဂေဟာခြံဝင်းနဲ့ မပတ်သက်ဘူး လို့ ဘယ်သူက ပြောနိုင်မှာလဲ ဟန်ဂေဟာခြံဝင်းရဲ့ ကိစ္စဟာ ကျွန်မတို့ရဲ့ ကိစ္စပဲ”

ဟန်ဆင်းဝါးက ဦးခေါင်းကို တဆတ်ဆတ်ညိတ်ရင်း --

“ကောင်းပါတယ်၊ မိန်းကလေးလိုက်သွားတော့ ဆရာလှုံအဲတွက် ငါတို့စိတ်မပူရတော့ဦးပေါ့”

လှုံထွန်းရှန်က မျက်နှာရှုံ့မဲ့လိုက်ပြီး --

“သခင်လေးဟန်က စိတ်မပူပေမယ့် ကျွန်တော်ကတော့ စိတ်ပူရတယ် -- မတော်တဆ တစ်ခုခုဖြစ်ခဲ့ရင် ကျွန်တော် ဆရာကြီးကျင်းကို ဘယ်လိုလုပ် မျက်နှာပြုရမလဲ”

ဟန်ဆင်းဝါးက လေသံခပ်မာမာဖြင့် --

“မင်းက ဘာစိတ်ပူနေတာလဲ၊ သူက ကလေးတစ်ယောက်မှ မဟုတ်တာ၊ နောက်ပြီး သိုင်းလောကထဲမှာ ကျင်လည်နေတဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ပဲ - သူ့ကိုယ်သူ ကာကွယ်နိုင်မှာပေါ့”

ကျင်းယုံချူးချူးက ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ဟုတ်တယ် - ကျွန်မက ကိုယ့်ကိုကိုယ်အပြင် ဆရာလွန်ကို
ကာကွယ်နိုင်ပါတယ်ရှင်၊ ဟင်း - ဟင်း - နေရာမရွေး ပြိုင်ဘက်မရွေး
ကျွန်မယှဉ်လာတာ အရှုံးတစ်ကြိမ်မှမရှိဘူး - ယှဉ်ပြိုင်ခဲ့တဲ့ အကြိမ်
ပေါင်းက ကျွန်မအသက်ထက် သုံးဆလောက်ရှိနေပြီ”

ထိုစကားက ကြားဝါလွန်းသည်ဟု လှုံ့ထွန်းရန်စိတ်ထဲ၌ ထင်မှတ်
သော်လည်း ဘာမျှ စောဒကမတက်ချေ။

ထိုစကားကို ကျင်းယှဉ်ချူးချူးက ကြားဝါ၍ပြောခြင်းဖြစ်စေ -
အမှန်အတိုင်း ပြောခြင်းဖြစ်စေ လှုံ့ထွန်းရန် သဘောကျပသည်။

အကြောင်းမှာ --

ပိပိတစ်ယောက်တည်း သွားရခြင်းထက် ကျင်းယှဉ်ချူးချူး
တစ်ယောက် ပိုလာခြင်းသည် ပိပိအတွက် ပို၍ လုံခြုံစိတ်ချရသည်
မဟုတ်ပါလား ---

ပထမပိုင်းပြီး၏။

(ဒုတိယပိုင်း ဆက်လက်ဖတ်ရှုပါရန်)

ဝဏ္ဏအောင်

သံစဉ်မဲ့ပလ္လေ

ဒုတိယပိုင်း

(ခေတ်သိမ်း)

အခန်း(၁)

ကြေးစား

မီးထွန်းချိန်ဖြစ်သည်။

ထို့ကြောင့် ---

ထင်ချိုင့်စွမ်း၏ လောင်းကစားရုံသည် စည်ကားနေပြီဖြစ်သည်။

သို့သော် ---

ထင်ချိုင့်စွမ်းသည် တင်ဖါးတွင် အနာပေါက်နေသူကဲ့သို့
ထိုင်ခုံပေါ်သို့ထိုင်ချရန် ဝန်လေးနေပေသည်။

သူသည် ကျောက်မှကို လှမ်း၍ခေါ်လိုက်၏။

“ကျောက်မှ”

ခေါ်သံနှင့် မရေးမနောင်းပျာပင် ထင်ချိုင့်စွမ်း၏ရှေ့သို့ ကျောက်မှ
ရောက်ရှိလာသည်။

ထင်ချိုင့်စွမ်းက လေသံကိုနိမ့်၍ -

“ကျောက်မှ - မင်းသေသေချာချာမှတ်မိတယ် မဟုတ်လား။

ငါ့ကို တစ်ခေါက် ထပ်ပြောစမ်း”

ကျောက်မှက လေသံတိုးတိုးဖြင့် -

“လှုံ့ထွန်းရှန်လာရင် ဆရာကြီးထင်က သွားကြိမ်မယ် --- ကျွန်တော် မှောက်ပေးပေါက်ကထွက်ပြီး ညဗွေးပန်းနင်းညှော်ဂေဟာက ရှုရှုရယ်ဆိုတဲ့လူကို သတင်းပို့ရမယ် - သွားတဲ့အခါမှာမှောက်ယောင် ခံလိုက်မယ်သူ ရိုမရို ကြည့်ပြီးမှ သွားရမှာ”

ကျောက်မှ၏စကားမဆုံးမှီမှာပင် ထင်ချိုင့်စွမ်းက ကျောက်မှ၏ ပါးစပ်ကို လက်ဖြင့်လှမ်းရှုပ်တံလိုက်သည်။

ပျက်လုံးအနံ့သည်လည်း ပြူးကျယ်ဝိုင်းစက်သွား၏။

အကြောင်းမှာ --

တံခါးဝ၌ လှုံ့ကျွန်းရှန်ရပ်နေသောကြောင့်ပင်ဖြစ်သည်။

ထင်ချိုင့်စွမ်းသည် မိမိကို လှုံ့ထွန်းရှန် မမြင်တွေ့မီမှာပင် ကျောက်မှအား မှောက်ပေးတံခါးပုထွက်သွားရန် လက်ဟန်ဖြင့်ပြလိုက်ပြီး တံခါးဝသို့ ထွက်လာခဲ့လေသည်။

ထို့နောက် --- သကာရည်လောင်းထားသော ပျက်မှာဖြင့် လှုံ့ထွန်းရှန်ကို လိုက်လံရှာ ဆီးကြိုနှုတ်ဆက်လိုက်သည်။

“ဟာ ဆရာလှုံ့ပါလား - လာ - လာ - ဒီနေ့ဝိုင်းကောင်းဘယ်”

ထင်ချိုင့်စွမ်း၏ လိုက်လံရှာ ဆီးကြိုနှုတ်ဆက်မှုကို လှုံ့ထွန်းရှန်က ဂရုမစိုက်ဘဲ -

“တကယ်ဝိုင်းကောင်းလို့လား”

ဟုမေးရင်း လောင်းကာစာခန်းကို တစ်ချက်အက်ခတ်ကြည့်လိုက်သည်။

သူ၏ပုံသဏ္ဍာန်မှာ ထင်ချိုင့်စွမ်းကို မထီလေးစားပြုလုပ်သည့် ပုံစံဖြစ်သည်။

ပြီးမှ --

လေသံကိုနှိပ်၍ --

“ထင်ချိုင့်စွမ်း - ကျုပ်စကားတစ်ခွန်းပြောမယ်”

လှုံ့ထွန်းရှန်၏စကားကြောင့် ထင်ချိုင့်စွမ်း ရင်ထိတ်သွားသည်။

မိမိ၏အကြံအစည်ကို လှုံ့ထွန်းရှန် သိနေပြီလားဟု စိုးရိမ်သွားမိသည်။

သို့သော် --

ထင်ချိုင့်စွမ်းသည် လွန်ဟန်ဆောင်ကောင်းသူ တစ်ယောက် ဖြစ်သည်။

သူသည် ပြုမပြုလျှက် --

“ပြောပါ - ဆရာလှုံ့၊ အားနာရမယ်လူတွေမှမဟုတ်တာ”

လှုံ့ထွန်းရှန်က လေသံခပ်မာမာဖြင့် -

“ကျုပ် ခင်ဗျားဆီက လှုံ့ငွေနှစ်ရာချေပြီး ကစားချင်တယ်။ အရင်အကြောနဲ့ဆိုရင် လှုံ့ငွေသုံးရာငါးဆယ် မှတ်လိုက်ပေါ့ - အဲ - ကံကောင်းခဲ့ရင် အရင်းရော အတိုးပါ ကျုပ်ပြန်ဆပ်ခဲ့မယ်၊ ဘယ်နှယ့်လဲ”

ထင်ချိုင့်စွမ်းသည် ယခုမှ စိတ်သက်သာရာရသွားပြီး -

“အမယ်လေး - ဆရာလှုံ့ရယ်၊ ရပါတယ်ဗျာ၊ ဒီငွေလေးငါးရာ လောက်ကို စကားထဲထည့်မပြောပါနဲ့”

တဆက်တည်း မိမိအနီးသို့ ဖြတ်လျှောက်သွားသော လူတစ်ယောက်ကို လှမ်းဆွဲလိုက်ပြီး -

“ငွေထိန်းကို ငါ့ဆီလွှတ်လိုက်စမ်း”
ဟုပြောလိုက်လေတော့သည်။

လှုံထွန်းရုန်း၏မျက်နှာသည် ပြုံးနေသည်။
သူ၏စိတ်ထဲ၌မူ မပြုံးနိုင်ပါ။

ထို့အတူ -

ထင်ချိုင့်စွမ်း၏မျက်နှာသည်လည်း ပြုံးနေသည်။
သို့သော် -

ထင်ချိုင့်စွမ်း၏စိတ်ထဲ၌လည်း မပြုံးနိုင်ပါ။
မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ ---

ဟန်ဆောင်ကောင်းသူနှစ်ယောက်၏ ပြုမူမှုအတိုင်း မျက်နှာများက ပတ်ဝန်းကျင်ကို လှည့်စားထားနိုင်သည်။

ထိုစဉ်မှာပင် --

ငွေထိန်းရောက်ရှိလာသည်။

ထင်ချိုင့်စွမ်းက ငွေထိန်းကို လှုံထွန်းရုန်းအတွက် လှုံငွေနှစ်ရာ ယူလာခိုင်းသည်။

ငွေထိန်းထွက်သွားပြီး မကြာမီ ပြန်ရောက်လာသည်။

လှုံထွန်းရုန်းအတွက် လှုံငွေနှစ်ရာပါလာသည်။

ထင်ချိုင့်စွမ်းက ငွေထိန်းထံမှ လှုံငွေနှစ်ရာကိုယူ၍ လှုံထွန်းရုန်းထံ ပေးရင်း -

“ဆရာလှုံ - ကျုပ်ကစိတ်ဆတ်တယ်၊ ဒါကြောင့် တစ်ခါက ဆရာလှုံကို မချေမငံပြောမိတာ အမှတ်မထားပါနဲ့၊ ကျုပ်ရဲ့အလုပ်က နောင်တစ်ချိန်ချိန်မှာ ဆရာလှုံကို အားကိုးရဦးမှာ”

ထင်ချိုင့်စွမ်း၏ ချိုသာသောစကားများကြောင့် လှုံထွန်းရုန်းသည် ဘောက်ချူး၏စကားကို ယုံကြည်လာမိသည်။

တဆက်တည်းမှာပင် ---

မိမိ၏အသက်ကို ကျင်းယုံချူးချူး၏လက်၌ အပ်ထားရသည်ကို သည်း စိုးရိမ်လာမိသည်။

ထို့ကြောင့် --

လှုံထွန်းရုန်းသည် လှုံငွေနှစ်ရာ ချေး၍ရသည်နှင့် ကစားဝိုင်း၌ ဝင်၍ထိုင်လိုက်သည်။

သူသည် ထင်ချိုင့်စွမ်းကို ပြုံးပြရင်း မိမိ၏ မာကျောက်ကို တခြားသူများ ခိုးကြည့်မည်စိုးကြောင်း ပြောပြီး နံရံကို နောက်ကျော ပေး၍ ထိုင်သည်။

သို့မှသာ - တစ်စုံတစ်ခုဖြစ်လာပါက နောက်ကျောကို အလိုလို ကာကွယ်ပြီး ဖြစ်နေမည်မဟုတ်ပါလော့။

လှုံ့ထွန်းရှန်သည် ဟကျောက်ကို စိတ်ပါ၍ကစားနေခြင်း မဟုတ်ပါ။

သူ၏စိတ်သည်လည်း ရွှင်လန်းမှုမရှိပါ။

သို့သော် --

သူသည် ကံကောင်းနေသည်။

ပွဲစသည်နှင့် လှုံ့ထွန်းရှန် နိုင်သည်။

နောက်ပွဲများလည်း လှုံ့ထွန်းရှန် နိုင်သည်။

ဘေးရာပြကြည့်နေသော ထင်ချိုင့်စွမ်းသည် ရှေးဟောင်းစကား တစ်ခုကို သွား၍သတိရလိုက်သည်။

ထိုစကားပုံမှာ --

"လှက်ဆိုးလျှင် ဖဲကံကောင်း၏။

ဟူ၍ဖြစ်သည်။

ထို့ကြောင့် လှုံ့ထွန်းရှန် အနိုင်ရနေခြင်းကို ထင်ချိုင့်စွမ်း ငါ့အဖေ နေမိသည်။

ထိုစဉ်မှာပင် --

လောင်းကစားရုံတံခါးဝမှ လူတစ်ယောက်ဝင်လာသည်။

ဝင်လာသူမှာ ငယ်ရွယ်လှပသော မိန်းကလေးတစ်ယောက် ဖြစ်သည်။

ထိုမိန်းကလေး ဝင်ရောက်လာသည်နှင့် ကစားပိုင်းမှ မျက်လုံးများ သည် မိန်းကလေးထံ ရောက်လာသည်။

လှုံ့ထွန်းရှန်၏ မျက်လုံးအစုံပင်လျှင် မိန်းကလေးထံသို့ ရောက်သွားသည်။

ထင်ချိုင့်စွမ်းသည် မိန်းကလေးထံလျှောက်သွားပြီး -

"မိန်းကလေး ဘယ်သူ့ကို တွေ့ချင်လို့လဲ"

ဟု မေးလိုက်သည်။

မိန်းကလေးသည် သူမ၏ ပြုဖွေးသွယ်လျသော လက်ညှိုးဖြင့် ထင်ချိုင့်စွမ်း၏ရင်ဘတ်ကို ထောက်လိုက်ပြီး -

"ရှင့်ကို"

ဟုပြောလိုက်သည်။

ထင်ချိုင့်စွမ်းသည် သူ၏ဘဝတစ်သက်တာတွင် ထိုမိန်းကလေး ကို မြင်တွေ့ဖူးခြင်းမရှိပါ။

ထို့ကြောင့် --

သူသည် တအံ့တဩလေသံဖြင့် -

"ကျုပ်ကို ဟုတ်လား - ဘာကိုခွင့်ရှိလို့လဲ"

မိန်းကလေးသည် သူမ၏အသံကို အခန်းထဲမှလူများ မကြားမှာ ဝိုးရိမ်သည့်အလား အသံကိုအနည်းငယ်မြှင့်၍ -

"ရှင့်မှာ ရှုဖျိုးနွယ်ဝင် မိတ်ဆွေရှိတယ် မဟုတ်လား၊ ရှုစူးရယ်

ဆိုတာလေ"

သူမ၏စကားက ထင်ချိုင့်စွမ်းကို တုန်လှုပ်သွားစေသည်။

ထင်ချိုင့်စွမ်း၏စိတ်ထဲမှလည်း မိမိ၏ ထိပ်တန်းလျှို့ဝှက်ကိစ္စကို ဤမိန်းကလေး အဘယ်ကြောင့် သိနေသနည်းဟု တွေးနေမိသည်။

မိန်းကလေးက စိတ်မရှည်သောလေသံဖြင့် -

“ဘယ်လိုလဲ ရင်မသိတုလား ရှုရယ်လေ - ပြီးတောင်ဘက်က ညဗွေးပန်း ဧည့်ဂေဟာမှာနေတယ်။ သူ့ရဲ့အလုပ်က -”

မိန်းကလေး၏စကားမဆုံးမီ ထင်ချိုင့်စွမ်းသည် လျင်မြန်စွာ လက်ကာပြရင်း -

“ရှိ - ရှိပါတယ်”

အမှန်မှာ ---

ထင်ချိုင့်စွမ်းသည် မိန်းကလေးက ဆက်၍ပြောလျှင် လှုံ့ထွန်း ရှုန် သိမှာကြောက်သဖြင့် ယခုကဲ့သို့ လျင်မြန်စွာ ဝန်ခံလိုက်ခြင်းဖြစ် သည်။

မိန်းကလေးက ပြုံးလိုက်ပြီး -

“ဟုတ်ပြီ - သူက ကျွန်မကိုပြောခိုင်းလိုက်တယ်။ ဒီနေ့ သူမအား ဘူးတဲ့”

မိန်းကလေး၏စကားကြောင့် ထင်ချိုင့်စွမ်းသည် ပို၍စိတ်ရှုပ်ထွေး ကာ -

“မအားဘူး ဟုတ်လား”

မိန်းကလေးက ခေါင်းညိတ်လိုက်ပြီး -

“ဪ - ရင်လွတ်လိုက်တဲ့ ဘယ်သူ - ဪ - သိပြီ။ ကျောက်မှ - ကျောက်ကန်းလည်း အရက်မူးနေတယ်”

ထင်ချိုင့်စွမ်း၏မျက်နှာသည် သွေးရောင်မရှိသကဲ့သို့ ပြူပပ် ဖြူရော် ဖြစ်သွားတော့သည်။

ထိုစဉ်မှာပင် --

လောင်းကစားခိုင်းထဲမှ လှုံ့ထွန်းရှုန်၏အသံ ထွက်ပေါ်လာသည်။

“ဟေ့ - ငွေထိန်း ကျုပ်အတွက် စာရင်းလာရင်းပေးဦး”

ငွေထိန်းသည် လှုံ့ထွန်းရှုန်အနီးသို့ ရောက်ရှိလာပြီး -

“ဆရာရှုန် အားလုံးခြောက်ရောင်းဆယ်ပါ။ အရင်ကအကြွေးရော အတိုးရော ဖယ်လိုက်ရင် လှုံ့ငွေသုံးရာနှစ်ဆယ် ကျန်ပါတယ်”

လှုံ့ထွန်းရှုန် ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ကောင်းပြီ - သုံးရာပဲပေး။ ကျန်တာမင်းယူလိုက်”

ငွေထိန်းသည် ခေါင်းညိတ်ပြုကာ ထွက်သွားသည်။

မကြာမီမှာပင် -

လှုံ့ငွေသုံးရာနှင့်အတူ ငွေထိန်းပြန်ရောက်လာသည်။

ထိုအချိန်တွင် ---

ထင်ချိုင့်စွမ်း၏ရင်ထဲ၌ ဂဏှာမငြိမ်ဖြစ်နေသည်။

ဤမိန်းကလေးနှင့်လှုံ့ထွန်းရှုန် တစ်ဖွဲ့တည်းဖြစ်ရမည်ဟု ဘွေးနေမိသည်။

သူသည် ဣန္ဒြေဆည်ကာ မိန်းကလေးကိုပြုံးပြရင်း -

“အခုလို သတင်းလာဖို့တာ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်”

ဟုပြောရင်း မိန်းကလေးအား တံခါးရသို့လိုက်ပို့ပေးလေတော့ သည်။

ထင်ချိုင့်စွမ်းသည် ပြီးရှင်သောမျက်နှာထားဖြင့် လှုံ့ထျန်းရန်ကို နှုတ်ဆက်သည်။

လှုံ့ထျန်းရန်ကလည်း စကားပေါင်းများစွာပြော၍ ရင်းနှီးစွာ နှုတ်ဆက်သည်။

ထင်ချိုင့်စွမ်းသည် လှုံ့ထျန်းရန်ထွက်သွားသည်နှင့် တံခါးကို ပိတ်လိုက်သည်။

တံခါးပိတ်လိုက်သည်နှင့် သူ၏မျက်နှာပေါ်မှ ဟန်ဆောင်ထားသော အပြုံးသည် ပျောက်ကွယ်သွားသည်။

မျှီသိပ်ထားသော ဒေါသများက ဟန်မဆောင်နိုင်အောင် ပေါက်ကွဲလာလေသည်။

သူသည် လောင်းကစားဝိုင်းသို့ ပြန်မဝင်တော့ဘဲ အနောက်ဆောင်သို့ ခြေလှမ်းကျဲကျဲဖြင့် လျှောက်သွားလေတော့၏။

လောင်းကစားရုံထဲ၌ လူရွေ့ဖြင့် နွေးထွေးနေသည်။

အပြင်ဘက်၌ ညဉ့်လေက စောစီးစွာ တိုက်ခတ်နေသည်။

လှုံ့ထျန်းရန်သည် အကျီရင်ဘတ်ကို ဆွဲစေပြီး ခပ်သုတ်သုတ် လျှောက်လှမ်းသွားနေသည်။

ထိုစဉ်မှာပင် မှောင်ရိပ်ထဲမှ -

“ဆရာလှုံ့”

မိန်းကလေးအသံ ပေါ်လာသည်။

ထိုမိန်းကလေးသည် ထင်ချိုင့်စွမ်း၏ လောင်းကစားရုံထဲသို့ ဝင်ရောက်ခဲ့သော ကျင်းယုံချူးချူးပင်ဖြစ်ပါသည်။

လှုံ့ထျန်းရန်က ပြုံးရွှင်စွာဖြင့် -

“မိန်းကလေး - ကျွပ်တကယ်ပဲ ဒိုးကျူးပါတယ်၊ မင်းဟာ သူ့ကို ခြောက်တဲ့နေရာမှ ပထမတန်းပဲ”

ဟုပြောလိုက်သည်။

ကျင်းယုံချူးချူးက မျက်မှောင်ကွပ်လိုက်ပြီး -

“ဘာလဲ - ကျွန်မက မှင်သေသေနဲ့ ထင်ချိုင့်စွမ်းကို ခြိမ်းခြောက် နယ်လို့ ထင်နေလို့လား - ရှင်မယုံရင် ထင်ချိုင့်စွမ်းရဲ့ ခြံနောက်ကို ခြားကြည့် - ကျောက်မှတစ်ယောက် ပြောင်းနားမှာ မိုးလင်းအထိ ခပ်နေလိမ့်မယ်”

လှုံ့ထျန်းရန်က မယုံကြည်နိုင်ဟန်ဖြင့် -

“ဒါဖြင့် - ဟို စူးရယ်ဆိုတဲ့လူရော”

ကျင်းယုံချူးချူးက ပြုံးရင်း -

“သူလား - သူ့ကို ဝင်မရှုပ်ဖို့ ဆုံးမပြီး ဒီကထွက်သွားခိုင်း အောက်ပြီ”

ဟင်း - ဟင်း - ဒီမှာ ဘိုးဘိုးရိုနေမှတော့ သူဘာလုပ်နိုင်မှာလဲ - သူ့အတွက် ဒီကမြန်မြန်ထွက်သွားလေ ကောင်းလေပဲ - အင်း

အခုဆိုရင် ခြုံပြင်နဲ့ ဆယ်မိုင်လောက်ကို ရောက်နေရောပေါ့ - လှုံ့ထျန်းရန်သည် ဘာမျှပြန်မပြောတော့ပါ။

သူသည် သက်ပြင်းတစ်ချက်ကို ခပ်ပျင်းပျင်း ချလိုက်မိလေ တော့သည်။

“ရှင်ဘာတွေ တွေးနေတာလဲ”
ကျင်းယုံချူးချူး၏ စကားက လျှံထျန်းရန်၏ အတွေး
ဖြတ်တောက်ပစ်လိုက်လေသည်။

လျှံထျန်းရန်က ရုတ်တရက် ပြုံးလိုက်ပြီး -
“ဧည့် - ကျုပ်တွေ့နေတာက ကျုပ်တို့ခြံရံဟာ အင်မတန်
ကံကောင်းလို့ မင်းတို့မြူးအတိုးကို ဖိတ်နိုင်ခဲ့တာ - ပြီးတော့ ကျုပ်တို့
လဲ မင်းက ဝင်ပြီးရှင်းပေးတော့ ဘယ်လိုကျေးဇူးတင်ရမုန်း မသိအောင်
ဖြစ်နေတာပေါ့”

ကျင်းယုံချူးချူးကပြုံးရင်း -
“အသေးအမွှားကိစ္စပါရင် - ကျေးဇူးတင်ဖို့မလိုပါဘူး - ဧည့်
ဒါနဲ့ ကျွန်မ ဆရာလျှံကို တစ်ခုပေးရဦးမယ်။ မေးသင့် မမေးသင့်
မသိဘူး”

ဟုပြောလိုက်သည်။
လျှံထျန်းရန်က ဦးခေါင်းတစ်ချက်ညိတ်ရင်း -
“မေးမှာသာ မေးပါ - ကျုပ်သိတာမှန်သမျှ ပြောပြမယ်”
ကျင်းယုံချူးချူးသည် မေးသင့်မမေးသင့် အနည်းငယ်စဉ်း
လိုက်ပြီးမှ

“ဒီလိုပါ - ရှင်ရဲဗိုင်းပညာက မညှစ်ဘူး - သိုင်းလောက
မှာမည်ရှိခဲ့တယ်။ ပြီးတော့ ဉာဏ်ရည်ဉာဏ်သွေးလဲ မဆိုးဘူး
ဟန်ဂေဟာခြံဝင်းကြီးရဲ့ သိုင်းဆရာလဲဖြစ်တယ်”

လျှံထျန်းရန်သည် မျက်ခုံးတစ်ချက်တွန့်လိုက်ပြီး -
“မိန်းကလေးမေးမယ့်စကားက ကျုပ်နဲ့ပတ်သက်နေတယ်
တယ်”

ကျင်းယုံချူးချူးက သက်ပြင်းတစ်ချက်ချရင်း -
“အင်း - အမှန်ကိုပြောရရင် ကျွန်မတို့ရောက်လာတာ ရှင်
ဆရာက အနေခက်မှာပဲ မဟုတ်လား”

လျှံထျန်းရန်သည် ကပျာကယာ လက်ခါယမ်းပြလိုက်ပြီး -
“မိန်းကလေးအထင်မှားနေပြီ - ဆရာကြီးကျင်း နာမည်ကြားတာ
ဘယ်သူက လက်မထောင်ရမှာလဲ”

“ဒီစကားကိုကြားရတာ ဝမ်းသာပါတယ်ရှင် - ဘာဖြစ်လို့လဲ
မိတော့ သံစဉ်မဲ့ပလ္လေကို ဖမ်းတဲ့အခါ တစ်စိတ်တစ်ဝမ်းထဲရှိဖို့လိုတယ်
မဟုတ်လား”

လျှံထျန်းရန်က ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။
“စိတ်ချပါမိန်းကလေး - သူဌေးမင်းဟန် အပါအဝင် လူတိုင်းက
ဆရာကြီးကျင်းရဲ့စကားကို နားထောင်မှာပါ”

ကျင်းယုံချူးချူး ပြုံးလိုက်သည်။
“ဆရာလျှံစကားကြားမှတော့ ကျွန်မက ဘာဖြစ်လို့ စိတ်မချ
အာရုံတော့မှာလဲ”
ဟုပြောလိုက်လေတော့သည်။

ခြံထဲသို့ရောက်သည်နှင့် အခြေအနေထူးခြားနေကြောင်း လှုံ့ထွန်း ရှန် သိလိုက်သည်။

ဇာတ်စင်ပေါ်၌ ပွဲကလျက်ရှိသည်။
ပွဲကြည့်ပရိသတ်များကလည်း ပွဲကြည့်နေဆဲဖြစ်သည်။
ထူးခြားမှုမရှိပါ။
သို့သော် --

ခြံထောင့်ရှိ မျှော်စင်ပေါ်၌ အစောင့်ပိုများလာသဖြင့် ခြံထွေး ထူးခြားမှုရှိကြောင်း လှုံ့ထွန်းရှန်သိလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

ခြံထဲသို့ လှုံ့ထွန်းရှန်တို့ ဝင်ရောက်သည်နှင့် အလုပ်သမား တစ်ယောက် ရောက်ရှိလာပြီး -

“ဆရာလှုံ - သခင်လေးဟန်က ဧည့်ခန်းထဲကို လာခဲ့မိလို့ မှာထားတယ်”

ဟုပြောလာသည်။
လှုံ့ထွန်းရှန်က ကျင်းယုံချူးချူးဘက်သို့လှည့်ကာ -
“မိန်းကလေး - ကျုပ်တို့သွားစို့”
ဟုပြောလိုက်ပြီး ထိုနေရာမှ ထွက်ခွာသွားလေတော့သည်။

ဧည့်ခန်းထဲ၌ တိတ်ဆိတ်ခြင်းက စိုးမိုးထား၏။
တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်နေခြင်းကပင်လျှင် လှုံ့ထွန်းရှန်၏ရင်ကို သိတ်လန်စေသည်။

ဧည့်ခန်းထဲ၌ ဟန်ထင်းယုန် ထိုင်နေသည်။
သူသည် မျက်မှောင်ကြုတ်၍ထားသည်။
သူ၏ဘေး၌ ညီဖြစ်သူ ဟန်ဆင်းဝါး ထိုင်နေလေသည်။
ကျင်းပိုင်ချွန်းသည် လက်နှစ်ဘက်ကို နောက်ပစ်လွှတ် ဧည့်ခန်း ထဲ၌ ခေါက်တံ့ခေါက်ပြန် လမ်းလျှောက်နေသည်။
ရုတ်တရက် ကျင်းပိုင်ချွန်း၏ခြေလှမ်းများ ရပ်သွားသည်။
အကြောင်းမှာ --

ဧည့်ခန်းတံခါးတံ၌ ရပ်နေသော လှုံ့ထွန်းရှန်နှင့် ကျင်းယုံချူးချူး ကို တွေ့မြင်လိုက်ရသောကြောင့်ဖြစ်သည်။

ကျင်းပိုင်ချွန်းသည် မျက်မှောင်ကြုတ်ရင်း -
“ဘယ်သွားနေတာလဲ”

ဟု မေးလိုက်သည်။
သူ၏လေသံသည် ဝေးသဖြင့်နေကြောင်း ပေါ်လွင်နေသည်။

ကျင်းယုံချူးချူးသည် ဘာမှမဖြစ်သကဲ့သို့ -
“ရှုရှူးရယ်လာရှုပ်လို့ သွားပြီးမောင်းထုတ်တာ”
ကျင်းပိုင်ချွန်း၏မျက်နှာသည် ပို၍ရှုံ့မဲ့စွာ မျက်မှောင်ကုပ်သွား သည်။

ပြီးမှ -
“ရှုရှူးရယ် ဟုတ်လား - သူက ဘာလာလုပ်တာလဲ”

ဟု မေးလိုက်သည်။

ထိုစကားအရ ရုရူးရယ်ဆိုသော လှသတ်သမားကို ကျင်းပိုင်ချန်းတို့ ပြေးအတိုး သိနေကြောင်း လှုံ့ကျန်းရန် နားလည်လိုက်သည်။ ထို့ကြောင့် ---

ကျင်းယုံချူးချူးက အသာတကြည် မောင်းထုတ်နိုင်ခြင်းဖြင့်ကြောင်း လှုံ့ထွန်းရန် သဘောပေါက်လာသည်။

ထိုစဉ် - ကျင်းယုံချူးချူးက ---

“သူ ဘာလာလုပ်ရမှာလဲ - ကုသိုလ်ကောင်းမှု လာလုပ်တာပေါ့ - ဟုတ်လာ။ ကဲပါ - အခု ဘာဖြစ်နေသလဲ ဘိုးဘိုး”

ဟု ဝေလည်ကြောင်ပတ်ဖြေရင်း မေးလိုက်သည်။

ကျင်းပိုင်ချန်းက ဧည့်ခန်း၏စားပွဲကို ညွှန်ပြရင်း -

“သိချင်ရင် ကိုယ့်ဘာသာကိုယ် သွားကြည့်”

ကျင်းယုံချူးချူးသည် ဘာမျှပြန်မပြောတော့ဘဲ စားပွဲရှိရာသို့ လျှောက်သွားလေသည်။

စားပွဲပေါ်တွင် ယွန်းသေတ္တာငယ်လေးတစ်ခုရှိသည်။

ထိုယွန်းသေတ္တာငယ်လေးကို မြင်သည်နှင့် ကျင်းယုံချူးချူးသည် အထဲ၌ ဘာပစ္စည်းရှိမည်ကို သိလိုက်သည်။

သံစဉ်အပေါက်များမပါသော သံစဉ်မဲ့ပလွေတစ်လက်မှလွဲ၍ အခြား မရှိနိုင်ပါ။

ကျင်းယုံချူးချူးသည် ယွန်းသေတ္တာငယ်လေးကို ဖွင့်လိုက်သည်။ သံစဉ်အပေါက်များမပါသော ပလွေတစ်လက်ပေါ်လာသည်။ ထိုသေးငယ်သော သံစဉ်မဲ့ပလွေအောက်၌ စာရွက်တစ်ရွက် ခေါက်ထား၏။

ကျင်းယုံချူးချူးသည် ထိုစာရွက်ကို ထုတ်ယူလိုက်သည်။ ထို့နောက် --

စာရွက်ကိုဖြန့်၍ ဖတ်လိုက်သည်။

ဟန်ထင်းဟန် --

ခင်ဗျားဟာ ဩဇာအာဇာနည်အသုံးပြီး လူတွေကို နှိပ်စက်တယ်။ ခင်ဗျားတို့ ဟန်ဂေဟာခြံဝင်းက ကျက်ကျန်းမြို့အပြင် မိုင်တစ်ရာပတ်ဝန်းကျင်မှာပါ ဗိုလ်ကျနေတယ်လို့ကြားတယ် - ဒါပေမယ့် ခင်ဗျားက လူမသတ်ခဲ့ဘူး။ ဒါကြောင့် ကျုပ် ခင်ဗျားကို မသတ်ပါဘူး - ဒါပေမယ့် (၇)ရက်အတွင်း လှုံ့ငွေ(၁၀)သိန်းပေးပါ။ ကျုပ် ခင်ဗျားအတွက် ဆင်းရဲသားတွေကိုလှူပေးမယ့်။ (၇)ရက်ပြည့်လို့မှ လှုံ့ငွေ (၁၀)သိန်း မရရင် ကျုပ် ခင်ဗျားခေါင်းကို လှာဖြတ်ရလိမ့်မယ်။

သံစဉ်မဲ့ပလွေ

စာဖတ်ပြီးသောအခါ ကျင်းယုံချူးချူး၏ မျက်ခုံးအစုံသည် နဖူးထက်သို့ မြင့်တက်သွား၏။

“ဟင်း - ဖင်း - လက်စသတ်တော့ သံစဉ်မဲ့ပလွေက ဓားပြ အကြီးစားပဲ”

လှုံ့ထျန်းရန်ကလည်း ထိုစာကို ကျင်းယဉ်းချူးချူးနှင့်အတူ ဖတ်ခဲ့သည်။

သူသည် စာပတ်ပြီးနောက် မျက်မှောင်ကြုတ်လိုက်ပြီး စဉ်းစားနေသည်။

ပြီးမှ -

သူသည် ဟန်ဆင်းဝါး၏အနီးသို့ကပ်ကာ လေသံတိုးတိုဖြင့်-

“ဒီစာကို အဖ်တုန်းကရတာလဲ သခင်လေးဟန်”

ဟန်ဆင်းဝါးက သက်ပြင်းတစ်ချက်ချလိုက်ပြီး -

“ငါတို့သုံးယောက် ညစာစားပြီးတော့ ဒီညှော်ခန်းမှာ လက်ဖက်ရည်သောက်ဖို့ရောက်လာတဲ့အချိန်မှာ ဒီယွန်းသေတ္တာနဲ့ စားပွဲပေါ် ရောက်နေတာပဲ”

လှုံ့ထျန်းရန်က -

“ညစာမစားခင်က ဒီယွန်းသေတ္တာကို မမြင်ဘူးလား သခင်လေးဟန်”

ဟန်ဆင်းဝါး ခေါင်းခါယမ်းလိုက်သည်။

“မမြင်ပါဘူး။ ညစာမစားခင်က ငါတို့သုံးယောက် ဒီညှော်ခန်းထဲမှာရှိနေတာပဲ။ မမြင်မိပါဘူး”

လှုံ့ထျန်းရန်၏ရင်ထဲ၌ စိုးရိမ်သွားသည်။

“ဒါဆိုရင် သံစဉ်မဲ့ပလွေဟာ ခြံထဲရောက်နေပြီထင်တယ် သခင်လေးဟန်”

ဟန်ဆင်းဝါး ဘာမျှပြန်မပြောပါ။

အကြောင်းမှာ --

သူသည် တစ်စုံတစ်ရာ ပြန်လည်ပြောဆိုနိုင်အောင် စဉ်းစား၍ မရသောကြောင့်ဖြစ်သည်။

ကျင်းဝိုင်ချွန်းသည် သက်ပြင်းတစ်ချက်ကို ဖြည်းဖြည်းစွာချရင်း-

“အင်း - သံစဉ်မဲ့ပလွေရဲ့ လှည့်ကွက်ကိုတော့ ကျုပ်တို့ အပိုင်က မခံရဖို့ အရေးကြီးတယ်။ တကယ်လို့ သံစဉ်မဲ့ပလွေဟာ ခြံထဲမှာ ရောက်နေရင် ကျုပ်တို့ကို ဘာဖြစ်လို့ မျက်နှာမပြရဲတာလဲ။ ဒါဟာ စဉ်းစားစရာပဲ။ အင်း - သဋ္ဌေးမင်းဟန်မှာ လှုံ့ငွေဆယ်သိန်းရှိလို့ ပေးမယ်ဆိုရင်လည်း ကျုပ်တော့ သဘောမတူနိုင်ဘူး”

ဟု သူ၏သဘောထားကို ပြောပြလိုက်သည်။

ဟန်ဆင်းဟန်က စိတ်ရှုပ်ထွေးဟန်ဖြင့် -

“ဆရာကြီးကျင်း - အမှန်တော့ သံစဉ်မဲ့ပလွေက ကျုပ်ကို အထင်ကြီးလွန်းလှပါတယ် - ကျုပ်က တည်းခိုခန်းတွေ စားသောက်ခိုခိုတွေ မြင်းပွဲရုံတွေ ပိုင်တာကလွဲလို့ လက်ထဲမှာ လှုံ့ငွေလေးသိန်းထက် မိုမရှိပါဘူး - ကျုပ်ကိုသတ်ရင်တောင် သူလိုချင်တဲ့ လှုံ့ငွေဆယ်သိန်း မရနိုင်ပါဘူး”

ဟု ညည်းညည်းညာညာ ပြောလိုက်သည်။

ကျင်းဝိုင်ချွန်းက ပြုံးလိုက်ပြီး မိမိ၏ရင်ဘတ်ကို မိမိပုတ်ကာ

“သဋ္ဌေးမင်းဟန် - စိတ်ချ။ ကျုပ် ဒီမှာရှိနေသရွေ့ သဋ္ဌေးမင်းဟန် ဘာမှမဖြစ်စေရဘူး - ကျုပ်တာဝန်ယူတယ်”

ထို့နောက် -

သူသည် ဟန်ဆင်းဝါးဘက်သို့လှည့်ကာ -

“သခင်လေးဟန်၊ သဋ္ဌေးမင်းဟန်ကို အနားယူခိုင်းလိုက်ပါ”

ကျင်းပိုင်ချန်းသည် ယင်းသို့ပြောပြီး မြေးဖြစ်သူ ကျင်းယုံချူးချူး
ဘက်သို့လှည့်ကာ -

“သီး - ဆရာလှည့်လက်အောက်က သမီးစိတ်ကြိုက် လှတစ်ချို့
ကို ခေါ်ပြီး သဋ္ဌေးမင်းဟန်ရဲ့ အိပ်ခန်းပတ်ပတ်လည်မှာ ကင်းယုန်းစောင်း
ခိုင်၊ ပြီးတော့ သမီးလဲ ညလုံးပေါက် စောင့်ရှောက်ရမယ် ကြားလား”

ကျင်းယုံချူးချူး ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“စိတ်ချပါ - သမီးစိတ်ပါပယ်”

ကျင်းပိုင်ချန်းသည် ခေါင်းညိတ်ပြီး လှည့်ထွန်းရန်ဘက်သို့လှည့်ကာ

“ဆရာလှည့် ကျုပ်မင်းနဲ့တိုင်ပင်စရာရှိတယ်။ ကျုပ်နောက်လိုက်ခဲ့
ဟုပြောလိုက်ပြီး ဧည့်ခန်းထဲမှ ထွက်ခွာသွားလေသည်။

ဧည့်ခန်းထဲမှထွက်လာပြီး မကြာမီမှာပင် လှည့်ထွန်းရန်သည်
ကျင်းပိုင်ချန်း၏အနီးသို့ ရောက်လာသည်။

ကျင်းပိုင်ချန်းက လေသံကိုနိမ့်၍ -

“ဆရာလှည့်ကို ကျုပ်တစ်ခုမေးမလို့”

လှည့်ထွန်းရန်က ခေါင်းညိတ်လိုက်ပြီး -

“မေးပါ”

ကျင်းပိုင်ချန်းက တည်ကြည်လေးနက်သော လေသံဖြင့်

“ယွင်းချယ်ရီဇာတ်အဖွဲ့က မင်းသားယွင်းပိုင်ကျွန်းကို ဆရာလှည့်
အရင်ကတည်းက သိတာလား”

လှည့်ထွန်းရန် ခေါင်းခါယမ်းလိုက်၏။

“မသိပါဘူး - သူ့ပွဲကိုတောင် ဒီတစ်ကြိမ်ပဲ ပထမဆုံး ကြည့်ဖူး
တာပါ”

ကျင်းပိုင်ချန်းက လှည့်ထွန်းရန်အား စေ့စေ့ကြည့်လိုက်ပြီး -

“သူရဲညိုင်းပညာကိုကော မင်းဘယ်လိုမြင်သလဲ”

လှည့်ထွန်းရန်က တစ်ချက်စဉ်းစားကာ -

“သူက သိုင်းဇာတ်လမ်းတွေကတော့ သိုင်းကစားတာ မဆိုး
ပါဘူး”

ကျင်းပိုင်ချန်းက -

“ကျုပ်မျက်စိထဲမှာစွေတာ သူရဲညိုင်းကစားဟန်တစ်ချို့ကို ဘဝင်
မကျဘူး”

လှည့်ထွန်းရန်က မျက်မှောင်ကုပ်ရင်း -

ဘာဖြစ်လို့လဲ ဆရာကြီးကျင်း”

ကျင်းပိုင်ချန်းသည် လေးလေးနက်နက် စဉ်းစားဟန်ဖြင့် မေးစေ
ကို လက်ဖြင့်ပွတ်သည်။

“ဇာတ်စင်ပေါ်က သိုင်းပညာဟာ ဇာတ်စင်အောက်က သိုင်းပညာ
ကို တိမ်ဝှက်ထားသလိုပဲ”

လှည့်ထွန်းရန်က ကျင်းပိုင်ချန်းအား စေ့စေ့ကြည့်လိုက်ပြီး -

“ဆရာကြီးကျင်းက ယွင်းပိုင်ကျွန်းဟာ သိုင်းပညာတတ်ရမယ်လို့
ထင်နေတာလား”

ကျင်းပိုင်ချန်းသည် မဲ့ပြုံးပြုံးလိုက်ပြီး -

“ထင်နေတာမဟုတ်ဘူး ဟင်း - ဟင်း ကျွန်မျက်လုံးကို သူလူညံ့စားလို့ မရပါဘူး - ဒီမှာ --- သူ့ရဲ့ သိုင်းပညာဟာ ဆရာလွှဲ ထက် မြင့်တယ်လို့ ကျွန်ပြောရဲတယ်”

လှုံထွန်းရှန်က ပြုံးလိုက်ပြီး -

“တကယ်လို့ ယွင်းပိုင်ကျွန်ဟာ ကျွန်တော်ထက် သိုင်းပညာမြင့် ရင် ဘာဖြစ်လို့ ဇာတ်ပွဲထဲမှာ မင်းသားလုပ်စားနေရတာလဲ”

ကျင်းပိုင်ချွန်းက ခေါင်းခါယမ်းလိုက်ပြီး -

“အကြောင်းရှိလို့ ဖြစ်မှာပေါ့ - သိုင်းပညာမြင့်တိုင်း ဇာတ်ပွဲ ထဲမှာ လုပ်ကိုင်မစားရဘူးလို့ ဘယ်သူပြောနိုင်မလဲ”

လှုံထွန်းရှန်က မျက်မှောင်ကုပ်ရင်း - -

“ဘယ်လိုအကြောင်းများ ဖြစ်နိုင်မလဲ”

ကျင်းပိုင်ချွန်းက တည်ကြည်လေးနက်သော မျက်နှာထားဖြင့် -

“ယွင်းပိုင်ကျွန်ကလွဲပြီးတော့ ဘယ်သူသိနိုင်မှာလဲ။ ဘာ ခံ ဖြစ် ဘဝမှန်ကို ဖုံးကွယ်တာလဲ ဖြစ်နိုင်တာပဲ”

ကျင်းပိုင်ချွန်း၏စကားကြောင့် လှုံထွန်းရှန်သည် ရင်ထဲ၌ ထိတ်လန့်၍သွားသည်။

အကယ်၍သာ -

ယွင်းပိုင်ကျွန်သည် ကျင်းပိုင်ချွန်းပြောသကဲ့သို့ မိမိဘဝမှန်ကို ဖုံးကွယ်လို၍ ဇာတ်ပွဲထဲ၌ မင်းသားလုပ်နေခြင်းဖြစ်ပါက ယွင်းပိုင်ကျွန် သည် သံစဉ်မဲ့ပလွေ၏ တပည့်ဖြစ်နိုင်သည်။

သို့တည်းမဟုတ် သံစဉ်မဲ့ပလွေလည်း ဖြစ်နိုင်သည်။

လှုံထွန်းရှန်သည် ထိုသို့တွေးမိပြီး ရင်ထဲ၌ ထိတ်ထိတ်ပျာပျာ ဖြစ်သွားသည်။

“ဆရာကြီးကျင်းပြောတာ

လှုံထွန်းရှန်၏စကားမဆုံးမီ ကျင်းပိုင်ချွန်းက လက်ကာပြရင်း-

“ဆရာလှုံ မင်းလျှောက်စဉ်းစားမနေနဲ့၊ ငါတို့ ပထမဆုံးလုပ်ရ ဘာက သူ့ရဲ့ပညာ ဘယ်လောက်မြင့်တယ်ဆိုတာ စမ်းသပ်ကြည့်ရမယ်”

လှုံထွန်းရှန်က ခေါင်းညိတ်ပြရင်း -

“ဆရာကျင်းပြောတာ မှန်ပါတယ်”

“ကျွန်ပြောတာမှန်တယ်ဆိုရင် - မင်းသွားပြီး စမ်းကြည့်ပါ”

ကျင်းပိုင်ချွန်း၏စကားကြောင့် လှုံထွန်းရှန်သည် ရုတ်တရက် ဝေးကြောင်၍သွားပြီး -

“ကျွန်တော် သွားစမ်းကြည့်ရမယ် ဟုတ်လား”

“အေး - မင်းသွားစမ်းကြည့်ပါ”

“ဘယ်လိုစမ်းရမှာလဲ ဆရာကြီးကျင်း”

ကျင်းပိုင်ချွန်းက မျက်ခုံးတစ်ချက်ပင့်လိုက်ပြီး -

“ဘာများခက်လို့လဲ - မင်းက ချယ်ရီဆီကိုသွားပြီး မှောင် သက်ပါ။ ယွင်းပိုင်ကျွန် မနေနိုင်ပါဘူး - ဝှင်ပါလာမှာပဲ - ဒီတော့သာ မင်းက သူ့ကို နားရင်းတစ်ချက် နာနာလေးတီးပစ်လိုက်။ ဟင်း - ဘဝမှန်ပေါ်လာမှာပဲ - ဪ - မင်းတစ်ခုတော့ သတိထား”

“ဘာကိုသတိထားရမှာလဲ”

“ကျင်းပိုင်ချွန်းက လှုံထွန်းရှန်အား စေ့စေ့ကြည့်လိုက်ပြီး -

“သူက မင်းထက် ပညာပိုမြင့်နေရင် မင်းထွက်ပြေးလာခဲ့ ကြားလား”

လှုံထွန်းရှန် ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

စိတ်ချပါ

ကျင်းပိုင်ချန်းက ပြုံးရင်း -

“ဒါဖြင့် - မင်းသွားတော့”

ဟု ပြောလိုက်လေသည်။

ကျင်းပိုင်ချန်း၏စကားဆိုသည်နှင့် လှုံ့ထျန်းရန်သည် အရှိအသေ ပြုကာ ထိုနေရာမှ ထွက်ခွာသွားသည်။

ကျင်းပိုင်ချန်းသည် လှုံ့ထျန်းရန်၏မျှောက်ကျောက်ကို တစ်ချက်ကြည့်ရင်း ပြုံးလိုက်လေသည်။

သူ၏အပြုံးက အဓိပ္ပါယ်များစွာ ပေါ်လွင်နေသော အပြုံးဖြစ်သည်။

တိတ်ကျကျ သရုပ်သဏ္ဍာန် ခွဲခြား၍မရသော လျှိုဝှက်သည် အပြုံးပင်ဖြစ်ပါသည်။

အရှေးကန်ညှော်ဆောင်သို့ လှုံ့ထျန်းရန် ဝင်ရောက်မိသည်နှင့် တစ်စုံတစ်ယောက်၏ တားမြစ်ခြင်းကို ခံလိုက်ရသည်။

ထို့ကြောင့် --

လှုံ့ထျန်းရန်သည် ထိုလူကို မျက်မှောင်ကြုတ်၍ ကြည့်လိုက်မိလေတော့သည်။

ထိုလူသည် အယ်ငါးနှစ်အရွယ်ခန့်ရှိသော မိန်းကလေးတစ်ယောက်ဖြစ်ပါသည်။

ထိုမိန်းကလေးသည် ကျီပေရောင်၏ အချစ်ဇာတ်အဖွဲ့ထဲမှ ဇာတ်သမားတစ်ယောက်ဖြစ်ကြောင်း လှုံ့ထျန်းရန်မှတ်မိလိုက်သည်။

ထိုမိန်းကလေးက လျှိုဝှက်သောအပြုံးတစ်ချက် ပြုံးရင်း -

“ဆရာလှုံ့ - ကျွန်မတို့မင်းသမီးက ရှင့်ကိုတွေ့ချင်လို့တဲ့”

လှုံ့ထျန်းရန်က ခေါင်းခါယမ်းလိုက်ပြီး -

“ပြောလိုက်ပါ - အခု ငါ့မှာကိစ္စနှည်းနှည်းရှိနေလို့ ဘော်တော်ကြာ မှ လာမယ်လို့”

မိန်းကလေးက လက်မလျှော့ပါ။

“ကျွန်မတို့မင်းသမီးကျိက ဇာတ်စင်ပေါ်တက်ရတော့မှာ - သူ့ပြောတော့ ရှင့်ကို အရေးကြီးတဲ့စကား ပြောစရာရှိလို့တဲ့ - ခဏ ဖြစ်ဖြစ် သွားတွေ့လိုက်ပါ”

လှုံ့ထျန်းရန်သည် တစ်ချက်မျှစဉ်းစားလိုက်ပြီး -

“ကောင်းပြီလေ - ငါသွားတွေ့လိုက်မယ်”

“ဘယ်သူလဲ”

ကျီပေရောင်၏အသံက လှုံ့ထျန်းရန်၏ အခန်းတံခါးခေါက်သံ အဆုံး၌ ပေါ်ထွက်လာသည်။

လှုံ့ထျန်းရန်က -

“ကျုပ်ပါ”

ဟု ပြန်လည်၍ အသံပြုလိုက်သည်။

လှုံထွန်းရန်၏အသံကိုကြားသည်နှင့် တံခါးက ချက်ချင်း ဖွင့်သွားသည်။

ကျီမေရောင်သည် ညှို့ဖျက်လုံးတစ်စုံနှင့် လိုက်ဖက်အောင်ပင် ချွဲခွဲနေသည်။

လှုံထွန်းရန်က ပြုံးရင်း -

“ကိစ္စရှိလို့ မြို့ထဲဝေသွားတာ”

ကျီမေရောင်က သူမ၏လေသံကို ရုတ်တရက်နိမ့်လိုက်ပြီး -

“ကျွန်မ အခုဇာတ်စင်ပေါ်တက်တော့မယ်။ ပွဲက ၁၂ နာရီလောက်ပြီးမယ် - အဲဒီနောက်ပိုင်းလာခဲ။ တံခါးပိတ်မထားဘူး - မီးတော့ ငြိမ်းထားမယ်”

ဟု ပြောလိုက်သည်။

လှုံထွန်းရန်က ခေါင်းညိတ်ပြသည်။

“စိတ်ချ”

ပြီးမှ -

သူသည် ကျီမေရောင်၏မေးကို လက်ဖြင့်အသာလုပ်ဆွဲလိုက်ရင်း -

“ကျုပ် အခုကိစ္စရှိနေသေးတယ် - စိတ်ချပါ။ ကျုပ်လာခဲမယ်”

ဟု ပြောလိုက်ပြီး ထွက်ခွာသွားသည်။

ကျီမေရောင်သည် လှုံထွန်းရန်၏ မှောက်ကျောကိုငေးကြည့်ရင်း တစ်ချက်ပြုံးလိုက်လေသည်။

ဤ အရှေ့ဘက်အဆောင်သည် ငှားရမ်းထားသော တတ်အဖွဲ့သားများကို တည်းခိုရန် နေရာထိုင်ခင်းချထားပေးသော အဆောင်ဖြစ်သည်။

အရှေ့ဘက်အဆောင်၌ အခန်းပေါင်း ဆယ်ခန်းမျှရှိသော်လည်း ချယ်ရီတည်းခိုသည့် အခန်းကို လှုံထွန်းရန်သိသည်။

မီးရောင်ရှိသေးသဖြင့် ချယ်ရီတစ်ယောက် မအိပ်သေးကြောင်း သိလည်လိုက်သည်။

သို့ဖြစ်၍ -

အခန်းတံခါးခေါက်ရန် လက်ရွယ်လိုက်သည်။ ဤတွင် တစ်စုံတစ်ယောက်၏ တားမြစ်ခြင်းကို ခံလိုက်ရ၏။

တားမြစ်သူအား တစ်ချက်မျှ ငဲ့စောင်းကြည့်ရုံဖြင့် ယွင်းပိုင်ကျွန်ဖြစ်ကြောင်း သိလိုက်လေသည်။

လှုံထွန်းရန်သည် စိတ်ထဲမှ ပြုံးလိုက်သည်။

ပြဿနာကို အတင်းလုပ်ကြံဖန်တီးယူရန် မကြိုးစား ယွင်းပိုင်ကျွန်သည်မိမိ၏ရှေ့သို့ အလိုအလျှောက် ရောက်ရှိလာပြီ မဟုတ်ပါ။

လှုံထွန်းရန်သည် ယွင်းပိုင်ကျွန်ကို မျက်မှောင်ကြတ်ကြည့်ရင်း လေသံမာမာဖြင့် -

“မင်းသမီးယွင်း - မအိပ်သေးဘူးလား”

ဟု မေးလိုက်သည်။

ထို့နောက် -

သူသည် ယွင်းပိုင်ကျွန်ထံမှ အဖြေကိုမစောင့်ဘဲ ချယ်ရီ၏ အခန်းတံခါးကိုခေါက်ရန် ထပ်မံ၍ လက်ရွယ်လိုက်သည်။

ယွင်းပိုင်ကျွန်သည် ယဉ်ကျေးသောလေသံဖြင့် -

“ဆရာလှုံ - မင်းသမီးချယ်ရီ အိပ်နေတာကို မနောင့်ယုတ် ပါနဲ့ မနက်သုံးနာရီမှာ သူပြန်ပြီးကရပါဦးမယ်”

ယွင်းပိုင်ကျွန်၏စကား ပြဿနာရှာလိုသော လှုံထွန်းရှုန်၏ စိတ်ထဲ၌ အကြိုက်တွေ့သွား၏။

ထို့ကြောင့် -

လှုံထွန်းရှုန်သည် ရုတ်တရက် ဒေါသအိုးအပေါက်ကွဲသော လေသံဖြင့် -

“ဘယ်လိုလဲ - မင်းသားယွင်း --- သူတစ်ပါးကိစ္စကို ဘာလို့ စပ်စုချင် ရတာလဲ”

ငေါက်ငမ်းပြောဆိုရင်း တဆက်တည်း ယွင်းပိုင်ကျွန်၏ ပခုံးကို တွန်းထုတ်လိုက်သည်။

ယင်းသို့ ခပ်ကြမ်းကြမ်း တွန်းထုတ်လိုက်သဖြင့် ယွင်းပိုင်ကျွန်၏ တုံ့ပြန်မှုကို လှုံထွန်းရှုန် မျှော်လင့်ထားသည်။

သို့သော် -

အဖြစ်အပျက်က လှုံထွန်းရှုန်မျှော်လင့်ထားသကဲ့သို့ ဖြစ်မလာပါ။ ယွင်းပိုင်ကျွန်ကို တွန်းလိုက်သည်နှင့် ယွင်းပိုင်ကျွန်သည် နောက်သို့ ဖင်ထိုင်လျက်လဲကျသွားသောကြောင့်တည်း။

ထိုစဉ်မှာပင် -

အခန်းတံခါးဝသို့ ချက်ရီရောက်ရှိလာ၏။ သူမသည် အဖြူရောင် ညဝတ်အင်္ကျီရှည်ကို ဝတ်ဆင်ထားပြီး ဆံပင်ကို ပန်းပေါ်သို့ ဖြန့်ချထားသည်။

သူမသည် ယွင်းပိုင်ကျွန်၏ လဲပြိုသံကြောင့် ကုတင်ပေါ်မှ ကမ်းကတန်း ထလာဟန်ဖြင့် အဝတ်အစား ဝတ်ယူပတ်သီ ဖြစ်နေသည်။

မည်သို့ပင်ဆိုစေ --

ချယ်ရီသည် ချစ်စရာကောင်းသော မိန်းကလေးတစ်ယောက် ဖြစ်ကြောင်း လှုံထွန်းရှုန် ဝန်ခံရမည်ဖြစ်သည်။

လှုံထွန်းရှုန်သည် မျက်နှာကိုတင်း၍ ဒေါသဖြစ်ဟန်ဖြင့် -

“ဟင်း - ကျုပ်က မင်းသမီးချယ်ရီကို လာတွေတာ သူက ခွင့်မပြုဘူး - ဟင်း - ဟင်း - သူက ကျုပ်ကို ဘယ်လိုသဘောထားနေလို့လဲ”

“ဟာ - ဆရာလှုံကလဲ - ဒီကိစ္စကလေးများ ငွေမယူပါနဲ့ လာ အထဲမှာထိုင်ပါဦး”

ချယ်ရီက ပျာပျာသလဲ ဖိတ်ခေါ်လိုက်လေသည်။

ပြီးမှ -

သူမသည် ယွင်းပိုင်ကျွန်အား လှမ်း၍ -

“ဪ - မင်းသားယွင်း၊ ရှင်လဲအနားယူပါဦး။ ညပွဲစရင် ရှင့်ရဲ့ အခန်းက အရင်စမှာ။ ကျွန်မက ရှင့်ထက် အိပ်ချိန်ပိုရပါ တယ်”

ယွင်းပိုင်ကျွန်သည် ဘာမှပြန်မပြောဘဲ လဲကျနေရာမှထလိုက်ပြီး သူ၏အခန်းထဲသို့ ဝင်ရောက်သွားလေသည်။

ယွင်းပိုင်ကျွန်၏ အပြုအမူကြောင့် လှုံထွန်းရှုန်ရင်ထဲ၌ မဟင်မကျ ဖြစ်နေသည်။

အကြောင်းမှာ -

မိမိက လှုံ့ထွန်းရှုန်း၏ပခုံးကို တွန်းလိုက်သော အရှိန်သည် သာမန်လူတစ်ယောက်ပင်လျှင် နောက်သို့အနည်းငယ်မျှသာ ယိုင်းဆွဲနိုင်သည်။

ယခုကဲ့သို့ လဲကျရန် ကြောင်းမရှိပါ။

ထို့ကြောင့် --

ယွင်းပိုင်ကျန်သည် အမှန်တကယ်ပင် သိုင်းပညာမတတ်သူ ဖြစ်သလော။

သို့တည်းမဟုတ် --

ဟန်ဆောင်ခြင်းဖြစ်သလောဟူ၍ လှုံ့ထွန်းရှုန်း မတွေးတတ်အောင်ပင် ဖြစ်သွားရသည်။

ယွင်းပိုင်ကျန်သည် လှုံ့ထွန်းရှုန်း၏စိတ်ကို ပုစ္ဆာ တစ်ပုဒ်ပေးထားခဲ့ပြီ ဖြစ်လေသည်။

လှုံ့ထွန်းရှုန်းသည် ယွင်းပိုင်ကျန်၏ပုစ္ဆာကို အဖြေထုတ်ကြည့်လိုက်သည်။

နောက်ဆုံး၌ အဖြေတစ်ခုကို ရလိုက်၏။

ထိုအဖြေမှာ ယွင်းပိုင်ကျန်သည် မိမိထင်သကဲ့သို့ သိုင်းပညာအဆင့်မမြင့်ကြောင်းပင် ဖြစ်သည်။

သူသည် တတ်စင်ပေါ်မှ သိုင်းပညာကိုသာ တတ်ထားကြောင်း လှုံ့ထွန်းရှုန်း မှားလည်လိုက်သည်။

“ဆရာလှုံ့ - အထဲဝင်ပါဦး”

ဟူသော ချယ်ရီ၏အသံကြောင့် လှုံ့ထွန်းရှုန်းသည် အသိပြန်ဝင်လာပြီး ချယ်ရီကို ပြုံးပြလိုက်သည်။

တဆက်တည်းမှာပင် --

မိမိကို ရင်းနှီးဖော်ရွေသော ချယ်ရီ၏အပြုံးကြောင့် လှုံ့ထွန်းရှုန်း စိတ်မကောင်းဖြစ်မိသည်။

သို့သော် -

လှုံ့ထွန်းရှုန်းသည် မိမိ၏ စမ်းသပ်မှုပြီးစီးပြီဖြစ်၍ ချယ်ရီ၏ ဖိတ်ခေါ်မှုကို လက်မခံဘဲ ငြင်းဆန်ဖို့ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။

ထိုစဉ်မှာပင် -

ချယ်ရီသည် ရုတ်တရက် မျက်နှာတည်သွားပြီး ပတ်ဝန်းကျင်ကိုတစ်ချက်စေ့ကြည့်ကာ -

“ဆရာလှုံ့ကို ကျွန်ုပ်ပြောစရာရှိတယ်”

ချယ်ရီ၏စကားကြောင့် လှုံ့ထွန်းရှုန်းလည်း မနေသာတော့ဘဲ ချယ်ရီ၏အခန်းထဲသို့ ဝင်လိုက်ရသည်။

ချယ်ရီသည် လှပသော မိန်းကလေးဖြစ်သည်။

မှန်ရာကိုဝန်ခံရမည်ဆိုလျှင် -

ချယ်ရီသည် ကျီမေ့ရောင်ထက်လှ၏။ သို့သော် လှုံ့ထွန်းရှုန်းသည် စိတ်နှင့်ဖြစ်မှားရန်ပင် စိတ်မကူးမိပါချေ။

ယခုကဲ့သို့ သူမ၏အခန်းထဲသို့ လှုံ့ထွန်းရှုန်း ဝင်ရောက်ရန် လက်ခံမိခဲ့ခြင်းမှာလည်း သူမ၏ လေးနက်တည်ကြည်သော အမူအရာကြောင့်ပင်ဖြစ်သည်။

ကုလားထိုင်ပေါ်သို့ လှုံ့ထွန်းရန်ထိုင်လိုက်ပြီးနောက် ချယ်ရီက
ကုလားထိုင်တစ်လုံးကို လှုံ့ထွန်းရန်အနီးသို့ရွှေ့လာပြီး ထိုင်ချလိုက်သည်။
ပြီးမှ -

“ဆရာလှုံ - ကျွန်မတစ်ခုမေးချင်တယ်”

“ဘာသိချင်လို့လဲ”

“ဆရာလှုံ - ခြံထဲမှာ သံစဉ်မဲ့ပလွေ သောင်းကျန်းနေသလား
ချယ်ရီ၏စကားကြောင့် လှုံ့ထွန်းရန်သည် မျက်ခုံးပင့်တင်လိုက်
ရင်း -

“မင်းသမီးက သံစဉ်မဲ့ပလွေအကြောင်းကို သိလို့လား”

ချယ်ရီက ခေါင်းညိတ်လိုက်ပြီး -

“သိတဲ့အပြင် ကြုံလဲကြုံခဲ့ဖူးတယ်။ လှည်းပေါ်မှာတုန်းက
တတ်စင်နောက်မှာတုန်းကပါ လူတွေရှုပ်နေလို့ မပြောဖြစ်တာပါ။
လှုံ့ထွန်းရန်က မျက်မှောင်ကုပ်ရင်း-

“သံစဉ်မဲ့ပလွေက မင်းကို ဘာလို့လာရှာတာလဲ”

ချယ်ရီက လက်ကာပြလိုက်ပြီး -

“ဆရာလှုံ - နားထောင်ပါ။ ကျွန်မပြောပြမယ်။ အင်း -
နေရာကတော့ ကျိုးကွမ်းမှာပေါ့ - အဲဒီမှာ စွမ်းကျီဆိုတဲ့သူဟာ
အနက်ရောင်ဂိုဏ်းကထွက်ပြီး ကျိုးကွမ်းမှာ အခြေစိုက်လိုက်တယ်။
ပြီးတော့ - ငွေတိုက်ဖွင့်ပြီး စီးပွားရေးလုပ်ငန်းလုပ်တယ် - နောက်
သုံးနှစ်အတွင်းမှာပဲ သံစဉ်မဲ့ပလွေ သူ့ဆီရောက်လာခဲ့တော့တာပဲ”

လှုံ့ထွန်းရန်က ငြိမ်သက်စွာ နားထောင်နေရာမှ -

“သံစဉ်မဲ့ပလွေရောက်လာပြီးတော့ ဘာဖြစ်သလဲ”

“ဆက်ပြောပါမယ်။ သံစဉ်မဲ့ပလွေ ရောက်တော့ စွမ်းကျီဆိုတဲ့
လူဟာ ပါးစပ်က မကြောက်ဘူးလို့ပြောပေမယ့် စိတ်ထဲက ကြောက်နေ
တယ်။ သတ်မှတ်တဲ့ရက်ရောက်တော့ သူက မိတ်ဆွေတွေခေါ်တယ် -
သိုင်းသမားလက်ရွေးစင်တွေ ခေါ်တယ် - ပြီးတော့ ဇာတ်အဖွဲ့စားပြီး
ညလုံးပေါက်ဇာတ်အဖွဲ့ ကိုင်တယ်။ အမှန်တော့ သူ့ကို ဝိုင်းပြီး
ကာကွယ်ခိုင်းတာပဲ”

လှုံ့ထွန်းရန်က လက်ကာပြရင်း -

“နောက်ဆုံးတော့ ဘာဖြစ်လဲ”

“သေတာပေါ့”

လှုံ့ထွန်းရန် မျက်မှောင်ကြွတ်လိုက်သည်။

“မင်းသမီးယွင်ပြောတော့ - သူ့ကို လူတွေဝိုင်းပြီး ကာကွယ်ထား
အယ်ဆို”

ချယ်ရီက ခေါင်းညိတ်ကာ -

“ဟုတ်တယ်လေ - အင်း - ဘယ်လိုပြောရမလဲ။ ဟုတ်ပြီ -
သူ့ရဲ့ဦးခေါင်းပေါ် ယင်ကောင်လာနားရင်တောင် ပြေးလို့မလွတ် အောင်
ဝိုင်းပြီးကာကွယ်ထားတာ”

“ဒါဖြင့် သူက ဘယ်လိုသေသလဲ”

“ရယ်ရင်းသေတာ”

လှုံ့ထွန်းရန် အံ့ဩသွားသည်။

ပြီးမှ -

သက်ပြင်းတစ်ချက်မှတ်ထုတ်ရင်း -

“အင်း - မင်းသမီးက ရယ်စရာပြောတတ်သားပဲ”

ချယ်ရီက ဦးခေါင်းခါယမ်းလိုက်ပြီး -

“ကျွန်မ ရယ်စရာပြောတာ မဟုတ်ဘူး - အပြစ်မှန်ကို ပြောတာ အဲဒီတုန်းကတော့ စွမ်းကျီဆိုတဲ့လူဟာ ရယ်မောရင်း သေဆုံးခဲ့တာပဲ အဲ - အသုဘချမယ့်နေ့ရောက်မှ လည်ချောင်းထဲမှာစိုက်နေတဲ့ မင်းသတိထားမိတာ”

“မဖြစ်နိုင်တာပဲ”

ချယ်ရီက သူ့အား တစ်ချက်ကြည့်လိုက်ပြီး -

“ကျွန်မစကားကို ဆုံးအောင်နားထောင်ပါဦး၊ လည်ချောင်းထဲထုတ်လို့ရတဲ့အားက အသွားရော အရိုးပါ တစ်လက်မပဲရှည်တယ် - စားရိုးပေါ်မှာ သံစဉ်မဲ့ပလ္လေ ထွင်းထားတယ်”

အကယ်၍သာ -

ချယ်ရီသည် ပုံပြင်ပြောသူဖြစ်ပါက ကမ္ဘာပေါ်တွင် အကောင်ဆုံး ပုံပြင်ပြောနိုင်သူ ဖြစ်ပေလိမ့်မည်။

သူ့ပစ်လေယူလေသိမ်း - အမူအရာ - စကားအဖြတ် အတောက် စသည်တို့မှာ နားထောင်သူကို ဆွဲဆောင်နိုင်သည်။

သို့သော် --

ယခုအကြောင်းအရာသည် ပုံပြင်ပြောပြသူ၏ လေယူလေသိမ်းနှင့် အမူအရာကောင်းသည်ဖြစ်စေ - မကောင်းသည်ဖြစ်စေ လျှံထွန်းရန်အား ထိတ်လန့်သွားစေ၏။

အကြောင်းမှာ -

ချယ်ရီပြောပြသော လူသတ်နည်းသည် သူတစ်ကြိမ်တစ်ခါမျှ မကြားဘူးသော လူသတ်နည်းဖြစ်သောကြောင့်ပင် ---

ထို့အပြင် -

ချယ်ရီပြောပြသော ပုံပြင်တစ်ခုလုံး၏ အဓိကသော့ချက်မှာ သံစဉ်မဲ့ပလ္လေကို မည်သို့မျှ ကာကွယ်၍မရဟူသော အချက်ပင်ဖြစ်သည်။

လျှံထွန်းရန်သည် ရုတ်တရက် မျက်နှာတည်လိုက်ပြီး -

“မင်းသမီးက ဒီအကြောင်းကို ဘယ်လိုလုပ်သိတာလဲ”

ချယ်ရီကပြုံးလိုက်ပြီး -

“စွမ်းကျီဆိုတဲ့လူ ငှားတဲ့ ဇာတ်အဖွဲ့မှာ ကျွန်မတို့ဇာတ်အဖွဲ့ ဖြစ်နေလို့လေ ---”

လျှံထွန်းရန်က မျက်မှောင်ကုပ်ရင်း -

“မင်းသမီးက ဘာလို့ ကျုပ်ကိုဒီအကြောင်းပြောပြတာလဲ”

ချယ်ရီသည် သက်ပြင်းတစ်ချက်ချလိုက်ပြီး -

“အဲဒီကိစ္စနဲ့ပတ်သက်ပြီး စွမ်းကျီဆိုတဲ့လူရဲ့ မိတ်ဆွေတစ်ယောက် ကျွန်မတို့ဇာတ်အဖွဲ့ကို မယုံတော့ဘူး - ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ စွမ်းကျီဆိုတဲ့လူဟာ ဇာတ်စင်ကို မျက်နှာမူပြီး ရယ်မောတာ - စားပွဲဟာ ဇာတ်စင်ပေါ်ကပဲ လာရမယ်ဆိုပြီး ကျွန်မတို့ဇာတ်အဖွဲ့ကို မယုံသင်္ကာ ဖြစ်တာပေါ့ - သံစဉ်မဲ့ပလ္လေဟာ ကျွန်မတို့ ဇာတ်အဖွဲ့ထဲမှာ ရှိရမယ် ဆိုပြီးတော့ပေါ့ - နောက်ဆုံးတော့ ကျွန်မတို့ဇာတ်အဖွဲ့ ပျက်သွားခဲ့ရတယ်”

“ဒီအကြောင်းကို မင်းသားယွင်သိလား”

ချယ်ရီက ခေါင်းခါယမ်းပြလိုက်သည်။

“သူ့သိမှာမဟုတ်ဘူး - ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ဇာတ်အဖွဲ့ပျက်ပြီး ကျွန်မလဲ တခြားဇာတ်အဖွဲ့ထဲ ပါသွားတယ်လေ။ နောက်ဆုံးတော့

မင်းသားယွင်းနဲ့ တွေ့ပြီး အခု ချယ်ရီဇာတ်အဖွဲ့ဆိုတာကို တည်ထောင်ခဲ့တာ”

လှိုင်ထွန်းရန် နှုတ်ဆိုတ်သွားသည်။
အတန်ကြာမှ ---

“ကဲ - မင်းသမီး ကျုပ်ပြန်လိုက်ဦးမယ်”
ဟု ပြောလိုက်လေသည်။

စင်ပေါ်၌ လက်ရှိ ကပြနေသော ဇာတ်အဖွဲ့သည် ဇာတ်သိမ်းခိုင်းသို့ ရောက်နေပြီဖြစ်သည်။

ကျီမေရှောင်၏ အချစ်ဇာတ်အဖွဲ့ကလည်း ဇာတ်စင်နောက်၌ အဆင်သင့် နေရာယူထားပြီးဖြစ်သည်။

စင်ပေါ်မှ ကပြနေသော ဇာတ်အဖွဲ့ပြီးလျှင် ကျီမေရှောင်၏ အချစ်ဇာတ်အဖွဲ့အလှည့်ပင် မဟုတ်ပါလော။

ထို့ကြောင့် -

လှိုင်ထွန်းရန်သည် အရှေ့ဆောင်မှ လျင်မြန်စွာ ထွက်ခွာလာခဲ့လေသည်။

ထို့နောက် -

သူသည်ကျင်းပိုင်ချွန်းကို သွားတွေ့ကာ ယွင်းပိုင်ကျွန်းကို စမ်းသပ်ခဲ့ကြောင်း သတင်းပို့သည်။

တဆက်တည်းမှာပင် -

ချယ်ရီ၏ ပုံပြင်ကိုပါ ပြောပြခဲ့သည်။

ကျင်းပိုင်ချွန်းသည် အတန်ကြာအောင် တိတ်ဆိတ်စွာ စဉ်းစားနေပြီးမှ လှိုင်ထွန်းရန်ကို လက်ဝေယမ်းပြရင်း -

“ကောင်းပြီ - မင်းအနားယူတော့”
ဟုပြောလိုက်သည်။

လှိုင်ထွန်းရန်သည် ကျင်းပိုင်ချွန်း၏ စကားကို စောဒကမတက်၍သာ ကျင်းပိုင်ချွန်းထံမှ ပြန်လာရသည်။

သူ၏စိတ်ထဲ၌ ဒေါသဖြစ်နေသည်။

ဤမျှအရေးကြီးနေပါလျက် ကျင်းပိုင်ချွန်းက မိမိကို အနားယူခိုင်းသည်မှာ မိမိအား မယုံကြည်၍ ဖြစ်ရမည်ဟုတွေးမိရင်း ဒေါသဖြစ်နေခြင်းဖြစ်သည်။

တစ်ဆက်တည်းမှာပင် သင်းတို့မြေးအဘိုး ဘယ်လောက်တော်တယ်ဆိုတာ - စောင့်ကြည့်ရသေးတာပေါ့ - ဟု စိတ်ထဲမှ ကြုံးဝါးလိုက်မိလေတော့သည်။

ထင်ချိုင့်စွမ်းသည် အနောက်ဆောင်မှတစ်ဆင့် အနောက်တောင်ဘက်ရှိ မလွယ်ပေါက်တံခါးသို့ လျှောက်သွားလေသည်။

ထိုမလွယ်ပေါက်တံခါးမှ ကျောက်မှ ထွက်သွားခဲ့သည် မဟုတ်ပါလော။

ကျောက်မှသည် နောက်ဖေးလမ်းကြားရှိ ပြောင်းနံဘေး၌ မိန်ခြေ နပြေ အိပ်ပျော်နေသည်။

ထင်ချိုင့်စွမ်းသည် ရေတစ်ပုံးယူ၍ လောင်းလိုက်သည့်အခါ ကျောက်မိလည်း အိပ်ပျော်နေရာမှ နိုးလာလေတော့သည်။

ပါးစပ်မှ ငှူးငှူးဝါးဝါးအော်ရင်း ပြေးကြီးပေါ်မှထကာ ထင်ချိုင့်စွမ်းကို ငေးတိငေးကြောင်ဖြင့်ကြည့်နေသည်။

“ဖြန်း - ဖြန်း”

ဟူသော အသံနှစ်ချက်သည် ထင်ချိုင့်စွမ်း၏ လက်ဝါးနှင့် ကျောက်မှ၏ပါးပြင်တို့ ထိတွေ့ပြီး ပေါ်ထွက်လာသည်။

ထိုအခါမှ ကျောက်မှ သတိပြန်ဝင်လာကာ -

“ဆရာ - ဆရာကြီးထင်း ကျွန် - ကျွန်တော် မသေဘူးနော် ဟုပြောလိုက်သည်။

ထင်ချိုင့်စွမ်းသည် ကျောက်မှ၏ပါးကို ဖြန်းခနဲ တစ်ချက်ထပ် ရိုက်ရင်း -

“ခွေးကောင် - မြန်မြန်ပြောစမ်း၊ မင်းကို ငါအလုပ်လုပ်ခိုင်းတာ မင်းက ဘာလို့ခိုအောင်းဖေးမှာ အိပ်နေရတာလဲ”

ကျောက်မှသည် ပတ်ဝန်းကျင်ကို တစ်ချက်ဝေကြည့်လိုက်ပြီး “သ - သရဲတွေ့ - တွေ့လို့”

ထိုအဖြေကြောင့် ကျောက်မှသည် ပါးတစ်ချက်အရိုက်ခံလိုက် ရပြန်သည်။

ထင်ချိုင့်စွမ်းသည် နှုတ်ခမ်းကိုမဲ့လိုက်ပြီး -

“သရဲနဲ့တွေ့တာလား - အရက်သောက်ပြီး အိပ်နေတာလား”

ကျောက်မှသည် နာကျင်နေသော ပါးပြင်ကို ပွတ်ရင်း -

“တကယ်ပြောတာ သရဲမှ သရဲအစစ် - မိန်းမသရဲ - ကျွန်တော့်ကို လက်တစ်ချက် ယပ်ပြတာနဲ့ ကျွန်တော် ဘာမှမသိတော့ဘူး ဖြစ်သွားတယ်”

ထင်ချိုင့်စွမ်းသည် စိတ်ပျက်စွာဖြင့် ခေါင်းခါယမ်းလိုက်ပြီး သက်ပြင်းတစ်ချက် မှတ်ထုတ်လိုက်သည်။

ပြီးမှ လက်ဝှေ့ယမ်းကာ -

“သွား - သွား - ရေသွားချိုး”

ဟု ပြောလိုက်လေတော့သည်။

ထင်ချိုင့်စွမ်းသည် ကျောက်မှကို ဆူပူကြိမ်းမောင်းခြင်း မပြု တော့ဘဲ ရေချိုးခိုင်းလိုက်သည်။

ကျောက်မှ ခေါင်ညှိတ်ပြီး ယိုင်တီယိုင်တိုင်နှင့် ထွက်သွားသော အခါ ထင်ချိုင့်စွမ်းသည် သက်ပြင်းတစ်ချက်ကို မှတ် ထုတ်လိုက်သည်။

စိတ်ထဲမှလည်း မိမိ၏လက်အောက်ငယ်သားများသည် လူကို ခြိမ်းခြောက်ရုံသာရသည်။

တကယ်အရေးကြုံလျှင် သုံးမျှမရကြောင်း စဉ်းစားခံပြီး စိတ်ပျက် လက်ပျက်ဖြစ်သွားမိလေတော့၏။

ရှုစူးရယ်တစ်ယောက် ထင်ချိုင့်စွမ်းထံသို့ ရောက်ရှိလာသည်။ ထင်ချိုင့်စွမ်းသည် ရှုစူးရယ်အား သူ၏အိပ်ခန်းထဲသို့ ခေါ်လာသည်။

ထင်ချိုင့်စွမ်း၏ အိပ်ခန်းထဲ၌ စားပွဲတစ်လုံးနှင့် ကုလားထိုင်နှစ်လုံးရောက်ရှိလာပြီးနောက် ဧည့်ခန်းအဖြစ်သို့ ပြောင်းလဲသွားလေတော့သည်။

တဆက်တည်းမှာပင် -

ထင်ချိုင့်စွမ်းသည် လက်အောက်ငယ်သားအချို့ကို မိမိ၏အိပ်ခန်းအပြင်၌ အစောင့်ချထားလိုက်သည်။

မိမိ၏ခန်း ယို့ရှောင်ကိုပင် ဝင်ခွင့်မပြုရန် မှာကြားထားလိုက်သည်။

ပြီးမှ -

ထင်ချိုင့်စွမ်းသည် ရှုစူးရယ်နှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်ခုံ၌ ဝင်ထိုင်လိုက်၏။

ရှုစူးရယ်က အားတုံ့အားနာ လေသံဖြင့် -

“ဘိုးဘိုးထင် - ကျွန်တော်ကို ခွင့်လွှတ်နိုင်မယ်လို့ ထင်ပါတယ်” ဟု စကားစလိုက်သည်။

“ကိစ္စမရှိပါဘူး”

ရှုစူးရယ်က ပြုံးလိုက်ပြီး -

“ဘိုးဘိုးထင်ကို ကျွန်တော်လာတွေ့ကတည်းက ဘိုးဘိုးထင်အိပ်မှာ သူ့လူကိုယ်ဘက်သားရှိနေလိမ့်မယ်လို့ ထင်တာနဲ့ ကျွန်တော် ညဖွေးပန်းဧည့်ဂေဟာမှာ နေတယ်ဆိုပြီး လိမ်ခဲတာပါ”

ရှုစူးရယ်၏စကားကြောင့် ထင်ချိုင့်စွမ်း၏ မျက်နှာဖွေးသည် နဖူးသက်သို့ မြင့်တက်သွားပြီး -

“မင်းသဘောက ငါ့ဆီက လျှံထျန်းရန်ရဲ့လူရှိတယ်ဆိုတဲ့ သဘောလား”

ရှုစူးရယ်သည် ထင်ချိုင့်စွမ်းအား စေ့စေ့ကြည့်လိုက်ပြီး -

“ကျွန်တော် ဘိုးဘိုးထင်အိမ်ကိုရောက်တာနဲ့ လျှံထျန်းရန်ဘာလို့ရောက်လာရတာလဲ၊ လျှံထျန်းရန်ရဲ့ စကားနဲ့ အမူအရာက အန္တရာယ်ကိုကာကွယ်ဖို့ ပြင်ဆင်ပြီးမှ လာတဲ့ပုံစံပဲ - တစ်ယောက်က ပြောပြောင်တင်းတင်း ဝင်လာပြီး တစ်ယောက်က ခိုးကြောင်ခိုးဝှက်နဲ့ ဘာလို့လာရတာလဲ - ကျောက်မုက ဘာလို့နောက်ဖေးမှာ အိပ်နေတာလဲ”

ထင်ချိုင့်စွမ်းသည် တစ်ချက်စဉ်းစားလိုက်ပြီး -

“ခိုးကြောင်ခိုးဝှက်နဲ့လာတယ်ဆိုတာ ဟိုကောင်မလေးလား - ဘင်း ငါလဲ ထင်တော့ထင်သားပဲ”

ရှုစူးရယ်က ပြုံးရင်း -

“ဘိုးဘိုးထင် - အဲဒီကောင်မလေးကို သိလား”

ထင်ချိုင့်စွမ်းက ခေါင်းခါယမ်းလိုက်ပြီး -

“တစ်ခါမှ မမြင်ဖူးဘူး”

ရှုစူးရယ်က တည်ကြည်လေးနက်သော မျက်နှာထားဖြင့် -

“အဲဒီကောင်မလေးမှာမည်က ကျင်းယုံချူးချူးတဲ့ - ဆရာကြီး

ကျင်းပိုင်ချန်းရဲ့မြေးပဲ - ကျင်းပိုင်ချန်းရော ကြားဘူးလား”

ထင်ချိုင့်စွမ်းက မျက်တောင်ပုတ်ခတ်ပုတ်ခတ်လုပ်ရင်း -

“ကျွန်က သိုင်းသမားမဟုတ်တော့ ခက်တယ်ဗျ - ဒီဘက်မှာ ဝဟသုတနည်းတယ်”

ရှုစူးရယ်က ခေါင်းတစ်ချက်ညှိတ်ရင်း -

“ဆရာကြီးကျင်းဟာ ဘယ်လိုလူစားလဲဆိုတာ ဘယ်လိုပြောရမလဲ။ ဪ - ဟုတ်ပြီ၊ ရှုမင်းချွန်းပဲ ဆိုပါတော့ - ရှုမင်းချွန်းဟာ အနက်ရောင်ဂိုဏ်းမှာရော အဖြူရောင်ဂိုဏ်းမှာပါ ဩဇာတော်တော်ရှိတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ပဲ - တကယ်လို့ ရှုမင်းချွန်းဟာ ဆရာကြီးကျင်းရဲ့ ဇေ့ကိုရောက်ခဲ့ရင် သူဟာ ခေါင်းငုံ့ပြီး စကားကို တိုးတိုးနဲ့ ညှဉ်ညှင်သာသာပဲ ပြောတော့တယ်။ စကားများလို့ ဆရာကြီးကျင်းက ဆဲဆဲရင်လဲ မျက်နှာတစ်ချက်မပျက်ဘဲ နောင်ကို အဲဒီလိုမများရအောင် ကြိုးစားရတယ်”

ထင်ချိုင့်စွမ်း မျက်မှောင်ကြွတ်ငဲ့ကံပြီး -

“ဒီလောက်တောင် ကြောက်ရသလား”

ရှုစူးရယ် ခေါင်းညှိတ်လိုက်သည်။

“တောင် ကျွန်တော်က လျှော့ပြီးပြောတာပါ”

ထင်ချိုင့်စွမ်းက စိတ်ပျက်လက်ပျက်ဖြင့် -

“ဒါဆိုရင် - လှုံ့ထွန်းရှုန်ကိစ္စက -”

ရှုစူးရယ်ကပြုံးရင်း -

“ကျွန်တော်ရောက်တော့ ဟန်ဂေဟာခြံဝင်းမှာ ဆရာကြီးကျင်း ရှိတယ်လို့ ကြားရတယ်။ အဲဒီသတင်းကြားရတော့ ကျွန်တော် တော်တော်ပဲ စိတ်ပျက်သွားတယ် - လှုံ့ထွန်းရှုန်က ပြဿနာမရှိမယ့် ဆရာကြီးကျင်း ပါလာရင်ခက်မယ် ဒါကြောင့် ကျွန်တော်က

ဘိုးဘိုးထင်အိမ်ကိုလာပြီး လှုံ့ထွန်းရှုန်ရဲ့ လှုပ်ရှားမှုကို စုံစမ်းတယ် - လှုံ့ထွန်းရှုန်က ကျင်းယံ့ချုံးချုံးကို ခေါ်လာတယ်”

ထင်ချိုင့်စွမ်းသည် သက်ပြင်းတစ်ချက်ချလိုက်ပြီး -

“မင်းသဘောက လှုံ့ထွန်းရှုန်ကိစ္စကို နောက်ဆုတ်ချင်တဲ့ သဘောလား”

ရှုစူးရယ်က ခေါင်းခါသည်။

“ကျွန်တော်က ဆရာကြီးကျင်းကိုသာ ကြော်ငြာတာပါ - ပြီးတော့ ဆရာကြီးကျင်းပါလာရင် ရှုမင်းချွန်းအတွက်ပါ စိတ်မအေးရဘူး။ ဒါကြောင့် လှုံ့ထွန်းရှုန်ကိစ္စကို ရက်ရွှေ့လိုက်မယ် - ဆရာကြီးကျင်းတို့ ဟန်ဂေဟာခြံဝင်းကထွက်သွားမှ စီစဉ်တာပေါ့”

ထင်ချိုင့်စွမ်းက ခေါင်းညှိတ်လိုက်ပြီး -

“ကောင်းပါတယ် - ဆရာကြီးကျင်းတို့လဲ ဟန်ဂေဟာခြံဝင်းမှာ တစ်သက်လုံးမနေပါဘူး - ဒါပေမယ့်”

ရှုစူးရယ်က ပြုံးကာ ---

“တိုးဘိုးထင်က ဘာကိုစိတ်ပူနေတာလဲ”

ထင်ချိုင့်စွမ်းက စကားဆက်လိုက်သည်။

“ဪ - မင်းက ဒီမှာသုံးရက်ပဲနေမယ်ဆိုတော့ - ဒီသုံးရက် အတွင်းမှာ ဟန်ဂေဟာခြံဝင်းက ဆရာကြီးကျင်းတို့ ထွက်မသွားသေးရင် - မင်းကိစ္စ အလုပ်မဖြစ်တော့ဘူး - မင်းနဲ့ငါ ပြောထားတာက ဒီသုံးရက်”

ရှုစူးရယ်က လက်ကာပြုရင်း -

“ဘိုးဘိုးထင်ရဲ့စကားက တစ်စိမ်းဆန်ပါတယ်။ ကျွန်တော်နဲ့ ဘိုးဘိုးထင်က ငွေကြေးစကား ပြောရမယ့်လူတွေမဟုတ်ဘူး”

ထင်ချိုင့်စွမ်းက ကပျာကယာ ခေါင်းခါယမ်းလိုက်ပြီး -

“မဟုတ်ဘူး - မင်းအထင်မမှားပါနဲ့၊ မင်းက ဒီမှာသုံးရက်ပဲ နေနိုင်တာဆိုတော့”

ရှုစူးရယ်က လက်ကာပြလိုက်၏။

“ဒီအတွက် စိတ်မပူပါနဲ့ - ကျွန်တော် အစီအစဉ် ပြောင်းလိုက် ပါပြီ လှုံ့ထွန်းရန်ကိစ္စ မပြီးပြတ်ရင် နောင်တစ်ချိန်မှာ ကျွန်တော် ဘယ်လိုအလုပ်လုပ်စားနိုင်တော့မလဲ”

ထင်ချိုင့်စွမ်းက ခေါင်းညိတ်လိုက်ပြီး -

“ကောင်းပါတယ် - ကောင်းပါတယ် - ဒါနဲ့ မင်းဘယ်မှာ နေမလဲ”

“ကျွန်တော် စီစဉ်ပြီးပါပြီ”

ထင်ချိုင့်စွမ်းက မျက်မှောင်ကြွတ်လိုက်ပြီး -

“ဒါဖြင့် - ငါက မင်းကို ဘယ်လိုဆက်သွယ်ရမလဲ”

“စိတ်မပူပါနဲ့ - ကျွန်တော်လာဆက်သွယ်ပါမယ်”

ပြီးမှ -

ရှုစူးရယ်သည် လေသံကိုတိုး၍ -

“ဘိုးဘိုးထင် တစ်ခုတော့မှတ်ထားပါ”

ဟုပြောလိုက်သည်။

ထင်ချိုင့်စွမ်းသည် မျက်လုံးတစ်ချက်လှန်၍ကြည့်လိုက်ပြီး -

“ဘာမှတ်ထားရမှာလဲ”

ရှုစူးရယ်က တည်ကြည်လေးနက်သော မျက်နှာထားဖြင့် -

“အတွင်းသူလျှိုကိစ္စပါ”

ထင်ချိုင့်စွမ်း ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“မင်းစိတ်ချပြန်သွားပါ။ ဒီကိစ္စကို ညတွင်းချင်းပေါ်အောင် ငါ့ဝမ်း ပါမယ် - သိရင် အရေခွံခွာပစ်မယ်”

ညဉ့်သန်းခေါင်ယံအချိန်ဖြစ်သည်။

ဟန်ဂေဟာခြံဝင်းထဲ၌ ပွဲကနေဆဲဖြစ်သည်။

သို့သော် --

ညဉ့်နက်သည်နှင့်အမျှ ပွဲကြည့်ပရိသတ် လျော့နည်းလာပြီ ဖြစ်သည်။

ထိုသို့ ပရိသတ်လျော့နည်းခြင်းမှာ အကြောင်းနှစ်မျိုးကြောင့် ဖြစ်နိုင်သည်။

ပထမအကြောင်းမှာ -

တစ်နေ့ကုန် ပွဲကြည့်ရသဖြင့် ခြေညောင်း၊ ခါးညောင်းဖြစ်ကာ ယုတ်စွာအဆုံး မျက်စိပါညောင်းလာသဖြင့် ပရိသတ်လျော့နည်းသွားခြင်း ဖြစ်နိုင်သည်။

ဒုတိယအကြောင်းမှာ -

ယခု စင်ပေါ်၌ကပြနေသော ကွက်စိပ်က လူနားမလည်၍ ဖြစ်နိုင်သည်။

၁၆၆ ဝဏ္ဏအောင်

မည်သို့ပင်ဆိုစေ -

ပွဲကြည့်ပရိသတ်သည် ထက်ဝက်နည်းပါးပျ လျော့နည်းသွားပြီ ဖြစ်သည်။

ဟန်ဂေဟာခြံဝင်းတစ်ခုလုံး မီးရောင်များထိန်းလင်းနေသည်။ အထူးသဖြင့် ခြံရှေ့တံခါးနှင့် အနောက်တံခါးတွင် ဖြစ်သည်။ ခြံထောင့်မှ မျှော်စင်လေးခုတွင် အစောင့်များ ပိုချထားသည်။ ခြံထဲ၌ ကင်းလှည့်အစောင့်များသည် မပြတ်မလပ် ကင်းလှည့် နေသည်။

လှုံ့ထွန်းရှုန်သည် ကျင်းပိုင်ချမ်း၏စကားကြောင့် အဖွဲ့တိုက်သည် သဘောဖြင့် အိပ်ခန်းသို့ ပြန်လာဝင်နေသည်။

သို့သော် --

လူသည် ညဉ့်နက်သန်းခေါင်ယံ၌ နိုးလာသည်။

အကြောင်းမှာ --

ကျိမေရောင်နှင့် ချိန်းထားသောကြောင့် ဖြစ်သည်။

သူသည် အိပ်ရာမှကပျာကယာထလိုက်ပြီး အခန်းထဲမှ ထွက်လာခဲ့သည်။

ခြံထဲသို့ရောက်သောအခါ ကင်းလှည့်အစောင့်တစ်ယောက်အား လုပ်ပေးလိုက်၏။

“ဟေ့ - ဘယ်အချိန်ရှိပြီလဲ”

ကင်းလှည့်အစောင့်က -

“သန်းခေါင်ကျော်ပြီ ဆရာလှုံ”

လှုံ့ထွန်းရှုန်က ဆက်လက်၍ -

“အခု ဘယ်တတ်ပွဲ ကနေသလဲ ဟုမေးလိုက်သည်။

ကင်းလှည့်အစောင့်က -

“ကွက်စိပ်စနေပြီ ဆရာလှုံ”

လှုံ့ထွန်းရှုန် မျက်မှောင်ကြုတ်သွားသည်။

“အချစ်ဇာတ် ပြီးတာကြာပြီလား”

ကင်းလှည့်အစောင့်က -

“အခုလေးတင် ပြီးသွားပြီ”

လှုံ့ထွန်းရှုန်က ခေါင်းညိတ်ပြီး ဆက်လက် ထွက်ခွာသွားလေ တော့သည်။

အရှေ့ဆောင်သည် တိတ်ဆိတ်နေသည်။

လူသွားစကြိုနံတစ်လျှောက် လူသူကင်းမဲ့နေ၏။

စကြိုနံလမ်း၌ ထွန်းထားသောမီးများ ငြိမ်းနေသဖြင့် လှုံ့ထွန်းရှုန် ၏ စိတ်ကို အနှောင့်အယှက်ဖြစ်စေသည်။

သို့သော် --

ဤသည်မှာ ကျီမေရှောင်က တမင်ငြိမ်းသတ်ထားခြင်း ဖြစ်ပေသည်ဟုတွေ့မိပြီး လှုံ့ထွန်းရှုန်၏စိတ်ထဲ၌ သက်ကမကင်းမဖြစ်တော့ချေ လှုံ့ထွန်းရှုန်သည် ဤအရှေ့ဆောင်နှင့် ပတ်သက်၍ မျက်စိမှိတ်သွားလာနိုင်သူဖြစ်သည်။

ထို့ကြောင့် --

သူသည် မှောင်နှင့်မည်းမည်းထဲမှာပင် ကျီမေရှောင်၏အခန်းထဲ ရောက်ရှိလာသည်။ •

အခန်းတံခါးထဲသို့ရောက်သည်နှင့် လှုံ့ထွန်းရှုန် ရင်ခုန်လာသည်။ သူသည် အခန်းတံခါးကို လက်ဖြင့်အသာတွန်းလိုက်၏။ အခန်းတံခါးပွင့်သွားသည်။

ကျီမေရှောင်သည် လှုံ့ထွန်းရှုန်ကို ပြောထားသည့်အတိုင်း အခန်းတံခါးကို ပိတ်၍မထားချေ။

လှုံ့ထွန်းရှုန်သည် တံခါးကို အသာတွန်းဖွင့်၍ ဝင်ပြီး တံခါးကို ပြန်ပိတ်လိုက်သည်။

သို့သော် --

အခန်းထဲမှ မည်သည့်အသံကိုမျှ လှုံ့ထွန်းရှုန်မကြားရချေ။ အမှန်မှာ -

“ဘယ်သူလဲ” ဟု ကျီမေရှောင်က တီးတိုးလေသံဖြင့် မေးသင့်သည် မဟုတ်ပါလား။ --

ထို့ကြောင့် --

ကျီမေရှောင်တစ်ယောက် မိမိကိုစောင့်ရင်း အိပ်ပျော်သွားပြီလား ဟု လှုံ့ထွန်းရှုန်တွေ့မိလိုက်သည်။

သို့ဖြင့် လှုံ့ထွန်းရှုန်သည် တံခါးဘေးတွင်ရပ်ရင်း -

“မင်းသမီးကျီ”

ဟု အသံပေးလိုက်သည်။

လှုံ့ထွန်းရှုန်၏ ခေါ်သံအဆုံး၌ ကျီမေရှောင်၏ခုတင်ထက်မှ လူးလိုမ့်သံ ကြားလိုက်ရသည်။

လှုံ့ထွန်းရှုန်၏ စိတ်ထဲမှ ပြုံးလိုက်မိလေသည်။

တဆက်တည်းမှာပင် -

ကျီမေရှောင်သည် အင်မတန်မူရာမာယာများသည်ဟု မှတ်ချက်ချမိလိုက်သည်။

ခုတင်ထက်မှ လူးလိုမ့်သံကြောင့် လှုံ့ထွန်းရှုန်၏စိတ်ထဲ၌ ကျီမေရှောင်၏ မူယာမာယာများသော ဝိတ်ခေါ်ခြင်းဖြစ်မည်ဟု အတွေးပေါက်လာသည်။

ထို့ကြောင့် --

သူသည် ရဲတင်းစွာပင် ကျီမေရှောင်၏ခုတင်ရှိရာသို့ လျှောက်သွားလေတော့သည်။

ထိုစဉ်မှာပင် -

ရုတ်တရက် လေပြင်းတစ်ချက်က လျှပ်စီးလက်သကဲ့သို့ သူ၏အနီးသို့ ရောက်ရှိလာသည်။

လှုံ့ထွန်းရှုန်သည် အန္တရာယ်၏အငွေ့အသက်ကို ရုတ်ခြည်းခံစားလိုက်ရသည်။

ထို့ကြောင့် --

ရုတ်တရက် လေထဲသို့ ခြေစုံမြှောက်၍ ခုန်လိုက်လေသည်။ ယင်းသို့ လေထဲသို့ခုန်တက်လိုက်သည်နှင့် တချိန်တည်းမှာပင်

“ဇီး”

ဟူသော လေပြင်းတစ်ချက်က လှံထွန်းရှန်၏ ခြေထောက်အောက်မှ ဖြတ်ကျော်သွားလေတော့သည်။

လှံထွန်းရှန်သည် မိမိ၏ခြေထောက်အောက်မှ လေတိုးသံကြားရုံမျှနှင့် ခန္ဓာကိုယ်တစ်ခုလုံး အေးစိမ့်သွား၏။ တဘက်လှည့်ပါးလွှာ၍ ထက်မြက်သောစားကို အခုံးပြုကြောင်း သိလိုက်ရသည်။
ထို့ကြောင့် -

သူသည် ကြမ်းပေါ်သို့ ပြန်ရောက်သည်နှင့် တုံ့ဆိုင်းမနေဘဲ လေထဲသို့ ထပ်မံခုန်လိုက်သည်။

လှံထွန်းရှန်သည် ကျီမေရှောင်၏ အခန်းအနေအထားကို မျက်စိထဲ၌ အလွတ်ရထားသဖြင့် မည်သည့်နေရာတွင် မည်သည့်ပစ္စည်းရှိကြောင်း သိနေသည်။

ထို့ကြောင့် --

သူသည် မှောင်မည်းနေသော အခန်းထဲ၌ပင်လျှင် မိမိသွားလိုရာသို့ ခလုတ်မတိုက်အောင် သွားနိုင်သည်။

ယခုလည်း သူသည် လေထဲသို့ ထပ်မံခုန်လိုက်ပြီး တဆက်တည်းမှာပင် လေထဲ၌ ခန္ဓာကိုယ်ကို လှည့်ပြောင်းကာ အခန်းထဲရှိ စားပွဲပေါ်သို့ ပေါ့ပါးစွာ ဆင်းသက်လိုက်၏။

အလွန်နားပါးသူမှာသာလျှင် လှံထွန်းရှန်၏ ခြေသံကိုကြားနိုင်မည်ဖြစ်သည်။

အခန်းထဲ၌ လေပြင်းတိုက်ခိုက်ခြင်းသည် ရုတ်တရက် ငြိမ်သက်သွားသည်။

လှံထွန်းရှန်သည် သူ၏သောတအာရုံကို အစွမ်းကုန်ဖွင့်၍ တဘက်လူ၏ အသက်ရှူသံကို နားစွင့်နေသည်။

သို့သော် --

မည်သည့်အသံမျှ မကြားရပါ။
အခန်းသည် ပကတိ တိတ်ဆိတ်နေ၏။
ခုတင်ပေါ်မှ လူးလွန်သံပင် မကြားရပါ။

လှံထွန်းရှန်သည် တဘက်လူ၏ လှုပ်ရှားမှုကို ဂရုစိုက်နားစွင့်နေရင်း စိတ်ထဲမှ ကျီမေရှောင်၏ ထောင်ချောက်လောဟူ၍ တွေးနေမိသည်။

ထိုစဉ်မှာပင် -

ရုတ်တရက် စကြွန်လမ်းပေါ်မှ ခြေသံကို ကြားလိုက်ရလေသည်။
ခြေသံသည် ဝေးရာမှ တဖြည်းဖြည်း နီးလာသည်။
နောက်ဆုံး၌ ခြေသံသည် အခန်းတံခါးဝ၌ ရပ်တန့်သွားလေတော့သည်။

လှံထွန်းရှန်သည် သောတအာရုံကို အစွမ်းကုန်ဖွင့်ထားသည်။ မှောင်မည်းနေသောအခန်းထဲ၌ စက္ခုအာရုံဖြင့် ရန်သူကိုမမြင်တွေ့နိုင်ပါ။

ထို့ကြောင့် --

သောတအာရုံဖြင့် ရန်သူကို ရင်ဆိုင်နိုင်ရန် အစွမ်းကုန် ဖွင့်ထားရသည်။

သူသည် သိုင်းပညာသင်ယူစဉ်က သူ၏ဆရာသည် သူ့အား မျက်စိကို အဝတ်စည်းလျက် မျက်ကန်းတစ်ယောက်ပမာ သိုင်းလေ့ကူ စေခဲ့သည်။

ထိုလေ့ကျင့်မှုသည် ညအချိန် ယခုကဲ့သို့ မှောင်ပည်းနေသော နေရာမျိုး၌ လွန်စွာအသုံးဝင်ကာ သူ၏အသက်ကို ခုနှစ်ကြိမ်တိုင်တိုင် ကယ်တင်ခဲ့ဖူးသည်။

ယခု --

တစ်ဘက်လူ၏လှုပ်ရှားမှုကို မကြားရသောအခါ လှုံ့ထွန်းရှုန်၏ နဖူး၌ ချွေးများစို့လာလေသည်။

မိမိဖြိုင်ဘက်၏ သိုင်းပညာသည် မိမိထက်မြင့်နေကြောင်း တွေးမိသောကြောင့်ဖြစ်သည်။

ထိုစဉ်မှာပင် --

ကြိမ်အပြင်ဘက်မှ ပေါ်ထွက်လာသောခြေသံသည် အခန်းတံခါး ဝဉ္စံ ရပ်တန့်သွားပြီး အခန်းတံခါးကို တွန်းသံကြားရသည်။

လှုံ့ထွန်းရှုန်သည် စားပွဲပေါ်၌ ငြိမ်သက်စွာရပ်ရင်း နားစွင့်နေ သည်။

သုံးလေးကြိမ်မျှ တံခါးတွန်းဖွင့်သံ ပေါ်ထွက်လာပြီးနောက် -

“ဟင်း - တံခါးဘာလိုပီတ်သွားတာလဲ - စောစောကပဲ ဖွင့်ထားတာ”

ဟူသော ကျီမေရှောင်၏ ညည်းတွားသံသဲ့သဲ့ကို ကြားလိုက်ရ သည်။

ထို့နောက် --

ကျီမေရှောင်သည် မိမိနှင့်လှုံ့ထွန်းရှုန်တို့ ချိန်းဆိုထားသည်ကို သတိရဟန်ဖြင့် ခစ်ခနဲ တစ်ချက်ရယ်သံထွက်ပေါ်လာသည်။

ထို့နောက် တံခါးခေါက်သံ တိုးတိုးလေး ပေါ်ထွက်လာ၏။

လှုံ့ထွန်းရှုန်သည် တံခါးအပြင်၌ ကျီမေရှောင် ရောက်ရှိနေမှန်း သိသော်လည်း နေရာမှ မရွေ့ရဲပါ။

နေရာရွေ့လိုက်သည်နှင့် မိမိ၏တည်နေရာကို တစ်ဖက်လှူက သိရှိသွားနိုင်သည် မဟုတ်ပါလား။

ထို့ကြောင့် --

လှုံ့ထွန်းရှုန်သည် ရွှေလျားခြင်ဆပြား ငြိမ်သက်နေခြင်းဖြစ်သည်။ ထိုအချိန်တွင် --

ကျီမေရှောင်၏အသံကို ထပ်မံကြားလိုက်ရသည်။

ကျီမေရှောင်သည် လေးသံတိုးတိုးဖြင့် -

“ဟေ့ - တံခါးဖွင့်လေ။ လူတွေသိကုန်ရင် မကောင်းဘူး”

ထိုအသံကို လှုံ့ထွန်းရှုန် ကောင်းစွာကြားရသည်။

သို့သော် -

လှုံ့ထွန်းရှုန် အသံမပေးရဲပါ။

ပည်သို့ပင်ဖြစ်စေ ---

ကျီမေရှောင်က မိမိကို ထောင်ချောက်ဆင်သည်ဟု ပထမ တွေးမိသော အတွေးကား ပျက်ပြယ်သွားပြီဖြစ်သည်။

ထိုစဉ်မှာပင် ကျီမေရှောင်က -

“ဟေ့ - တံခါးမြန်မြန်ဖွင့်လေ - မနောက်နဲ့”

ဟူသော အသံကို ထပ်မံကြားရပြန်သည်။

ထို့ကြောင့် -

လှုံ့ထျန်းရန်သည် စားပွဲပေါ်မှ ဆင်းလိုက်၏။

တဆက်တည်းမှာပင် -

ကြမ်းပြင်ပေါ်သို့ ဝပ်ချပြီး တံခါးပေါက်သို့ လိုမ့်၍ဆင်းသွား
လိုက်သည်။

ထို့နောက် -

ခြေဖျားဖြင့် တံခါးမင်းတုပ်ကို ဖြုတ်ပေးလိုက်သည်။

ကျိမေရောင် တံခါးကို တွန်းဖွင့်လိုက်သည်နှင့် လှုံ့ထျန်းရန်
သည် လေထဲသို့ နောက်ပြန်တစ်ပတ်ဂျွမ်းပစ်ကာ မူလ စားပွဲခုံပေါ်သို့
ခုန်တက်လိုက်သည်။

ကျိမေရောင်၏လက်ထဲ၌ မီးအိမ်တစ်လုံးပါလာသည်။

ထိုမီးအိမ်က မှောင်မည်းနေသော အခန်းကို လင်းစေသည်။

လှုံ့ထျန်းရန်သည် မျက်လုံးကို တစ်ချက်တွေ့၍ အခန်းတစ်ခုလုံး
ကို ကြည့်လိုက်သည်။

အခန်းထဲ၌ မိမိမှတစ်ပါး အခြားတစ်ယောက်ကို မတွေ့ရချေ။

ကျိမေရောင်သည် စားပွဲပေါ်၌ လှုံ့ထျန်းရန်ရပ်နေသည်ကို
မြင်သော် ရယ်မောလိုက်ပြီး -

“ဆရာလှုံ - ဘာလုပ်နေတာလဲ။ ဟင်း - ဟင်း စင်ပေါ်တက်ပြီး
သီချင်းဆိုဖို့ လေ့ကျင့်နေတာလား။”

ဟု မေးလိုက်သည်။

လှုံ့ထျန်းရန်က ဘာမျှပြန်၍မပြောဘဲ စားပွဲပေါ်မှခုန်ဆင်းပြီး
အခန်းတစ်ခုလုံး နေရာလပ်မကျန် လိုက်၍ကြည့်သည်။

ပြတင်းပေါက်တံခါး ပွင့်နေသဖြင့် -

“ပြတင်းပေါက်ကို မင်းဖွင့်ခဲ့တာလား။”

ဟုမေးလိုက်သည်။

ကျိမေရောင်က မျက်ခုံးပင့်ကာ -

“ဟုတ်တယ် - အခန်းက သိပ်မှောင်လို့ ညနေပိုင်းက ကျွန်ုပ်
ဖွင့်လိုက်တာပဲ - ဘာဖြစ်လို့လဲ။”

လှုံ့ထျန်းရန်က မပြုံးမရယ်ဘဲ -

“စောစောက ဒီအခန်းထဲမှ လူရှိနေတယ်။”

ဟုပြောလိုက်သည်။

ကျိမေရောင်သည် အံ့ဩသွားဟန်ဖြင့် -

“လူ - လူရှိတယ်။ ဟုတ်လား။”

လှုံ့ထျန်းရန်ကို ပြန်၍မေးရင်း လက်ထဲမှ မီးအိမ်ကို စားပွဲ
ပေါ်သို့ တင်လိုက်သည်။

လှုံ့ထျန်းရန်က ခေါင်းညှိတ်ပြန်။

ကျိမေရောင်က အံ့ဩဟန်ဖြင့် -

“ဒီလူက ဘယ်သူလဲ - သူ့ပုံသဏ္ဍာန်ကရော။”

ဟု မေးလိုက်သည်။

လှုံ့ထျန်းရန်က နှုတ်ခမ်းတစ်ချက်ခွဲလိုက်ပြီး -

“ဒီလောက်မှောင်မည်းနေတာ ကျုပ်က ဘယ်လိုလုပ် သိနိုင်
ပါ့မလဲ။ လူရိပ်တောင်မတွေ့ရဘူး။”

ကျိမေရောင်က နားမလည်နိုင်ဟန်ဖြင့် -

“ဒါဖြင့် - လူရှိတယ်လို့ ဘာလို့ပြောနိုင်တာလဲ။”

လှုံထွန်းရန်က မှဲပြုံးပြုံးလိုက်ပြီး -

“ကျုပ်ကို ဓားယုံနှံပစ်လို့ လူရှိတယ်လို့ ပြောနိုင်တာ”

လှုံထွန်းရန်၏စကားကြောင့် ကျီမေရောင်၏ခန္ဓာကိုယ်သည် ဆတ်ခနဲ တုန်ခါသွားသည်။

လှုံထွန်းရန်က သူမကို တစ်ချက်အကဲခတ်ကြည့်လိုက်သည်။ သူမသည် အမှန်ပင် ထိတ်လန့်အံ့ဩနေဟန်ရှိသည်။

“ရှင် - ရှင် ဖထိသွားသေးလား”

လှုံထွန်းရန်က ခေါင်းခါယမ်းလိုက်သည်။

“ကျုပ်ကို ဒီလောက်လွယ်လွယ်နဲ့တော့ မရနိုင်ဘူး”

သူသည် ကျီမေရောင်၏ပခုံးနှစ်ဖက်ကို ဆုပ်ကိုင်ရင်း -

“ဒီမှာ - မင်းသမီးကျီ၊ ကျုပ်ဒီအချိန်လာမယ်ဆိုတာ ဘယ်သူ့ကို ပြောသေးလဲ”

ဟု မေးလိုက်သည်။

ကျီမေရောင်က မျက်လုံးပြူးကာ -

“ရှင် ဒီကိစ္စမျိုးကို လူတွေသိအောင် ကြေညာရမှာလား - ရှင်နဲ့ကျွန်မကလွဲပြီး ဘယ်သူသိမှာတုန်း”

လှုံထွန်းရန်သည် အတန်ကြာအောင် စဉ်းစားလိုက်ပြီးမှ ခေါင်း တစ်ချက်ညိတ်ကာ -

“အင်း - ထူးဆန်းတယ်”

ဟုပြောပြီး အခန်းထဲမှ ထွက်လိုက်လေသည်။

ကျီမေရောင်က လှုံထွန်းရန်၏လက်မောင်းကို လှမ်းဆွဲပြီး ကနွဲကလျ လေသံဖြင့် -

“ဟင်း - ဒါကဘယ်လဲ”

ဟု မေးလိုက်သည်။

လှုံထွန်းရန်က ကျီမေရောင်၏လက်ကိုဖယ်လိုက်ရင်း -

“မင်းသမီးကျီ - ကျုပ်ကိုလုပ်ကြံတဲ့အခန်းထဲမှာ ကျုပ်နေချင် စိတ်မရှိဘူး။ ကျုပ်အတွက် နောက်ရက်တွေရှိပါသေးတယ်။ ဒီည အတွက် ကျုပ်စိတ်မကောင်းပါဘူး”

ကျီမေရောင်က လှုံထွန်းရန်၏မျက်နှာကို ဟောကြည့်ရင်း -

“ကျွန်မတစ်ယောက်ထဲနေရမှာ ကြောက်တယ်”

လှုံထွန်းရန်က မျက်နှာခပ်တည်တည်ဖြင့် -

“ဒါဖြင့် - ဒီတစ်ည ပိုဘက်အခန်းကလူတွေနဲ့သွားအိပ်ပါ”

ဟု ပြောပြီး ကျီမေရောင်၏စကားကို မစောင့်ဘဲ၊ အခန်းထဲမှ ထွက်ခဲ့လေသည်။

ကျီမေရောင်သည် စိတ်ဆိုးဟန်ဖြင့် ခြေတစ်ချက်စောင့်ကာ ကျန်ရစ်ခဲ့လေသည်။

ကျီမေရောင် အခန်းထဲ၌ ဖြစ်ပျက်ခဲ့သောကိစ္စသာ သတင်းယုံ့ လွင့်လွှင် မိမိအတွက် မကောင်းပုန်း လှုံထွန်းရန်သိသည်။

သို့သော် --

ဤကိစ္စသည် ဖုံးကွယ်ထား၍ရကောင်းသော ကိစ္စမဟုတ်ပါ။

ထို့ကြောင့် --

လှုံထွန်းရန်သည် ဤကိစ္စကို စိတ်ထဲ၌ အောင့်အီးမထားနိုင်ဘဲ ကျင်းပိုင်ချန်းနှင့်တိုင်ပင်ရန် ထွက်လာခဲ့သည်။

ကျင်းပိုင်ချွန်နှင့် ကျင်းယုံချူးချူးတို့ပြေးအတိုး တည်းခိုသော အဆောင်သို့ရောက်သောအခါ ပီးရောင်လုံးဝမတွေ့ရတော့ချေ။

ထို့ကြောင့် လှုံထျန်းရန်သည် စိတ်ထဲမှ ကျိန်ဆဲမိလိုက်၏။ တစ်ဆက်တည်းပင် -

ဤပြေးအတိုးသည် ဟန်ဂေဟာခြံဝင်းကို စောင့်ရှောက်မည့် အစား စည်းစိမ်ခံဇာသည်ဟု ထင်မှတ်မိသည်။

သို့သော် --

လှုံထျန်းချွန်သည် ကျင်းပိုင်ချွန်ကိုနှိုးရန် သတ္တိမရှိချေ။

သို့ဖြစ်၍ -

သူသည် မကျေမချမ်းနှင့် တက် တစ်ချက်ခေါက်ကာ လှည့် ပြန်ရန် ခန္ဓာကိုယ်ကို နောက်သို့လှည့်လိုက်သည်။

ထိုသို့လှည့်လိုက်သည်နှင့် လှုံထျန်းရန်သည် မိမိကို ပြု၍ကြည့် နေသော ကျင်းယုံချူးချူးနှင့် ရင်ဆိုင်လိုက်ရလေ ကာသည်။

ရုတ်တရက်ဖြစ်၍ လှုံထျန်းရန်၏ရင်ထဲ၌ ငယ်ဘဲခဲဖြစ်သွား သည်။

ကျင်းယုံချူးချူးက ပြုံးလိုက်ပြီး -

“ဆရာလှုံ - ကိစ္စရှိလို့လား”

ဟု ယဉ်ကျေးစွာမေးလေသည်။

လှုံထျန်းရန်က သက်ပြင်းတစ်ချက်ကို ပသိမသာချရင်း -

“ဆရာကြီးကျင်း အိပ်ပြီလား”

ကျင်းယုံချူးချူးက ပြုံးရင်း -

“ကိစ္စရှိရင် ကျွန်မကိုပြောခဲ့ပါ”

လှုံထျန်းရန်က မိမိ၏ကိစ္စကို ကျင်းယုံချူးချူးအား မပြောချင် သောကြောင့် ခေါင်းခါရမ်းလိုက်ပြီး -

“အကောင်းဆုံးကတော့ ဆရာကြီးကိုနှိုးပေးပါ။ အခု အရေးကြီး တဲ့ ကိစ္စတစ်ခုဖြစ်လာတယ်။ ဒါကြောင့် -”

ကျင်းယုံချူးချူးက ရုတ်တရက် မျက်နှာတည်လိုက်ရင်း -

“ဆရာလှုံ - ကျွန်မပြောတဲ့စကားကို ကြားပါတယ်နော်။ ကိစ္စ ရှိရင် ပြောခဲ့ပါ။ ကျွန်မကိုပြောတာဟာ ဆရာကြီးကျင်းကိုပြောတာနဲ့ အတူတူပါပဲ”

ကျင်းယုံချူးချူး၏စကားကြောင့် လှုံထျန်းရန်၏စိတ်ထဲ၌ အောင် သက်သက်ခံစားလိုက်ရသည်။

သို့သော် --

ထင်ချိုင့်စွမ်း၏ကိစ္စ၌ သူမ၏အရည်အချင်းကို မြင်တော်မူမိဖြစ်၍ လှုံထျန်းရန်သည် သူမကို မဆန်ကျင်ရဲချေ။

ထို့ကြောင့် --

သူသည် သက်ပြင်းတစ်ချက်ချလိုက်ပြီး -

“စောစောက ကျုပ်ကို လူတစ်ယောက်က လုပ်ကြံခဲ့တယ်”

ကျင်းယုံချူးချူး မျက်မှောင်ကြုတ်သွားသည်။

“ဘယ်နေရာမှာလဲ”

လှုံထျန်းရန်က အနည်းငယ်တုံ့ဆိုင်းနေပြီးမှ -

“အရှေ့ဆောင်မှာ”

ကျင်းယုံချူးချူးက တစ်ချက်ပြုံးလိုက်သည်။

ပြီးမှ -

“ပုံသဏ္ဍာန်ကရာ”

ဟု မေးလိုက်သည်။

လှုံထွန်းရှန်က ခေါင်းခါယမ်းလိုက်သည်။

“မသိဘူး”

ကျင်းယုံချူးချူး၏ မျက်လုံးအစုံ ဝိုင်းစက်ပြူးကျယ်သွား၏။

“မသိဘူး ဟုတ်လား”

အုမ၏လေသံ၌ အံ့ဩမှုများ ရောယှက်နေသည်။

လှုံထွန်းရှန်၏စိတ်ထဲ၌မူ မိမိ၏စကားကို ကျင်းယုံချူးချူးက လှောင်ပြောင်သည်ဟု ခံစားရသည်။

လှုံထွန်းရှန်က သက်ပြင်းတစ်ချက်ကို လေးလေးတွဲတွဲချရင်း-

“ဟုတ်တယ် - တစ်ဘက်လူက သိပ်ပြီးလျှင်ခြန်ဖျတ်လတ်တော့ ယောက်ျားလား - မိန်းမလား - ငယ်သလား ကြီးသလားဆိုတာတောင် မသိရဘူး”

ကျင်းယုံချူးချူးက ပြုံးလိုက်ပြီး -

“ဒါဖြင့် ရှင်သိတာဘာရှိလဲ”

“တစ်ခုတော့ သိလိုက်တယ်”

“ဘာကိုသိတာလဲ ---”

“သူ့လုံးတဲလက်နက်က ဓားပျံတစ်လက်ဆိုတာပါ -”

“ရှင့်ကိုထိသွားသေးလား”

လှုံထွန်းရှန် ခေါင်းခါယမ်းလိုက်သည်။

“ကျုပ်လဲ လေတိုးသံကြားတာနဲ့ ခုန်ပြီးရှောင်လိုက်တော့ သူ့ဓားပျံက ခြေထောက်အောက်က ဖြတ်သွားတယ်”

ကျင်းယုံချူးချူးက မျက်မှောင်ကြုတ်လိုက်ပြီး -

“နေပါဦး - သူက ခြိမ်းခြောက်ရုံ ဓားနဲ့ပစ်တာလား - ရှင့်ကို တကယ်ပဲ အသေခတ်တာလား”

လှုံထွန်းရှန်က -

“တကယ်လုပ်ကြံတာပေါ့ - ဓားက ခါးရဲ့အရေကြီးတဲ့နေရာကို လာတာ - ကျုပ်ရှောင်လိုက်တာဖြစ်လို့ပေါ့”

ကျင်းယုံချူးချူးက အံ့ဩဟန်ဖြင့် -

“ဒါဆို ထူးဆန်းပါလား တစ်ချက်မအောင်မြင်တာနဲ့ နောက်ထပ် တစ်ချက် ဘာလို့မခတ်တာလဲ”

လှုံထွန်းရှန်က ပခုံးတစ်ချက်တွန့်လိုက်ပြီး -

“မင်းသမီးတို့ ရောက်လာလို့”

ထိုစကားကြောင့် ကျင်းယုံချူးချူး၏မျက်နှာ ပြုံးစေ့စေ့ဖြစ်သွား လေသည်။

“ဪ - လက်စသတ်တော့ ရှင်က မင်းသမီးကို ချစ်ရေးသွား ဆိုတာကိုး”

လှုံထွန်းရှန်၏မျက်နှာ ရဲကနဲဖြစ်သွားကာ ---

“မိန်းကလေး မလှောင်ပါနဲ့ - အခုဟာက တကယ်”

ကျင်းယုံချူးချူးက လက်ကာပြလိုက်ပြီး -

“အခု ရှင်လာတာ သံစဉ်မဲ့ပလ္လေ ခြံထဲရောက်နေပြီ ကျွန်မ တို့ကို သတိပို့ထားဖို့ ပြောမလို့မဟုတ်လား”

လှုံထွန်းရှန်က ခေါင်းညိတ်ပြသည်။

“ဟုတ်တယ် - အခုလိုကိစ္စပေါ်လာတော့ ကျုပ်ဆရာကြီး ကျင်းကို မပြောဘဲနေလို့ဖြစ်ပါ့မလား”

ကျင်းယုံချူးချူးက အသေးအမွှားကိစ္စတစ်ခုအဖြစ် သဘောထားဟန်ဖြင့် လက်ကာပြလိုက်ပြီး -

“ရှင်ပြောချင်တဲ့ကိစ္စ ကျွန်မသိပြီပဲ - ရှင်သွားပြီး အနားယူပါတော့”

ဟုခပ်ပေါ့ပေါ့လေသံဖြင့် ပြောလိုက်လေသည်။

လှုံထန်းရှန်သည် ယခုကိစ္စကို အရေးကြီးသည်ဟု သဘောပေါက်ထားသည်။

ကျင်းယုံချူးချူးက အသေးအမွှားကိစ္စတစ်ခုအဖြစ် ခပ်ပေါ့ပေါ့ပြောဆိုခြင်းကြောင့် လှုံထန်းရှန်၏စိတ်ထဲ၌ ရုတ်တရက်ဒေါသဖြစ်လာသည်။

တဆက်တည်းမှာပင် ---

ကျင်းပိုင်ချန်းတို့ ပြေးအော်သည် မိမိကိုအသုံးမကျသော လူတစ်ယောက်ကဲ့သို့ ဆက်ဆံသည်ဟု ထင်မှတ်ကာ စိတ်ထဲ၌ မကြေမချမ်းဖြစ်လာသည်။

ထို့ကြောင့် ---

သူသည် လေသံမာမာဖြင့် -

“မိန်းကလေး - အခုကိစ္စကို အရေးမကြီးဘူးလို့ထင်သလား” ဟု မေးလိုက်သည်။

ကျင်းယုံချူးချူးက မျက်ခုံးတစ်ချက်ပင်လိုက်ပြီး -

“ဘာလို့အရေးမကြီးရမှာလဲ”

“ဒါဖြင့် ဘာဖြစ်လို့ မလှုပ်ရှားတာလဲ -”

ကျင်းယုံချူးချူးက ---

“ဘယ်လိုလှုပ်ရှားရမှာလဲ”

ဟု ပြန်မေးလိုက်သည်။

လှုံထန်းရှန်က ဒေါသသံဖြင့် -

“ဟ - ဒါမင်းကိစ္စပဲ။ သူငွေမင်းဟန်ကို စောင့်ရှောက်ဖို့ လူထပ်ပြီး လွှတ်ရမယ်။ ခြံထဲက မသင်္ကာတဲ့လူတွေကို စစ်ဆေးရမယ်။ အခု - မင်းက ဒါတွေတစ်ခုမှမလုပ်ပဲ ငါ့ကိုသွားပြီး အနားယူခိုင်းတာ ဘာသဘောလဲ။ မင်းနဲ့မင်းအဘိုးက စားမယ် - ပွဲကြည့်မယ်။ ပြီးတော့ အိပ်မယ်။ ဟင်း - မတော်တာဆ”

ကျင်းယုံချူးချူးက လှုံထန်းရှန်၏ စကားမသုံးပီ -

“လှုံထန်းရှန်”

ဟု ရင့်ရင့်သီးသီးခေါ်လိုက်၏။

မျက်လုံးအဝှဲကလည်း အေးစက်နေသည်။

ယခုအချိန်၌ - သူမ၏မျက်လုံးအဝှဲသည် သူမ၏လှပသော မျက်နှာနှင့် မလိုက်အောင်ပင် ကြောက်မက်ဖွယ်ကောင်းနေသည်ဟု လှုံထန်းရှန် ထင်မှတ်လိုက်သည်။

ကျင်းယုံချူးချူးက လှုံထန်းရှန်ကို အေးစက်စွာစိုက်ကြည့်လိုက်ပြီး -

“လှုံထန်းရှန် - ရှင်ဖီမှာလာပြီး စကားပြောနေမယ့်အစား မင်းသမီးကျိကို အဖော်ပြုပြီး သွားအိပ်ပါလား”

လှုံထွန်းရှုန်သည် ဒေါသထွက်နေသောစိတ်ကို ချုပ်ထိန်းကာ ကျင်းယုံချိုးချိုးကို ဘာမျှမပြောတော့ပဲ ထိုနေရာမှ ထွက်ခွာသွားလေ ဟောသည်။

လှုံထွန်းရှုန်သည် ကျင်းယုံချိုးချိုးထံမှ ထွက်လာခဲ့သော်လည်း ပိမိအခန်းသို့ မပြန်ပါ။

သူသည် ဟန်ထင်းဟုန်အတွက် စိတ်ပူသဖြင့် ဟန်ဂေဟာခြံဝင်း၏ အိပ်ဆောင်သို့ လျှောက်လာခဲ့သည်။

ဟန်ဂေဟာခြံဝင်းပိုင်ရှင်သည် အတွင်းခြံ၌ မအိပ်သည်မှာ နှစ်ပေါင်းများစွာကြာပြီဖြစ်သည်။

သူသည်အလယ်ဆောင်ရှိ ဧည့်ခန်းဘေးမှ အခန်းကိုလှပအောင် မွမ်းမံပြင်ဆင်၍ အိပ်ခန်းအဖြစ် အသုံးပြုခဲ့သည်။

လှုံထွန်းရှုန်သည် အလယ်ဆောင်မှ သူဌေးဟန်ထင်းဟုန်၏ အိပ်ခန်းပတ်ဝန်းကျင်တွင် အစောင့်များရှိမရှိ စစ်ဆေးရန်လာခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။

အလယ်ဆောင်သို့ လှုံထွန်းရှုန်ရောက်သည်နှင့် မျက်ပြူးသွားသည်။

အကြောင်းမှာ --

အလယ်ဆောင်ဝန်းကျင်တွင် အစောင့်တစ်ယောက်မျှ မရှိသောကြောင့်ဖြစ်သည်။

လှုံထွန်းရှုန်သည် စိတ်ပူပြီး ကင်းပုန်းရှိမရှိ သိရန် အသံပြုလိုက်၏။

“ညစောင့်ဘယ်ရောက်နေသလဲ”

လှုံထွန်းရှုန်၏လေသံက တိုးညှင်းသော်လည်း တိတ်ဆိတ်သော ညအချိန်ဖြစ်၍ ကင်းပုန်းအစောင့်များက ကြားသိနိုင်စွမ်းရှိသည်။

သို့သော် --

လှုံထွန်းရှုန်၏အမေးကို တုန်ပြန်သံ ထွက်ပေါ်မလာချေ။

နောက်ဆုံး၌ --

လှုံထွန်းရှုန်သည် ဘာမျှမစဉ်းစားတော့ဘဲ အလယ်ဆောင်သို့ ပြေးသွား လေတော့သည်။

ယခင် အလယ်ဆောင်၌ မီးအိမ်တစ်လုံးရှိသည်။

ယခု ---

မင်းမီးအိမ်သည် ထွန်းညှိထားခြင်းမရှိသဖြင့် မှောင်မည်း၍ နေသည်။

တိုတောင်းသောအချိန်အတွင်းမှာပင် လှုံထွန်းရှုန်သည် ဟန်ဂေဟာခြံဝင်းပိုင်ရှင် သူဌေးမင်းဟန်ထင်းဟုန်၏ အိပ်ခန်းရှေ့သို့ ရောက်လာသည်။

ထို့နောက် --

သူသည် အခန်းတံခါးကို ဖြည့်ညင်းခွာတွန်းကြည့်လိုက်သည်။

ထိုသို့တွန်းလိုက်သည်နှင့် အခန်းတံခါးသည် ဖြည်းဖြည်းစွာ ပွင့်သွားလေသည်။

လှုံထွန်းရန်သည် သူဌေးမင်းဟန်အတွက် စိုးရိမ်ပူပန်သွားမိသည်။

ထို့ကြောင့် ---

သူသည် အခန်းထဲသို့ ခြေလှမ်းကျကျဖြင့် ဝင်ရောက်လိုက်ပြီး ခုတင်အနီးသို့ ချဉ်းကပ်သွားသည်

ထိုစဉ်မှာပင် --

ရုတ်တရက် အေးစက်သောလက်တစ်ဘက်၏ ဖမ်းချုပ်ခြင်း ခံလိုက်ရသဖြင့် ရုန်းကန်လှုပ်ရှားမရတော့ချေ။

တဆက်တည်းမှာပင် --

အားအင်ကုန်ခမ်းသကဲ့သို့ ခံစားလိုက်ရပြီးနောက် သူ၏အသိပိတ်သည် ခန္ဓာကိုယ်မှ ကင်းလွတ်သွားလေတော့သည်။

လှုံထွန်းရန်သည် ဆိုင်းသံခုံသံများကို ဝေးလိုက်နီးလိုက်ကြားနေရသည်။

အေးစိန်သောလေထုသည် လှုံထွန်းရန်၏နှုတ်ခေါင်းထဲသို့ အတင်းတိုးဝင်ကာ အဆုပ်ထဲ၌လှည့်ပတ်ပြီး ပြင်ပသို့ ခက်ခက်ခဲခဲဖြင့် ပြန်ထွက်သည်။

လှုံထွန်းရန်၏ခန္ဓာကိုယ်မှ အကြောများသည် ထုံဆိုင်းလျက် ရှိ၏။

ထိုစဉ်မှာပင် --

ရင်းနှီးသောအသံတစ်သံကို လှုံထွန်းရန် ကြားလိုက်ရသည်။

“လှုံထွန်းရန် ကံကောင်းလို့ - ဟင်း”

ထိုအသံပိုင်ရှင်သည် ကျင်းပိုင်ချွန်းပင်ဖြစ်သည်။

လှုံထွန်းရန်သည် အားယူ၍ထထိုင်ရင်း ကျင်းပိုင်ချွန်းကိုကြည့်

ကာ -

“လက်စသတ်တော့ ဆရာကြီးကျင်းကီး”

ကျင်းပိုင်ချွန်းက လှုံထွန်းရန်ကို မသင်္ကာသောမျက်လုံးများဖြင့် ကြည့်ရင်း -

“သူဌေးမင်းဟန်ရဲ့ အခန်းကို မင်းဘာလို့ဝင်လာတာလဲ”

လှုံထွန်းရန်က သက်ပြင်းတစ်ချက်ချလိုက်ပြီး -

“သူဌေးမင်းဟန်ကို စိတ်ပူလို့ပါ”

ကျင်းပိုင်ချွန်းက မျက်မှောင်ကုပ်ရင်း -

“ငါ မင်းကိုဘယ်လိုယုံရမလဲ”

ထိုစကားကြောင့် လှုံထွန်းရန် ရင်ထိတ်သွားပြီး ကပျာကယာ လက်ကာပြလိုက်သည်။

“ဒီ - ဒီလိုပါ။ ကျင်းယုံချူးချူးက ဆရာကြီးကျင်း အိပ်နေပြီလို့

ပြောပါတယ် - ပြီးတော့ - ကျင်းယုံချူးချူးက မှောက်ခြံမှာပဲ ရှိနေတော့ ကင်းစောင့်တစ်ယောက်မှမတွေ့တာနဲ့ ကျွန်တော်လဲ သူဌေးမင်းဟန်အတွက် စိတ်ပူပြီး”

ကျင်းပိုင်ချွန်းသည် လှုံထွန်းရန်ကို စူးစိုက်ကြည့်လိုက်ပြီး -

“မွန်ဂို - မင်း ငါ့ကိုမယုံဘူးဟုတ်လား။ ဘာလဲ - ငါဟာ နာမည်သာရှိပြီး ဘာမှအသုံးမကျဘူးလို့ မင်းထင်နေတာမဟုတ်လား။
 ဟင်း - ငါက ဟန်ဂေဟာခြံဝင်းမှာ စားထိုက်အိပ်လိုက် ပွဲကြည့်လိုက် နဲ့ ဘာမှမလုပ်ဖူးလို့ မင်းထင်နေတယ်မဟုတ်လား - ခြံရှင်ရဲ့ သေရေး ရှင်ရေးကိစ္စကို ဂရုမစိုက်ဘူးလို့ မင်းထင်တယ်မဟုတ်လား။ ဟင်း -
 မင်းဟာ သောက်သုံးမကျတဲ့ကောင်ပဲ - သိုင်းလောကမှာ မင်းရဲ့သက် တန်း တစ်ဝက်လောက်ကျင်လည်ခဲ့တာတောင် မင်းမှာ ပါးရည်နပ်ရည် မရှိဘူး - ငါနဲ့သူငွေမင်းဟန်နဲ့ တိတ်တဆိတ် အခန်းချင်းလဲအိပ်တာ မင်းမသိဘူးမဟုတ်လား။”

ထိုအခါမှ -

လှုံထွန်းရန်သည် နားလည်သဘောပေါက်ဟန်ဖြင့် မိမိနဖူးကို မိမိလက်ဝါးနှင့် ရိုက်ရင်း -

“သေလိုက်ပါတော့ - ကျွန်တော်ဒီအချက်ကို မစဉ်းစားမိဘူး။ ဟုတ်ပါတယ် ကျွန်တော်ဟာ တကယ့်ကို အသုံးမကျတဲ့လူပါပဲ။”

ဟု ဝန်ခံလိုက်လေတော့သည်။

ကျင်းပိုင်ချန်းသည် သက်ပြင်းတစ်ချက်ချရင်း -

“ဟင်း - မင်းကို အပြစ်စင်လဲ ဘာမှထူးမှာမဟုတ်ဘူး။ အင်း - မင်းကလည်း ဟန်ဂေဟာခြံဝင်းမှာပဲ အနေများတော့ မင်းလည်း သိုင်း လောကသားတွေရဲ့ လှည့်ကွက်တွေကို မေ့လောက်ရောပေါ့။”
 ဟုပြောလိုက်သည်။

ပြီးမှ -

ကျင်းပိုင်ချန်းသည် တစ်စုံတစ်ခုကို သတိရဟန်ဖြင့် -

“မင်း - ငါ့နောက်ကိုခဏလိုက်ခဲ့စမ်း”

ပြောပြောဆိုဆိုပင် အလယ်ဆောင်ညှော်ခန်းသို့ ထွက်သွားလေသည်။

လှုံထွန်းရန်သည် ခေါင်းညိတ်ပြုပြီး ကျင်းပိုင်ချန်း၏နောက်မှ လိုက်ပါသွားလေတော့သည်။

ကျင်းပိုင်ချန်းသည် မျက်လုံးပြူး မျက်ဆန်ပြူးဖြင့် -

“ဆရာကြီးကျင်း - ဟို - ဟို - ”

ဟုပြောရင်း စားပွဲပေါ်မှ ယွန်းသေတ္တာလေးကို ညွှန်ပြလိုက်သည်။

ကျင်းပိုင်ချန်းသည် အသက်ကြီးပြီဖြစ်သော်လည်း မျက်စိဖျန်ခြင်း မရှိပါ။

ထို့ကြောင့် --

သူသည် ထိုယွန်းသေတ္တာလေးကို လှုံထွန်းရန်ထက် ဦးစွာ ပြင်တွေ့ခဲ့သည်။

သူသည် ယွန်းသေတ္တာလေးထဲမှ စာကိုထုတ်ယူပြီး ဖြန့်၍ ဖတ်လိုက်သည်။

“ဟန်ထင်းဟန် --”

ခင်ဗျား ကျင်းပိုင်ချန်းကို ခေါ်ထားတာလဲ အလကားပဲ -
 ခင်ဗျားကို မိုနတ်မင်းက စောင့်ရှောက်ပေးထားလဲ အလကားပဲ။ ဒုက္ခ မရပါနဲ့ - ကျင်းပိုင်ချန်းက ကျွပ်ကိုစိန်ခေါ်တာ ကျွပ်စိတ်မဆိုးပါဘူး။

ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ကျုပ်က နာမည်အတွက် မာနမရှိလို့ဘဲ -
ကျုပ်တောင်းထားတဲ့ငွေ စုထားပါ။ အချိန်မဝေးတော့ဘူး - ခင်ဗျား
ဦးခေါင်းအစား ခင်ဗျားရဲငွေကိုပဲယူတဲ့အတွက် ခင်ဗျားဝမ်းသာပါ -

သံစဉ်မဲ့ပလွေ

ကျင်းပိုင်ချန်းသည် စာကိုဖတ်ပြီး တစ်စုံတစ်ခုကို လေးဆေး
နက်နက် စဉ်းစားနေလေသည်။

အတန်ကြာမှ -

သူသည် လှုံ့ထျန်းရုန်ကို စေ့စေ့ကြည့်လိုက်ပြီး -

“မွန်ဂို - ဒီကိစ္စကို မင်းနဲ့ငါပဲသိတယ်။ ဒီတော့ မင်းဘယ်သူမှ
မပြောပါနဲ့ - သူငွေမင်းဟန် စိတ်မချန်းမသာဖြစ်နေလိမ့်မယ်”

လှုံ့ထျန်းရုန် ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“စိတ်ချပါ”

ကျင်းပိုင်ချန်းသည် ရုတ်တရက် တစ်စုံတစ်ရာကို သတိရဟန်

ဖြင့် -

“မွန်ဂို - ငါမင်းကို မေးရဦးမယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ - မေးပါ”

ကျင်းပိုင်ချန်းက တည်ကြည်လေးနက်သော မျက်နှာထားဖြင့် -

“မင်းနဲ့လောင်းကစားပိုင်ရှင် ထင်ချိုင့်စွမ်းနဲ့ ဘာရန်ငြီးရှိသလဲ”

လှုံ့ထျန်းရုန်က ခေါင်းခါယမ်းပြလိုက်ပြီး -

“ဘာရန်ငြီးမှမရှိပါဘူး - သူက ကျွန်တော့်ကို ကြည့်မရတာဘဲ
ရှိတယ်”

ကျင်းပိုင်ချန်းက သူ့အား စေ့စေ့ကြည့်လိုက်ရင်း -

“မွန်ဂို - မင်း ရုစူးရယ်ဆိုတဲ့လူကို သိသလား”

လှုံ့ထျန်းရုန်က ခေါင်းညိတ်ပြင်း။

“ကျင်းယုံချူးချူးပြောတော့ - သူက ကြေးစားလူသတ်သမားဆို”

ကျင်းပိုင်ချန်းက ပြုံးလိုက်ပြီး -

“မင်းက ဒါပဲသိသလား - ဒီထက်ပိုမသိဘူးလား”

လှုံ့ထျန်းရုန် ခေါင်းခါယမ်းလိုက်သည်။

“မသိဘူး”

ကျင်းပိုင်ချန်းက တည်ကြည်လေးနက်သော မျက်နှာထားဖြင့်

“ရုစူးရယ်ဟာ ကြေးစား လူသတ်သမားဖြစ်ပေမယ့် တော်ရုံ

တန်ရုံလူက သူ့ကို ဆက်သွယ်လို့မရဘူး - အင်မတန် အဆက်

အသွယ်ကောင်းမှ သူ့ကိုတောင်းတာ”

လှုံ့ထျန်းရုန်က ကျင်းပိုင်ချန်း၏စကားကို နားမလည်ဟန်ဖြင့်

“ဆရာကြီးကျင်း ဘာကိုပြောချင်လို့လဲ”

ကျင်းပိုင်ချန်းက ခေါင်းညိတ်လိုက်ပြီး -

“ရုစူးရယ်ကို ထင်ချိုင့်စွမ်းက တောင်းတယ်ဆိုတော့ ထင်ချိုင့်စွမ်း

မှာ ဘယ်လောက်အဆက်အသွယ်ကောင်းတဲ့ ကျောထောက်နောက်ခံ

ရှိနေတယ်ဆိုတာ မင်းမတွေးမိဘူးလား - ဒီမှာ ငါ့ရှင်းရှင်းပြောမယ်။

ဟန်ဂေဟာခြံဝင်းကိစ္စထဲမှာ မင်းရဲကိစ္စ ကန့်လန့်ကန့်လန့်နဲ့ ပေါစေ

ချင်ဘူး - ပါလာမှာကို ငါမကြိုက်ဘူး ဒါပဲ။ မနက်ဖြန် မင်းမြို့ထဲသွား

ပြီး ထင်ချိုင့်စွမ်းကို တောင်းပန်ပြီး ဒီကိစ္စကို အဆုံးသတ်လိုက် ပါ”

လှုံ့ထျန်းရုန်က -

“ဘယ်လိုအဆုံးသတ်ရမှာလဲ”

လှည့်ထွန်းရှန်သည် မိမိ၏ အိပ်ခန်းရှိရာသို့ တန်းတန်းမတ်မတ် လျှောက်လာခဲ့သည်။

ထိုစဉ်မှာပင် -

“ဆရာလှ”

ခေါင်သံနှင့်အတူ သူ၏ရှေ့သို့ ချယ်ရီရောက်လာ၏။ လှည့်ထွန်းရှန်က ပြုံးလိုက်ပြီး --

“မင်းသမီး ဘာလို့မအိပ်သေးတာလဲ”

ချယ်ရီက -

“မအိပ်သေးတာမဟုတ်ဘူး - အိပ်ရာကထလာတာ”

လှည့်ထွန်းရှန်က မျက်ခုံးတစ်ချက်ပင့်လိုက်ရင်း -

“ဒီလောက်အစောကြီး အိပ်ရာက ထရသလား”

“မစောတော့ပါဘူး ဆရာလှရဲ့ - နောက်နာရီဝက်ဆိုရင် ကျွန်မတို့တတ်အဖွဲ့ စင်ပေါ်တက်ရူးတော့မယ်လေ”

ထို့နောက် --

ချယ်ရီသည် တစ်စုံတစ်ရာကို ပြောရန်အား သက်သေ နှုတ်ခမ်းလုပ်စွနုန်းပြီးမှ -

“ဆရာလှ - ကျွန်မ ရှင်နဲ့စကားနည်းနည်းပြောချင်တယ်”

လှည့်ထွန်းရှန်က ခေါင်းညိတ်ကာ -

“မင်းသမီးဘာပြောချင်လို့လဲ”

ချယ်ရီက သက်ပြင်းတစ်ချက်ချလိုက်ပြီး -

“ကျွန်မ သွယ်ပိုက်ပြီး မပြောတတ်ဘူး - တည့်တည့်ပဲပြောမယ်။ ဆရာလှ အပြစ်မတင်ပါနဲ့”

လှည့်ထွန်းရှန်က ပြုံးလိုက်ပြီး -

“မင်းသမီးခုံစကားက အဆန်းပါလား - ကဲပါ - ပြောချင်သလို သာပြောပါ”

ချယ်ရီက မျက်လုံးတစ်ချက်လှန်ကြည့်လိုက်ပြီး -

“ရှင် အချစ်ဇာတ်အဖွဲ့က မင်းသမီးကျိကို သဘောကျနေမှန်း ကျွန်မသိတယ်။ ဒါပေမယ့် အဲဒီမိန်းမက စိတ်ကောင်းမရှိဘူးလို့ ကျွန်မ ထင်တယ်။ စောစောက ဆရာလှ အဲဒီမိန်းမအဖိန်းကို သွားတယ်မ ဟုတ်လား - ခဏကြာတော့ ရှင်ပြန်ထွက်လာတယ်”

လှည့်ထွန်းရှန်က မျက်မှောင်ကြုတ်လိုက်ပြီး -

“မင်းသမီးက အားလုံးသိနေပါလား”

ချယ်ရီက လက်ကာပြရင်း ---

“တစ်မျိုးမထင်ပါနဲ့ - ကျွန်မ သူတစ်ပါးရဲ့ကိစ္စကို စပ်စစ်စရာ မလုပ်တတ်ပါဘူး - အမှန်တော့ ကျွန်မရှင်ကို သံစဉ်ပဲဝလွေအကြောင်း ပြောပြပြီးတော့ - ကျွန်မရင်တွေတုန်နေတယ်။ ဘယ်လိုမှ အိပ်လို့ မရခဲ့ဘူး”

“ကဲပါ - မင်းသမီး ဘာကိုပြောချင်တာလဲ ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းပဲ ပြောပါ”

ချယ်ရီက သက်ပြင်းတစ်ချက်ချလိုက်ပြီး -

“ဆရာလှနားထောင်ပါ - ကျွန်မက ပြောရင် အစအဆုံးပဲ ပြောတတ်လို့ပါ။ ရှင် မင်းသမီးရဲ့အခန်းထဲ စင်သွားတော့ မင်းသမီး ကျိ မရှိသလိုပဲ - မင်းသမီးကျိလည်းပြန်ရောက်ရော ရှင်လဲ ချက်ချင်း သွက်သွားခဲ့တယ်မဟုတ်လား”

“ကိစ္စရှိလို့ပါ”

ချယ်ရီကပြုံးရင်း -

“ပြောပြပါလား - အင်း - ကျွန်မသိတာ ရှင်ထက်များချင်
များနေမှာပေါ့”

ချယ်ရီ၏စကားကြောင့် လှုံ့ထွန်းရှန်သည် အံ့ဩဟန်ဖြင့် -

“ဪ - ဒီလိုရှိသေးလား။ ကဲ - မင်းသမီးသိတာကိုပြောပါဦး”

ချယ်ရီက မပြောချင်ပြောချင်လေသံဖြင့် -

“မင်းသမီးကချီရဲ့အခန်းထဲမှာ တခြားယောက်ျားတစ်ယောက်
ရှိသေးတယ်”

ဤတစ်ကြိမ်၌ လှုံ့ထွန်းရှန်သည် အမှန်တကယ်ပင် အံ့ဩ
သွားသည်။

တဆက်တည်းမှာပင် --

- သူသည် ချယ်ရီကို စူးစိုက်ကြည့်ရင်း -

“မင်းသမီး ဘယ်လိုသိသလဲ”

ချယ်ရီက စကားဆက်လိုက်သည်။

“သူတို့စကားပြောသံကြားလို့သိတာ တစ်စုံတစ်ခုကို ငြင်းခုံ
သလိုပဲ”

လှုံ့ထွန်းရှန်က မျက်မှောင်ကုပ်ရင်း -

“ကျုပ်မလာခင်ကလား - ကျုပ်သွားပြီးမှလား”

“ဆရာလှုံ့ထွက်သွားပြီးမှပေါ့”

လှုံ့ထွန်းရှန်သည် မျက်မှောင်ကြူတံ၍ စဉ်းစားလိုက်သည်။

ကျီမေရှောင်သည် တစ်ယောက်ထဲအိပ်ရမည်ကို ကြောက်ရွံ့
ဟန်ဖြင့် အဖွဲ့သားများနှင့် သွား၍အိပ်မည်ဟု မိမိကိုပြောခဲ့သည်။

ယခု -

ချယ်ရီ၏စကားအရ ကျီမေရှောင်၏အခန်းထဲ၌ တခြား
ယောက်ျားတစ်ယောက်ရှိနေသည်။

အဖွဲ့သားများနှင့် သွားရောက်အိပ်မည် မဟုတ်ချေ။

လှုံ့ထွန်းရှန်သည် ကျီမေရှောင်၏အကြောင်းကို စဉ်းစားလေ
ဦးနှောက်ခြောက်လေ ဖြစ်သွားသည်။

ချယ်ရီက လှုံ့ထွန်းရှန်ကို တစ်ချက်မော့ကြည့်လိုက်ပြီး -

“ဆရာလှုံ့ - ကျွန်မက ကုံးတိုက်ပြောတာမဟုတ်ဘူးနော် -
အရှေ့ဆောင်မှာ စိတ်မချမ်းသာစရာကိစ္စပေါ်ရင် - ကျွန်မတို့အားလုံး
မျက်နှာပျက်ရမှာ”

လှုံ့ထွန်းရှန်က နှုတ်ခမ်းတစ်ချက်ကိုလိုက်ပြီး -

“ကျုပ်သွားပေးမယ်”

ချယ်ရီမှာ မျက်လုံးပြုံး မျက်ဆန်ပြုံး ဖြစ်သွားကာ ---

“အို - ကျွန်မ ဒီသံဘောပြောတာမဟုတ်ဘူး၊ ကျွန်မစကားကို
မယုံဘူးထင်တယ်”

လှုံ့ထွန်းရှန်က ခေါင်းခါယမ်းလိုက်ပြီး -

“ချယ်ရီရဲ့စကားကို ကျုပ်ယုံပါတယ်”

“ယုံတယ်ဆိုရင် ဘာလို့သွားပေးမှာလဲ - ဒီမှာ ဆရာလှုံ့ -
ကျွန်မက ဆရာလှုံ့ရဲ့ ကိုယ်ရေးကိုယ်တာကိစ္စကို မျက်လိုမျက်ဆီး
လုပ်တာမဟုတ်ပါဘူး - ကျီမေရှောင်ကြောင့် ဆရာလှုံ့ရဲ့ဂုဏ်သိက္ခာ
ထိပါးမှာစိုးလို့ပါ”

လှုံ့ထွန်းရှန်က ခေါင်းခါယမ်းလိုက်ပြီး -

“မင်းသမီး မင်းရဲစေတနာကို ကျုပ်နားလည်ပါတယ် - အနက်စွဲက မပေးလို့မဖြစ်ဘူး - အထဲမှာ လူရှိနေတာကို မေးမှဖြစ်မယ်”
ချယ်ရီ၏မျက်နှာသည် ရုတ်တရက် ညှိုးရောင်သွားလေသည်။
ပြီးမှ -

တောင်းပန်သောလေသံဖြင့် -

“ဆရာလျှံ - ကျွန်မတောင်းပန်ပါတယ် - အမှန်တော့ ဒီကိစ္စကို ကျွန်မမပြောရင် ရှင့်သိမှာမဟုတ်ဘူး - ကျွန်မစကားများတဲ့အပြစ်ပဲ”
ချယ်ရီ၏ သနားစဖွယ် ပုံသဏ္ဍာန်ကို မြင်ရသောအခါ လျှံထျန်းရှန်သည် သက်ပြင်းတစ်ချက်မှတ်ထုတ်လိုက်ပြီး -

“ကောင်းပြီလေ - ကျုပ်မပေးတော့ပါဘူး။ ဒါပေမယ့် ဒီကိစ္စကို တခြား ဘယ်သူမှ မသိပါစေနဲ့”

ချယ်ရီက ခေါင်းညိတ်သည်။

“စိတ်ချပါ”

လျှံထျန်းရှန်သည် ချယ်ရီကို နှုတ်ဆက်၍ ထွက်သွားလေတော့သည်။

လျှံထျန်းရှန်သည် ပင်ပန်းနွမ်းနယ်ဟန်ဖြင့် ခုတင်ပေါ်သို့ ပစ်လှဲလိုက်သည်။

အမှန်တကယ်လည်း လျှံထျန်းရှန် ပင်ပန်းနွမ်းနယ်နေပြီ ဖြစ်သည်။

သို့သော် -

သူသည် အိပ်၍မရချေ။
သူ၏ဦးနှောက်ထဲ၌ အဖြေရာ၍မရသောပုစ္ဆာ ထောင်ပေါင်းများစွာဖြင့် ရှုပ်ထွေးနေသည်။
သူသည် စဉ်းစား၍မရတိုင်း သက်ပြင်းအကြိမ်ကြိမ်ချနေပိသည်။
ဤသို့ဖြင့် အရုဏ်တက်ချိန်တွင် လျှံထျန်းရှန်တစ်ယောက် မှေးခနဲ အိပ်ပျော်သွားတော့သည်။

တံခါးခေါက်သံကြောင့် လျှံထျန်းရှန် နိုးလာသည်။
သူသည် မည်သည့်အချိန်က အိပ်ပျော်သွားကြောင်း မသိပါ။
မည်မျှကြာအောင် အိပ်ပျော်သွားကြောင်းလည်း မသိပါ။
သူနိုးလာသောအခါ နေပြင်းနေပြီဖြစ်သည်။
သူသည်အိပ်ရာထက်မှထလိုက်၏။
ထိုစဉ်မှာပင် -
တံခါးခေါက်သံ ထပ်မံပေါ်ထွက်လာ၏။
လျှံထျန်းရှန်သည် အခန်းတံခါးကို ထဖွင့်ပေးလိုက်သည်။
အခန်းတံခါးဝ၌ ဟန်လင်းရောင် ရပ်နေသည်။
ဟန်လင်းရောင်ကို မြင်တွေ့သောအခါ -
“သခင်လေး - ကိစ္စရှိလို့လား”
ဟု မေးလိုက်၏။
ဟန်လင်းရောင်က အပေးကိုမပြောဘဲ ---

“ကျုပ်မြို့ထဲသွားမလို့”

“ကျုပ်လဲ - တော်ကြာ မြို့ထဲသွားဖို့ရှိတယ် ---”

ဟန်လင်းရောင်က ပြုံးလိုက်သည်။

“ဒါဆို အတော်ပဲပေါ့”

လှုံထွန်းရှုန်က လက်ညှိုးတစ်ချောင်း ထောင်ပြရင်း -

“ဪ - ကျုပ်တစ်ခုတော့ သခင်လေးကို မှာထားမယ်”

“ပြောပါ”

လှုံထွန်းရှုန်က မျက်နှာ ရုတ်တရက် တည်လိုက်ပြီး -

“ကျုပ်တို့ အတူတူသွားမယ် - အတူတူပြန်မယ် - ဘယ်နှယ့်လဲ”

ဟန်လင်းရောင်က ခေါင်းညှိတ်လိုက်၏။

“ကောင်းပြီ - ကျုပ်လိုက်မှာမယ်”

ပြီးမှ -

“ကျုပ်ခြံဝကစောင့်နေမယ်”

ဟုပြောကာ လှုံထွန်းရှုန်၏အခန်းမှ ထွက်သွားလေတော့သည်။

ကျွဲကြီးသည် စုရန်းပင် ရှေးတန်းလေးထဲမှ ထွက်လာသည်။ သူသည် လမ်းချိုးတစ်ခုသို့ ချိုးကွေ့လိုက်သည်နှင့် လူတစ်ယောက်နှင့် ဝင်၍တိုးမိလေသည်။

မိမိနှင့် ဝင်တိုက်မိသူမှာ ဟန်ဂေဟာခြံဝင်းမှ သခင်လေးဖြစ်ကြောင်း သိသည်နှင့် ကပျာကယာဉ်ညွတ်၍ ခွင့်လွှတ်ပါရန် တောင်းပန်လိုက်လေသည်။

ဟန်ဂေဟာသခင်လေး ဟန်လင်းရောင်ကပြုံးရင်း -

“ကိစ္စမရှိပါဘူး - အစ်ကိုကျွဲကြီး အားတယ်မဟုတ်လား - ကျွန်တော်နဲ့ အရက်အတူသောက်ရအောင်လိုက်ခဲ့ပါ - ကျွန်တော်တိုက်ပါမယ်”

ကျွဲကြီး မျက်မှောင်ကြုတ်သွားပြီး -

“ဘယ်မှာသွားသောက်မှာလဲ သခင်လေးဟန်ရဲ့”

ဟန်လင်းရောင်က နှုတ်ခမ်းတစ်ချက်မဲ့ကာ -

“ကျက်ကျန်းမြို့ တစ်မြို့လုံးမှာရှိတဲ့ စားသောက်ဆိုင်တွေ တည်းခိုခန်းတွေ မြင်းပွဲရုံတွေ မှန်သမျှ ကျွန်တော့်အဖေ ပိုင်တာချည်းပဲ - ကျွန်တော့်အဖေပိုင်တာဆိုလို့ ထင်ချိုင့်စွမ်းရဲ့ လောင်းကစားရုံနဲ့ ညဗွေးပန်းညှည်ကောဟပရိတ်တယ် - ဒါကြောင့် ကျွန်တော်တို့ ညဗွေးပန်းညှည်ကောဟမှာ အရက်သွားသောက်မယ်”

ကျွဲကြီးက စိတ်မချဟန်ဖြင့် -

“ဖြစ်ပါမလား - သခင်လေးအဖေသာ ဒီကိစ္စသိရင် လွယ်မှာ မဟုတ်ဘူး လှုံထွန်းရှုန်က ကျုပ်ကိုသတ်မှာ”

ဟန်လင်းရောင်က ပြုံးလိုက်ပြီး -

“ရပါတယ်ဗျာ -- မပူပါနဲ့ --”

“ဒါနဲ့ - လှုံထွန်းရှုန်ကော မြို့ထဲပါလာသေးလား”

ဟန်လင်းရောင်က -

“ကျုပ် ဆရာလှုံနဲ့ အတူလာတာ”

ကျွဲကြီးက ဟိုကြည့်သည်ကြည့် ကြည့်ကာ ---

“ဆရာလှုံကို မတွေ့ပါလား”

“ဆရာလှုံ ထင်ချိုင့်စွမ်းရဲ့ကစားပိုင်းကိုသွားတယ်လေ”

ကျွဲကြီးက အံ့ဩဟန်ဖြင့် -

"ဟင် - ထင်ချိုင့်စွမ်းခဲကစားဝိုင်းက ဒီအချိန်ဖွင့်မှမဖွင့်ဘဲ" ဟန်လင်းရောင် ခေါင်းခါယမ်းလိုက်သည်။

"ကစားဖို့သွားတာမဟုတ်ဘူး - ထင်ချိုင့်စွမ်းနဲ့ ဆွေးနွေးမလို့ သွားတာ"

ကျွဲကြီးက ပန်းတစ်ချက်တွန့်လိုက်ပြီး -

"ထင်ချိုင့်စွမ်း အိပ်ရာကထပါမလား"

"သူ - ဆရာလျှံကို အိပ်ရာကထပြီး မကြိုတင်မနေရဲပါဘူး"

ကျွဲကြီးက နောက်ထပ်မေးခွန်းထုတ်ရန် ပါးစပ်ဟလိုက်စဉ် ဟန်လင်းရောင်က လက်ကာပြရင်း -

"အစ်ကိုကျွဲကြီး - စကားမပြောနဲ့တော့၊ ညဗွေးပန်းဧည့်ဂေဟာကို ရောက်တော့မယ်"

အမှန်တကယ်လည်း သူတို့သည် နောက်ထပ်ခြေလှမ်း ဆယ်လှမ်းမျှ လှမ်းရုံနှင့် ညဗွေးပန်းဧည့်ဂေဟာ၏ တံခါးဝသို့ ရောက် နှိုသွားတော့မည် ဖြစ်လေသည်။

ညဗွေးပန်းဧည့်ဂေဟာ၏ လူစည်ကားချိန်သည် နေဝင်ပိုးချွန် ချိန်မှစသည်။

ထို့ကြောင့် -

ညဗွေးပန်းဧည့်ဂေဟာထဲသို့ ဟန်လင်းရောင် ဝင်လာသည်နှင့် ငွေသိမ်းစားပွဲမှလူက မျက်မှောင်ကြုတ်လိုက်ပြီး -

"သူဌေးလေးဟန် - ဘာကိစ္စရှိလို့လဲ"

ဟု မေးလိုက်သည်။

ဟန်လင်းရောင်က လေသံခပ်မာမာဖြင့် -

"ကျွန်တော် အရက်သောက်ချင်တယ်"

ငွေသိမ်းစားပွဲမှလူ ထိတ်လန့်တကြားဖြစ်သွား၏။

"သူဌေးလေးဟန် - အရက်သောက်လို့ ဘယ်ဖြစ်မလဲ။

သဌေးလေး ဟန်အဖေက သိုင်းဆရာလျှံထွန်းရန်ကို လွှတ်လိုက်ရင် ကျွပ်တို့ဆိုင် တစ်ဆိုင်လုံး ပျက်စီးသွားမှာ - သဌေးလေးဟန် အရက် မသောက်ပါနဲ့ - နောက်ပြီး -

ငွေသိမ်းစားပွဲမှလူ၏စကားမဆုံးမီမှာပင် ဟန်လင်းရောင်သည် ဧေါသထွက်လာကာ စားပွဲကို ခြေဖြင့်ကန်လိုက်လေသည်။

"ဝုန်း"

ဟူသော အသံနှင့်အတူ စားပွဲသည် ကျိုးပဲ့သွားသည်။

အမှန်မှာ -

ဟန်လင်းရောင်သည် မိမိနှင့် ကျင်းယုံချူးချူးကို လုံးဝသဘော မတူနိုင်ဟု ပြောလိုက်သော ဖခင်ဖြစ်သူအပေါ် ဧေါသဖြစ်နေမိခြင်းပင် သို့သော် -

သူသည် ဖခင်ဖြစ်သူကို ဘာမျှမပြောရဲသဖြင့် ယခုကဲ့သို့ ပြဿနာရှာကာ သူ၏ဧေါသများကို ညဗွေးပန်းဧည့်ဂေဟာအပေါ်သို့ ပုံချလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

ထိုစဉ်မှာပင် -

ရုတ်တရက် လူတစ်ယောက်သည် ဟန်လင်းရောင်၏ရှေ့သို့ ရောက်လာသည်။

သူ၏လှုပ်ရှားမှုက မြန်ဆန်လွန်းလှသည်။
သူသည် ရုတ်တရက် ညာလက်ကိုဆန့်တန်းပြီး ဟန်လင်းရောင်
၏လက်ကို ဖမ်းဆုပ်လိုက်သည်။

ဟန်လင်းရောင်သည် သိုင်းပညာတတ်သူတစ်ယောက် မဟုတ်ပါ။
သို့ဖြစ်၍ -

ဟန်လင်းရောင်၏လက်သည် ပြုတ်တူနှင့်ညှပ်ခြင်း ခံရသကဲ့သို့
ထိုလူ၏လက်ထဲမှ ရုန်းထွက်မရချေ။

ထိုလူသည် လက်ကို တဖြည်းဖြည်းချင်း လှည့်လိုက်ရာ
ဟန်လင်းရောင်သည် တောင့်ခံထားနိုင်စွမ်း မရှိတော့ဘဲ ကြမ်းပေါ်သို့
ဒူးထောက်ကျသွားသည်။

ငွေသိမ်းစားပွဲမှလွှာ မျက်လုံးပြူး မျက်ဆန်ပြုဖြင့် ထိုလူရွယ်
၏ရှေ့၌ ဒူးထောက်ရင်း -

“အစ် - အစ်ကိုကြီး - ညီလေးတောင်းပန်ပါတယ်။ သခင်လေး
ဟန်ဟာ ငယ်ရွယ်လွန်းလှပါတယ်။ သူက သိုင်းပညာလည်းလုံးဝ
တတ်တာမဟုတ်ဘူး။ တစ်ခုခုဖြစ်သွားရင် မကောင်းဘူး။”

ငွေသိမ်းစားပွဲမှလူ၏ စကားသံအဆုံး၌ အရိုးကျိုးသံလှဲလှဲသည်
ဟန်လင်းရောင်၏ခန္ဓာကိုယ်ပေါ်မှ ထွက်ပေါ်လာသည်။

တဆက်တည်းမှာပင် -

ဟန်လင်းရောင်၏ နာကျင်စွာအော်ဟစ်သံ ထွက်ပေါ်လာပြန်
လေသည်။

ထိုလူသည် အေးစက်စွာပြုံးရင်း -

“ဒီမှာ - ကျုပ်နာမည် ရှုစူးရယ်။ တကယ်လို့ သူတို့က
မကျေနပ်ရင် ငါ့ကိုလာတွေ့ပါလို့ ---”

ထိုအချိန်တွင် ဟန်လင်းရောင်သည် နာကျင်လွန်းသောကြောင့်
လသတိလစ်သွားပြီဖြစ်သည်။

ထိုလူသည် ဟန်လင်းရောင်ကို တစ်ချက်ကြည့်လိုက်ပြီး
ထိုနေရာမှ လှည့်ထွက်သွားလေတော့၏။

သို့သော် --

သူ၏ခြေလှမ်းများသည် တံခါးဝ၌ ရပ်တန့်သွားလေသည်။

အကြောင်းမှာ -

တံခါးဝ၌ ဟန်ဂေဟာခြံဝင်း၏ အစောင့် သိုင်းဆရာလှုံထွန်းရှန်
ရပ်နေသောကြောင့်ပင် မဟုတ်ပါလား။

လှုံထွန်းရှန်သည် တံခါးဝ၌ ရပ်နေရာမှ ဟန်လင်းရောင်ကို
တစ်ချက်လှမ်း၍ ကြည့်လိုက်သည်။

ပြီးနောက် --

အေးဆေးစွာဖြင့် ဆိုင်ထဲသို့ တစ်လှမ်းချင်း ဝင်လိုက်သည်။
သူ၏နှုတ်မှ မည်သည့်စကားမျှမပြောပါ။

သူသည် ထိုလူကိုကျော်၍ ဟန်လင်းရောင်ကို တစ်ချက်ကြည့်
လိုက်သည်။

ထိုနောက် -

ဟန်လင်းရောင်၏ လက်ကိုကိုင်၍ ဒဏ်ရာကို စစ်ဆေးသည်။
ထိုစဉ်မှာပင် ထိုလူက -

“ခင်ဗျားက ဟန်ဂေဟာခြံဝင်းရဲ့ ခြံစောင့်သိုင်းဆရာ လှုံထွန်းရှန်

မဟုတ်လား။

လှုံ့ထွန်းရှန်က ခေါင်းကိုအေးဆေးစွာ ညိတ်ပြလိုက်သည်။

“ဟုတ်တယ်”

ထိုလူက ပြုံးရင်း -

“ကဲ - အခု ဟန်လင်းရောင် လက်ကျိုးတဲ့ကိစ္စကို ခင်ဗျား တယ်လိုဆုံးဖြတ်မလဲ”

လှုံ့ထွန်းရှန်က* တည်ကြည်လေးနက်သော မျက်နှာထားဖြင့် -
“ရှင်းပါတယ် - သူ့ကို ပြန်ခေါ်သွားရုံပေါ့”

ထိုလူက တစ်ချက်ပြုံးလိုက်ပြီး -

“ခင်ဗျားတော်တယ် - ဟိုရောက်ရင် ဟန်ထင်းဟန်ရဲ့ အဆု အဆဲမခံရအောင် ကျွန်ုပ်ပစ္စည်းတစ်ခု ပေးလိုက်မယ်”

ဟုပြောလိုက်ပြီး ယွန်းသေတ္တာငယ်လေးတစ်ခုကို ထုတ်ယူကာ စားပွဲပေါ်သို့တင်ကာ ထွက်ခွာသွားလေတော့သည်။

လှုံ့ထွန်းရှန်သည် စားပွဲပေါ်မှ ယွန်းသေတ္တာငယ်လေးကိုကြည့်ရှင်း သက်ပြင်းတစ်ချက် မှတ်ထုတ်လိုက်လေတော့သည်။

စားပွဲပေါ်မှ ယွန်းသေတ္တာငယ်လေးကိုကြည့်ရှင်း ဟန်ထင်းဟန်၏ မျက်နှာသည် ဖြူမွှေး၍နေလေသည်။

လှုံ့ထွန်းရှန်သည် ကျောက်ရုပ်တစ်ရုပ်ကဲ့သို့ မတ်မတ်ရပ် နေသည်။

ကျင်းယုံချုံးချုံးက ဘိုးအေဖြစ်သူ၏ လှုပ်ရှားမှုကို စောင့်ကြည့် နေသည်။

ကျင်းပိုင်ချန်းသည် တစ်စုံတစ်ခုကို လေးလေးနက်နက် စဉ်းစား ပြီးမှ စားပွဲပေါ်မှ ယွန်းသေတ္တာငယ်လေးကို ယူ၍ဖွင့်လိုက်သည်။

ယွန်းသေတ္တာငယ်လေးထဲမှ သံစဉ်အပေါက်များပေါသော ပလွေ လေးကို ဖယ်၍ စာရွက်ခေါက်ကို ထုတ်ယူလိုက်သည်။

ထို့နောက် -

စာရွက်ကို ဖြန့်၍ ဖတ်လိုက်၏။

“ဟန်ထင်းယုန် -

ခင်ဗျားက ခင်ဗျားသားကို အဖြစ်သည်းလွန်းလို့ ကျွန်က သင်ခန်းစာပေးလိုက်တာ - ကျွန်ုပ်စိုင်းထားတဲ့ ငွေကိုလည်း သတ်မှတ် ရက်အတွင်း စုထားပါ။ လှုံ့ထွန်းရှန်ကို နောက်မှ သီးခြားဆုံးမမယ် ဒါပဲ။

သံစဉ်မဲ့ပလွေ

စာဖတ်ပြီးသည်နှင့် ကျင်းပိုင်ချန်း၏မျက်ခုံး တွန့်သွားသည်။ ထိုလှုံ့ထွက် သံစဉ်မဲ့ပလွေကို အထင်မသေဆဲကြောင်း ထင်ရှား နေသည်။

ကျင်းပိုင်ချန်းသည် တစ်စုံတစ်ရာကို အတန်ကြာအောင် စဉ်းစားနေပြီးမှ လှုံ့ထွန်းရှန်ဘက်သို့လှည့်ကာ လေသံနိမ့်၍ -

“မွန်ကီ - အဲဒီလူကို မင်းမြင်လိုက်သလား”

လှုံ့ထွန်းရှန်က ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“သေသေချာချာ မြင်လိုက်ပါတယ် ဆရာကြီးကျင်း”

ကျင်းပိုင်ချန်းက မျက်မှောင်ကြဲလိုက်ပြီး -

“ဒါဖြင့် အဲဒီလူကိုတွေ့ရင် မှတ်မိပါ့မလား”

လျှံထျန်းရန်က အနည်းငယ်စဉ်းစားလိုက်ပြီး -
“ဟုတ်ကဲ့ မှတ်မိပါတယ်၊ အသက်က အလွန်ဆုံးရှိမှ နှစ်ထယ်
ငါးနှစ်ပေါ့”

ကျင်းပိုင်ချန်းက ခေါင်းကို တဆတ်ဆတ်ညိတ်ရင်း -

“ဒါဖြင့် - ဒီသူငယ်က ဘယ်သူပါလိမ့်”

ကျင်းယုံချူးချူးက ကြားဖြတ်၍ဝင်ပြောလိုက်သည်။

“ဘိုးဘိုးကလည်း စဉ်းစားဖို့လိုသေးလား - သူက သံစဉ်မဲ့
ပလွေပဲပေါ့”

ကျင်းပိုင်ချန်းက ခေါင်းခါယမ်းလိုက်ပြီး -

“မဟုတ်သေးဘူးလေ - သံစဉ်မဲ့ပလွေက ဒီလောက်လွယ်လွယ်
နဲ့ မျက်နှာပြရင် ဘာများလျှိုဉာဏ်စရာရှိတော့လို့လဲ - ဘယ်သူကရာ
ကြောက်လန့်ပါတော့မလဲ - သူ့လုပ်ငန်းရော အောင်မြင်နိုင်ပါ့မလား”

ကျင်းယုံချူးချူးက လက်ကာပြလိုက်ပြီး -

“ဘိုးဘိုး ဒီလိုတော့မပြောနဲ့ - သူ့လည်းလူသားပဲ သူ့လည်း -”

ကျင်းပိုင်ချန်းက လက်ကာပြရင်း ကျင်းယုံချူးချူး၏စကားကို
ဖြတ်လိုက်ပြီး -

“ဒီမှာသမီး ဘိုးဘိုးသဘောကို သမီးနားမလည်ဘူး - ဘိုးဘိုး
ပြောတာက သံစဉ်မဲ့ပလွေ ဘယ်လိုပုံသဏ္ဍာန်ရှိတယ်ဆိုတာ ဘယ်သူ
ပြောနိုင်မလဲ၊ သံစဉ်မဲ့ပလွေကို မြင်တွေ့ပြီး အသက်ရှင်တယ်ဆိုတဲ့လူ
ဘယ်နှစ်ယောက်ရှိဖူးသလဲ - အခု သူက မျက်နှာပြလိုက်တာနဲ့ သူ့ရဲ့
လုပ်ငန်းကို အနောင်အယုက်မဖြစ်ဘူးလား”

ကျင်းယုံချူးချူးက တစ်ချက်မျှ စဉ်းစားလိုက်ပြီး -

“ဒါဖြင့် - ဘိုးဘိုးရဲ့သဘောက”

ကျင်းပိုင်ချန်းက ခေါင်းတစ်ချက်ညိတ်ပြကာ -

“ဘိုးဘိုးရဲ့ သဘောက ဒီလူဟာ သံစဉ်မဲ့ပလွေကိယ်တိုင်
မဟုတ်ဘူး - ဒါပေမယ့်”

ကျင်းယုံချူးချူးက ပြုံး၍ -

“ဒါပေမယ့် - သံစဉ်မဲ့ပလွေနဲ့ပတ်သက်ရမယ် ဟုတ်လား”

ကျင်းပိုင်ချန်းက ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ဟုတ်တယ် - သံစဉ်မဲ့ပလွေနဲ့ ပတ်သက်ရမယ်”

“ဘိုးဘိုး - ဒီလူဟာ သံစဉ်မဲ့ပလွေပဲဖြစ်ဖြစ် - သံစဉ်မဲ့ပလွေရဲ့
လှုပ်ဖြစ်ဖြစ် ကျွန်ုပ်တို့ ဂရုစိုက်ဖို့မလိုဘူး - ကျွန်ုပ်တို့ရဲ့ အစီအစဉ်
အတိုင်းပဲ ဆက်လုပ်ရမယ်”

ကျင်းပိုင်ချန်းက ခေါင်းညိတ်လိုက်ပြီး -

“ဒါအကောင်းဆုံးနည်းလမ်းပဲ”

တစ်ချိန်လုံး စကားမပြောဘဲ မျက်စိပျက်မျက်နှာပျက်ဖြစ်နေသော
ဟန်ထင်းဟန်သည် ကျင်းပိုင်ချန်းတို့ကို တစ်ချက်ဟောကြည့်လိုက်ပြီး-

“ဆရာကြီးကျင်း - ကျုပ် စကားတစ်ခွန်းပြောပါရစေ”

ကျင်းပိုင်ချန်းက ပြုံးရင်း -

“သဋ္ဌေးမင်းဟန် - ပြောစရာရှိတာကို ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းပြောပါ”

ဟန်ထင်းဟန်က သက်ပြင်းတစ်ချက်ချလိုက်ပြီး -

“ဆရာကြီးကျင်း - ကျုပ်က တကယ်ပဲ မကောင်းမှုကို လုပ်ခဲ့
သည်ဖြစ်စေ - မလုပ်ခဲ့သည်ဖြစ်စေ သံစဉ်မဲ့ပလွေက ကျုပ်ကိုလိုက်ရာ
နေပြီ၊ ကျုပ်ဝန်ခံရတော့မယ်၊ ဆရာကြီးကျင်းကို ထပ်ပြီး ဒုက္ခပေး
ချင်တော့ဘူး”

ကျင်းပိုင်ချွန်းက မျက်လုံးတစ်ချက်လှန်ကြည့်လိုက်ပြီး -

“သဋ္ဌေးမင်းဟန်ရဲ့ သဘောက သံစဉ်မဲ့ပုလွေတောင်းတဲ့ဇွေကို ပေးတော့မယ်ပေါ့”

ဟန်ထင်းဟန်က ခေါင်းညိတ်လိုက်ပြီး -

“အမှန်ပြောရရင် ကျုပ်မှာ ဒီလောက်များတဲ့ဇွေ မရှိပါဘူး - ဒါပေမယ့် အခု ကျုပ်သားရဲ့လက်မောင်းတစ်ဘက်ကျိုးပြီး ဒီတော့ သံစဉ်မဲ့ပုလွေဟာ ပြောတဲ့အတိုင်းမလုပ်ရင် မတော်တဆ ကျုပ်မှာက ဒီသားတစ်ယောက်ထဲရှိတာ”

ကျင်းပိုင်ချွန်းက တည်ကြည်လေးနက်သော မျက်နှာထားဖြင့်-

“အင်း - သဋ္ဌေးမင်းဟန်က ဒီလိုသဘောထားရင်လဲ မှားတယ် လို့ မပြောနိုင်ဘူး - လက်တွေ့မှာ သံစဉ်မဲ့ပုလွေဟာ ကျုပ်တို့ထက် ခြေတစ်လှမ်းသာနေတာ အမှန်ပဲ - သဋ္ဌေးမင်းဟန် မဟုတ်ဘဲ တခြား လူဆိုရင်လဲ ကျုပ်တို့ကို စိတ်ပျက်မိမှ သဲ”

ဟန်ထင်းဟန်က အလွန်အမင်း အားတုန်အားနာဟန်ဖြင့် -

“ဆရာကြီးကျင်း - ကျုပ်”

ကျင်းပိုင်ချွန်းက ဟန်ထင်းဟန်ကို လက်ကာပြလိုက်ပြီး -

“သဋ္ဌေးမင်းဟန် မှားထောင်ပါ။ အမှန်တော့ - ကျုပ်ဟာ ပိတ်ဖြူထောင်ပြီး သံစဉ်မဲ့ပုလွေကို ရင်ဆိုင်ဖို့ စိန်ခေါ်ခဲ့တယ်။ ဒါပေမယ့် သံစဉ်မဲ့ပုလွေဟာ ကျုပ်ကို ထိပ်တိုက်ပတွေ့ဘဲ ကောက်ကျစ်စဉ်းလဲတဲ့ နည်းနဲ့ ကျုပ်ကိုယှဉ်လာတယ် - ဒါကြောင့် - သူက ကျုပ်တို့ထက် ခြေတစ်လှမ်းသာနေတာပဲ”

ဟန်ထင်းဟန်က ဘာမျှပြန်မပြောပေ -

ကျင်းပိုင်ချွန်းက စကားဆက်လိုက်သည်။

“ဒီမှာသူဌေးမင်းဟန် - တစ်ရက်နှစ်ရက်လောက်တော့ သည်းခံ လိုက်ပါ - ကျုပ် ဒီကောင်ကို ပြန်ပြေးအောင်လုပ်ပြပါ့မယ်”

ဟန်ထင်းဟန်က နှုတ်ခမ်းတစ်ချက်ကိုလိုက်ပြီး ခေါင်းညိတ် ကာ -

“ကောင်းပြီ - ဆရာကြီးက ဒီလိုပြောမှာတော့ ကျုပ်... ကျုပ် ဒီသားစုကို ဆရာကြီးရဲ့လက်ထဲမှာ အပ်ထားပါတယ်”

ထိုအချိန်တွင် --

ဧည့်ခန်းထဲသို့ ဟန်ဆင်းဝါး ဝင်ရောက်လာသည်။

ဟန်ဆင်းဝါးကို လှမ်းရှုမြင်လိုက်သည်နှင့် ကျင်းပိုင်ချွန်းက -

“သခင်လေးဟန် - သဋ္ဌေးလေးရဲ့ဒဏ်ရာအခြေအနေ ဘယ်လို လဲ”

ဟန်ဆင်းဝါးက ခေါင်းခါယမ်းလိုက်ပြီး -

“စိတ်မပူရတော့ပါဘူး ဆရာကြီးကျင်း - သမားတော်ကြီးက ဆေးထည့်ပြီး ကျုပ်စည်းပေးထားတယ်။ နောက်သူ့လဆိုရင် အကောင်း ပကတိ ပြန်ဖြစ်မယ်လို့ပြောပါတယ်”

ကျင်းပိုင်ချွန်းက ပြုံးလိုက်ပြီး -

“သူဌေးမင်းဟန် - ကြားလား။ နောက်သုံးလဆို ပြန်ကောင်းမယ် တဲ့။ ဟင်း - ဟင်း - ကျုပ်အတွေးမမှားဘူး။ လက်မောင်းတစ်ဘက်ကို တစ်သက်လုံးလုံးမရအောင် ချိန်နိုင်တဲ့နည်းတွေရှိရက်နဲ့ သူက ဘာဖြစ်လို့ သာမန်လက်ချိန်ရုံတင် ချိန်ရတာလဲ။ ကဲ - ကဲ - သဋ္ဌေးမင်းဟန်လည်း စိုးရိမ်ပူပန်မနေနဲ့တော့”

ဟုပြောပြီး ဧည့်ဆောင်အတွင်းမှ ထွက်သွားလေတော့သည်။

ထင်ချိုင့်စွမ်းသည် ခုတင်ပေါ်မှ ဆွဲချခြင်းခံခဲ့ရသော်လည်း လျှံထျန်းရှန်၏ ရိုက်မှက်ခြင်း မခံရပါ။

သို့သော် --

ခုတင်ပေါ်မှ ဆွဲချခြင်းခံရရှိဖြင့်ပင် ထင်ချိုင့်စွမ်း၏ ခါးရိုးများသည် ကျိုးမတတ် နာကျင်နေပြီဖြစ်သည်။

ထင်ချိုင့်စွမ်း၏သတ္တိများလည်း သွားကိုယ်မှ ထွက်ပြေးခဲ့ပြီးဖြစ်ရာ နောက်တစ်ကြိမ်ကြိမ် လျှံထျန်းရှန်နှင့် ရင်ဆိုင်ရမည်ကို တွေး၍ကြောက်လန့်နေသည်။

ယခု -

သူသည် ခုတင်ပေါ်၌ လူးလိမ့်ရင်း ညည်းညူလျက်ရှိသည်။

ယိုးရှောင်သည် နတ်ခမ်းကိုမဲ့လိုက်ပြီး ထင်ချိုင့်စွမ်းကိုကြည့်ရင်း

“ညည်းညူမနေနဲ့ - ဟင်း - ကောင်းတယ်။ ဟိုက ရှင့်ကို ဘာမှလုပ်မသွားတာ ကံကောင်းတယ်မှတ်ပါ - ဟွန်း - လှူပြည်မှာ မနေချင်တော့လို့ ဒီနတ်ဆိုးကို သွားပြီးစရသလား”

ထင်ချိုင့်စွမ်းက ညည်းညူနေသည့်ကြားမှ ဒေါသဝံဖြင့် -

“ယိုးရှောင် - မင်းပါးစပ်ပိတ်စမ်း။ မင်းကို ငါက သမားတော် သွားပင့်ခိုင်းတာ ဘာလို့မသွားသေးတာလဲ”

ယိုးရှောင်က မဲ့ပြုံးပြုံးရင်း -

“ရှင်ကရော သမားတော်ပင့်ရအောင် ဘယ်လောက်များ ဒဏ်ရာ ရလို့လဲ - ဟွန်း - ဟိုက ရှင့်ကို ခုတင်ပေါ်ကဆွဲချတာပဲရှိတယ်။ လက်ခါးနဲ့တောင် တစ်ချက်မှ မရိုက်ခဲ့ဘူး”

ထင်ချိုင့်စွမ်းက ဒေါသတကြီးဖြင့် -

“ယိုးရှောင် - သွားပင့်ဆို သွားပင့် စကားမရည်နဲ့ - အမယ်လေး ရင်ထဲကအောင့်လိုက်တာ”

ယိုးရှောင်က မဲ့ရွဲကာ ---

“ကောင်းပါပြီတဲ့ရှင်”

ဟု ခပ်ငေါ့ငေါ့ပြောရင်း ခါးကိုခွဲ၍ အခန်းထဲမှထွက်သွားလေတော့သည်။

ဧည့်ခန်းထဲသို့ ယိုးရှောင်မရောက်မီ လမ်းခုလတ်၌ တံခါးစောင့်နှင့် တွေ့သည်။

တံခါးစောင့်သည် ရှေးကြီးသုတ်ပျာဟန်ဖြင့် အနောက်ဘက် ဆောင်သို့ ကူးလာခြင်းဖြစ်၏။

တံခါးစောင့်သည် ယိုးရှောင်ထက် အသက်နှစ်ဆကြီးသည်။

သို့သော် -

သူသည် ယိုးရှောင်ကို တွေ့သည်နှင့် ရိုသေစွာဦးညွှတ်လိုက်ပြီး

“သခင်မလေး - ဧည့်ခန်းထဲမှာ ဧည့်သည်ရောက်နေပါတယ်”

ယိုးရှောင်သည် မျက်နှာတစ်ချက်ရုံမဲ့ပြီး -

“ဘယ်သူလဲ”

“မနေညနေစောင်းက လာတဲ့လူငယ်ပါ”

ယိုးရှောင်က မျက်မှောင်ကြုတ်လိုက်ပြီး -

“ဪ - သူတစ်ယောက်တည်းလား”

တံခါးစောင့်က ခေါင်ညိတ်ပြရင်း -
 "ဟုတ်ကဲ့ - သခင်မလေး - သူတစ်ယောက်ထဲပါ"
 ယိုးရောင်က ပြုံးလိုက်ပြီး -
 "ဘိုးဘိုးထင် အိပ်နေတယ်လို့ မပြောလိုက်ဘူးလား"
 တံခါးစောင့်က -
 "ပြောပါတယ် - ဒါပေမယ့် သူက သခင်မလေးနဲ့ ပြောလည်း
 အတူတူပါပဲလို့ ပြောပါတယ်"
 ယိုးရောင်က ခေါင်ညိတ်လိုက်သည်။
 "ကောင်းပြီ - သီးသန့်ညှော်ခန်းကိုခေါ်ခဲ - ငါသွားတွေ့လိုက်မယ်။
 ဒီအကြောင်းကို ဘယ်သူမှမပြောနဲ့ - ကြားလား"
 ဟုပြောလိုက်သည်။
 တံခါးစောင့်က ခေါင်ညိတ်ပြပြီး ယိုးရောင်အနီးမှ ထွက်ခွာ
 သွားလေသည်။
 ယိုးရောင်သည် တံခါးစောင့် အဝေးသို့ရောက်သောအခါမှ
 တစ်ချက်ပြုပြီး မိမိကိုယ်မိမိ သပ်ရပ်အောင် ပြုပြင်လိုက်သည်။
 ထို့နောက် -
 သူမသည် နွဲ့နွဲ့နောင်းနောင်းဟန်ဖြင့် ဧည့်ဆောင်သို့ ထွက်ခွာ
 လေသည်။

ထိုညှော်ခန်းသည် ထင်ချိုင့်စွမ်း၏ အထူးညှော်သည်များကို ဧည့်ခံ
 ရာ ညှော်ခန်းဖြစ်သည်။
 ထို့ပြင် -
 ရံဖန်ရံခါ လျှို့ဝှက်သော ကိစ္စများကို တိုင်ပင်ဆွေးနွေးရာ အခန်း
 လည်းဖြစ်သည်။
 ဧည့်ခန်းထဲ၌ ယိုးရောင် ထိုင်ရုံသာရှိသေးသည်။ ဧည့်ခန်းထဲသို့
 ဧည့်သည်လူငယ် ဝင်ရောက်လာလေတော့သည်။
 ဧည့်သည်လူငယ်ကိုမြင်သည်နှင့် ယိုးရောင်သည် ရင်ခုန်လာ
 သည်။
 အဘယ်ကြောင့် ထိုသို့ရင်ခုန်ရသနည်းဟူသော အဖြေကို
 ယိုးရောင် မသိပါ။
 သို့သော် -
 ထိုသို့ရင်ခုန်ခြင်းကိုပင် ယိုးရောင်ကျေနပ်နေစိသည်။
 သူမသည် ထိုင်နေရာမှ ကနွဲကလျလေးရပ်ရင်း -
 "ဪ - ဆရာရပါလား - ထိုင်ပါ - ထိုင်ပါ"
 ဟု သူမ၏ရှေ့မှခုံကိုညွှန်ပြရင်း နေရာထိုင်ခင်းပေးလိုက်သည်။
 ထိုလူငယ်ကား ရုစူးရယ်ဖြစ်၏။
 ရုစူးရယ်က တစ်ချက်ပြုလိုက်ပြီး -
 "ကျွန်တော် သခင်မလေးကို စကားတစ်ခွန်းပြောစရာရှိလို့"
 ဟုပြောရင်း ယိုးရောင်၏ရှေ့၌ ဝင်ရောက်ထိုင်လိုက်သည်။
 ယိုးရောင်က စိတ်ဆိုးဟန်ဖြင့် -
 "ကျွန်မနာမည် ယိုးရောင်ပါ"

ဟုပြောလိုက်သည်။

ရှုစူးရယ်ကပြုံးရင်း -

“သခင်မလေးလို့ မခေါ်ရင် ဘိုးဘိုးထင်က ကျွန်တော့ကို ဆုဆဲ နေပါဦးမယ်”

ယိုးရောင်က နှုတ်ခမ်းမဲ့လိုက်ပြီး -

ဒီအခန်းဟာ သီးသန့်ခန်းပဲ - ဒီအခန်းထဲမှာ ရှင်နဲ့ကျွန်မပဲ ရှိတယ်။ တကယ်လို့ ရှင်က ကျွန်မကို သခင်မလေးလို့ နောက်တစ်ခွန်း ခေါ်ရင် ကျွန်မရင့်ကို စကားမပြောရုံပဲ”

ရှုစူးရယ်က ပြုံးရင်း -

“ကောင်းပြီလေ - ဒါနဲ့ - ဘိုးဘိုးထင် အခု အတော်လန်းနေပြီ ထင်တယ်”

ယိုးရောင်က မျက်ခုံးတစ်ချက်ပင့်ရင်း -

“ရှင် ဒီအကြောင်းသိတယ်”

ဟု အံ့ဩဟန်ဖြင့်မေးသည်။

ရှုစူးရယ်က ခေါင်းတစ်ချက်ညိတ်ကာ -

“သိရုံတင်ဘယ်ကပါမလဲ - ဘိုးဘိုးထင်အတွက် ဟန်လင်းရောင် ရဲလက်မောင်းတစ်ဘက် ချိုးလိုက်ပြီ။ အနည်းဆုံး တစ်နှစ်ကျော် လောက်တော့ တူကိုင်ပြီး ထမင်းစားနိုင်မှာမဟုတ်ဘူး”

ရှုစူးရယ်၏စကားကြောင့် ယိုးရောင်သည် မျက်လုံးပြုံးသွားပြီး

“အို - ဒါဆို ဟန်ဂေဟာခြံဝင်းရဲ့ ရန်ငြိုးပိုကြီးတော့မှာပေါ့”

ရှုစူးရယ်ကပြုံးရင်း -

“ဘာလဲ - ယိုးရောင်က ဟန်ဂေဟာခြံဝင်းနဲ့ ရန်ငြိုးဖြစ်မှာ ကြောက်လို့လား”

ယိုးရောင်က သက်ပြင်းတစ်ချက်ချလိုက်ပြီး -

“ဘာရန်ငြိုးမှ မရှိတာ အကောင်းဆုံးပေါ့ - အမှန်တော့ ကျွန်မတို့နဲ့ လှုံ့ထျန်းရန်ဆိုတဲ့လူနဲ့ကလည်း ရန်ငြိုးရှိတာမဟုတ်ဘူး တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် စကားကတောက်ကဆဖြစ်တာပဲရှိတာ - ဟန်ဂေဟာခြံဝင်းနဲ့ ဘာမှမပတ်သက်နိုင်ပါဘူး”

ဟု ပြောလိုက်သည်။

ရှုစူးရယ်က မျက်လုံးတစ်ချက်လှန်လိုက်ပြီး -

“ယိုးရောင် - မင်းမသိတာအများကြီးရှိတယ်။ ရှုမင်းချွန်းက ကျွန်တော့်ကို ဘိုးဘိုးထင်ရဲ့အလုပ် လုပ်ပေးဖို့လွှတ်လိုက်တာ - ကျွန်တော် အစွမ်းကုန်လုပ်ပေးလို့ မဖြစ်ဘူး - အခုလဲ ရန်ငြိုး ပိုကြီးလာတယ်။ ကျွန်တော်ရှင်းအောင်လုပ်ပေးခဲ့ရမယ် - အဲဒီလိုမှ မလုပ်ခဲ့ရင် - ကျွန်တော်မရှိတာနဲ့ ဘိုးဘိုးထင် ဒုက္ခရောက်လိမ့်မယ်။ ဒါကြောင့် ယိုးရောင်က ကျွန်တော့်ကို တစ်ခုတော့ အကူအညီပေး ရလိမ့်မယ်”

ယိုးရောင်က မျက်လုံးပြုံးကာ -

“ကျွန်မက”

ဟု အံ့ဩဟန်ဖြင့် မေးလိုက်သည်။

ရှုစူးရယ်က ခေါင်းညိတ်ပြသည်။

ယိုးရောင် မျက်မှောင်ကြုတ်လိုက်ပြီး -

“ကျွန်မက ဘာကူညီနိုင်မှာမို့လို့လဲ”

ရှုစူးရယ်က ပြုံးလိုက်ပြီး -

“ယိုးရှောင်ကို မနေ့ကတွေ့ကတည်းက ယိုးရှောင်ဟာ လှပတဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ဖြစ်တဲ့အပြင် ဉာဏ်အင်မတန်ကောင်းတဲ့ မိန်းကလေးဆိုတာ ကျွန်တော်သိပါတယ်”

ယိုးရှောင်က ကျေနပ်စွာပြုံးရင်း -

“အို - ကျွန်မ အသက်ကြီးပြီပဲ - ဘာလို့ ရှင်က လှတယ်လို့ ပြောရတာလဲ။ ရှက်စရာကြီး”

ဟု ရှက်ကိုးရှက်ကန်းအမူအရာဖြင့် ပြောလိုက်သည်။

ရှုစူးရယ်က ပြုံးရင်း -

“ဒီကိစ္စ ဘိုးဘိုးထင်ကို ပြန်မပြောဘူးနော်။ ဘိုးဘိုးထင်မသိ စေချင်လို့တော့ မဟုတ်ဘူး - ယိုးရှောင်က အသက်လည်း ငယ်တယ် - သိပ်လည်းလှတော့ တော်ကြာ ဘိုးဘိုးထင်က တစ်မျိုးထင်မှာစိုးလို့ပါ”

ယိုးရှောင်က ပြုံးလိုက်ပြီး -

“ကဲပါ - မင်းပြောချင်တာသာပြောပါ - ကျွန်မ ဘိုးဘိုးထင်ကို လုံ့စ ပြန်မပြောပါဘူး”

ဟု ပြောလိုက်သည်။

ရှုစူးရယ်၏စကားကြောင့် ယိုးရှောင်သည် စိတ်လှုပ်ရှားသွား၏။ သူမသည် ထင်ချိုင့်စွမ်းနှင့် မတွေ့မီအချိန်က တည်းခိုခန်းများ၌ ကျက်စားခဲ့ဖူးသည် မဟုတ်ပါလား။

ထို့ကြောင့် -

ရှုစူးရယ်၏စကားကြောင့် ယိုးရှောင်သည် စိတ်လှုပ်ရှားသွားပြီး ရှုစူးရယ်ကို စူးစမ်းသောအကြည့်ဖြင့် ကြည့်လိုက်လေတော့သည်။

ရှုစူးရယ်က ပြုံးရင်း -

“ဒါဆို အတော်ပဲပေါ့ - ပန်းပေါင်းစုံတည်းခိုရိပ်သာရဲ့ နောက်ဘက်က နှစ်ခန်းတဲ့အဆောင်ကို ကျွန်တော်ရွေးထားတယ်။ ညနေ နှစ်နာရီလောက် အဲဒီကို ယိုးရှောင်လာခဲ့ပါ။ အစောင့်ကိုပြောထားမယ် - နောက်ပေးတံခါးပေါက်က လာခဲ့ပါ။

ယိုးရှောင်က အံ့ဩဟန်ဖြင့် -

“လာခဲ့ရမယ် - ဟုတ်လား”

ဟု မေးလိုက်သည်။

ရှုစူးရယ်က ခေါင်းညိတ်ပြသည်။

ယိုးရှောင်၏မျက်နှာသည် ရုတ်တရက် တည်ကြည်သွားပြီး -

“ဆရာရှု - ပန်းပေါင်းစုံတည်းခိုရိပ်သာဟာ နာမည်နဲ့လိုက်အောင် ကျွန်မလိုမိန်းမတွေ မသွားသင့်တဲ့နေရာပဲ - မတော်တဆ”

ရှုစူးရယ်ကပြုံးလိုက်ပြီး -

“ကျွန်တော် သေသေချာချာ စုံစမ်းပြီးပါပြီ - ပန်းပေါင်းစုံ တည်းခိုရိပ်သာနဲ့ အနောက်ဘက်လမ်းကြားဟာ လူသွားလူလာ နည်းတယ် - လူလဲရှင်းတယ်။ မတော်တဆဆိုတဲ့ ကိစ္စမျိုး မဖြစ်နိုင်ဘူး”

ယိုးရှောင်သည် စိတ်ထဲမှ ကျေနပ်သွားသော်လည်း အနည်းငယ် ဈေးကိုင်ဟန်ဖြင့် မျက်မှောင်တွန့်ကာ -

“နေပါဦး - ကျွန်မက ရှင့်ဆီလာပြီး ဘာလုပ်ရမှာလဲ”

ရှုစူးရယ်က လျှို့ဝှက်စွာပြုံးလိုက်ပြီး -

ကျွန်တော့်ဆီရောက်မှပဲ ပြောမယ် - ကဲ - ကျွန်တော်သွားတော့မယ်”

ဟုပြောကာ ထိုင်ရာမှ ထလိုက်သည်။

သို့သော် -

ယိုးရှောင်က မထင်မှတ်ဘဲ ရှုစူးရယ်၏လက်ကိုဆွဲကာ -

“ဆရာ့ကို ကျွန်မယုံပါတယ်။ လာလဲလာခဲ့ပါ့မယ်။ ဒါပေမယ့် ဘိုးဘိုးထင်ကိုတော့ ပြောပြသင့်တယ်ထင်တယ်”

ရှုစူးရယ်က ယိုးရှောင်၏လက်ကို အသာအယာဆုပ်ကိုင်လိုက်ရင်း

“ကျွန်တော်ကိုယ့်မှတော့ ဘိုးဘိုးထင်ကို ပြောမပြပါနဲ့တော့ - မတော်တဆ ဘိုးဘိုးထင်က တစ်မျိုးထင်ရင် အဆင်မပြေဖြစ်မှာ စိုးရိမ်ရတယ်”

ထို့နောက် -

သူသည် ယိုးရှောင်ကို နှစ်ခြိုက်စွာ တစ်ချက်ပြုတ်ပြရင်း -

“ကဲ - ကျွန်တော်သွားတော့မယ်”

ဟုပြောကာ ထွက်ခွာသွားလေသည်။

ယိုးရှောင်သည် ရှုစူးရယ်၏နောက်ကျောကို မျက်မှောင်ကွယ်၍ ကြည့်နေသော်လည်း သူမ၏စိတ်ထဲ၌ ကျေနပ်နှစ်သိမ့်နေဟန် ပေါ်လွင်နေလေတော့သည်။

တတ်အဖွဲ့သုံးဖွဲ့ ခြုံထဲသို့ပြန်လည်ရောက်ရှိပြီးနောက် မကြာမီ မှာပင် သံစဉ်မဲ့ပလွေ၏သတင်းသည် ကျက်ကျန်ခဲ့ပြီ။ တစ်မြို့လုံးသို့ ပျံ့နှံ့သွားလေတော့သည်။

တစ်ယောက်မှတစ်ရာ တစ်ရာမှတစ်ထောင် ဆိုသကဲ့သို့ပင် သတင်းပျံ့လွင့်သွားခြင်းဖြစ်သည်။

သို့သော် -

တစ်ဆင့်စကား တစ်ဆင့်ကြားဖြင့် သတင်းသည် တိကျမှန်ကန်မှု မရှိတော့ချေ။

တဖြည်းဖြည်းနှင့် အပြစ်အပျက်မှန်နှင့် လွဲချော်လာသည်။ မည်သူ၏စကားသည် အမှန်ဟု ဆုံးဖြတ်၍မရတော့ချေ။

သို့ရာတွင် -

မည်သူတွေ ဘာပဲပြောပြော လွဲချော်မှုမရှိသော စကားစုသည် သံစဉ်မဲ့ပလွေနှင့် ဟန်ဂေဟာခြံဝင်းဟူသော စကားစုပင်ဖြစ်သည်။

ထိုအကြောင်းအရာခေါင်းစဉ်သည် စုရန်းဖင် ယုန်သားကင်ဆိုင်၌ ဝေဖန်ဆွေးနွေးရန် ဖြစ်လာသည်။

သို့ဖြစ်၍ -

လူတိုင်းသည် ယုန်သားကင်တစ်ပွဲမှာပြီး မထတမ်းထိုင်ကာ ထိုအကြောင်းကို ဝေဖန်ဆွေးနွေး ပြောဆိုနေကြတော့သည်။

အကယ်၍သာ -

ကျွမ်းစစ်သည် ထိုလူများ၏ ယုန်သားကင်ဖိုးကို မယူဘဲ ရေခွေးကြမ်းနှင့် ထိုင်ခုံသောယူမည်ဆိုလျှင် နေ့ချင်းညချင်း ကြီးပွားမည်မှာ မလွဲချေ။

“သံစဉ်မဲ့ပလွေက သိုင်းသမားကြီးကွ - မတရားမှုကို ဆုံးမတဲ့ သူ့ရဲကောင်းကွ”

ဟု တစ်ယောက်က ပြောသည်။

အခြားတစ်ယောက်က -

“ဟ - အမှန်တော့ သံရဋ်ပဲ့ပလ္လောဟာ ဓားပြကွ - ဒါပေမယ့် သူတော်ကောင်းဓားပြ”

“ဟ - ဓားပြဆိုမှ သူတော်ကောင်းဓားပြရှိလို့လား”

“ရှိတာပေါ့ - သူက မတရားအမြတ်ကြီးစားတဲ့ သူဌေးတွေကို ဓားပြတိုက်ပြီး ဆင်းရဲသားတွေကိုလှူ - သူတော်ကောင်းဓားပြကွ”

ဤသို့ဖြင့် -

မိမိထင်ရာကို အခကြေးငွေမပေးရတိုင်း ဝေဖန်ပြောဆိုကြရာ စုရင်းဖင် ယုန်သားကင်ဆိုင်လေးတစ်လှလုံး၌ လွင့်ပျံနေလေသည်။

သို့သော် -

မည်သူတွေ မည်မျှဝေဖန်ပြောဆိုနေပါစေ - စုရင်းဖင် ယုန်သား ကင်ဆိုင်၏ထောင့် ဗားနေရာ၌ လှူငွယ်တစ်တက်သည် ဆိတ်ငြိမ်စွာ ထိုင်နေသည်။

သူသည် ယုန်သားကင်ဓားခြင်းလည်း မဟုတ်ပါ။
အလုပ်ကိစ္စတစ်စုံတစ်ရာကို စဉ်းစားနေခြင်းလည်း မဟုတ်ပါ။

သူသည် လူတိုင်း၏ ဝေဖန်စကားကို နားစွင့်နေခြင်းသာ ဖြစ်သည်။

သူသည် အဘယ်ကြောင့် သံရဋ်ပဲ့ပလ္လောနှင့်ပတ်သက်သော ကိစ္စကို စိတ်ဝင်တစား နားစွင့်နေရပါသနည်း -

ဒုတိယပိုင်း ပြီး၏။

စာမူခွင့်ပြုချက်အမှတ် - ၇၆၂ / ၂၀၀၂ (၇)
မျက်နှာဖုံးခွင့်ပြုချက်အမှတ် - ၇၁၄ / ၂၀၀၂ (၈)

ပထမအကြိမ်၊ ၂၀၀၂ခုနှစ်၊ အောက်တိုဘာလ
အုပ်စု - ၅၀၀၊ တန်ဖိုး - ၁၀၀ ကျပ်

ထုတ်ဝေသူ

ဒေါ်မိုးကေခိုင်၊ ချိုတေးသံစာပေ၊
ရွှေနုသာကျေးရွာ၊ မုလဲမြို့၊ (၃)
မင်္ဂလာဒုံမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။

ပုံနှိပ်သူ

ဦးသန်းဝင်း၊ ကျော်ပုံနှိပ်တိုက်
၂၃၉၊ မေမှာသီလမ်း၊
မြောက်ဥက္ကလာပမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။

မျက်နှာဖုံးဒီဂျစ်

ဒီ.ထွန်းလင်း (မြဲ-၀၆၃၆၂)
ဖိုးဝံအောင်ဆက်
အမှတ် ၁၄၇၊ ၄၅လမ်း၊
မိုလ်ဟထောင်မြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။

**အခန်း(၁)
အချိန်အဆက်**

စုရန်းဖင် ဈေးတန်းငယ်လေးထဲသို့ လူတစ်ယောက်
ဝင်ရောက်လာသည်။

ဝိန်ဝိန်ပါးပါး အရပ်ရှည်ရှည်နှင့် အသက်လေးဆယ်ခန့်ရှိ
သည်ဖြစ်သည်။

သူ၏ မျက်လုံးအစုံမှာ စူးရှတောက်ပနေသည်။

သူသည် စုရန်းဖင်ဈေးတန်းလေးထဲသို့ ရောက်သည်နှင့်
ကျွမ်းစစ်၏ယုန်သားကင်ဆိုင်ထဲသို့ တန်းတန်းမတ်မတ်လျှောက်
လာသည်။

ထို့နောက်-----

သူသည် ယုန်သားကင်ဆိုင်၏ထောင်စာပွဲ၌ တစ်ယောက်တည်း
ဆိုင်နေသော လူရွယ်ရှိရာသို့ လျှောက်သွားသည်။

ထိုလူရွယ်သည် ရုစူးရယ်ပင်ဖြစ်သည်။

ရုစူးရယ်သည် မိမိ၏ အနီးသို့ ရောက်ရှိလာသော လူကို

တစ်ချက်မျှပင် မော့မကြည့်ဘဲ ဦးခေါင်းကို မသိမသာ ညိတ်ပြသည်။
ထိုလူကလည်း ရုစူးရယ်၏ရှေ့ ဝင်ရောက် ထိုင်လိုက်
သည်။

သူတို့နှစ်ယောက်၏ ပုံသဏ္ဍာန်မှာ တစ်ယောက်နှင့်
တစ်ယောက် သိကျွမ်းခြင်းမရှိသော ပုံသဏ္ဍာန်မျိုးဖြစ်သည်။

ဤမျှ ဟန်ဆောင်ကောင်းသူများ ဖြစ်ကြသည်။
နောက်ဝင်လာသူက လက်ဖက်ရည်ကြမ်းခွက်ကို မှုတ်၍

သောက်ရင်း---

“စောင့်နေတာ ကြာပြီလား---ဆရာလေး”

သူ၏အသံသည် အလွန်တိုးညှင်းလွန်းသဖြင့် စကားပြော
နေသည်နှင့်မတူချေ။

အလွန်နားပါးသောသူမှသာလျှင် ကြားရမည်ဖြစ်သည်။

ရုစူးရယ်သည် အလွန်နားပါးသည်။

ထို့ကြောင့်---

သူလည်း လက်ဖက်ရည်ကြမ်းခွက်ကို မ၍ သောက်

ဟန်ပြုရင်း---

“မကြာသေးဘူးနဲ့

သူတို့နှစ်ယောက်၏ အသံသည် အလွန်တိုးညှင်း

သောကြောင့် သူတို့နှစ်ယောက်ကို ကြည့်ရသည်မှာ စကား

ပြောနေသည်နှင့်မတူဘဲ လက်ဖက်ရည်ကြမ်းခွက်ကို အဆက် မပြတ်

မှတ်သောက်နေသည်ဟု ထင်မှတ်ရပေသည်။

အသက်လေးဆယ်ခန့်ရှိသူက---

“အခြေအနေဘယ်လိုရှိလဲဆရာ”

ရုစူးရယ်က ခေါင်းညိတ်လိုက်ပြီး---

“အဆင်ပြေပါတယ်---မင်းတာဝန်ကော---

အသက်လေးဆယ်ခန့်လူက---

“ကျွန်တော့်ရဲ့တာဝန်ကို မလစ်ဟင်းစေရပါဘူး ဆရာ”

ရုစူးရယ်က ခေါင်းကို မသိမသာညိတ်ပြရင်း---

“ဒါဆိုလဲ ပြီးတာပဲ---မင်းနီးမှာ ကြာကြာမနေသင့်ဘူး”

အသက်လေးဆယ်ခန့်လူက---

“ဟုတ်ကဲ့---ကျွန်တော် ပြန်တော့မယ်ဆရာ”

ဟုပြောရင်း အသက်လေးဆယ်ခန့် လူလတ်ပိုင်းသည်

လက်ဖက်ရည်ကြမ်းခွက်ကိုချပြီး ကျသင့်ငွေကိုစားဖွဲ့ပေါ်၌ ချ

ဘားကာ ထွက်ခွာသွားလေတော့သည်။

၃

လျှံထွန်းရန်သည် ဇာတ်အဖွဲ့သုံးဖွဲ့ကို မြို့ထဲသို့ပြန်ပို့သည်။

ထို့နောက်---

သူသည် မြို့ထဲ၌အချိန်ဆိုင်းမချောဘဲ ဟန်ဂေဟာ ခြံဝင်း

ဦးသို့ ပြန်ခဲ့သည်။

ကျင်းပိုင်ချွန်း၏ အခန်းတံခါးရှေ့သို့ ရောက်သောအခါ

လျှံထွန်းရန်သည် တံခါးခေါက်ရန် လက်ရွယ်လိုက်သည်နှင့်-

“လျှံထွန်းရန်လား---ဝင်ခဲ့ပါ”

အခန်းထဲမှ ကျင်းပိုင်ချွန်း၏ အသံထွက်ပေါ်လာသည်။

လျှံထွန်းရန်သည် ပခုံးကို တစ်ချက်တွန်းရင်း အခန်း

အသက်ငယ်ပေမယ့် မင်းလိုလူစား ဆယ်ယောက်ကို သိုင်းကွက် သုံးဆယ်လောက် အသာလေး ကစားနိုင်တယ်”

“သူ ဒီလောက်တောင် တော်လို့လား”

ကျင်းပိုင်ချွန်းက ရယ်မောရင်း--

“ငါပြောတာ မင်းယုံမှာမဟုတ်ဘူး---ဒီတော့ ငါပြော သလိုသာလုပ်ပါ။ မင်း ညဗွေးပန်းဂေဟာကိုမြောင်ဝင်ပြီး အဲဒီလူကို တောင်းပါ-အဲဒီလူ ထွက်လာတာနဲ့ ငါမြေးက ဆက်လုပ်လိမ့်မယ်၊ ဘယ်နှယ်လဲ”

လှိုင်ထွန်းရန် ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ဆရာကြီးခိုင်းမှတော့ ကျွန်တော် ဘာ မသွားရဲစရာ ခိုပါမလဲ-စိတ်ချပါ။ ဒါနဲ့ ကျွန်တော်တို့ ဘယ်အချိန်သွားရမလဲ”

“မလောနဲ့ဦး---မင်းနဲ့ ငါပြောစရာရှိသေးတယ်”

လှိုင်ထွန်းရန် ခေါင်းညိတ်လိုက်ပြီး--

“ဟုတ်ကဲ့ ပြောပါ”

ကျင်းပိုင်ချွန်းက လှိုင်ထွန်းရန်ကို စေ့စေ့ကြည့်ကာ--

“အခု--အချစ်တတ်အဖွဲ့ ရရန်းဖင်ယုန်သားကင်ဆိုင်မှာ ဝယ် မဟုတ်လား”

“ဟုတ်ချွန်းက ရုတ်တရက် လေသံကို နှိပ်ကာ--

“ဒီမှာ--လှိုင်ထွန်းရန် တော်တော်ကြာ မင်းမြို့ထဲသွားရင် ကျိမေရောင်ဆီကိုသွားပါ။ ပြီးတော့ ဒီည သူနဲ့တွေ့ချင်တယ်လို့ ပြောပါ”

လှိုင်ထွန်းရန်က မျက်ခုံးတစ်ချက်ပင်ရင်း--

“သူက--သဘောမတူရင် ဘယ်လိုလုပ်မလဲ”

ကျင်းပိုင်ချွန်းက ပြုံးလိုက်ပြီး--

“ကျိမေရောင်နဲ့တွေ့ပြီးရင် ငါမြေးကိုပြောပြ---ငါ မြေးက မင်းကို ဘယ်လိုလုပ်ရမယ်ဆိုတာ သင်ပေးလိမ့်မယ်”

လှိုင်ထွန်းရန် ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ကောင်းပါပြီ-ဆရာကြီးကျင်း မှာတဲ့အတိုင်း ကျွန်တော် ဝင်ပါ့မယ်”

ဟုပြောလိုက်သည်။

မြို့ထဲရောက်သည်နှင့် လှိုင်ထွန်းရန်နှင့်ကျင်းပိုင်ချွန်းတို့ သမ်းခွဲလိုက်ကြသည်။

လှိုင်ထွန်းရန်သည် ပထမဦးစွာ ကျိမေရောင်၏ ဇာတ် အဖွဲ့အကြောင်း စုံစမ်းသည်။

အချိန်အနည်းငယ်အတွင်းမှာပင် ကျိမေရောင်၏ ဇာတ် အဖွဲ့သည် စုရန်းဖင်ယုန်သားကင်ဆိုင်၌ ကပြမည်ဖြစ်ကြောင်း သိ လိုက်ရသည်။

ထပ်မံစုံစမ်းသောအခါ ကျိမေရောင်ဇာတ်အဖွဲ့ နတ် စည်းစိမ်တည်းခိုခန်း၌ တည်းခိုနေကြောင်း သိရပြန်သည်။

ထိုတည်းခိုခန်းသည် ဤမြို့၌ ဒုတိယတန်းစား တည်းခိုခန်း ဖြစ်သည်။

သို့သော်--

လှိုင်ထွန်းရန်သည် ထိုနတ်စည်းစိမ်တည်းခိုခန်းသာမက

မည်သည့်ဒုတိယတန်းစား တည်းခိုခန်းကိုမျှ ရောက်ဖူးခြင်းမရှိပါ။ သူသည် ဤပြု နှိဟန်ထင်းဟုန်ဖွင့်လှစ်ထားသော ပထမ တန်းစားတည်းခိုခန်းများမှလွဲ၍ မည်သည့်တည်းခိုခန်းမှသွားရောက် စားသောက်ဖူးခြင်းမရှိပါ။

သို့သော်---

ယခု လှုံ့ထွန်းရန်သည် နတ်စည်းစိမ်တည်းခိုခန်း ရှေ့သို့ ရောက်ရှိလာသည်။

ဧည့်ကြိုစားပွဲမှစာရေးသည် လှုံ့ထွန်းရန်ကို မြင်တွေ့ လိုက်သည်နှင့် မျက်လုံးပြူးသွားသည်။

တဆက်တည်းမှာပင်---

မိမိ၏တည်းခိုခန်းသို့ မဝင်ပါစေနှင့်ဟု ဆုတောင်းနေ ပါသည်။

သို့သော်---

ဧည့်ကြိုစာရေး၏ဆုတောင်း မပြည့်ပါ။

အကြောင်းမှာ---

လှုံ့ထွန်းရန်သည် နတ်စည်းစိမ်တည်းခိုခန်းထဲသို့ ဝင် ရောက်လာခြင်းကြောင့် ဖြစ်သည်။

ဧည့်ကြိုစာရေးသည် သက်ပြင်းတစ်ချက်ကို ကြိုတ်၍ ချရင်း ပြုံးရွှင်သောမျက်နှာဖြင့် လှုံ့ထွန်းရန်ကို ကြိုဆိုလိုက်သည်။

လှုံ့ထွန်းရန်သည် ဧည့်ကြိုစာရေးကို တစ်ချက်ကြည့်ရင်း-

“အချစ်ဇာတ်အဖွဲ့က မင်းသမီးနဲ့ တွေ့ချင်လို့”

လှုံ့ထွန်းရန်၏ စကားဆုံးသည်နှင့် ရတ်တရက်

အပေါ်ထပ်မှ---

“ဟင်---ဆရာလှုံ့ပါလား။ ဘယ်က မျက်စိလည်လာ သာလဲ”

ကျိမေရောင်၏ အသံ ထွက်ပေါ်လာသည်။

လှုံ့ထွန်းရန်သည် သူမကို မော့ကြည့်ရင်း ပြုံးပြကာ အပေါ်ထပ်သို့ တက်လိုက်သည်။

ကျိမေရောင်က လှုံ့ထွန်းရန်၏ လက်ကိုဆွဲကာ အခန်းထဲ၌ ဆိုင်နိုင်သည်။ လှုံ့ထွန်းရန်က ခေါင်းခါယမ်းလိုက်ပြီး-

“မင်းသမီးကျိ--ကျုပ်လမ်းကြုံလိုဝင်လာတာပါ။ မထိုင် တော့ဘူး”

ကျိမေရောင်က ညှို့့မျက်စောင်း တစ်ချက်ထိုးရင်း-

“ကျွန်မကို အခုလို လာတွေ့မယ်လို့တောင် မထင်ဘူး- ဝမ်းသာလိုက်တာ”

လှုံ့ထွန်းရန်က တံခါးဘောင်ကို ကိုင်ရင်း လေထဲက နိပ်ကာ---

“မင်းသမီးကျိ---ဒီည ကျွန်တော် ဟန်ဂေဟာခြံဝင်းကို မပြန်ဘူး ဖြစ်နိုင်မယ်ဆိုရင် ညကျမှ စကားပြောရအောင်”

“ကျွန်မ ပွဲကရဦးမယ်---ပွဲပြီးတဲ့အထိတော့ စောင် ရမယ်”

“ဒါဆို အနည်းဆုံး ညဆုနတ်နာရီမှ ပွဲပြီးမယ် ထင်တယ်”

“သေချာတာပေါ့---ကျွန်မ ဒီက အလုပ်သမားတွေကို ပြောထားမယ်၊ ရင်လာရင် သူတို့ တံခါးဖွင့်ပေးလိမ့်မယ်”

“ကောင်းပြီလေ---

ကျိမေရောင်က ခန္ဓာကိုယ်ကို အနည်းငယ်လှုပ်၍ ရယ်မောရင်း--

“ဒီညတော့ မနေညကလို မဖြစ်ပါဘူးနော်-- ကျွန်မ ပြင်ရင်တုန်ပြီး ကြောက်လိုက်တာ၊ အဖွဲ့သားတွေနဲ့သွားအိပ် ရတယ်၊ ဒါနဲ့ အဲဒီညက တာဖြစ်လို့လဲ ဆရာလျှံ”

လျှံထွန်းရန်က ပြုံးလိုက်ပြီး--

“ညကျမှ ပြောပြတော့မယ်၊ ကဲ---သွားမယ်”

ဟုပြောပြီး နတ်စည်းစိမ်တည်းခိုခန်းမှ ထွက်သွားလေသည်။

လျှံထွန်းရန် ထွက်သွားမှ ညွှန်ကြီးစာရေးလည်း ဟင်းခနဲ သက်ပြင်းတစ်ချက်ချကာ စားပွဲပေါ်သို့ ခြေပစ်လက်ပစ်ထိုင်ချနိုင်တော့၏။

၁၃

ယခု--

လျှံထွန်းရန်သည် ဧည့်ကြိုဂေဟာသို့ သွားနေသည်။

ရှေး... ကော့ရောက်လျှင် ညဗွေးပန်းဧည့်ဂေဟာသို့

ရောက်တော့မည် ဖြစ်သည်။

ထိုစဉ်မှာပင်---

ရုတ်တရက် သူ့ဘာသို့ လှုပ်တစ်စိပ်ရောက်ရှိလာ၏။

ထိုလူရိုက်သည် ကျင်းယုံချူးချူးပင် ဖြစ်သည်။

“အဆင်ပြေရဲ့သား ဆရာလျှံ”

လျှံထွန်းရန် ခေါင်းညှိတ်လိုက်သည်။

“ညကျမှ တွေ့မယ်--ငါ့ကို သူ့အခန်းမှာ စောင့်နေတဲ့”

“ဘယ်အချိန်လဲ”

“ည ဆယ်နှစ်နာရီတဲ့---”

ကျင်းယုံချူးချူး ခေါင်းညှိတ်လိုက်သည်။

“မနေညကလို မဖြစ်ရအောင်---ရှင် ဒီည စုရန်းဖင်မှာ ပွဲသွားကြည့်၊ ပွဲပြီးတော့မှ သူ့ကို ခြံတံခါးဝကစောင့်ပြီး သူ့နဲ့ အတူတူပြန်၊ ဒါ---စိတ်ချရတဲ့နည်းပါ၊ နောက်ပြီး အခန်းကို ရောက်ရင်လဲ သူ့ကို အခန်းထဲအရင်ဝင်ခိုင်း-စီးထွန်းပြီးမှ ရှင်ဝင်ပါ”

လျှံထွန်းရန် ခေါင်းညှိတ်လိုက်သည်။

“စိတ်ချပါ”

ကျင်းယုံချူးချူးက ပြုံးလိုက်ပြီး--

“ကောင်းပြီ---အခု ရှင် ညဗွေးပန်းဧည့်ဂေဟာကို သွားမနက်က သူ့ဌေးလေးဟန်ရဲ့ လက်ကိုချိုးတဲ့လူကို ရာပါ။ တာဝန်ခံကို ခပ်ကြမ်းကြမ်းဆုံးမပြီး တစ်ဆိုင်လုံးပျက်ဆီးခဲ့ပါ”

လျှံထွန်းရန် ပျက်မှောင်ကြုတ်လိုက်ပြီး---

“ဘယ်အချိန်ထိ လုပ်ရမှာလဲ”

“အဲဒီလူ ထွက်မလာမချင်းပေါ့”

လျှံထွန်းရန်က စဉ်းစားမရတာနဲ့ဖြင့်---

“တစ်ဆိုင်လုံး ပျက်စီးတောင် ဒီလူထွက်မလာရင် ဘယ်လိုလုပ်မလဲ”

ကျင်းယုံချူးချူးက မဲပြုံးပြုံးလိုက်ပြီး---

“တစ်ဆိုင်လုံးပျက်စီးလို့မှ ဒီလူထွက်မလာရင် ဆိုင်ကို

မီးခိုးပြီး ပြာပုံဘဝပြောင်းပစ်လိုက်---ဒါပဲ"

ဟုပြောကာ လျှံထွန်းရန်အနီးမှ လျင်မြန်စွာ ပျောက်ကွယ်သွားလေတော့သည်။

ညမွှေးပန်းညှော်ဂေဟာတာဝန်ခံသည် လျှံထင်းရန်ကို မြင်လိုက်သည်နှင့် မျက်စိမျက်နှာပျက်သွားလေ၏။

အကြောင်းမှာ---

ယခုကဲ့သို့ လျှံထွန်းရန် ရောက်ရှိလာခြင်းသည် ကောင်းသောလာခြင်း မဟုတ်နိုင်ကြောင်း သဘောပေါက်မိ၍ဖြစ်သည်။

သို့သော်---

သူသည် မျက်နှာကို အတတ်နိုင်ဆုံး ပြုံးချိုစွာထား၍ ပျူပျူငှာငှာ ဆီးကြိုနှုတ်ဆက်လိုက်သည်။

လျှံထွန်းရန်က မျက်နှာထားတည်တံ့ဖြင့် ဆိုင်တွင်းဆိုင်ရောက်လာကာ စားပွဲလွတ်တစ်လုံး၌ ထိုင်လိုက်သည်။

ဤတွင်---

တစ်လှည့်တိုးဖြင့် ဆူညံနေသော စားသောက်ဆိုင်သည် မီးကိုရေဖြင့် ငြိမ်းသတ်လိုက်သကဲ့သို့ တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်သွားလေတော့၏။

ညှော်သည်အချို့သည် ဤနေရာမှ မသိမသာ ထွက်ခွါသွားကြလေသည်။

ညှော်သည်အချို့သာလျှင် မိမိတို့၏ စားသောက်ဖွယ်ရာများကို

တိတ်ဆိတ်စွာစားသောက်ရင်း လျှံထွန်းရန်၏အခြေအနေကို မသိမသာအကဲခတ်နေကြသည်။

မည်သို့ပင်ဆိုစေ---

ညှော်ဂေဟာထံသို့ လျှံထွန်းရန် ဝင်ရောက်လာသည်နှင့် ညှော်ဂေဟာ၏ စည်ကားမှုသည် သုံးပုံတစ်ပုံမျှ လျော့ကျသွားပြီဖြစ်သည်။

လျှံထွန်းရန်သည် ဆိုင်လှလင် လာရောက်ချပေးသော သက်ဖက်ရည်ကြမ်းခွက်ကို မော့သောက်လိုက်သည်။

လက်ဖက်ရည်ကြမ်းသည် အဖန်အခါ၊ အနေတော်ပင်ဖြစ်၏။

ထိုပြင်---

မှာထားသော စားသောက်ဖွယ်ရာများကလည်း အချို့အနည်းငယ်အဖွင့် ရောက်ရှိလာသည်။

အရသာမှာလည်း ကောင်းမွန်သည်။

သို့ဖြစ်ရာ---

လျှံထွန်းရန်မှာ ရမ်းကားပူပြုလုပ်ရန် အပြစ်ရာမရဘဲ ဖြစ်သွားလေသည်။

လျှံထွန်းရန်သည် အတန်ကြာအောင် ထိုင်နေစဉ်အတွင်း ညှော်သို့အပြစ်ရာရမှန်း တွေးမရချေ။

ကြံမရသည်အဆုံး---

"တာဝန်ခံ---ဒီကို လာစမ်းပါဦး"

ညမွှေးပန်း ညှော်ဂေဟာ၏တာဝန်ခံကို မည်သူမျှ ထိုသို့ ခေါ်ယူခံခြင်းမရှိချေ။

လှုံ့ထွန်းရန်၏ အော်ဟစ်ခေါ်ဝံ့ဆုံးသည်နှင့် တာဝန်ခံသည်
ပြုနိုင်သောမျက်နှာထားဖြင့် လှုံ့ထွန်းရန်၏ရေခဲရောက်လာသည်။

တဆက်တည်းမှာပင်---

"ဆရာလှုံ့--ကျွန်တော် ဘာများလုပ်ပေးရမလဲခင်ဗျာ
ဟုဆိုသောစွာမေးလိုက်သည်။

လှုံ့ထွန်းရန်က တာဝန်ခံကို စိတ်ပျက်စွာ တစ်ချက်
ကြည့်လိုက်ပြီး---

"မင်း ဒီမှာ လူမိုက်ငှားထားတယ်ဆို ဟုတ်လား"

"မငှားပါဘူး"

လှုံ့ထွန်းရန်က မျက်နှာထားကို တမင်တင်း၍---

"ဒီဖြင့်--မနက်က ဟန်ဂေဟာခြံဝင်းရဲ့ သူဌေးလေးဟန်ကို
ဘယ်သူက လက်မောင်းချိုးပစ်တာလဲ"

တာဝန်ခံက---

"ကျွန်တော် အမှန်အတိုင်းပြောတာပါ-ဒီလူ့ကို ကျွန်တော်
မသိပါဘူး"

"ဘာ-မသိဘူး-ဟုတ်လား။ မင်းက ဒီမြို့မှာ ဧည့်ဂေဟာ
ဖွင့်ထားပြီး မနက်ကလာတဲ့သူ ဘယ်သူဘယ်ဝါဆိုတာ စုံစမ်း

မထားဘူးလား"

တာဝန်ခံက တောင်းပန်တိုးလျှိုးသော လေသံဖြင့်---

"ကျွန်တော် ဆရာလှုံ့ကို လိမ်မပြောရဲပါဘူး"

"ကောင်ပြီ--ခါဆိုရင် မင်းအခု အဲဒီလူကို သွားရှာခဲ"

လှုံ့ထွန်းရန်၏စကားကြောင့် တာဝန်ခံ စိတ်ညစ်
သွားလေသည်။

"ကျွန်တော်မှ မသိဘဲ---အဲဒီလူက ဘယ်ကလာပြီး
ဘယ်ကိုသွားတယ်ဆိုတာ ဘယ်လိုသိမှာလဲ"

လှုံ့ထွန်းရန်က ဒေါသတကြီးဖြင့်---

"ဘာလဲ---ဒီကောင်က မင်းကို ချုပ်ကိုင်ထားလို့လား--
ဒါက ငါပြောမယ်၊ မနက်က ငါ ဒီကောင်ကို ထိပ်တိုက် မတွေ့တာ

ကြောက်လို့ မဟုတ်ဘူး။ သူဌေးလေးဟန်ရဲ့ ဒဏ်ရာကို ဆေး
ဆွဲဖို့ကုရမှာကြောင့် ငါ့သူ့ကို ထိပ်တိုက်မတွေ့လိုက်တာ"

တာဝန်ခံသည် ဦးနှောက်ခြောက်လာဟန်ဖြင့်---

"ဆရာလှုံ့--ဒီလူ့ကို ကျွန်တော် တစ်ခါမှမတွေ့ဖူးဘူး"
တာဝန်ခံသည် အတော်ပင် ဦးနှောက်ခြောက်နေသည်။

သူ၏စိတ်တွင်လည်း မနက်ကလာသည့် လူရွယ်
သံဖြင့် လှုံ့ထွန်းရန်က ယခုကဲ့သို့ အပြောကြီးနေခြင်းဟု

မင်မှတ်မိသည်။

ထိုစဉ်မှာပင်---

လှုံ့ထွန်းရန်က တာဝန်ခံ၏ရင်ဘတ်အင်္ကျီကို ဆုပ်
ကိုင်၍ ဆောင်းဆွဲလိုက်ရင်း---

"တာဝန်ခံ မင်းမှန်မှန်ပြောစမ်း-ဒီကောင်ကို မင်းတို့
အတွက် ငှားထားတာ မဟုတ်လား"

တာဝန်ခံက စိတ်ညစ်ညစ်ဖြင့်---

"ဆရာလှုံ့ မကျေနပ်ဘူးဆိုရင် ကျွန်တော်လက်ကို
ဆွဲပါ"

လှုံ့ထွန်းရန်က လေတစ်ချက်ချွန်လိုက်ပြီး---

"တယ် သတ္တိကောင်းပါလား။ ဘာလဲ---မင်းက ဟိုကောင်

အားကိုးနဲ့ သတ္တိကောင်းနေတာလား။

တဆက်တည်းမှာပင် စားပွဲကို လက်သီးဖြင့် ထုခွဲလိုက်ရာ ဝန်းခနဲ အသံမြည်သွားပြီး စားပွဲခုံသည် ထက်ဝိုင်းထွေသွားသည်။

စားပွဲပေါ်မှ ပန်းကန် ခွက်ယောက်များသည်လည်း ကြမ်းပေါ်သို့ လွင့်စဉ်ကျကာ ကွဲကြေကုန်လေသည်။

လျှံထျန်းရန်သည် ဒေါသအရှိန် မသေသေးဟန်ဖြင့် ကုလားထိုင်ကိုမ၍ ကိုင်ပေါက်လိုက်ပြန်သည်။

“ဝုန်း”

ဟူသောအသံနှင့်အတူ တစ်စစီဖြစ်ကုန်သည်။

တာဝန်ခံသည် မျက်လုံးပြူးပါးစပ်ဟနေရုံမှလွဲ၍ ဘာမှ မတတ်နိုင်ပါ။

ဧည့်ဂေဟာထဲ၌ စားသောက်နေသော ဧည့်သည်များသည်လည်း တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက်ထ၍ ထွက်ခွာသွားလေတော့သည်။

လျှံထျန်းရန်သည် ဒေါသအရှိန်မပြေသေးဟန်ဖြင့် စားပွဲတစ်ခုပြီးတစ်ခု ဖျက်ဆီးပစ်သည်။

လာသည် ဧည့်သည်များ ထဲသွားသော စားပွဲများကို ဆက်လက်ဖျက်ဆီးသည်။

စားပွဲ-ကုလားထိုင်တစ်လုံး ကျိုးပဲ့သွားတိုင်း တာဝန်ခံသည် မိမိကိုရိုက်နှက်သကဲ့သို့ မျက်လုံးမိုတ်၍ ဇက်ပုသွားသည်။

သူသည် နေရာတွင် ကျောက်ရုပ်ကဲ့သို့ ရပ်နေပြီး လျှံထျန်းရန်ကို မည်သို့တားဆီးရမန်းမသိဘဲဖြစ်နေသည်။

စားပွဲနှင့်ကုလားထိုင်အားလုံး သစ်တိုသစ်စသာ ဖြစ်နေသည်။

လျှံထျန်းရန်တွေလိုသော လူရွယ်ကို မတွေ့ရသေးပါချေ။ ထို့ကြောင့်---

လျှံထျန်းရန် စိတ်ပျက်သွား၏။ သူသည် တာဝန်ခံဘက်သို့လှည့်ကာ---

“ဘယ်လိုလဲ---မင်းရဲ့လူက ပေါ်မလာသေးပါလား” တာဝန်ခံက ငိုမဲ့မဲ့လေသံဖြင့်---

“ဆရာလျှံကလဲ---သူက ကျွန်တော့်လူမှ မဟုတ်တာ။ မသိလိုတာမှာလဲ”

လျှံထျန်းရန်သည် တာဝန်ခံကို ဘာမျှ ပြန်မပြောဘဲ ဆက်ထပ် မည်သို့မည်ပုံဖျက်ဆီးရမည်ကို စဉ်းစားနေသည်။

တဆက်တည်းမှာပင်--- ထိုလူငယ်ကို တာဝန်ခံ မသိကြောင်း လျှံထျန်းရန် မည်လိုက်သည်။

သို့တိုင်အောင်--- မျက်စိထဲ၌ မြင်တွေ့သူမျှ အရာအားလုံးကို ဖျက်ဆီးလေတော့သည်။

ညဗွေးပန်းဧည့်ဂေဟာ၏ ဧည့်စားထဲ၌ အနုပညာဆိုင်ရာမြောက်လှသော ကြွေပန်းအိုးကြီးသည် ယခုအခါ ညဗွေးပြင်ပေါ်၌ အစိတ်စိတ်အမွှာမွှာဖြစ်နေလေပြီ။

ရေ ပန်းချီကျော်တစ်ယောက်၏ ကျန်းနန်ရေကန် ချိုကားသည်လည်း အစိတ်စိတ်အမွှာမွှာ စုတ်ပြုနေပြီဖြစ်သည်။

ညဉ့်ဂေဟာ၏ စားပွဲနောက်မှ ကြည့်မှန်တစ်ချပ်မှအ
ကျန်ပစ္စည်းများသည် သင်္ခါရသဘောကို မလွန်ဆန်နိုင်သည့် အလား
ကျိုးပဲ့ပျက်စီးနေလေပြီ။

လှုံ့ထွန်းရန်သည် အံ့ကိုတင်းတင်းကြိတ်ပြီး ညဉ့်ကြ
စားပွဲနောက်မှ ကြည့်မှန်ရှိရာသို့ လျှောက်သွားသည်။

ထိုနောက်---

ကျိုးပဲ့နေပြီဖြစ်သော ညဉ့်ကြိုစားပွဲ၏ သစ်သားချောင်း
တစ်ချောင်းကိုယူ၍ ကြည့်မှန်ကို ရိုက်ခွဲရန် လက်ရွယ်လိုက်သည်။

ရုတ်တရက်---

ကြည့်မှန်ထဲ၌ ပေါ်လာသော ပုံရိပ် တစ်ရိပ်ကြောင့်
လှုံ့ထွန်းရန်၏ လက်သည် လေထဲ၌ ရပ်တန့်သွားသည်။

အကြောင်းမှာ ---

ကြည့်မှန်ထဲ၌ ပေါ်လာသော ပုံရိပ်သည် ရုစူးရမိ
ဆိုသောလှရွယ်၏ ရုပ်ပုံဖြစ်နေသောကြောင့်တည်း။

ရုစူးရမိဆိုသော လှရွယ်သည် ကျိုးပဲ့ပျက်စီးနေသော
ပရိဘောဂများကို တစ်ချက်စေ့ကြည့်လိုက်ပြီး တာဝန်ခံအား---

“ဘယ်လိုလဲ တာဝန်ခံ ဒီပစ္စည်းတွေက ဟောင်မွှမ်းနေသေး
ဖျက်ဆီးပစ်နေတာလား”

တာဝန်ခံက ငိုတော့မည့်မျက်နှာဖြင့်---

“မေးနေရသေးလား-- မင်းကို ငါတို့က လှူပို့ကုန်တာ
အားလုံးပဲပေးတာလား”

“ဟုတ်တယ်”

“ခါဖြင့်---အခုတွေ့ပြီ---ဘာကိစ္စရှိလို့လဲ”

လှုံ့ထွန်းရန်က နှုတ်ခမ်းတစ်ချက် ကိုက်ရင်း---

“မေးစရာရှိလို့”

ရုစူးရမိက ပြုံးလိုက်ပြီး---

“ကျွန်တော်ထင်တာမမှားဘူးဆိုရင် သံစဉ်မဲ့ပလွေနဲ့
တော်သက်နေလိမ့်မယ်ထင်တယ် ဟုတ်တယ်”

“ဟုတ်တယ်”

လှုံ့ထွန်းရန် ခေါင်းညှိတ်လိုက်သည်။

“ဟုတ်တယ်”

ရုစူးရမိက ပြုံးရင်း---

“ကဲ---မေး---

ဘယ်လို ဒီလူကစွပ်စွဲပြီး ဖျက်ဆီးနေတာ”

ပြီးမှ---

သူသည် လှုံ့ထွန်းရန်ဘက်သို့ လှည့်ကြည့်ရင်း---

“ကဲ-ဆရာလှုံ့-ခင်ဗျား တွေ့ချင်တဲ့သူ ရောက်လာပြီ။

ခင်ဗျားတို့ဖာသာ ခင်ဗျားတို့ ပြောကြပေတော့”

ရုစူးရမိသည် မျက်ခုံးတစ်ချက်ပင်ရင်း---

“ဆရာလှုံ့က ကျွန်တော့်ကို တွေ့ချင်လို့ဆို---

ရုစူးရမိ၏ အမူအရာက အေးဆေးတည်ငြိမ်လွန်းသဖြင့်

လှုံ့ထွန်းရန်၏စိတ်ထဲ၌ အနည်းငယ် ထိတ်လန့်သွားသည်။

သို့သော်---

လှုံ့ထွန်းရန်သည် ပီပီဇီဇီနောက်ကွယ်၌ ကျင်းယှံ့ချိုးချိုး

နီနေသဖြင့် မျက်နှာထားခပ်တင်းတင်းဖြင့်---

“ဟုတ်တယ်”

“ခါဖြင့်---အခုတွေ့ပြီ---ဘာကိစ္စရှိလို့လဲ”

လှုံ့ထွန်းရန်က နှုတ်ခမ်းတစ်ချက် ကိုက်ရင်း---

“မေးစရာရှိလို့”

ရုစူးရမိက ပြုံးလိုက်ပြီး---

“ကျွန်တော်ထင်တာမမှားဘူးဆိုရင် သံစဉ်မဲ့ပလွေနဲ့
တော်သက်နေလိမ့်မယ်ထင်တယ် ဟုတ်တယ်”

“ဟုတ်တယ်”

လှုံ့ထွန်းရန် ခေါင်းညှိတ်လိုက်သည်။

“ဟုတ်တယ်”

ရုစူးရမိက ပြုံးရင်း---

“ကဲ---မေး---

လျှံထျန်းရန်က နှုတ်ခမ်းကို တစ်ချက်ကိုက်လိုက်ပြီး--
“မင်းက သံစဉ်မဲ့ပလ္လောလား---ဒါမှမဟုတ် သူ့ရဲ့ တပည့်
လား”

ရုစူးရယ်က ခေါင်းခါယမ်းလိုက်ပြီး---
“ဝမ်းနည်းပါတယ်၊ တကယ်လို့ ကျင်းပိုင်ချန်းက သိ
ချင်တယ်ဆိုရင် သူ့ကိုယ်တိုင်လာမေးပါလို့”

ထိုစဉ်မှာပင်---
“မင်း--သူ့ကိုမပြောချင်ပေမယ့်---ငါ့ကိုတော့ ပြောရ
လိမ့်မယ်”

မိန်းကလေးတစ်ယောက်၏ စကားသံသည် ညဗွေးပန်း
ညှော်ဂေဟာ၏ တံခါးဝမှ ပေါ်ထွက်လာလေသည်။

ထိုအသံကြောင့် လျှံထျန်းရန်း၏ ကြောက်စိတ်များ
ပျောက်ကုန်သည်။

အကြောင်းမှာ---
အသံရှင်သည် ကျင်းယုံချူးချူးဖြစ်နေသောကြောင့်ပင်၊
ကျင်းယုံချူးချူးသည် ညဗွေးပန်း ညှော်ဂေဟာထံသို့
ဝင်လာသည်။

ရုစူးရယ်သည် မိမိ၏ နောက်ဘက်မှ ဝင်ရောက်လာသော
ကျင်းယုံချူးချူးကို လှည့်၍ပင်မကြည့်ပါ။

သူ၏ အမူအရာသည် အေးဆေးတည်ငြိမ်လွန်းလှသည်။
အမှန်မှာ---

သူသည် ကျင်းယုံချူးချူး၏အသံကို ကြားလိုက်ရသည်နှင့်
တုန်လှုပ်သင့်သည်။

သို့တည်းမဟုတ်---
အနည်းဆုံး မျက်စိမျက်နှာမျက်သင်သည်ဟု လျှံထျန်းရန်
တွေးမိသည်။

ယခုမှ ရုစူးရယ်၏မျက်နှာပေါ်၌ မည်သို့ပျံ့ထူးခြားမှု မရှိပါ။
ထို့ကြောင့်---

လျှံထျန်းရန်ပင် အံ့အားသင့်သွားလေသည်။
ရုစူးရယ်သည် နောက်လှည့်၍ မကြည့်ဘဲ---

“မိန်းကလေးက ဘယ်သူလဲ”
ကျင်းယုံချူးချူးက နှုတ်ခမ်းတစ်ချက်မဲ့လိုက်ပြီး---

“ပြောဖို့ လိုသေးလား”
ရုစူးရယ်က အေးဆေးစွာပင်---

“လိုတာပေါ့---ဒါမှ ကျုပ်က ပြောသင့် မပြောသင့်
ဦးစားရမှာ”

ကျင်းယုံချူးချူးက ဦးခေါင်းကိုအနည်းငယ်မော့လိုက်ပြီး--
“ကျင်းယုံချူးချူးတဲ့ ရင်နည်းနည်းမှ မကြားဖူးဘူးလား”

ရုစူးရယ်က တစ်ချက်ပြုံးလိုက်ပြီး--
“ဪ---မင်းက ကျင်းပိုင်ချန်းရဲဖြေးကိုး”

ကျင်းယုံချူးချူးက မဲပြုံးပြုံးကာ---
“ရင်က သံစဉ်မဲ့ပလ္လောရဲ့ တပည့် မဟုတ်လား”

ရုစူးရယ်က ပခုံးတစ်ချက်တွန့်လိုက်ပြီး--
“သံစဉ်မဲ့ပလ္လောက ဘယ်သူလဲ”

ကျင်းယုံချူးချူးက မျက်နှာရှုံ့မဲ့လိုက်ပြီး--
“သံစဉ်မဲ့ပလ္လောဆိုတာ သတ္တိမရှိတဲ့သူ မျက်နှာပြေရတဲ့လူ”

လျှံထျန်းရန်သည် ကျင်းယုံချူးချူး၏ စကားကြောင့် သေဦးရိက္ခာသည်။

ရုစူးရယ်သည် မျက်စိမျက်နှာပျက်ကာ ကျင်းယုံချူးချူးနှင့် ခြေထောက်ပတ်ဟုလည်း လျှံထျန်းရန်တွေးလိုက်မိသည်။ သို့သော်---

အခြစ်အပျက်သည် လျှံထျန်းရန် ထင်မှတ်သကဲ့သို့ ဖြစ်လာမည်။

အကြောင်းမှာ---
ရုစူးရယ်၏ မျက်နှာပေါ်မှ အပြုံးသည် ပျောက်ကွယ် သွားခြင်း မရှိသေးသောကြောင့် ဖြစ်သည်။

ရုစူးရယ်သည် ခန္ဓာကိုယ်ကို နောက်သို့ ဖြည်းညှင်းစွာ လှည့်လိုက်သည်။

ထို့နောက်---
သူသည် ကျင်းယုံချူးချူးကို ကွေ့ရှောင်ကာ ညဗွေးပန်း ဧည့်ဂေဟာထဲမှ ထွက်သွားလေတော့သည်။

သို့သော်---
ကျင်းယုံချူးချူး၏---
“နေဦး---”

ဟုဟန်တားပြီး တဆက်တည်း ရုစူးရယ်၏ ရှေ့မှပိတ်၍ ရပ်လိုက်သည်။

ရုစူးရယ်သည် တည်ငြိမ်အေးစက်သောအမူအရာဖြင့်-
“မိန်းကလေးက ဘာလုပ်ချင်လို့လဲ”
ကျင်းယုံချူးချူးက မျက်မှောင်တွန့်ကာ---

“ရှင် နားမလည်ဘူးလား”
ရုစူးရယ်က ပြုံးလိုက်ပြီး---
“မင်း ဘာတွေပြောလို့ ကျုပ်က ဘာကို နားလည်ရ မှာလဲ”

ကျင်းယုံချူးချူးက---
“ကောင်းပြီ---ကျွန်မ ပြောမယ်၊ တကယ်လို့ ရှင်ဟာ သံစဉ်ပုံပလွေဆိုရင် ကျွန်မရှာနေတဲ့လူပဲ၊ ဒါမှမဟုတ် ရှင်ဟာ သံစဉ်ပုံပလွေရဲ့ တပည့်ဆိုရင် နက်စွဲမရှိဘူး၊ ရှင်ကို လက်မောင်း ချိုးပေးလိုက်မယ်၊ ဒါမှ သံစဉ်ပုံပလွေ ထွက်လာမှာ”

ရုစူးရယ်က---
“ငါက အဲဒီနှစ်မျိုး မဟုတ်ခဲ့ရင်ကော”
ကျင်းယုံချူးချူးက မဲပြုံးပြီးရင်း---

“လွယ်ပါတယ်---မနက်က ကိစ္စအတွက် ကျွန်မရဲ့ ခြေထောက်ကို ရှင်ဦးခေါင်းနဲ့တိုက်ပြီး တောင်းပန်လိုက်ပေါ့”

ရုစူးရယ်က ပြုံးရင်း---
“ငါက မိန်းကလေးတစ်ယောက်နဲ့ဖက်ပြီး ရန်မဖြစ် တတ်ဘူး”

ရုစူးရယ်၏ စကားဆုံးသည်နှင့် ကျင်းယုံချူးချူးသည် လက်တစ်ဖက်ကို လျင်မြန်စွာ လှုပ်ရှားစိုက်သည်။

ရုစူးရယ်ကလည်း ကျင်းယုံချူးချူးနှင့် တန်းတူလျင်မြန် ပေသည်။

ထို့ကြောင့်---
ကျင်းယုံချူးချူး၏လက် သူထံသို့ပရောက်မီ တားဆီး

နိုင်ခဲ့သည်။

ကျင်းယုံချူးချူးသည် ဆက်တိုက် လှုပ်ရှားလိုက်၏။ သူမ၏ လှုပ်ရှားမှုသည် လျင်မြန် သွက်လက်သဖြင့် မည်သို့မည်ပုံ လှုပ်ရှားလိုက်ကြောင်း လျှံထျန်းရန်မမြင်လိုက်ရချေ။ ရုစူးရယ်ကလည်း ကျင်းယုံချူးချူး၏ လှုပ်ရှားမှုထက် နောက်မကျပါ။

သို့ဖြစ်၍---

လျှံထျန်းရန်သည် သူတို့နှစ်ယောက်၏ လှုပ်ရှားမှုကို မြင်တွေ့နိုင်စွမ်းမရှိတော့ချေ။

လျှံထျန်းရန်သည် ကျင်းယုံချူးချူးက ရုစူးရယ်ထက် သိုင်းပညာမြင့်သည် မမြင့်သည်ကို ကြည့်၍မသိချေ။

သို့သော်---

လျှံထျန်းရန် တစ်ခုဝန်ခံမိသည်မှာ ကျင်းယုံချူးချူးသည် သတ္တိရှိသည့်အပြင် သိုင်းပညာ၌ မိမိထက်အဆင့်မြင့်ကြောင်းပင် ဖြစ်သည်။

ကျင်းယုံချူးချူးက ခြေလက်များကို အကွက်ကျကျ လှုပ်ရှားသည်။

ရုစူးရယ်ကလည်း တစ်ချက်မျှ အမှားမခံပါ။

လျှံထျန်းရန်သည် ခင်ရောက်တိုက်ခိုက်ရန် စောင့်ဆိုင်း နေသော်လည်း အခွင့်အရေးမရခဲ့ချေ။

နှစ်ယောက်စလုံး၏ သိုင်းပညာမှာ တန်းတူ ညီတူ ဖြစ်ဟန်တူသည်။

မည်သူမည်ဝါမှ အသာစီးမရခဲ့ချေ။

ကျင်းယုံချူးချူးနှင့်ရုစူးရယ်တို့သည် တိုက်ခိုက်နေရင်းမှ ခုတ်တရက် လူချင်းခွာလိုက်သည်။

တစ်ချိန်တည်းမှာပင် ရုစူးရယ်က---

“ကျုပ် မိန်းကလေးတစ်ယောက်နဲ့ ရန်မဖြစ်ချင်ဘူး”

ကျင်းယုံချူးချူးက ပြုံးရင်း---

“ဒီလို စကားလုံး လုလုကလေးပြောပြီး ရောင်ထွက်ချင် ခဲ့လား”

ရုစူးရယ်က နှုတ်ခမ်းတွန့်ကာ---

“မင်း ငါ့ဆီက ပညာသင်ချင်ရင် အချိန်ရှိပါသေးတယ်။

ဘက်မှ တွေတာပေါ့”

ကျင်းယုံချူးချူးက မဲပြုံးပြုံးလိုက်ပြီး---

“ဒီလိုပြောရုံနဲ့ ပြီးမလား”

ရုစူးရယ်က မျက်မှောင်ကုပ်ကာ---

“ဒါဖြင့်---မိန်းကလေးဆန္ဒက ဘယ်လိုရှိသလဲ”

ကျင်းယုံချူးချူးက လက်နှစ်ချောင်းထောင်ရင်း---

“လမ်းနှစ်ခုပဲ ရှိတယ်”

“ပြောပါ”

“ပထမတစ်ခုက ကျွန်မကို သံစဉ်မဲ့ပလ္လေဆီ လိုက်ပို့ပါ”

“ဒုတိယက---

“ရှင်- ကျွန်မရဲ့ဘိုးဘိုးဆီကို လိုက်ခဲ့ပါ”

ရုစူးရယ်က တစ်ချက်ပြုံးလိုက်ပြီး---

“တစ်ခုမှ မလိုက်လျောနိုင်တာ ဝမ်းနည်းပါတယ်”

ဟုပြောပြီး ရုတ်တရက် ထွက်ခွာသွားလေတော့သည်။

ထိုစဉ်မှာပင်---

လျှံထျန်းရန်က ရုတ်တရက် လှုပ်ရှားလိုက်သည်။

သူသည် တစ်ချိန်လုံး ရုစူးရယ်အား တိုက်ခိုက်ရန် အခွင့်အရေးကို စောင့်မျှော်နေသည်။

ယခုကဲ့သို့ ရုစူးရယ်က ရုတ်တရက် လှည့်၍ ထွက်ခွါသွားသောအခါ လျှံထျန်းရန်သည် ရုစူးရယ်၏ နောက်ကျောသို့ လက်သီးဖြင့် အလစ်ဝင်ရောက် တိုက်ခိုက်လိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။ သို့သော်---

ရုစူးရယ်၏ နောက်ကျော၌ မျက်စိပါသကဲ့သို့ လုံးဝ နောက်လှည့်မကြည့်ဘဲ လက်တစ်ချက် ဝေ့ယမ်းလိုက်သည်နှင့် လျှံထျန်းရန်၏ ခန္ဓာကိုယ်သည် အဝေးသို့ လွင့်စဉ်သွားလေတော့သည်။

ရုစူးရယ်သည် ကျင်းယုံချူးချူးဘက်သို့ လှည့်ကာ---

“မင်းဟာ ကျုပ်တွေဖူးတဲ့မိန်းကလေးတွေထဲမှာ အလှဆုံး မိန်းကလေးပဲ”

ဟုပြောပြီး ဧည့်ဂေဟာထဲမှ ထွက်သွားလေတော့သည်။

ကျင်းယုံချူးချူးသည် ရုစူးရယ်၏ နောက်ကျောကို ဝေးကြောင်၍ကြည့်ရင်း မင်တက်နေလေသည်။

သူမ၏ ရင်အစုံသည် တဖိတ်ဖိတ်ခုန်နေသည်ကို သတိပြုမိလိုက်သည်။

အတန်ကြာမှ---

သူမသည် သတိဝင်လာပြီး လျှံထျန်းရန်အနီးသို့ ကမန်းကတန်းပြေးလာပြီး---

“ဆရာလျှံ---ဒဏ်ရာရသွားသေးလား”

ဟုစိတ်ပူစွာဖြင့် မေးလိုက်သည်။

လျှံထျန်းရန်က ခေါင်းခါယမ်းပြုလိုက်သည်။

အမှန်မှာ---

လျှံထျန်းရန်သည် ဒဏ်ရာဒဏ်ချက် မရှိသော်လည်း

မင်ထဲ၌ ဒဏ်ရာရသွားခဲ့လေသည်။

အကြောင်းမှာ---

ကျင်းယုံချူးချူးနှင့် ရုစူးရယ်တို့သည် သိုင်းကွက်ပေါင်း

မင်ဆယ်ကျော်မျှ ယှဉ်ပြိုင်ခဲ့သော်လည်း---

မိမိမှာမှ တစ်ချက်ဆို ဆိုသလောက် ရုပ်ပျက်ဆင်းပျက်

ဖြစ်ခဲ့ရခြင်းကြောင့်ပင်---

ကျင်းယုံချူးချူးသည် မျက်နှာမကြည်မလင် ဖြစ်နေသော

လျှံထျန်းရန်ကို ကြည့်ရင်း---

“ဆရာလျှံ---တကယ်ဒဏ်ရာ မရဘူးနော်”

လျှံထျန်းရန်က ခေါင်းခါယမ်းပြုကာ---

“စိတ်မကောင်းဖြစ်တာရယ်---ရက်တာရယ်ပဲ ရိုတယ်။

ဒဏ်ရာမှ မရပါဘူး”

ဟုပြောလိုက်သည်။

ကျင်းယုံချူးချူးက သက်ပြင်း တစ်ချက်ချရင်း ပတ်ဝန်း

ကျင်းကို တစ်ချက်ဝေကြည့်လိုက်သည်။

ထိုသို့ကြည့်ရင်းမှ---

“ဒုက္ခပဲ---

ဟုတီးတိုးရေရွတ်လိုက်၏။

လှုံ့ထျန်းရန်ထိတ်ခနဲဖြစ်ကာ---
 "ဘာဖြစ်လို့လဲ မိန်းကလေး"
 ကျင်းယုံချူးချူးက နှုတ်ခမ်းကို တစ်ချက်ကိုက်ရင်း---
 "ဟို---ဟိုလူ မတွေ့တော့ဘူး"
 လှုံ့ထျန်းရန် စိတ်ပျက်လက်ပျက်ဖြစ်သွားသည်။
 "ကဲ---တို့ဘာလုပ်ကြမလဲ"
 ကျင်းယုံချူးချူးက---
 "ဒီက အမြန်ဆုံး ထွက်ကြတာပေါ့"
 ဟုပြောလိုက်သည်။
 ဧည့်ဂေဟာသည် နာမည်ကြီး လူသိများသော တည်းခိုခန်း

ဖြစ်သည်။

ယခုတလော သံစဉ်မဲ့ပလ္လေ၏နားမည် ဤကျက်ကျန်းမြို့၌ ရေပန်းစားနေသည်။

ဟန်ဂေဟာခြံဝင်းသည် သံစဉ်မဲ့ပလ္လေနှင့်ပတ်သက်၍ လူတိုင်း စိတ်ဝင်စားသောခြံဖြစ်သည်။

ယခု---

ဥပမ္မေးပန်းဧည့်ဂေဟာကို ဟန်ဂေဟာခြံဝင်းမှ သိုင်းဆရာ လှုံ့ထျန်းရန်က ပျက်ဆီးနေကြောင်း---

သံစဉ်မဲ့ပလ္လေဟု ထင်မှတ်ရသော လူရွယ်ရောက် လာကြောင်း---

ကျင်းပိုင်ချန်း၏မြေးနှင့် ထိုလူရွယ် ယဉ်ပြိုင်ကြောင်း စသည်ဖြင့် တစ်ယောက်စကား တစ်ယောက်ကြားကာ ဧည့်ဂေဟာ ရှေ့ရောက်ရှိနေသောလူအုပ်သည် လမ်းတစ်ခုလုံး ပြည့်နေသည်။

သို့ဖြစ်၍---

ရုစားရယ်ဆိုသောလူရွယ်သည် ထိုလူအုပ်ထဲသို့ တိုးဝင် ရောက်လိုက်သည်နှင့် ပျောက်ကွယ်သွားခဲ့သည်။

ယခုလည်း လှုံ့ထျန်းရန်နှင့် ကျင်းယုံချူးချူးတို့သည် ဥပမ္မေးပန်းဧည့်ဂေဟာမှထွက်ကာ ထိုလူအုပ်ကြီးကို မနည်းတိုးဝင် သွက်ရသည်။

စပ်စုလိုသော မျက်လုံးများက လှုံ့ထျန်းရန်နှင့် ကျင်းယုံချူးချူးကို ဝိုင်းဝန်းကြည့်ရှုကြကုန်၏။

● လှုံ့ထျန်းရန်သည် ကျင်းယုံချူးချူး၏ ရှေ့မှနေ၍ လူအုပ်ကြီးကို ခိုးဝင်ကာ ကျင်းယုံချူးချူးအတွက် လမ်းဖွင့်သွားရလေတော့သည်။

၃၃

လှုံ့ထျန်းရန်ကို ဤကျက်ကျန်းမြို့၌ မသိသူမရှိချေ။ လှုံ့ထျန်းရန်၏ တင်းမာနေသော မျက်နှာကြောင့် လူအုပ်ကြီးသည် လှုံ့ထျန်းရန်ကို လမ်းဖယ်ပေးသည်။

လှုံ့ထျန်းရန်သည် ကျင်းယုံချူးချူးအတွက် ရှေ့မှ လမ်းဖွင့် သွားရင်း နောက်ဆုံး လူအနည်းငယ်ရင်းသော လမ်းချိုးတစ်ခုသို့ ရောက်သောအခါ သက်ပြင်းတစ်ချက်ချရင်း မိမိနောက်မှ လိုက်ပါ သာသော ကျင်းယုံချူးချူးကို လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။

ယင်းသို့ လှည့်ကြည့်လိုက်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်တည်း လှုံ့ထျန်းရန်၏ မျက်ခုံးမွေးသည် နဖူးထက်သို့ မြင့်တက်သွား လေတော့သည်။

တဆက်တည်းမှာပင်---

သူ၏ဦးခေါင်းလည်း ဆယ်ဆမက ကြီးသွားသကဲ့သို့
ခံစားလိုက်ရသည်။

အကြောင်းမှာ---

လျှံထွန်းရှန်၏ နောက်၌ လိုက်ပါလာသူမှာ ကျင်းယုံချူးချူး
မဟုတ်ဘဲ ရုစူးရယ်ဖြစ်နေသောကြောင့်ပင်ဖြစ်သည်။

လျှံထွန်းရှန်သည် အလွန်အမင်းအံ့ဩကာ စကားပင်
မပြောနိုင်အောင် ဖြစ်သွားရလေသည်။

ရုစူးရယ်က ပြုံးလိုက်ပြီး---

“ဆရာလျှံ---လက်ဖက်ရည်သောက်ရအောင်”

လျှံထွန်းရှန်သည် ရုစူးရယ်ကို ကျော်၍ နောက်သို့လှမ်း
ကြည့်လိုက်သည်။

သို့သော်---

ကျင်းယုံချူးချူး၏ ဒေါရိပ်အရောင်ပင် မတွေ့ရချေ။

လျှံထွန်းရှန်၏ ရင်ထဲ၌ ထိတ်လန့်သွား၏။

ရုစူးရယ်က ပြုံးရင်း---

“လာပါ---ဆရာလျှံ စကားလေး ဘာလေး ပြောရအောင်”

လျှံထွန်းရှန်သည် ရုစူးရယ်၏ စကားကို ငြင်းဆန်
လိုသော်လည်း ငြင်းဆန်ရန် ခွန်အားမရှိသကဲ့သို့ ဦးခေါင်းကို
အသာညိတ်ကာ ရုစူးရယ်နှင့် လိုက်ပါသွားလေတော့သည်။

သန့်ရှင်းသပ်ရပ်သော လက်ဖက်ရည်ဆိုင် တစ်ဆိုင်
ဖြစ်သည်။

လူရှင်း၍ တိတ်ဆိတ်နေသည်။

ရုစူးရယ်က ဦးဆောင်၍ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ထဲသို့ဝင်
ညီကသည်။

လျှံထွန်းရှန်က နောက်မှ လိုက်၍လာခဲ့၏။

ကိစ္စတစ်စုံတစ်ရာ တိုင်ပင်ဆွေးနွေးလိုလျှင် အလွန်ပင်
ဆင်လျှော်သော လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ဖြစ်သည်။

ရုစူးရယ်နှင့် လျှံထွန်းရှန်တို့သည် လက်ဖက်ရည်ဆိုင်၏
ဆောင်စားပွဲတစ်လုံး၌ ထိုင်ချလိုက်ကြ၏။ ရုစူးရယ်က လက်ဖက်ရည်
နှင့်ခွက်မှာလိုက်၏။

မှာကြားထားသော လက်ဖက်ရည်နှစ်ခွက် ရောက်ရှိလာမှ
ရုစူးရယ်က တစ်ချက်ပြုံးကာ စကား စသည်။

“ဆရာလျှံ---သံစဉ်မဲ့ပလ္လောရဲ့ သတင်း ဘယ်လောက် များများ
ဆိုထားသလဲ”

လျှံထွန်းရှန်က သက်ပြင်းတစ်ချက်ချလိုက်ပြီး---

“အများကြီးပဲ၊ ဒါပေမယ့် ညီချွတ်တာတော့ တစ်ခုပဲ ရှိတာ”

ရုစူးရယ်က မျက်မှောင်ကုပ်လိုက်သည်။

“ဘာများလဲ”

“လူကြီးလူကောင်း အမည်ခံပြီး မတရားမှု ကျူးလွန်တဲ့
သူတွေကို ရှင်းပစ်တာပဲ၊ ဒါနဲ့ ခင်ဗျားက သံစဉ်မဲ့ပလ္လောလား”

ရုစူးရယ်က ပြုံးရင်း ဦးခေါင်းခါယမ်းလိုက်၏။

“မဟုတ်ဘူး”

ရုစူးရယ်၏ စကားကြောင့် လှုံ့ထျန်းရန်သည် သက်ပြစ်တစ်ချက်ကို ကြိတ်၍ ချလိုက်မိလေတော့သည်။

တဆက်တည်းမှာပင်---

သံစဉ်မဲ့ပလွေ၏ လက်အောက်ငယ်သားက ညှိဖျူလော့သိုင်းပညာမြင့်မားနေလျှင် သံစဉ်မဲ့ပလွေ ကိုယ်တိုင်ဆိုပါက---

လှုံ့ထျန်းရန် ဆက်၍ မတွေးရဲတော့ပါ။

ထိုစဉ်မှာပင်---

ရုစူးရယ်က လှုံ့ထျန်းရန်အား စေ့စေ့ကြည့်လိုက်ပြီး---

“ဆရာလှုံ့---စောစောက ဆရာလှုံ့ရဲ့ လက်မောင်းက

ကျွန်တော်ဖျက်ဆီးလိုက်နိုင်ပေမယ့် မလုပ်ခဲ့ဘူး။ ဘာဖြစ်လို့ဆိုတော့ ဆရာလှုံ့ဟာ စိတ်ဆတ်တာကလွဲပြီး စိတ်ရင်းကောလို့ပါ”

ဟုပြောပြီး ထိုင်ရာမှထလိုက်လေသည်။

ထို့နောက်---

လက်ဖက်ရည်ဖိုးကျသင့်ငွေကို စားပွဲပေါ်တင်ကာ ဆီထဲမှ ထွက်ခွာသွားလေတော့သည်။

၇၃

လှုံ့ထျန်းရန်သည် အတန်ကြာအောင် ငေးခိုင့်နေမိသည့်အတန်ကြာမှ---

သူသည် ဆိုင်ထဲမှ ထွက်လာခဲ့လေသည်။

လမ်းမပေါ်သို့ လှုံ့ထျန်းရန်ရောက်သည်နှင့် ပြေးလွှား

လာသော ကျင်းယ့်ချူးချူးကို တွေ့လိုက်ရလေတော့သည်။

လှုံ့ထျန်းရန်က မျက်မှောင်ကြဲလိုက်ပြီး---

“မိန်းကလေး ဘယ်လိုဖြစ်လာတာလဲ”

ဟုမေးလိုက်သည်။

ကျင်းယ့်ချူးချူးက ခေါင်းခါယမ်းလိုက်ပြီး---

“ကျွန်မသွားမယ့်လမ်းကို လူလေးယောက်က ပိတ်ရပ်နေလို့

ငေးခဲ့ရတယ်”

ဟုပြောလိုက်သည်။

ထို့နောက်---

သူမသည် လှုံ့ထျန်းရန်ကို စိတ်ပူပန်စွာ တစ်ချက်

ကြည့်ရင်း---

“ဆရာလှုံ့---ဘာမှမဖြစ်ဘူးနော်”

ဟုမေးလိုက်သည်။

လှုံ့ထျန်းရန်က ခေါင်းခါယမ်းပြလိုက်ပြီး---

“ဘာမှ မဖြစ်ပါဘူး---ဒါပေမယ့် ဟိုလူရွယ်က ကျုပ်နဲ့

အေးအေးဆေးဆေးစကားပြောခဲ့တယ်”

ကျင်းယ့်ချူးချူးက မျက်မှောင်ကြဲတတ်ရင်း---

“ဟုတ်လား---သူက သံစဉ်မဲ့ပလွေတဲ့လား”

လှုံ့ထျန်းရန်က သက်ပြင်းတစ်ချက်ချလိုက်ပြီး---

“သံစဉ်မဲ့ပလွေတော့ မဖြစ်နိုင်ဘူး- သံစဉ်မဲ့ပလွေရဲ့

အညွှတ်ပဲ ဖြစ်မယ်”

ကျင်းယ့်ချူးချူးက မဲပြုံးပြုံးလိုက်ပြီး---

“ဘာလဲ---ရှင်က ကြောက်လို့လား”

လှုံ့ထွန်းရန်က ခေါင်းခါယမ်းပြလိုက်ပြီး---

“ကြောက်တာတော့မဟုတ်ဘူး--- ဒါပေမယ့် တစ်ခုရှိတာက”

ကျင်းယုံချူးချူးက လက်ကာပြရင်း---

“ဘာရှိတာလဲ-ဒီမှာဆရာလှုံ့- ကျွန်မအဘိုးရဲ့နာမည်က ဟန်ဂေဟာခြံဝင်းရဲ့ အသက်ထက် အရေးကြီးတယ်၊ အခုကိစ္စက ကျွန်မတို့ ဝင်ပါမှတော့ ဘယ်လိုနောက်ဆုတ်လို့ ဖြစ်ပါ့မလဲ”

လှုံ့ထွန်းရန်က စိတ်ပျက်သော လေသံဖြင့်---

“မိန်းကလေးကျင်း---ဒီတိစ္စ ဆရာကြီးကျင်းကို ဖြန်ပြီး ပြောသင့်တယ်၊ ဆရာကြီးကျင်းရဲ့ စကားကို နားထောင်သင့်တယ် ဟုပြောလိုက်လည်း”

ကျင်းယုံချူးချူးက တစ်ချက်ပြုံးလိုက်ပြီး-

“ဆရာလှုံ့---ရှင်မားနေပြီ၊ အိမ်ထဲမှာ ဘိုးဘိုးရဲ့ စကားနားထောင်တယ်၊ အပြင်မှာ ဘိုးဘိုးက ကျွန်မရဲ့စကားကို နားထောင်တယ်၊ ဟင်း---ဟင်း---ဘိုးဘိုးက ရှင်တို့ပေးတဲ့ ပတ္တမြားဘူးသိပ်သဘောကျနေတယ်ထင်သလား၊ ဟင်း-အဲဒီလိုထင်ရင် မာလိမ့်မယ်---အမှန်တော့ အခုကိစ္စကို ကျွန်မက မစပ်စုချင်ဘူးဘိုးဘိုးက ရှင်တို့ ဘယ်လောက်ဖိတ်ဖိတ်လာမှာမဟုတ်ဘူး”

ဟုပြောလိုက်သည်။

လှုံ့ထွန်းရန်က သက်ပြင်းတစ်ချက်ချလိုက်ပြီး---

“ကောင်းပြီ---မိန်းကလေးကျင်းနဲ့ ကျုပ်မငြင်းချင်ဘူး၊ အခု ကျုပ်တို့ ဘာဆက်လုပ်ရမလဲ”

ကျင်းယုံချူးချူးက ပြုံးလိုက်ပြီး---

“ကဲ---ရှင်စဉ်းစားကြည့်- နောက်ကျားကွက် ဘယ်လိုတွေ့မလဲ- အချိန်ဘယ်လိုဖြန်းမလဲ- ညကျ ဖွဲ့ကြည့်ပြီး ကျီပေရောင်နဲ့တွေ့ရင် ဘာလုပ်မယ် ရှင်ဘာသာ ရှင်စဉ်းစားပေါ့”

လှုံ့ထွန်းရန်က မျက်မှောင်ကြဲတ်လိုက်ပြီး-

“မိန်းကလေးကျင်းကရော--”

ကျင်းယုံချူးချူးက စိတ်မရည်ဟန်ဖြင့်-

“ရှင်ရဲ့ကျားကွက်ကိုပဲ ရှင်ထိုးပါ၊ ဘာဖြစ်လို့ ကျားကွက်ကြည့်တဲ့ကျွန်မကို ပေးရတာလဲ”

လှုံ့ထွန်းရန်က တစ်စုံတစ်ရာ ပြန်ပြောရန် ဟန်ပြင်လိုက်သည်။

သို့သော်---

သူသည် ဘာမှမပြောတော့ဘဲ ခေါင်းညိတ်ကာ---

“ကောင်းပြီ-ကျုပ်ရေချိုးဆိပ်မှာ ရေသွားချိုးမယ်၊ ပြီးရင် ဘစ်ရေအိပ်မယ်- ညမှာဖွဲ့ကြည့်မယ်၊ ပြီးမှ ကျီပေရောင်နဲ့တွေ့မယ်”

ကျင်းယုံချူးချူးသည် လှုံ့ထွန်းရန်ကို တစ်ချက်မျှ စိုက်ကြည့်လိုက်ပြီး ဘာမှမပြောတော့ဘဲ ထိုင်နေရာမှ လှည့်ထွက်သွားလေတော့သည်။

လှုံ့ထွန်းရန်သည် တဖြည်းဖြည်းဝေး၍ သွားသော ကျင်းယုံချူးချူး၏နောက်ကျောကိုကြည့်ရင်း မိမိကိုယ်မိမိ ဒေါသဖြစ်မိသည်။

သူသည် သိုင်းလောကတွင် နာမည်ရှိသော သိုင်းဆရာတစ်ယောက်ဖြစ်သည်။

ထို့ပြင်---

ဟန်ပေဟာခြံဝင်း၏ သိုင်းဆရာအဖြစ်လည်း နာမည်ရှိသူ တစ်ယောက်ဖြစ်လေသည်။

အထူးသဖြင့်---

ဤမြို့၌ မိမိကို မော်ကြည့်ဝံ့သူ မရှိချေ။

ယခု---

ကျင်းပိုင်ချန်းတို့ မြေးအဘိုးရေ၌ အဘယ်ကြောင့် လက် အောက် ငယ်သားသဖွယ် ဖြစ်သွားသည်ကို စဉ်းစား၍မရပါ။

သို့ဖြစ်၍---

သူသည် မိမိကိုယ်ကိုမိမိ မကျေမနပ်နှင့် ဒေါသဖြစ် နေခြင်းပင် ဖြစ်သည်။

၉

ဤလမ်းအတိုင်း ရေ့သို့ အနည်းငယ်လျှောက်လျှင် ရေချိုးဆိပ်သို့ ရောက်မည်ဖြစ်သည်။

လျှံထျန်းရန်အညံ့ ထိုလမ်းကို လျှောက်ရင်း သူ၏ ဦးခေါင်းထဲ၌ မေးခွန်းတစ်ခုကို တွေးနေမိသည်။

ကျင်းပိုင်ချန်းတို့မြေးအဘိုးသည် အဘယ်ကြောင့် သံစဉ်ပဲပလွေ၏ကိစ္စ၌ ပါဝင်ပတ်သက်ချင်နေရသနည်း။

သူတို့၏ နာမည်ပိုကြီးရန်အတွက်လော---

သူတို့၏ ကိုယ်ကျိုးစီးပွားအတွက်လော---

ထိုသို့မဟုတ်လျှင် မည်သည့်အတွက်ကြောင့်နည်း---

သူသည် ထိုသို့ မေးခွန်းများစစ်ထုတ်နေမိသော်လည်း

အဖြေကို ရာ၍မရချေ။

နောက်ဆုံး၌---

သူသည် အနီးစပ်ဆုံးအဖြေတစ်ခုကို အတင်းပင် ရွေး ခတ်၍ ကောက်ချက်ချလိုက်သည်။

ထိုကောက်ချက်မှာ ယခုရက်ပိုင်း၌ သံစဉ်ပဲပလွေသည် တရားလက်လွတ် ပြုကျင့်လာသဖြင့် ကျင်းပိုင်ချန်းက မနှစ်မြို့ဘဲ သံစဉ်ပဲပလွေနှင့် ယှဉ်ပြိုင်ချင်သောကြောင့်ဟူသော ကောက်ချက်ပင် ဖြစ်သည်။

ထိုစဉ်မှာပင် ရုတ်တရက်---

“ဆရာလျှံ---မလာတာကြာပါပေါ့လား---အလုပ်များ နေလို့လား”

ဟူသော တစ်စုံတစ်ယောက်၏ နှုတ်ဆက်သံကြောင့် လျှံထျန်းရန်သည် မိမိရေချိုးဆိပ်သို့ ရောက်နေပြီဖြစ်ကြောင်း သတိရလာလေတော့သည်။

၉

ရေချိုးဆိပ်တာဝန်ခံက လျှံထျန်းရန်ကို အံ့အားသင့်သော မျက်လုံးများဖြင့် ကြည့်ရင်း---

“ဆရာလျှံပါလား--- ဘယ်က မျက်စိလည်ပြီး ရောက် လာတာလဲ”

ဟုဆီးကြိုနှုတ်ဆက်လိုက်သည်။

လျှံထျန်းရန်က မျက်နှာထားခပ်တင်းတင်းဖြင့်---

“ရေချိုးဆိပ်လာမှတော့ ရေချိုးဖို့ပေါ့”

တာဝန်ခံက ပြုံး၍စွာပြင်---

“ကျွန်တော်တို့ဆီက ရေအေးတယ်ခင်ဗျာ---ရေတစ်ခါ ချိုးတာနဲ့ အပူရှိန်အားလုံးပျောက်ပြီး သက်သာစေရမယ်”

ဟုပြောပြီး လှုံ့ထွန်းရန်ကို ရေချိုးခန်းသို့ ဝေးထားသွားသည်။ ရေချိုးခန်းတံခါးဝသို့ ရောက်သောအခါ လှုံ့ထွန်းရန်သည် ရုတ်တရက် လှည့်ပြန်ချင်စိတ် ပေါ်ပေါက်လာလေတော့သည်။ အကြောင်းမှာ---

ရေချိုးခန်းထဲ၌ ရုစူးရယ်ဆိုသော လူရွယ်တစ်ယောက် ရေချိုးနေသောကြောင့်ပင် မဟုတ်ပါလော့။

၃

လှုံ့ထွန်းရန်က ရေချိုးခန်းထဲသို့ မဝင်ဘဲ လှည့်ပြန်ရန် စိတ်ကူးလိုက်သည်။

သို့သော်---

လှုံ့ထွန်းရန်၏ စိတ်ကူးသည် အကောင်အထည်မပေါ်ချေ အကြောင်းမှာ---

ရုစူးရယ်က သူ့ကိုလှမ်း၍ နှုတ်ဆက်လိုက်သောကြောင့် ဖြစ်သည်။

“ဟော---ဆရာလှုံပါလား။ ရေလာချိုးတာလား”
ရုစူးရယ်၏ အသံက ခင်မင်ရင်းနှီးသော လေသံဖြစ်သည်။ တာဝန်ခံကလည်း ရုစူးရယ်နှင့် လှုံ့ထွန်းရန်ကို မိတ်ဆွေများ

ဟု ယူဆကာ ရုစူးရယ်၏အနီး ရေချိုးကန်၌ နေရာချထားပေးသည်။ ရေချိုးဆိပ်တာဝန်ခံ ပြန် လှည့်ထွက်သွားသည့်အခါမှ ရုစူးရယ်က စတင်၍---

“ဆရာလှုံ---ခင်ဗျား ကျင်းယုံချူးချူးနဲ့ တွေ့ပြီးရောပေါ့”
လှုံ့ထွန်းရန်က ခေါင်းညှိတ်ပြလိုက်သည်။

ရုစူးရယ်က စကားဆက်လိုက်သည်။

“ကျွန်တော်တို့ ဘာတွေပြောသလဲဆိုတာ စစ်ဆေးတယ် မဟုတ်လား”

လှုံ့ထွန်းရန်က ခေါင်းညှိတ်ပြလိုက်ပြန်သည်။

ရုစူးရယ်က ပြုံးလိုက်ပြီး---

“ဒီမှာဆရာလှုံ- ဆရာလှုံလဲ သိုင်းလောကသား တစ်ယောက်ပဲ၊ နာမည်တစ်လုံးရဖို့ ဘယ်လောက် ကြိုးစားရတယ် ဆိုတာ သိမှာပေါ့- ဒါကြောင့် တစ်ခုတော့ သတိပေးပါရစေ”

လှုံ့ထွန်းရန်က လူရွယ်အား ကြည့်လိုက်ပြီး---

“ပြောပါ”

ရုစူးရယ်က တည်ကြည်လေးနက်သောလေသံဖြင့်---

ကျင်းပိုင်ရုန်းတို့မြေးအဘိုးဟာ သိုင်းလောကမှာ နာမည်ရှိတယ်၊ ဒါပေမယ့် သူတို့ဟာ ယုံကြည်ထိုက်တဲ့ လူစားတော့ မ

ဘုတ်ဘူး-ဒါကြောင့် သူတို့စကားကို သိပ်ပြီးတော့မယုံပါနဲ့”

လှုံ့ထွန်းရန်သည် ရုစူးရယ်၏စကားကို မည်သို့ ပြန်လည် ခြုံ ပြောရမှန်း မသိချေ။

ထို့ကြောင့်---

သူသည် ဆိတ်ဆိတ်ပင်နေလိုက်သည်။

ရုစူးရယ်က တစ်ချက်ပြုံးကာ---

“သူငွေမင်းဟန်အပေါ်မှာ ခင်ဗျားသစ္စာရှိတယ်ဆိုတာ မှန်ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ဒီတစ်ကြိမ်မှာတော့ ခင်ဗျားဝင်မပါတာ အကောင်းဆုံးဖြစ်လိမ့်မယ်။ အင်း-----ခင်ဗျား စိတ်ဆိုးစေမယ် စကားတစ်ခွန်း ပြောရမယ်ဆိုရင် ခင်ဗျားဝင်ပါလာလဲ ပိုရှုပ်ရှုပ် ရှိမယ်။ ဘာမှ အကြောင်းမထူးဘူး”

ဤစကားက လျှံထွန်းရန်ကို ဒေါသဖြစ်စေနိုင်သည်။ သို့သော်---

လျှံထွန်းရန် ဝဲဒါသမဖြစ်ပါ။

သူသည် “အင်း--”ဟု တစ်ခွန်းသာ တုံ့ပြန်လိုက်သည်။ ထိုထက် ပို၍ ဘာမျှမပြောပါ။

ပြောရန်စကားများလည်း လျှံထွန်းရန်မရှိပါ။

ရုစူးရယ်က နှုတ်ခမ်းတွန့်၍ တစ်ချက်ပြုံးရင်း---

“ဒီမှာ ဆရာလျှံ-- သူငွေမင်းဟန်ဟာ ကျင်းပိုင်ချန်းကို ပတ္တမြားဘူးပေးခဲ့တယ်- ဒါကိုတော့ ခင်ဗျားသိတယ်မဟုတ်လား”

လျှံထွန်းရန်က “အင်း”ဟု တစ်ခွန်းတည်းသာ ဖြေ ဖိုက်သည်။

ရုစူးရယ်က သူ့အား တစ်ချက်ကြည့်လိုက်ပြီး---

“အဲဒီပတ္တမြားဘူးဟာ တယ်လောက်တန်မယ် ထင်သလဲ- ဒါကို ခင်ဗျားသိသလား”

လျှံထွန်းရန်က ခေါင်းခါယမ်းလိုက်သည်။

ဘူးထဲ၌ ပတ္တမြား မည်ရွေမည်မျှ ပါရှိကြောင်းပင် လျှံထွန်းရန် မသိပါ။

ရုစူးရယ်က ပြုံးရင်း---

“အဲဒီ ပတ္တမြားရဲ့တန်ဘိုးကို ကျုပ်ခန့်မှန်းတာ လျှံငွေ သုံးသောင်းတန်မယ်လို့ထင်တယ်- ကျင်းပိုင်ချန်းဆိုတဲ့ အဘိုးကြီး ဟာ ငွေသိပ်မက်တယ်--- ငွေသာရမယ်ဆိုရင် ဘာမဆိုလုပ်တဲ့ အဘိုးကြီးပဲ---သူတို့မြေးအဘိုးကို ခင်ဗျားတို့ အတော်ဂရုစိုက် ရမယ်”

လျှံထွန်းရန်က ရုစူးရယ်ကို မျက်လုံးပြုံး၍ကြည့်ရင်း-

“ဒါဆိုရင် ကျုပ်က ဘာလုပ်ရမှာလဲ”

ရုစူးရယ်က လက်ကာပြလိုက်ပြီး---

“ဆရာလျှံ--ခင်ဗျားက လူတော်တစ်ယောက်ပဲ-ကျုပ် ပြောတဲ့စကားကို နားလည်မှာပါ-တကယ်လို့ ကျင်းပိုင်ချန်းက ဘာပဲခိုင်းခိုင်း ခင်ဗျားက ဟုတ်ကဲ့လို့ပြောပြီး မလုပ်ဘဲနေပေါ့- အလုပ်တစ်ခု ပိုလုပ်မယ်အစား လျှော့လုပ်တာကောင်းတယ်- မတော်တဆ ပြဿနာဖြစ်ရင် နောင်တရဖို့ အချိန်မမီဘဲ ဖြစ်မယ်”

ဟုပြောပြီး ရေချိုးကန်ထဲမှတက်ကာ အဝတ်လဲခန်း ထဲသို့ ဝင်သွားလေသည်။

လျှံထွန်းရန်သည် ရုစူးရယ်၏ နောက်ကျောပြင်ကို ကြည့်ရင်း သက်ပြင်းတစ်ချက်ချလိုက်မိသည်။

ထိုလူရွယ်၏ စကားကို လက်ခံရမည်လော---

လျစ်လျူရှုထားရမည်လော---

သူ စဉ်းစား၍ မရတော့ပေ။

မွန်းလွဲနှစ်နာရီ--

ယိုးရောင်သည် အချိန်တိကျစွာဖြင့် ပန်းပေါင်းစုံ တည်းခိုရိပ်သာသို့ ရောက်ရှိလာသည်။

ဤနေရာများသည် ယခင်က သူမ ကျင်လည်ကျက်စားခဲ့သော နေရာဖြစ်သည်။

ဤနေရာများသို့ သူမသည် ယောက်ျားလေးအဖော် အမျိုးမျိုးနှင့် ရောက်လာခဲ့ဖူးခြင်းဖြစ်၏။

သို့သော်-----

ယခုတစ်ခေါက်ကဲ့သို့ ရင်ခုန်ခဲ့ဖူးခြင်းမရှိပေ။

မွန်းလွဲပိုင်းဖြစ်၍ နေက ပိုပူသည်။

ပန်းပေါင်းစုံတည်းခိုရိပ်သာ၏ နောက်ဖေးလမ်းကြားတွင် လူသူကင်းရှင်းနေ၍ ယိုးရောင်သည် တစ်စုံတစ်ယောက်တွေ့မြင်သွားမည်ကို မစိုးရိမ်ရချေ။

သို့တိုင်အောင်---

သူမသည် ရင်ခုန်နေဆဲပင် ဖြစ်သည်။

ပန်းပေါင်းစုံ တည်းခိုရိပ်သာ၏ နောက်ဖေးတံခါးဝသို့ ယိုးရောင်ရောက်သည်နှင့် 'နောက်ဖေးတံခါးသည် ပွင့်ဟသွားပြီး လှရွယ်တစ်ယောက် ရပ်နေကာ ယိုးရောင်ကို ရိုသေလေးစားစွာဖြင့်-

"သခင်မလေးယိုး--အထကြပါ"

ဟုပြောလိုက်သည်။

ယိုးရောင်သည် နောက်ဖေး လမ်းကြားတစ်လျှောက်၌ လူသူကင်းရှင်းနေကြောင်းသိသော်လည်း သူမသည် တစ်ချက်မျှ လှည့်၍ ဝန်းကျင်ကို အကဲခတ်ကြည့်လိုက်သေးသည်။

မည်သူတစ်ဦးတစ်ယောက်ကိုမျှ တွေ့ရှိခြင်း မရှိသောအခါမှ ယိုးရောင်သည် ပန်းပေါင်းစုံတည်းခိုရိပ်သာ၏ နောက်ဖေးပေါက်မှ ဝင်ရောက်လိုက်လေတော့သည်။

၇၈

ပန်းပေါင်းစုံ တည်းခိုရိပ်သာ၏နောက်ဘက်၌ နှစ်ခန်းတို့အဆောင်တစ်ခုရှိသည်။

နောက်ဖေးတံခါးပေါက်ကို ပွင့်ပေးသော လှရွယ်က ယိုးရောင်အား ထိုနှစ်ခန်းတွဲအဆောင်ကို ညွှန်ပြပြီးနောက် ယိုးရောင်အနီးမှ ထွက်ခွာသွားလေတော့သည်။

ယိုးရောင်သည် နှစ်ခန်းတွဲအဆောင်ရှိရာသို့ လျှောက်လာခဲ့သည်။

ဝါးရုံတန်းကျော်သည်နှင့် နှစ်ခန်းတွဲ အဆောင်ရှေ့သို့ ရောက်လာလေတော့သည်။

နှစ်ခန်းတွဲအဆောင်ရှေ့သို့ ရောက်သောအခါ ယိုးရောင်၏ ခြေလှမ်းသည် ရုတ်တရက်တုံ့ဆိုင်းသွား၏။

အခန်းဖျား ဝင်ရောက်မီမည်စိုး၍ ခြေလှမ်းများ တုံ့ဆိုင်းသွားခြင်းမဟုတ်ပါ။

ထိုအခန်းနှစ်ခန်းလုံးကို ရုစူးရှယ်ကတားရမ်းထားကြောင်း ယိုးရောင်သိသည်။

သူမသည် ယခုကဲ့သို့ ခြေလှမ်းတုံ့ဆိုင်းနေခြင်းမှာ သူမအသိကွာကို အနည်းငယ်ဈေးကိုင်လို၍ ဖြစ်သည်။

ထိုစဉ်မှာပင်---

ရုတ်တရက် နှစ်ခန်းတွဲအဆောင်မှ အခန်းတစ်ခန်း၏ တံခါးသည်ပွင့်လာပြီး တံခါးဝ၌ ရုစူးရယ်ထွက်ပေါ်လာ၏။

ရုစူးရယ်သည် အလွန်ပင် အချိန်တိကျသော လှရွယ် ဖြစ်သည်။

သူသည် စောစောက ရေချိုးဆိပ်၌ ရှိနေခဲ့သည်။

ယခု--

ပန်းပေါင်းစုံတည်းခိုရိပ်သာသို့ ရောက်လာ၏။

ယနေ့မနက်ပိုင်းတွင် ရုစူးရယ်သည် ကျွတ်ကျန်းမြို့အနီး ခြေဆန့်ခဲပြီးဖြစ်သည်။

ရုစူးရယ်က ယိုးရောင်ကို နှစ်လိုဖွယ်ပြုံးပြရင်း---

“သခင်မလေးယိုး---လာလေ”

ဟုခေါ်လိုက်သည်။

ဈေးကိုင်လိုဟန်ဖြင့်တုံ့ဆိုင်းနေသော ယိုးရောင်၏ ခြေ လှမ်းများသည် တံခါးဝ၌ ရုစူးရယ်ကို မြင်တွေ့လိုက်သည်နှင့် တုံ့ဆိုင်းမှု မရှိတော့ချေ။

သို့သော်---

သူမသည် ကနွဲကလျလေသံဖြင့်---

“ကြည့်---သခင်မလေးလို့ ခေါ်ပြန်ပြီ”

ဟု မျက်စောင်းကလေးထိုးကာ ပြောလိုက်သည်။

ရုစူးရယ်က ပြုံးလိုက်သည်။

သူ၏ အပြုံးက အဓိပ္ပါယ်များစွာဆောင်နေကြောင်းကို ယိုးရောင်သဘောပေါက်လိုက်သည်။

မည်သို့ဆိုစေ---

ရုစူးရယ်၏အပြုံးက သူမ၏ရင်ကို တထိတ်ထိတ် ခုန် မှည့်မှာ အမှန်ပင်ဖြစ်ကြောင်း သူမဝန်ခံရပေတော့မည်။

လ

အခန်းထဲ၌ ပရိဘောဂ များများစားစားမရှိပါ။ စားပွဲတစ်လုံး ကုလားထိုင်နှစ်လုံးနှင့် ကုတင်တစ်လုံး

သာရှိသည်။

ယိုးရောင်က မဝံ့မရဲ ဟန်မူရာဖြင့် အခန်းထဲသို့ ဝင် နိုင်သည်။

ရုစူးရယ်က အခန်းတံခါးကို ပိတ်လိုက်သည်။ တံခါးပိတ်သံက ယိုးရောင်၏ ရင်ကို လှုပ်ရှားစေသည်။ ထိုစဉ်မှာပင်---

ရုစူးရယ်က ယိုးရောင်အား---

“သခင်မလေးယိုး---ထိုင်ပါ”

ဟုပြောလိုက်သည်။

ယိုးရောင်က စိတ်ဆိုးဟန်ဖြင့် မျက်စောင်းထိုးရင်း---

“နောက်တစ်ခေါက် သခင်မလေးယိုးလို့ခေါ်ကြည့် ခြင်းပြန်သွားမယ်”

ဟုပြောလိုက်သည်။

ရုစူးရယ်က ယိုးရောင်စိတ်ကို နားလည်ဟန်ဖြင့် တစ် ပြုံးကာ လက်ဖက်ရည်ကြမ်းခွက်ကို ငဲ့လိုက်ပြီး ယိုးရောင်ထံ

လုပ်ပေးရင်း---

“ယို့ရောင်---အခုကိစ္စမှာ မင်းမပါလို့ မဖြစ်ဘူး”

ဟုပြောလိုက်သည်။

ယို့ရောင်က မျက်လုံးလှန်ကာ---

“ဘာကိစ္စပိုလဲ၊ ကျွန်မမှာ အချိန်သိပ်မရဘူး။ ပြောစရာ

ရှိတာကို မြန်မြန်ပြော”

ရုစူးရယ်က ပြုံးရင်း---

“ယို့ရောင်- မင်း သဘောမတူဘူးဆိုရင် ငါပြော

ခက်တယ်”

ယို့ရောင်က အတော်လည်တဲ့ကောင်လေးပဲဟု ရေရှည်

ရေလာမြောင်းပေးစကားဖြင့်---

“ဒီကို ရောက်နေမှတော့-မင်းစကားကို နားမထောင်

ဖြစ်ပါ့မလား။ ကဲ---ပြောစရာရှိတာ ပြော---

ရုစူးရယ်က ခေါင်းစာစ်မျက်ကုတ်ကာ---

“အင်း---ဘယ်လိုပြောရမလဲမသိဘူး”

ယို့ရောင်က ပြုံးလျက်---

“ပြောချင်တာသာပြော- ဒီအခန်းထဲမှာ ရှင်နဲ့ကျွန်

ရဲ့တယ်။ ဘယ်သူမှမကြားနိုင်ဘူး-ဘယ်သူမှလဲ မမြင်နိုင်ဘူး”

ရုစူးရယ်က သက်ပြင်းကို မသိမသာချရင်း---

“ဒီလိုပါ- ကျွန်တော့်မှာ အကြံအစည်တစ်ခုရှိတာ

ဒါပေမယ့် ယို့ရောင်ကိုယ်တိုင် ဟန်ဂေဟာခြံဝင်းကို တစ်ခေါက် သွား

ဖြစ်မယ်”

ဟုပြောလိုက်လေသည်။

ရုစူးရယ်၏စကားကြောင့် ယို့ရောင် စိတ်ပျက်သွားလေ
တော့သည်။

ဒေါသလည်း ဖြစ်မိ၏။

ထို့ကြောင့်---

မျက်နှာထားတင်းမာသွားကာ---

“မင်းဘာတွေပြောနေတာလဲ---ငါနားမလည်ဘူး”

ဟုပြောလိုက်သည်။

ရုတ်တရက်-

ယို့ရောင်၏အမူအရာပြောင်းလဲသွားခြင်းကြောင့် ရုစူးရယ်

ပင် အံ့ဩသွားရလေတော့သည်။

သူသည် အံ့ဩဟန်ဖြင့် ယို့ရောင်အား---

“မနက်က ဟန်ဂေဟာခြံဝင်းနဲ့ပတ်သက်ပြီး ဘိုးဘိုးထင်

အတော်ခံလိုက်ရတယ်- ဘိုးဘိုးထင်အတွက် ကျွန်တော် ဇာစ်ခု

ပြန်လုပ်ပေးရမယ်။ အဲဒါ ယို့ရောင်ကူညီမှ ဖြစ်မယ်”

ဟုပြောလိုက်သည်။

ယို့ရောင်က နှုတ်ခမ်းမဲ့ကာ---

“ဘိုးဘိုးထင် ခံရတာနဲ့-ကျွန်မနဲ့ ဘာဆိုင်လို့လဲ”

ရုစူးရယ်က မျက်လုံးပြုံးကာ---

“ယို့ရောင်က သခင်မလေးယို့လေ”

ဟုပြောလိုက်သည်။

ယို့ရောင်က စိတ်ဆိုးဟန်ဆိုးဖြင့် ထိုင်ရာမှထလိုက်ပြီး-

“ဘိုးဘိုးထင်က ဘိုးဘိုးထင်ပဲ။ သခင်မလေးယို့က သခင်

မလေးယို့ပဲ--- ဘိုးဘိုးထင်ကိစ္စဟာ သခင်မလေးယို့နဲ့ ဘာမှ

မဆိုင်ဘူး---သူကိစ္စထဲ ကျွန်မ မပါချင်ဘူး”
 ဟုပြောလိုက်ပြီး ပြန်ရန်တံခါးဝသို့ လျှောက်သွားသည်။
 ရုစူးရယ်သည် ကမန်းကတန်းထဲပြီး ယို့ရောင်၏လက်ကို
 ဖမ်းဆွဲထားလိုက်၏။
 ပြီးမှ---
 “ယို့ရောင်- ငါတို့ မပြေပြေလည်လည် ဆွေးနွေးရအောင်
 ငါ ဘာအမှားလုပ်မိလို့လဲ”
 ယို့ရောင်က မဲပြုံးပြုံးရင်း---
 “မင်း ဘာ အမှားလုပ်မိတယ်ဆိုတာ မသိဘူးလား”
 ရုစူးရယ်က ခေါင်းခါယမ်းပြရင်း---
 “မသိဘူး”
 ဟုပြောလိုက်သည်။
 ယို့ရောင်က မျက်စောင်းတစ်ချက်ထိုးကာ--
 “ဒီမှာ ငါကနေပူကျဲကျဲမှာ ဒီနေရာကိုနေကပ်ပေးပေါက်
 ကဝင်ပြီး မင်းရဲ့ အခိုင်းခံလုပ်ရမယ့် လူစားလား၊ ဟင်း-တကယ်လို့
 မင်း ငါ့ဆီက အကူအညီလိုချင်ရင် အပေးအယူဆိုတာရှိရမှာပေါ့”
 ရုစူးရယ်သည် ယို့ရောင်၏ မျက်လုံးများကို တစ်ချက်မျှ
 စိုက်ကြည့်ပြီး ယို့ရောင်၏ သဘောကို နားလည်ဟန်ဖြင့်--
 “ကောင်းပြီ”
 ဟုပြောလိုက်လေတော့သည်။

တစ်ညနေလုံး ရေချိုးဆိပ်၌ လျှံထျန်းရန် ရှိနေခဲ့သည်။
 နေဝင်မိုးချုပ်၍ မီးထွန်းချိန်ရောက်မှ လျှံထျန်းရန်သည်
 ချိုးဆိပ်မှ တက်လာကာ နီးရာ ဆိုင်တစ်ဆိုင်၌ ညစာစားသည်။
 ပြီးမှ---
 သူသည် စုရန်းဖင်ချေးတန်းသို့ ထွက်လာခဲ့လေတော့သည်။
 စုရန်းဖင်ယုန်သားကင်ဆိုင်သို့ ရောက်သောအခါ ပွဲစနေ
 ခြံခြံသည်။
 သူသည် ကျွမ်းစစ်ထံမှ လက်ဖက်ရည်တစ်ခွက် မှာယူကာ
 တတ်စင်ရေသို့သွားသည်။
 ထို့နောက်---
 သူသည် မလှမ်းမကမ်းနေရာ၌ ဝင်ထိုင်ရင်း တတ်ပွဲကို
 ခြည့်နေသည်။
 သို့သော်---
 သူ၏ စိတ်သည် တတ်ပွဲ၌မရှိချေ။
 ဟန်ဂေဟာခြံဝင်း၌ မည်သို့ဖြစ်နေသနည်းဟု တွေး၍
 နှုတ်နေမိသည်။
 တဆက်တည်းမှာပင်---
 ကျင်းယုံချိုးချိုးတစ်ယောက် မည်သည့်နေရာ ရောက်
 ခဲ့ ဘာများလုပ်နေသနည်းဟု သိလိုသောဆန္ဒ ဖြစ်ပေါ် လာသည်။
 မိမိသည် ထိုမြေးအတိုး၏ ဆန္ဒအရ ကပြနေရသော
 တတ်ကောင်တစ်ကောင်သာဖြစ်နေကြောင်း တွေးမိပြန်သောအခါ
 ကိုယ်မိမိ မကျေမနပ် ဖြစ်မိ၏။
 ထိုစဉ်မှာပင်---

ဇာတ်စင်ပေါ် ကျီမေရောင်ထွက်လာသည်။
 ကျီမေရောင်သည် ပရိသတ်ထံမှ လျှံထျန်းရန်ကို
 တွေ့သွားသည်နှင့် မနားတမ်းမျက်စပစ်နေလေတော့သည်။
 နောက်ဆုံး၌---
 လျှံထျန်းရန်သည် ကျီမေရောင်၏မျက်စပစ်သည့်အထက်
 မခံနိုင်သည့်အလား ဦးခေါင်းကို အသာငုံလိုက်ပြီး ကွာစေ့ကို
 တွင်တွင်စားနေမိလေသည်။
 ထိုစဉ်မှာပင်---
 လျှံထျန်းရန်၏ နောက်မှ လူတစ်ယောက်က သူ့
 ပခုံးကိုပုတ်ရင်း---
 "အစ်ကို---ကံကောင်းတယ်"
 ဟုတီးတိုးပြောလိုက်သည်။
 ထိုအသံကြောင့် လျှံထျန်းရန်သည် နောက်သို့လှည့်ကြည့်
 လိုက်၏။
 မိမိ၏ နောက်၌ အသက်သုံးဆယ်ခန့် လူတစ်ယောက်
 ထိုင်နေသည်ကို တွေ့မြင်လိုက်ရသည်။
 ထိုသူသည် သန့်ရှင်းသပ်ရပ်သောအဝတ်အစားကို
 ဆင်ထားသည်။
 ထိုလူ၏ပုံသဏ္ဍာန်မှာ စာပေသမားတစ်ယောက်နှင့်
 လွန်းသည်။
 ထိုလူက လျှံထျန်းရန်ကို နွေးထွေးသော အပြုံးဖြင့်
 ကြည့်ရင်း---
 "ဟုတ်တယ်- မင်းသမီးက အစ်ကို့ကို ကြည့်ပြီး မျက်စိ

ပြနေတာ--အစ်ကို ကံကောင်းတာပေါ့"
 ဟုထပ်ဆင့်ပြောလိုက်သည်။
 ပထမ၌ လျှံထျန်းရန်သည် ထိုလူကိုတုဆတ်ဆတ် ပြော
 သည်ဟု စိတ်ကူးမိသော်လည်း ထိုလူ၏ နွေးထွေးသော အပြုံးကြောင့်
 ဆတ်ဆတ်မပြောဖြစ်တော့ချေ။
 ပြန်လည်ပြုံးပြရင်း---
 "ဟင်း---ဟင်း---ပွဲက ဒါမှ အသက်ဝင်မှာပေါ့"
 ဟုလိုက်လိုက်လျှော့လျှော့ပြောလိုက်သည်။
 ထိုသို့ အလိုက်အထိုက် ပြောမိသည်နှင့် ထိုသူသည်
 လျှံထျန်းရန်၏အနီးသို့ မိမိ၏ခုံကိုရွှေ့ကာ---
 "ကျွန်တော်မှာမည်ဆင်းတုမှ-စာပေသမားတစ်ယောက်ပါ။
 မေးရာအနုလျှောက်သွားလို့ မိတ်ဆွေတစ်ချို့က မိုင်တစ်သောင်း၊
 ခေဒါလို့ ခေါ်ကြပါတယ်"
 ဟုမိမိကိုယ်ကို မိတ်ဆက်လိုက်သည်။
 လျှံထျန်းရန်ကလည်း ပြုံးပြီး---
 "ကျုပ် လျှံထျန်းရန်ပါ"
 ဟုပြောလိုက်သည်။
 ဆင်းတုမှသည် မျက်ခုံးတစ်ချက်ပင့်ကာ---
 "ဗျာ- ရန်သူမဲ့နတ်လက်သီး လျှံထျန်းရန်လား"
 ဟုတအံ့တဩမေးလိုက်သည်။
 ပြီးမှ---
 ကပျာကယာ လက်နှစ်ဖက်ဆုပ်၍ အရှိအသေပြုရင်း--
 "ညီလေး မသိလို့ မရိုမသေဆက်ဆံမိတာ ခွင့်လွှာကပါ"

ဆင်းတုမူ၏စကားကြောင့် လျှံထျန်းရန်စိတ်ထံ၌ကျေနပ်သွား၏။

ထို့ကြောင့် ပြုံးလိုက်ပြီး---

“ကိစ္စမရှိဘူး—မင်းက စာပေသမားပဲ၊ ဒါနဲ့ စကားမစပ်အစ်ကို့နာမည်ကို ညီလေး ဘယ်လိုကြားဖူးတာလဲ”

ဆင်းတုမူက ပြုံးရင်း---

“မေးသင့်တဲ့မေးခွန်းပဲ၊ ကျွန်တော့်လို လူတိုင်းက သိုင်းလောကသားတွေကိုသိတာ မများပါဘူး။ လက်ချိုး ရေရင်တောင်လက်တစ်ဖက်နဲ့ ရေလိုရတယ်၊ ဒါပေမယ့် ဆရာလျှံက နာမည်ကျော်သိုင်းသမားဆိုတော့ ကျွန်တော်သိနေတာ မထူးဆန်းပါဘူး”

လျှံထျန်းရန်က ရယ်မောရင်း---

“ဒါလောက်လဲ မဟုတ်သေးပါဘူး”

“ကျွန်တော် မှန်တာကိုပြောတာပါ-မြောက်ပင်ပြောတာ မဟုတ်ပါဘူး။ ဒါနဲ့ စကားမစပ် ကျွန်တော် တစ်ခုလောက်မေးပါရစေ”

“မေးပါ”

ဆင်းတုမူက အေးနားဟန်ဖြင့်---

“တကယ်လို့ ကျွန်တော်အမေးက မသင့်လျော်ရင် ခွင့်လွှတ်ပါ”

ဟုစကားစလိုက်သည်။

“ပြောပါ”

ဆင်းတုမူက စကားဆက်လိုက်သည်။

“ဒီလိုပါ---ဟန်ဂေဟာခြံဝင်းကို သံစဉ်မဲ့ပလ္လေက သတ်

ဆေးထားတယ် ကြားရတယ်”

လျှံထျန်းရန်က မျက်ခုံးပင့်ရင်း---

“တယ်လို့ကြားတာလဲ”

ဆင်းတုမူက---

“ဒီကိစ္စကို ကျွတ်ကျွန်မြို့မှာမသိသူ မရှိသလောက်ပါတာ”

လျှံထျန်းရန်က တစ်ချက်ပြုံးရင်း-

“အင်း--- ဒီသတင်း မမှားပါဘူး”

ဆင်းတုမူက လေထဲကိုနှိပ်၍-

“ဒါနဲ့ ဆရာလျှံ- သံစဉ်မဲ့ပလ္လေအကြောင်းကို ဘယ်လောက်ကြားဖူးလဲ”

လျှံထျန်းရန်က ပြုံးရင်း---

“အင်း--ကြားဖူးတာတော့ ယုံချင်စရာတောင်မရှိဘူး”

ဆင်းတုမူ သက်ပြင်းတစ်ချက်ချကာ---

“ကျွန်တော်တစ်ခုတော့ ပြောပါရစေ၊ သံစဉ်မဲ့ပလ္လေအပေါ်မှာ ဆရာလျှံ ယုံကြည်မှုမရှိတာဟာ မကြုံဘူးလို့ပါ။ ဘကယ်လို့ သံစဉ်မဲ့ပလ္လေက ဆရာလျှံရဲ့အသက်ကိုယူမယ်ဆိုရင် ဘယ်လိုပဲပုန်းပုန်း---ပြေးလို့လွတ်မှာမီဟုတ်ဘူး။ ဆရာလျှံရဲ့ငွေကိုယူမယ်ဆိုရင်လဲ ဆရာလျှံ မပေးလို့မဖြစ်ဘူး”

လျှံထျန်းရန်က တစ်ချက်ပြုံးရင်း---

“အင်း---ခင်ဗျား ဒီအကြောင်း ဘယ်လိုသိသလဲ”

ဆင်းတုမူက ဝန်းကျင်ကိုတစ်ချက်ကြည့်ရင်း---

“အမှန်ကို ဝန်ခံရမယ်ဆိုရင်တော့ ကြုံခဲ့ဖူးလို့ပါ”

ဆင်းတုမူ၏စကားကြောင့် လျှံထျန်းရန် မျက်ခုံးပင့်တင်

လိုက်မိသည်။

လျှံထျန်းရန်၏ စကားကိုလည်း စိတ်ဝင်စားဟန်ဖြင့်-

“အင်---ပြောစမ်းပါဦး။ ဘယ်လိုကြုံခဲ့ရတာလဲ”

ဆင်းတုမူက လေသံတိုးလျက်---

“တစ်ခါက လောဘကြီးတဲ့ ဝန်မင်းတစ်ယောက်ရှိတယ်။

သံစဉ်မဲ့ပလွေရဲရန်ကို လွှတ်အောင်တတ်မြုပ်ပြီး တောရွာတစ်ရွာမှာ ပုန်းနေပေမယ့် သံစဉ်မဲ့ပလွေက ရှာတွေ့ခဲ့တယ်။ ဒါကို ကျွန်တော် ဘာလို့သိခွင့်ရသလဲဆိုတော့ အဲဒီဝန်မင်းအိမ်မှာ ကျွန်တော် တာဝန်ထမ်းဆောင်ခဲ့ဖူးလို့ပဲ”

ဟုပြောလိုက်လေသည်။

လျှံထျန်းရန်က မျက်မှောင်ကြုတ်ရင်း---

“အင်း---စိတ်ဝင်စားစရာပဲ- ခင်ဗျားပြောပြနိုင်မလား”

ဟုမေးသည်။

ဆင်းတုမူက လက်ဖက်ရည်ကိုတစ်ငုံသောက်လိုက်ပြီး-

“ဆရာလျှံ---နားထောင်မယ်ဆိုရင် ပြောပြပါမယ်- အင်း-

အခု စဉ်းစားလိုက်ရင် ကြက်သီးမွှေးညှင်းထမိတယ်”

ဟုပြောလိုက်သည်။

လျှံထျန်းရန်က ခေါင်းညိတ်ပြသည်။

သူ့အနေဖြင့် သံစဉ်မဲ့ပလွေ ပုံပြင်များကို နားထောင်

ခြင်သည် အချိန်ဖြုန်းခြင်းမဟုတ်ကြောင်း ကောင်းစွာနားလည် ထား၏။

သို့ဖြစ်၍လည်း---

ဆင်းတုမူ၏ သံစဉ်မဲ့ ပလွေပုံပြင်ကို နားထောင်ရန်

ခေါင်းညိတ်ပြခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

ဆင်းတုမူက လည်ချောင်းတစ်ချက်ရှင်းလိုက်ပြီး---

“အင်း-ပြောရရင်တော့အရှည်ကြီးပဲ။ ဒါပေမယ့် တိုတိုပဲ

ပြောမယ်”

ဟုစကားမျိုးလိုက်သည်။

လျှံထျန်းရန်က ပြုံးလိုက်ပြီး-

“ခင်ဗျား စိတ်ကြိုက်သာပြောပါ။ ကျုပ်က စိတ်ဝင်စားစွာ

နားထောင်မှာပါ”

ဟုပြောလိုက်သည်။

ဆင်းတုမူကခေါင်းညိတ်ကာ သူ၏အတွေ့အကြုံကို ပြော

ပြလေ၏။

“ကျွန်တော် ဝန်မင်းတစ်ယောက်ဆိုမှာ ရှိတုန်းကပါ။ အဲဒီ ဝန်မင်းဟာ လူထုအပေါ် ရက်စက်ဆိုးယုတ်ပေမယ့် ကျွန်တော့် အပေါ်တော့ ကောင်းရှာပါတယ်။ တစ်နေ့မှာ သူ့ရဲ့စာကြည့်ခန်းထဲ သံစဉ်မဲ့ပလွေ ရောက်လာတယ်”

“လှပတဲ့ယွန်းသေတ္တာနဲ့ ထူည့်ထားတာမဟုတ်လား”

လျှံထျန်းရန်က စကားထောက်လိုက်သည်။

ဆင်းတုမူက ခေါင်းညိတ်လိုက်၏။

“ဟုတ်တယ်---စာတစ်စောင်လဲ ပါသေးတယ်”

လျှံထျန်းရန်က မျက်ခုံးတစ်ချက်ပင်ရင်း---

“ဟုတ်လား- ဘာရေးထားသလဲ”

ဆင်းတုမူက တစ်ချက်စဉ်းစားလိုက်ပြီး---

“သံစဉ်မဲ့ပလွေက ဝန်မင်းရဲ့မကောင်းမှုတွေကို သိတဲ့

အကြောင်း- ပြီးတော့ ဝန်မင်းအတွက် ကောင်းမှုပြုလုပ်ပေးဖို့
ငွေတောင်းတယ်- နောက်ပြီး ဝန်မင်းကိုလဲ ဘုန်းကြီးဝတ်ခိုင်းပြီး
ထုသိုလ်ကောင်းမှုပြုလုပ်ဖို့ ရေးထားတယ်”

လှုံထွန်းရန် မျက်မှောင်ကြိုက်လိုက်ပြီး-

“အချိန် ဘယ်နှစ်ရက်ပေးလဲ”

ဆင်းတုမူက အနည်းငယ်စဉ်းစားလိုက်ပြီး---

“ဆယ်ရက်အချိန်ပေးတယ်”

လှုံထွန်းရန်က ဆင်းတုမူကို စေ့စေ့ကြည့်လိုက်ပြီး-

“ဒါပေမယ့်- ခင်ဗျားရဲဝန်မင်းက သံစဉ်မဲ့ပလွေ ပြော

တဲ့အတိုင်း မလုပ်ဘူး မဟုတ်လား”

ဆင်းတုမူက ခေါင်းညိတ်ကာ---

“ဟုတ်တယ်----ဝန်မင်းက အချိန်သုံးရက် အကုန်ခံပြီး

သံစဉ်မဲ့ပလွေကို စုံစမ်းတယ်”

လှုံထွန်းရန်က စိတ်ဝင်စားသောလေသံဖြင့်---

“စုံစမ်းလို့ ရသလား”

“မရဘူး”

လှုံထွန်းရန်က ထပ်မံ၍ မေးခွန်းထုတ်လိုက်သည်။

“ဒီတော့ ဘာလုပ်သလဲ၊ သက်တော်စောင့်သိုင်းသမားတွေ

မငှားဘူးလား”

ဆင်းတုမူက ပြုံးလိုက်ပြီး-

“ဝန်မင်းက အင်မတန်ဉာဏ်ကောင်းတာ-သိုင်းသမား

ငှားရင် အဲဒီလူဟာ သံစဉ်မဲ့ပလွေကိုယ်တိုင်ဖြစ်နေရင် မခက်

ဘူးလား- ဒါကြောင့် ဝန်မင်းက အလွန်ကောင်းတဲ့အကြံအစည်

အဲဒါကြံစည်လိုက်တယ်- ဒီအကြံကို ကျွန်တော်နဲ့ဝန်မင်းနဲ့ပဲ
ဆိုတယ်”

ဆင်းတုမူ၏စကားကို လှုံထွန်းရန်သည် စိတ်ဝင်စား

နေပြင်---

“ဟုတ်လား---ဘယ်လိုအကြံမျိုးလဲ”

ဆင်းတုမူက စကားဆက်လိုက်သည်။

“သေဟန်ဆောင်လိုက်တယ်လေ”

လှုံထွန်းရန်က ဆင်းတုမူ၏စကားကို နားမလည်ဟန်ဖြင့်

“ဘယ်လို သေဟန်ဆောင်လိုက်တာလဲ”

ဟုထပ်မေးလိုက်လေသည်။

ဆင်းတုမူက ပြုံးလိုက်ပြီး-

“ဝန်မင်းရဲ့အသက်က ခြောက်ဆယ်ကျော်နေပြီ၊ သူက

အဲဒီညမှာ ရုတ်တရက် အပြင်းဖျားဟန်ဆောင်ပြီး အဲဒီညမှာပဲ

သေပြလိုက်တယ်- အမူအရာကောင်းလွန်းလို့ သူ့ရဲ့အိမ်သား

တွေတောင် တကယ်ထင်ပြီး ငိုကြွေးကြတယ်”

လှုံထွန်းရန်က မျက်ခုံးတစ်ချက်လှန်လိုက်ပြီး-

“နောက်တော့ကော---ဆက်ပြောပါ”

ဆင်းတုမူက-

“နောက်တော့ ကျွန်တော်-ညတွင်းချင်းပဲ အခေါင်းသွား

သံတယ်၊ ဒါပေမယ့် ချက်ချင်းမပြန်ဘဲ ဝယ်လာတဲ့အခေါင်းကို

ပြင်လိုက်တယ်”

လှုံထွန်းရန် မျက်မှောင်ကြိုက်သွားသည်။

“ဘယ်လိုပြုပြင်တာလဲ”

ဆင်းတုမူက ရှင်းပြလိုက်သည်။

“ဒီလိုလေ- အသက်ရှုဖို့ လေဝင်ပေါက်ဖောက်တယ် စားသောက်စရာ အချို့ကိုလည်း အခေါင်းထဲမှာ ဝက်ထားတယ် ပြီးမှ အခေါင်းကိုသယ်လာတာ”

လျှံထွန်းရန်က ခေါင်းညိတ်လိုက်ပြီး-

“ပြီးတော့--ဝန်မင်းကို အခေါင်းထဲထည့်လိုက်တာပေါ့ ဟုတ်လား”

ဆင်းတုမူက ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ဟုတ်တယ်၊ အဲ---ကျွန်တော်က အခေါင်းကို အဲဒီလို ပြင်ဆင်လိုက်သလို ဝန်မင်းရဲ့အဝတ်အစားထဲမှာလဲ လဝင် လောက်အထိ စားသောက်နိုင်အောင် ရိုက္ခာခြောက်တွေနဲ့ ရတနာပစ္စည်းတစ်ချို့ကိုလဲ ဝက်ပြီး ချုပ်ထားခဲ့တယ်”

လျှံထွန်းရန် မျက်လုံးပြူးကာ---

“ဒါနဲ့---ဘယ်လိုသေသွားသလဲ ပြောပါဦး”

ဆင်းတုမူက စကားဆက်လိုက်သည်။

“ဒီလိုပါ- ဝန်မင်းကို အခေါင်းထဲထည့်ပြီး အခေါင်းအဖုံး ပိတ်လိုက်တယ်၊ ထုံးစံအတိုင်း ဈာပနအခန်းအနားကိုပြင်ဆင်တယ် လျှံထွန်းရန်က စိတ်ဝင်စားစွာဖြင့်---

“ဆက်ပြောပါ”

ဆင်းတုမူက သက်ပြင်းတစ်ချက်ချလိုက်ပြီး---

“အင်း-ဈာပနအခန်းအနားကို တစ်ပတ်ကျင်းပတယ် နောက်နေ့မနက်မှာ ဝန်မင်းကို ဂုသွင်းသင်္ဂြိုဟ်တော့မယ်လေ အဲဒီနေ့ ညသန်းခေါင်မှာ ကျွန်တော်က အခန်းထဲက လူထွက်

အားလုံးကို မောင်းထုတ်လိုက်တယ်-ပြီးတော့ တံခါးတွေ၊ ပြတင်းပေါက်တွေကို သေသေချာချာစိစစ်ပြီးပိတ်ခဲ့တယ်၊ ပြီးမှ ခေါင်းအဖုံးကို ပြန်ဖွင့်တယ်၊ ဒါပေမယ့်---

လျှံထွန်းရန်က အလောတကြီးဟန်ဖြင့်---

“ဒါပေမယ့်- ဘာဖြစ်သလဲ”

ဆင်းတုမူက စိတ်မကောင်းဟန်ဖြင့်---

“ဒါပေမယ့် ဝန်မင်းက သေနေပြီ”

လျှံထွန်းရန်က တစ်ချက်ပြုံးပြီး-

“လေပေါက်ပိတ်ပြီး သေတာဖြစ်မှာပေါ့”

ဆင်းတုမူက ခေါင်းခါယမ်းလိုက်သည်။

“မဟုတ်ဘူး--- သံစဉ်ပဲပလွေရဲ့ လက်ချက်နဲ့သေတာ”

ဆင်းတုမူ၏စကားကြောင့် လျှံထွန်းရန် မျက်လုံးပြူး

သွားသည်။

ပြီးမှ---

သူသည် အံ့ဩဟန်ဖြင့်---

“ဘယ်လိုသေနေတာလဲ”

ဟုမေးလိုက်သည်။

ဆင်းတုမူက ခေါင်းတစ်ချက်ညိတ်လိုက်ပြီး-

“ဝန်မင်းရဲ့ လည်ပင်းကို သံမဏိပလွေချောင်းနဲ့ထိုးပြီး

သတ်သွားတာ”

လျှံထွန်းရန်သည် မျက်မှောင်တစ်ချက်ကုပ်လိုက်ပြီး-

“ခေါင်း အဖုံးကို ဖွင့်ပြီး သတ်သွားတာလား”

ဆင်းတုမူက ခေါင်းခါယမ်းလိုက်၏။

“မဟုတ်ဘူး--- ခေါင်းအပုံးက ကျွန်တော်ပိတ်ထားတဲ့ အတိုင်းပဲ၊ လက်ရာမပျက်ဘူး၊ ပြီးတော့ ခေါင်းအနားမှာ အစောင် တွေချထားသေးတယ်”

လျှံထျန်းရန်က အံ့သြဟန်ဖြင့်---

“အင်း--- ထူးဆန်းလိုက်တာ”

ဆင်းတုမူက သူ့အား စေ့စေ့ကြည့်ပြီး---

“ဒီထက် ထူးဆန်းတာရှိသေးတယ်”

လျှံထျန်းရန်က မျက်ခုံးပင့်ကာ---

“ဘာများလဲ”

ဆင်းတုမူက ထိတ်လန့်စွာဖြင့်-

“ဟို--ဟို--- ဝန်မင်းရဲ့ အဝတ်အစားထဲမှာ ဝက်ပြီး ထားတဲ့ရတနာတွေလဲ ပုရိတော့ဘူး- ပြီးတော့ သံစဉ်အပေါက် မပါတဲ့ပလွေလေးတစ်လက်ကို တွေ့ရတယ်”

လျှံထျန်းရန်က သက်ပြင်းတစ်ချက်ကြိတ်၍ချလိုက်ပြီး-

“နောက်တော့ဇော ဘာဖြစ်သေးလဲ”

“ဝန်မင်းက သေပြီပဲ၊ ဘာဖြစ်စရာကျန်တော့မှာလဲ”

လျှံထျန်းရန်က-

“ဪ--- ရတနာတွေနဲ့ ပတ်သက်လို့ ဘာသတင်းကြား သလဲလို့ မေးတာပါ”

ဆင်းတုမူက ခေါင်းခါယမ်းလိုက်ရင်း---

“ကျွန်တော်လဲ ဝန်မင်းသေတာနဲ့ အဲဒီမှာဆက်ပြီး အမှု မထမ်းတော့ဘဲ ထွက်လာခဲ့တာပါ”

လျှံထျန်းရန်က ပြုံးရင်း---

“အဲဒီအချိန်ကစပြီး ခင်ဗျားလဲ ဒီလိုပဲ ငွေလျှောက်သွား နေတယ်ဆိုပါတော့”

ဆင်းတုမူက ခေါင်းညှိတ်ကာ---

“ဟုတ်တယ်-လူ့ဘဝကို အထင်မကြီးတော့ဘူး၊ နာမည် ကြီးလည်း အလကားပဲ၊ လူဟာ တစ်နေ့သေရမှာပဲ၊ အချိန်တန်ရင် ဘယ်လိုမှ ရောင်ပုန်းလို့ မရဘူး”

လျှံထျန်းရန်ကသည် ဘာမျှ ပြန်မပြောတော့ပါ။

သူသည် ဇာတ်စင်ပေါ်သို့ တစ်ချက်လှမ်းကြည့်လိုက်၏။ ဇာတ်စင်ပေါ်၌ အချစ်ဇာတ်လမ်းကပြနေဆဲဖြစ်သည်။ ကျီမေရှောင်သည် ဇာတ်ကနေရာမှလှမ်း၍ လျှံထျန်းရန်ကို မုက်စပစ်ပြလိုက်သည်။

လျှံထျန်းရန်က မသိဟန်ဆောင်၍ ဦးခေါင်းကို ငုံ့ လက်သည်း

ဆင်းတုမူသည် သူ၏ လက်မောင်းကို တစ်ချက်ပုတ် လိုက်ပြီး---

“ဆရာလျှံ-ကျွန်တော်ရင်းရင်းနီးနီး တစ်ခုပြောချင်တယ်” ဟုစကားစလိုက်သည်။

လျှံထျန်းရန်က ခေါင်းညှိတ်ပြကာ---

“ပြောပါ”

ဆင်းတုမူက တံထွေးတစ်ချက်မျိုချကာ---

“သံစဉ်မဲ့ပလွေနဲ့ ပတ်သက်လာရှင် အကောင်းဆုံးက ဆင်မပါ ပါနဲ့”

လျှံထျန်းရန်က အံ့အားသင့်ဟန်ဖြင့် ဆင်းတုမှုကို တစ်ချက်ကြည့်ကာ---

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

ဟုမေးလိုက်သည်။

ဆင်းတုမှုက သက်ပြင်းတစ်ချက်ချရင်း---

“အချောင်ဒုက္ခရောက်မှာစိုးလို့ပါ”

ဟုပြောလိုက်သည်။

လျှံထျန်းရန်က မဲပြုပြုလိုက်ပြီး---

“အင်း-သံစဉ်မဲ့ပလ္လေအကြောင်းကို ကျုပ်ကြားဖူးတာ နှစ်ကြိမ်ရှိပြီ။ သံစဉ်မဲ့ပလ္လေဟာ မသိုင်တဲ့လူတွေကိုဒုက္ခပေးတယ် ဆိုတာ မတွေ့ရဘူး”

ဆင်းတုမှုက မိမိ၏ရင်ဘတ်ကို လက်ဖြင့် ပုတ်၍---

“ဘယ်သူပြောလဲ-ဒီမှာ ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင်ခံခဲ့ရတာ လျှံထျန်းရန်က မျက်မှော့ကြွတ်လိုက်ပြီး---

“ဘာလဲ-ခင်ဗျားကို သံစဉ်မဲ့ပလ္လေကဒုက္ခပေးနေလို့လား ဆင်းတုမှုက ခေါင်းညှိတ်လိုက်သည်။

“ဟုတ်တယ်-ဆရာလျှံ၊ ကျွန်တော် ဆရာလျှံကို မလိမ္မော် ပါဘူး တကယ်ပဲ ကျွန်တော်ကို သံစဉ်မဲ့ပလ္လေက ဖတ်ခတ်ခဲ့တယ် ဟုပြောလိုက်သည်။

လျှံထျန်းရန်က-

“တယ်လို ဖတ်ခတ်ခဲ့တာလဲ”

ဆင်းတုမှုက လေပူတစ်ချက်မှုတ်ထုတ်ရင်း-

“သံစဉ်မဲ့ပလ္လေက ကျွန်တော်ကို နေရာအတည်တကျ

နိုင်ဘူး အဲဒါကို မလိုက်နာရင် ကျွန်တော့်ကိုလာသတ်မယ်လို့ ဘေးပေးခဲ့တယ်”

လျှံထျန်းရန်က မျက်မှောင်ကုပ်ရင်း-

“နှစ်အကန့်အသတ်တော့ ရှိမှာပေါ့”

ဆင်းတုမှုက ခေါင်းညှိတ်ပြလိုက်သည်။

“ရှိတာပေါ့၊ အဲ---နောက် နှစ်နှစ်ဆိုရင် ပြည့်ပြီ”

လျှံထျန်းရန်က သက်ပြင်းတစ်ချက်ချလိုက်ပြီး---

“အင်း-ဒီကိစ္စမျိုးလဲ ရှိသေးတာကိုး”

ဆင်းတုမှုက သူ့အား တစ်ချက်ကြည့်လိုက်ပြီး---

“ဆရာလျှံ-ကျွန်တော်မလိမ္မော်ပါဘူး၊ နို့မဟုတ်ရင် ကျွန်တော်က သိုင်းသမားတစ်ယောက်မှမဟုတ်ဘဲ ဘာဖြစ်လို့

အာအန့်လျှောက်သွားနေရမှာလဲ”

ဆင်းတုမှု၏ စကားက ယုတ္တိရှိနေသဖြင့် လျှံထျန်းရန်၏ ဘာထဲ၌ အေးစိမ်၍ လာလေတော့သည်။

ဆင်းတုမှုက ဝန်းကျင်ကို တစ်ချက်မျှ အကဲခတ်ကြည့် ခြင်းဖြင့် လေသံကိုနိမ့်ကာ---

“ဆရာလျှံ-ကျွန်တော့်စကားကို ယုံချင်မှယုံပါ။ ဒါပေမယ့် နေကျရင်တော့ ကျွန်တော့် စကားမှန်ကြောင်း ဆရာလျှံ မလိမ္မော်ပါမယ်၊ အဲဒီအချိန်မှာ ဆရာလျှံအတွက် နောင်တရဖို့ နှိပ်စားပေးဖို့ ကျွန်တော်ဆုတောင်းပါတယ်”

လျှံထျန်းရန်သည် သက်ပြင်းတစ်ချက်ချရင်း ဆင်းတုမှုကို

အကဲခတ်မျှ စူးစိုက်ကြည့်လိုက်၏။

ထို့နောက်---

သူသည် မည်သည့်စကားမျှမပြောတော့ဘဲ လက်ဖက်ရည်
ကြမ်းကို တစ်ခဲသောက်လိုက်သည်။

ဆင်းတုမူက တစ်ချက်မျှပြုံးလိုက်ပြီး---

"ဆရာလှိုင်လဲ ကျွန်တော်နဲ့စကားပြောရလို့ ပွဲကြည့်
ပျက်သွားပြီနဲ့ တူတယ်၊ အမှန်တော့ ဒီအကြောင်းတွေ
ကျွန်တော်မပြောသင့်ဘူး၊ ကျွန်တော်တို့ ဒီအကြောင်းကိုမပြော
ကြဘူးလို့ပဲ သဘောထားလိုက်ရအောင်၊ ကဲ-ကျွန်တော်သွားမယ်
ဟုပြောကာ ထိုင်ရာမှထလိုက်လေတော့သည်။

ထို့နောက်---

ဆင်းတုမူသည် လှိုင်ထွန်းရန်ကို နှုတ်ဆက်၍ ထွက်
သွားလေတော့သည်။

လှိုင်ထွန်းရန်သည် ဆင်းတုမူ၏နောက်ကျောကိုကြည့်
ဆင်းတုမူ၏ သတိပေးစကားကို နားထောင်ရမည်လော။

ဂရုမစိုက်ဘဲ လစ်လျူရှုရမည်လော စသည်စသည်ကို
ဝေခွဲမရဖြစ်ကာ ကျန်ရစ်ခဲ့လေတော့သည်။

၇၃

ဆင်းတုမူသည် စုရန်းဖင်ဈေးတန်းလေးမှ ထွက်လာ
အနောက်ဘက်လမ်းအတိုင်းလျှောက်သွားသည်။

သူ၏မျက်နှာသည် ကျေနပ်ဟန်ဖြင့်ပြုံးနေ၏။

သူသည် လမ်း၏မောင်ရိပ်အတွင်းသို့ ဝင်ရောက်လိုက်
မျက်နှာပေါ်မှ သားရေမျက်နှာတုကို ဖယ်ရှားလိုက်သည်။

ယင်းသို့ဖယ်ရှားလိုက်ပြီး သူသည်မောင်ရိပ်ထဲမှပြန်လည်
ထွက်လာခဲ့လေသည်။

ယခု---

သူသည် ဆင်းတုမူမဟုတ်တော့ပါ။

သူသည် ယနေ့နံနက်ပိုင်းက စုရန်းဖင်ဈေးတန်းမှ
ဆင်းသွားကျွမ်းစစ်၏ယုန်သားကင်ဆိုင်တွင် လှိုင်ထွန်းရန်ကို လာ
ရောက်တွေ့ဆုံသော အသက်သုံးဆယ်ခန့်ရှိသူပင် ဖြစ်သည်
မဟုတ်ပါလား။

၇၄

လှိုင်ထွန်းရန်သည် မည်မျှကြာအောင် တွေ့ဝေငေးငိုင်
နေသည် မသိပါ။

ပွဲကြည့်ပရိသတ်များ လှုပ်လှုပ်ရွရွဖြစ်လာသောအခါမှ
ပြန်လည်သတိဝင်ကာ ဇာတ်စင်ပေါ်သို့ လှမ်းကြည့်လိုက်မိသည်။

ဇာတ်စင်ပေါ်၌ ကပြနေသော ပြကွင်းပြကွက်များ
မရှိတော့ပါ။

ပြည်ပုံးကားချထားပြီးဖြစ်သည်။

ထို့ကြောင့်---

လှိုင်ထွန်းရန်သည် ထိုင်နေရာမှထကာ ကပျာကယာ
ဇာတ်စင်နောက်သို့ အပြေးအလွှားထွက်ခွာသွားလေတော့သည်။

ဇာတ်စင်နောက်သို့ ရောက်သောအခါ အဝတ်အစား
လဲလဲရသေးသော ကျီမေရောင်က လှိုင်ထွန်းရန်ကို ချီလွင်သော

အပြုံးဖြင့် ဆီးကြိုရင်း--

"ဟင်း--ဟင်း--ကြည့်စမ်း။ သိပ်ကဲတာပဲ-ဟိုမှတောင်မနေဘူး"

ဟုပြောကာ အဝတ်အစားအပြန်လဲသည်။

ထို့နောက်--

လျှံထျန်းရန်၏ လက်မောင်းကိုချိတ်လျက် အနောက်မှ ထွက်လာလေတော့သည်။

၇၁

ရုန်းဖင်ဈေးတန်းလေး၏ အပြင်သို့ ရောက်သည့် ကျီမေရောင်က-

"ဆာပြီလား"

ဟုမေးလိုက်သည်။

လျှံထျန်းရန်က ခေါင်းညိတ်ပြရင်း--

"လက်ဖက်ရည်တစ်ခွက်ပဲ သောက်ရသေးတယ်"

ဟုလိပ်လဲညှပ်ပြောဆိုလိုက်သည်။

ကျီမေရောင်က မျက်ခုံးပင်ကာ--

"ဟယ်--ကြည့်စမ်း။ ဒီအချိန်ရောက်တာတောင်

တာလို့ မစားသေးတာလဲ"

ဟုမေးလိုက်သည်။

လျှံထျန်းရန်က ပြုံးရင်း--

"အတူတူစားမထားလို့"

လျှံထျန်းရန်၏ စကားက ကျီမေရောင်၏ရင်ကို ကြည့်နူး
ဝေသည်။

သူမသည် ကျေနပ်စွာပြုံးရင်း--

"တည်းခိုခန်းရဲ့ နောက်ဖေးလမ်းကြားမှာ ခေါက်ဆွဲဆိုင်
နဲ့ဘယ်၊ အဲဒီမှာ စားကြတာပေါ့"

ဟုပြောလိုက်လေသည်။

လျှံထျန်းရန်က ခေါင်းကို အသာအယာညိတ်ပြကာ-

"ကောင်းတာပေါ့"

ပြီးမှ--

လျှံထျန်းရန်သည် ကျီမေရောင်ကို ကြည့်ရင်း--

"မင်းသမီးကျီ-- မင်း အခုလို ကျုပ်လက်မောင်းကို ချိတ်
ပြီးသွားတော့ သူများတွေ တွေ့ရင်ပြောမှာ မကြောက်ဘူးလား"

ဟုမေးလိုက်သည်။

ကျီမေရောင်က ပြုံးရင်း--

"ကျွန်မကတော့ ကိုယ့် လုပ်ချင်ရာလုပ်တာပဲ- ဘယ်သူ
တွေ ဘာပြောပြော ဂရုမစိုက်ဘူး။ အင်း-ကေန္တု ဆရာလျှံက သူများ
တွေပြောမှာ ကြောက်လို့ထင်တယ်"

လျှံထျန်းရန်က ကမန်းကတမ်းခေါင်းယမ်းပြု၏။

"မကြောက်ပါဘူးဗျာ"

"ဒါဆို ပြီးတာပဲ"

ဟုပြောလိုက်လေတော့သည်။

၇၂

ခေါက်ဆွဲဆိုင်၏ အပြင်အဆင်သည် အလွန်ညှိသည်
သို့သော်---

ခေါက်ဆွဲက အလွန်ကောင်းသည်။

သို့ဖြစ်ရာ---လှုံထျန်းရန်ပင်လျှင် ခေါက်ဆွဲ နှစ်ပန်းက
စားဖြစ်သည်။

ထို့နောက်---

သူတို့သည် တည်းခိုခန်းသို့ ပြန်လာကြ၏။

တည်းခိုခန်းသို့ ရောက်သောအခါ ကျီမေရောင်သည်
အခန်းတံခါးကို သော့ဖွင့်လိုက်သည်။

ပြီးမှ---

သူမသည် လှုံထျန်းရန်ကို အခန်းထဲဝင်ရန် စိတ်ခေါ်သည်
သို့သော်---

လှုံထျန်းရန်သည် အခန်းထဲသို့ မဝင်ဘဲ အခန်း
ယောင်လည်လည်ဖြင့် ရပ်နေသည်။

အခန်းထဲ၌စီးထွန်းပြီးသောအခါမှ လှုံထျန်းရန် အခန်း
ထဲသို့ ဝင်လိုက်သည်။

အခန်းထဲသို့ ရောက်သည်နှင့် လှုံထျန်းရန်သည်
တစ်ယောက်ပုန်းခိုနေနိုင်သော နေရာတိုင်းသို့ လိုက်လံစစ်ဆေး
ကြည့်သည်။

ကျီမေရောင်က ပြုံးလိုက်ပြီး---

“ဘာလဲ---ဆရာလှုံ- တာရာတာလဲ”

ဟုမေးလိုက်သည်။

လှုံထျန်းရန်က ပြုံးရင်း---

“အင်း- တစ်ခါသေဖူးထားတော့ ပျဉ်ဖိုးနားလည်နေပြီ-
ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သတိထားတာ အကောင်းဆုံးပဲ”

ကျီမေရောင်က ပြုံးရင်း---

“ဒါဆိုလဲ-ဆရာလှုံ စိတ်တိုင်းကျသာ ရှာပါ။ ကျွန်မတော့
ရေချိုးလိုက်ဦးမယ်”

လှုံထျန်းရန်က သူမအား တစ်ချက်ကြည့်လိုက်ပြီး---

“ရေမချိုးလို့ မဖြစ်ဘူးလား”

ကျီမေရောင်က မျက်လုံးကလေးကို ပြူးကာ---

“အို---ဘယ်ဖြစ်မလဲ၊ စင်ပေါ်မှာ ခုန်ပေါက်လာတာ

တစ်ကိုယ်လုံး ချွေးစော်နေပြီ”

လှုံထျန်းရန်က စိတ်မရှည်ဟန်ဖြင့်-

“ဒါဖြင့်လဲ-မြန်မြန်ချိုးပါ”

ကျီမေရောင်က မျက်စိတစ်ချက်ပစ်ပြုရင်း-

“ဘယ်လိုလဲ ဆရာလှုံရဲ့ ဒီည တစ်ညလုံး အချိန်ရ

ပါတယ်”

ဟုပြောလိုက်ပြီး ရေချိုးခန်းထဲသို့ ဝင်ရောက် သွားလေ
တော့သည်။

လှုံထျန်းရန်သည် အခန်းတစ်ခုလုံးကို နေရာလပ် တစ်
လက်မပင် မကျွန်အောင် စစ်ဆေးသည်။

ပြတင်းပေါက်အားလုံးလည်း စစ်ဆေးသည်။

ပြီးမှ---

ခုံတစ်လုံးဆွဲယူကာ တစ်ခန်းလုံးကို ခြံခြံမြင်နိုင်သော
နေရာ၌ ထိုင်လိုက်သည်။

ဤအချိန်၌ ခြင်တစ်ကောင်ဝင်လာလျှင်ပင် လျှံထွန်း
တွေ့မြင်နိုင်သည်။

ကျိမေရောင်သည် ရေကို လျင်မြန်စွာချိုးသည်။

ရေချိုးပြီးနောက် သူမ၏ခန္ဓာကိုယ်ကို မျက်နှာထဲ
ပထိတစ်ထည်နှင့်ပတ်လျက် ရေချိုးခန်းထဲမှ ထွက်လာသည်။

ထို့နောက်---

သူမသည် လျှံထွန်းရန်ကို တစ်ချက်ကြည့်လိုက်၍
လျှံထွန်းရန်၏ရင်ခွင်ထဲသို့ လိပ်ပြာတစ်ကောင်နယ် ယှဉ်ထဲ
ရောက်လိုက်လေသည်။

သို့သော်---

သူမ မထင်မှတ်သော ဖြစ်ရပ်တစ်ခုဖြစ်ပေါ်လာသည်။
ထိုဖြစ်ရပ်မှာ လျှံထွန်းရန်က သူမကို ဆီးကြိုပွေဖက်ခြင်း

မပြုဘဲ တွန်းထုတ်လိုက်သောကြောင့်ပင် ဖြစ်သည်။

ထို့ကြောင့်---

သူမသည် မျက်လုံးကလေးဝိုင်းကာ နားမလည်ဟန်ဖြင့်

“ဘာဖြစ်တာလဲ ဆရာလျှံ”

ဟုမေးလိုက်သည်။

လျှံထွန်းရန်က လေသံခပ်ဆတ်ဆတ်ဖြင့်---

“ကျုပ်မေးစရာရှိလို့”

ဟုပြောလိုက်သည်။

ကျိမေရောင်က နှုတ်ခမ်းစုကာ-

“ဒီအချိန်မှာ ဘာမေးစရာရှိလို့လဲ၊ ဟွန်း---မေးစရာရှိလို့

နောက်မှ မေးလဲ အချိန်ရသေးတာပဲ”

လျှံထွန်းရန်က မျက်နှာတည်လိုက်ပြီး---

“သိပ်အရေးကြီးလို့”

ဟုပြောလိုက်သည်။

ကျိမေရောင်က မကျေမနပ် မျက်စောင်း တစ်ချက်ထိုး
လိုက်ပြီး-

“ကဲ---မေး-မေး-မြန်မြန်မေး”

ဟုပြောလိုက်သည်။

လျှံထွန်းရန်က တည်ကြည်လေးနက်သောအသံဖြင့်---

“မနေ့ညက ကျုပ်ပြန်သွားတော့ မင်းသမီးကျိက
တကယ်ပဲ ဇာတ်အဖွဲ့သားတွေနဲ့ သွားအိပ်သလား”

ကျိမေရောင်က မျက်နှာပင့်ကာ---

“တကယ်ပေါ့---ဘာလဲ၊ ဆရာလျှံကို ကျွန်မက ညာတယ်
ထင်နေလို့လား”

လျှံထွန်းရန်က ခေါင်းခါယမ်းပြရင်း---

“မထင်ပါဘူး”

ကျိမေရောင်က မကျေမနပ်လေသံဖြင့်---

“မထင်ရင် ဘာဖြစ်လို့ မေးတာလဲ”

လျှံထွန်းရန်က နှုတ်ခမ်းကိုက်၍ တစ်ချက်စဉ်းစားပြီး-

“ဪ--- ယွင်းချယ်ရီဇာတ်ပွဲက ချယ်ရီက ပြောလို့ပါ”

ကျိမေရောင်က မျက်မှောင်ကြုတ်ရင်း---

“သူက ဘာပြောလို့လဲ”

လျှံထွန်းရန်က တည်ကြည်လေးနက်သောလေသံဖြင့်-

“သူကပြောတယ်၊ ကျုပ်ပြန်သွားတော့ မင်းသမီး ကျိရဲ့

အခန်းထဲက စကားပြောသံကြားရတယ်။ ယောက်ျားကောင်းယောက်ျား
အသံတဲ့

လျှံထွန်းရန်၏စကားကြောင့် ကျီမေရောင်သည် စိတ်ဆိုး
သွားဟန်ဖြင့်---

“ဟွန်း-----ဒီပိန်းမ မတော်မတရားစွပ်စွဲတာပဲ၊ ဟင်း-
ကျွန်မ ဟန်လောကြံ့ဝင်းမှာ ရှိနေတုန်းက ဘာဖြစ်လို့ ဆရာလျှံက
မမေးတာလဲ”

လျှံထွန်းရန်က ပြုံးလိုက်ပြီး---

“ဒါ- ဘာဖြစ်လို့ ဒေါသဖြစ်ရတာလဲ- မဟုတ်ရင်
ပြီးရောပေါ့”

ကျီမေရောင်က ဒေါသသံဖြင့်---

“မပြီးနိုင်ဘူး---ဒါဟာ အသေးအမွှားကိစ္စ မဟုတ်ဘူး”

ကျီမေရောင်၏စကားကြောင့် လျှံထွန်းရန်ပင် မျက်လုံး
ပြုံးသွားလေသည်။

“အသေးအမွှားကိစ္စ မဟုတ်ဘူး---ဟုတ်လား”

ဟုမေးလိုက်သည်။

လျှံထွန်းရန်က ခဲခါင်းညှိတ်ပြကာ---

“ဟုတ်တယ်--- အသေးအမွှားကိစ္စ မဟုတ်ဘူး၊ ဒီမှာ

ဆရာလျှံ၊ ကျွန်မအခန်းထဲမှာ သူစိမ်းယောက်ျားရှိတယ်ဆိုတဲ့
ကိစ္စဟာ ဘာမှ မဖြစ်နိုင်ပေမယ့် မနေ့ညက ကျွန်မ အခန်းထဲမှာ
လူပုန်းနေပြီး ဆရာလျှံကိုတိုက်ခိုက်တာနဲ့ ဆက်စပ်လိုက်ရင် ဒီ
ကိစ္စကို အသေးအမွှားလို့ ဆရာလျှံ ယူဆမလား”

လျှံထွန်းရန်၏ စိတ်ထဲ၌ မေးခွန်းပေါင်း ပြောက်ပျားစွာ

ခင်ရောက်လာလေတော့၏။

တဆက်တည်းမှာပင်---

မိမိသည် တစ်ရံတစ်ယောက်၏ လိပ်ညာခြင်းကို

ခံနေရပြီဟုလည်း သိလာသည်။

သို့သော်-

မိမိကို လိပ်ညာနေသူမှာ ချယ်ရီလော---

သို့တည်းမဟုတ်-

ကျီမေရောင်လောဟူ၍ ဝေခွဲမရချေ။

လျှံထွန်းရန်သည် ပင့်သက်တစ်ချက်မသိမသာရှိက်ရင်း-

“ဒါဖြင့်-ချယ်ရီက ဘာဖြစ်လို့ မဟုတ်တာပြောရတာလဲ”

ဟုမေးလိုက်သည်။

ကျီမေရောင်က ပြုံးကာ---

“ဆရာလျှံ--- ဘာဖြစ်လို့ ချယ်ရီကို မမေးဘဲ ကျွန်မကို
လာမေးရတာလဲ”

လျှံထွန်းရန်က ပြုံးလိုက်ပြီး---

“မင်းသမီးကျီ- စိတ်မဆိုးပါနဲ့၊ ကျုပ် ဒီအကြောင်း
ပြောတာ ဝိုင်ဖျိုးစဉ်းစားဖို့ အကူအညီတောင်းတာပါ- ပြီးတော့

ချယ်ရီရဲ့ပုံစံဟာ တည်တည်ငြိမ်ငြိမ်ပဲ၊ ဘာဖြစ်လို့ မဟုတ်တာ
ပြောရတာလဲ- ဒါကို ဝိုင်ဖျိုး စဉ်းစားကြည့်ရအောင်”

ကျီမေရောင်က နှုတ်ခမ်းတွန့်၍ ပြုံးရင်း---

“ကေ့- သူ ရင်ကိုကြိတ်ပြီး ကြိုက်နေတယ်ထင်တယ်”

လျှံထွန်းရန်က ပြုံးရင်း---

“ဗို- မင်းသမီးကျီ ကျုပ်ကို အထင်ကြီးလွန်းတယ်၊ ဟင်း-

ဟင်း--- ကျုပ်ရုပ်ရည်က ချယ်ရီကြိုက်မယ် ရုပ်မျိုးမဟုတ်ပါဘူး-
ပသကာ ယွင်းပိုင်ကျွန်းဆိုရင်---

ကျီမေရောင်က နှုတ်ခမ်းမဲ့၍-

"ဟွန်း- ယွင်းပိုင်ကျွန်းလား ချယ်ရီကို စိတ်ကူးထဲတောင်
ရိုမှာမဟုတ်ဘူး"

လှုံထျန်းရန်က အံ့ဩဟန်ဖြင့်-

"ဪ---ယွင်းပိုင်ကျွန်းက ချယ်ရီကို သဘောမကျမှန်း
မင်းသမီးကျီ ဘယ်လိုလုပ်သိသလဲ"

ဟုမေးလိုက်သည်။

ကျီမေရောင်က မဲပြုံးပြုံးရင်း---

"သူတို့နဲ့ ကျွန်မက နီးနီးကပ်ကပ်ရှိနေကြတာပဲ။ သိ
တာပေါ့။ ချယ်ရီက ယွင်းပိုင်ကျွန်းကို ပျာပျာသလဲ လုပ်ကိုင်
ပေးပေမယ့် ယွင်းပိုင်ကျွန်းက သဘောကျဟန်မပြခဲ့ဘူး။ တကယ်
လို့သာ ယွင်းပိုင်ကျွန်းက တစ်ချက်ကလေး ပြုံးပြရင်ပဲ ချယ်ရီအတွက်
သေပျော်ပြီ"

လှုံထျန်းရန်က ငှာစ်ချက်ပြုံးရင်း---

"ဪ--- ဒီလောက်တောင်ပဲလား"

ကျီမေရောင်ကက ဖေါသဖြစ်ဟန်နှင့်မျက်စောင်းထိုးကာ-

"ဘယ်လိုလဲ ဆရာလှုံ--- ကျွန်မပြောတာကို ရှင်က
မယုံသလိုပါဘဲလား။ သွား- သွား- ရှင် ချယ်ရီဆီကိုပဲသွားတော့---
ကျွန်မရဲ့စိတ်ကို လာဆွေမနေနဲ့"

ဟုပြောလိုက်သည်။

လှုံထျန်းရန်က ပြုံးလိုက်ပြီး---

"ဟော- ကျုပ်ဘာမှ မပြောသေးဘူး။ မင်းစိတ်ဆိုးလာပြီ၊
အရင်တုန်းက မင်းသမီးကျီ သူတို့နဲ့သိဖူးလား"

ကျီမေရောင်က ခေါင်းခါယမ်းလိုက်သည်။

"ဟင့်အင်း- အဲဒီ ယွင်းချယ်ရီတတ်ပွဲဆိုတဲ့နာမည်တောင်
ကြားဖူးဘူး"

လှုံထျန်းရန်က မျက်ခုံးပင်ရင်း---

"ဒါဆိုဆန်းပြီ။ သူတို့လဲ မြို့တကာမြို့၊ နယ်တကာနယ်
ညဉ့်ပြီး ကနေတဲ့အဖွဲ့ပဲ။ ဘာဖြစ်လို့ မကြားဖူးတာလဲ"

ကျီမေရောင်က ခေါင်းကို တွင်တွင်ခါယမ်းရင်း-

"ဆရာလှုံ--- ရှင်ယုံချင်ယုံ-မယုံချင်နေ၊ ကျွန်မကတော့
ကယ်ကို မကြားဖူးဘူး။ အခု ဒီမြို့ရောက်မှ ကြားဖူးတာ"

လှုံထျန်းရန်က မျက်ခုံးတစ်ချက်တွန့်ရင်း---

"သူတို့ ဒီကို ဘယ်တုန်းက ရောက်နေတာလဲ"
ကျီမေရောင်က စိတ်မရည်ဟန်ဖြင့်---

"မပြောတတ်ဘူး။ ကျွန်မတို့ဒီကိုရောက်တော့ သူတို့အဖွဲ့
အရင်ရောက်နှင့်နေပြီ။ ကျွန်မတို့လဲ ဒီနာမည်ရက်လောက်ပဲ နေ

သေးတယ်။ ရှင်လားခေါ်လို့ ဟန်ဂေဟာခြံဝင်းကိုရောက်ရတာ"

လှုံထျန်းရန်က တစ်စုံတစ်ခုကို စဉ်းစားမိဟန်ဖြင့်-

"ဒီမှာရှိနေတုန်းက မင်းသမီးကျီ မင်းသားယွင်းပိုင်ကျွန်းနဲ့
ဆက်ထားမိလား"

ကျီမေရောင်က တစ်ချက်ပြုံးရင်း---

"ဒီလို ခန့်ညားပြီး ယောကျ်ားပီသတဲ့ အသက်လဲငယ်တဲ့
သူကို ဘယ်မိန်းကလေးက စိတ်မဝင်စားဘဲရှိပါ့မလဲ။ ဒါပေမယ့်

သူက ဘဝင်ကိုင်တော့ ကျွန်မလဲ သူ့ကို မရော့တော့ဘူး”
 လျှံထျန်းရန်က ခေါင်းတစ်ချက်ညိတ်ရင်း--
 “ယွင်းပိုင်ကျန်ရဲ့ သိုင်းပညာကရော”
 ဟုမေးလိုက်သည်။
 ကျီရောင်မေက လျှံထျန်းရန်၏စကားကို နားမထောင်
 ဟန်ဖြင့်--
 “သိုင်းပညာ-ဘာသိုင်းပညာလဲ-ကျွန်မ နားမလည်ဘူး”
 လျှံထျန်းရန်က ပြုံးရင်း-
 “ဒီလိုပါ- သူ သိုင်းဇာတ်လမ်းကတော့ သိုင်းပညာ
 အခြေခံရမယ်လေ၊ အဲဒါကို မင်းသမီးကျီ ဘယ်လို မြင်သလဲ
 ကျီမေရောင်က သက်ပြင်းတစ်ချက်ချလိုက်ပြီး--
 “အမှန်ပြောရရင် ကျွန်မ မကြည့်တတ်ဘူး။ ဒါပေမယ့်
 ဟန်ဂေဟာခြံဝင်းကနေ သူကတော့ကို မထင်ဘဲ ကြည့်မိတယ်
 မဆိုပါဘူး”
 ဟုပြောသည်။
 လျှံထျန်းရန်က ခေါင်းကိုခါယမ်းရင်း--
 “ကျုပ်ပြောတာ ဒီသဘောမဟုတ်ဘူး။ ဇာတ်စင်ပေါ်မှာ
 သိုင်းဇာတ်ကသလို အပြင်မှာရော သူ့ဘယ်လောက်အထိ သိုင်း
 ပညာတတ်သလဲလို့ မေးတာ”
 ကျီမေရောင်က မျက်မှောင်ကုပ်ရင်း--
 “ဘာဖြစ်လို့လဲ- ကျွန်မတော့ တကယ်ပဲ မကြည့်
 တတ်ဘူး”
 လျှံထျန်းရန်က နှုတ်ခမ်းတစ်ချက်ကိုက်ရင်း--

“ဒီလိုပါ- မနေညက မင်းသမီးကျီရဲ့ အခန်းထဲမှာ
 လျှံထျန်းပြီး ကျုပ်ကိုတားနဲ့ခုတ်တာ ယွင်းပိုင်ကျန်လားလို့ပါ”
 ကျီမေရောင်က အံ့ဩဟန်ဖြင့် --
 “ရှင် ဘာဖြစ်လို့ ယွင်းပိုင်ကျန်ကို မသက်ရတာလဲ”
 လျှံထျန်းရန်က ရှင်းပြလိုက်သည်။
 “ပထမအချက်က ကျုပ် မင်းသမီးယွင်းဆီလာတာ သူပဲ
 နိုင်တယ်၊ ဇုတ်ယအချက်က သူ့ရေ မှာကျုပ်ကချယ်ရီကို မထိ
 ခဲ့စကားပြောခဲ့တယ်၊ ဒါကြောင့် သူက မနာလိုဝန်တိုဖြစ်ပြီး--”
 လျှံထျန်းရန်၏ စကားမဆုံးမီ ကျီမေရောင်က
 လျှံထျန်းရန်၏ ရှင်ဘတ်ကို လက်သီးချုပ်ဖြင့်ထုရင်း-
 “ကြည့်စမ်း- ဝါးရုံနစ်ကောင်ဖမ်းတာပဲ၊ သိပ်ဆိုးတယ်”
 ဟုပြောလိုက်သည်။
 လျှံထျန်းရန်က ပြုံးရင်း-
 “အမှန်တော့- ကျုပ်က အမိန့်အရလုပ်ရတာပါ”
 ကျီမေရောင်က နှုတ်ခမ်းစုရင်း--
 “သွား- မယုံပါဘူး”
 ဟု ကန့်ကွက်လျှော့ပြောသည်။
 လျှံထျန်းရန်က စကားဆက်လိုက်သည်။
 “မင်းသမီးကျီ- မယုံလဲ မတတ်နိုင်ဘူး။ ယွင်းပိုင်ကျန်ရဲ့
 ဇာတ်ကိုဆွဲပြီး သူ့ရဲ့သိုင်းပညာ အခြေခံကို သိချင်လို့စမ်းတာ မ
 နောင်မြင်ခဲ့ဘူး”
 ကျီမေရောင်က ရုတ်တရက် သူ့မ၏ ခန္ဓာကိုယ်ကို
 လျှံထျန်းရန်၏ ရင်ခွင်ထဲသို့ တိုဆင်လိုက်ပြီး လေသံကို နှိမ်ကာ-

“ဆရာလျှံ- ဒီကိုလာတာ မိုးလင်းအထိ ဝေသာ
ပြောဖို့လား”
ဟုမေးလိုက်လေသည်။

၈၃

မနက်သုံးနာရီထိုးလှပြီဖြစ်သည်။
ရုတ်တရက်---

ဟန်ဂေဟာခြံဝင်းရှေ့သို့ ဝေါယဉ်တစ်စင်းရပ်လာသည်။
သာမန်အချိန်၌ မည်သို့မျှ ထူးခြားမှုရှိမည် မဟုတ်
သော်လည်း ယခုကဲ့သို့ညဉ့်နက်သန်းခေါင် မနက်သုံးနာရီ အချိန်
ခန့်၌ ဝေါယဉ်ရပ်တန့်လာခြင်းသည် ထူးဆန်းမှုဖြစ်သည်။

ထိုပြင်-

ယခုကဲ့သို့ ဟန်ဂေဟာခြံဝင်း၌ သံစဉ်ပဲပလွေ
ခြိမ်းခြောက်မှုမနေရသည့်ကာလတွင်ဖြစ်ရာ ပို၍ထူးဆန်းသည်
ဆိုရပေမည်။

ဟန်ဂေဟာခြံဝင်း၌ နေ့ညမပြတ်အစောင့်ထားရှိသည့်
ဟန်ဂေဟာရှေ့သို့ဝေါယဉ်ရောက်ရှိလာသည်နှင့် ဟန်ဂေဟာခြံ
ပိုင်ရှင်၏ညီဖြစ်သူ ဟန်ဆင်းဝါးထံသို့ သံတင်းရောက်ရှိလာသည်
သတင်း ရောက်ရှိလာသည်နှင့် ဟန်ဆင်းဝါးထံသို့
ချက်ချင်းပင် ဟန်ဂေဟာခြံဝင်း၏ တံခါးပသို့ရောက်လာ၏။
ဝေါယဉ်ကို လူလေးယောက်ထမ်းလာသည်။
ရှေ့မှထမ်းလာသူနှစ်ယောက်အနက် ညာဘက်မှလူက

“ဟေ့- ညီစောင့်ရှိလား”
ဟုလှမ်း၍ အော်ဟစ်လိုက်သည်။
ဟန်ဆင်းဝါးက ပျော်စင်ပု တစ်ချက်အကဲခတ်ကြည့်ရှင်း-
“ဘယ်သူလဲ- ဘာကိစ္စလဲ”
ဝေါယဉ်ပေါ်မှလူက---
“လောင်းကစားရုံပိုင်ရှင် ထင်ချိုင့်စွမ်းရဲ့ မိန်းမ သခင်
ယို့ရောင်”

ဟန်ဆင်းဝါး မျက်မှောင်ကုပ်သွား၏။
ထင်ချိုင့်စွမ်း၏မိန်းမနှင့် ဟန်ဂေဟာခြံဝင်းပိုင်ရှင်သည်
သိကျွမ်းဖူးခြင်းလည်းမရှိချေ။

ထိုပြင်---
ရန်ငြိုးရန်စဆို၍လည်း လျှံထျန်းရန်နှင့် စကား အခြေ
ပြောခဲ့ခြင်းသာ ရှိဖူးသည်။
ယခုကဲ့သို့ ညဉ့်သန်းခေါင်ယံအချိန် လာရောက်တွေ့ရန်
မရှိနိုင်ပေ။

ထို့ကြောင့်---
ဟန်ဆင်းဝါး မျက်မှောင်ကုပ်လိုက်ပြီး---

“ဘာကိစ္စတွေ့ချင်တာလဲ”
ဝေါယဉ်မှလူက-

“အခုတွေ့မှဖြစ်မယ်၊ သခင်မလေးယို့ရောင်ကို ဟန်
ဂေဟာခြံဝင်းပိုင်ရှင်နဲ့တွေ့ဖို့ လူတစ်ယောက်က မိတ်ဆက်စာ
မေးလိုက်တယ်၊ ပြီးတော့--- သိပ်အရေးကြီးတဲ့စာနဲ့ ပစ္စည်း
ပေးလိုက်တယ်”

ဟန်ဆင်းဝါး၏ အနည်းငယ်စဉ်းစားလိုက်ပြီး
“ဘယ်သူလဲ”
ဝေါဟာဉ်မှလျက်---
“ရှုရအရယ်”

၈၅

ဟန်ဆင်းဝါး ပါးစပ်ပိတ်ခွာအင်း
ခဏအကြာတွင်---

ဟန်ဆင်းဝါးသည် တံခါးဖွင့်ပေးရန် ခြေဟန်လက်ဟန်
အချက်ပေးလိုက်ပြီး မိမိကိုယ်တိုင်သည် မျှော်စင်ပေါ်မှ လှောင်ပြောင်
ဆင်းလာသည်။

ဟန်ဆင်းဝါးသည် ဝေါဟာဉ်အနီးသို့ ချဉ်းကပ်သွား
“သခင်မလေးယိုကို ကြိုဆိုပါတယ်”

ဟုထုံစံအတိုင်း နှုတ်ခွန်းဆက်ကာ ဧည့်ဆောင်သို့
ဆို ခေါ်ဆောင်လာသည်။

ယိုရောင်က ဦးခေါင်းကိုဟော၍ ခပ်ကြောကြောလို
သွား၏။

သုဝဏ် ဟန်ပန်အမှုအရာမှာ ဘုရင်ထံစီးစေတတ်
ထည်ဝါနေသည်။

ဟန်ဆင်းဝါးသည် ယိုရောင်ကို ဧည့်ခန်းထဲသို့
ဆောင်ကာ ထုံးစံအတိုင်း ဧည့်ဝတ်ပြုသည်။

ပြီးမှ---

လည်ချောင်းတစ်ချက်ရင်းဟန်ဖြင့် ချောင်းတစ်ချက်
နှုတ်လိုက်ပြီး---

“သခင်မလေးယို- မိတ်ဆက်စာနဲ့လာရလောက်အောင်
ဘာများ အရေးကြီးတဲ့ကိစ္စ ရှိလို့ပါလိမ့်”

ဟုမေးလိုက်သည်။

ယိုရောင်က ခေါင်းညှိတ်ရင်း---

“ကိစ္စအားလုံးကို စာထဲမှာ ဖော်ပြထားပါတယ်”

ဟန်ဆင်းဝါးက ပြုံးလိုက်ပြီး-

“ကျုပ်က ဟန်ဂေဟာခြံဝင်းပိုင်ရှင်ရဲ့ညီ ဟန်ဆင်းဝါးပါ-
သခင်မလေးယိုရဲ့စာ ကျုပ်ကိုပေးပြီး ဆွေးနွေးရင် ဖြစ်ပါတယ်”

ယိုရောင်က ခေါင်းကို ညှင်သာစွာခါယမ်းလိုက်၏။

“မဖြစ်ဘူး”

ဟန်ဆင်းဝါး မျက်မှောင်ကြူတ်သွားသည်။

“ဘာဖြစ်လို့လဲ- ဒီခြံမှာ ဘာကိစ္စပဲဖြစ်ဖြစ် ဟန်ဂေဟာ
ခြံဝင်းပိုင်ရှင်ကိုယ်စား ကျွန်တော်ဆောင်ရွက်ပေးရပါတယ်”

ယိုရောင်က ပြုံးရင်း---

“သခင်လေးဟန်ကိုတော့ အားနာပါရဲ့၊ ဒါပေမယ့် စာပေး
မိက်တဲ့လူက ထပ်တလဲလဲမှာခဲ့တယ်၊ ဟန်ဂေဟာခြံဝင်းပိုင်ရှင်ကိုပဲ
ချက်မှာချင်းဆိုင်ပေးရမယ်လို့ မှာလိုက်လို့ပါ”

ဟန်ဆင်းဝါး ဘာမျှမတတ်နိုင်တော့ပါ။

“ကောင်းပါပြီ----သခင်မလေးယို ခဏစောင့်ပါ”

ဟု ပြောကာ ဧည့်ခန်းထဲမှ ထွက်သွားလေတော့သည်။
ဧည့်ခန်းအပြစ်သို့ ရောက်သောအခါ သူသည် ကျင်ပိုင်ချန်း

၈၆ ♥ ဝဏ္ဏအောင်

ကို တွေ့လိုက်ရသည်။

ကျင်းပိုင်ချန်းသည်လည်း ယိုရောင်ရောက်ရှိလာသော
သတင်းကို ကြားသဖြင့် ဧည့်ဆောင်သို့ လိုက်လာခဲ့ခြင်းဖြစ်သော်
ဟန်ဆင်းဝါးက ကျင်းပိုင်ချန်းအား ယိုရောင်အကြောင်း
ပြောပြသည်။

ကျင်းပိုင်ချန်းသည် ဦးခေါင်းတညိတ်ညိတ်ဖြင့် နာထွေး
လေ၏။

ဟန်ဆင်းဝါး၏ စကားဆုံးမှ သက်ပြင်းချကာ-

“အင်း--- ဒါဟာ သံစဉ်ပဲပလွေရဲ့ လှည့်ကွက်တစ်ခု
ဖြစ်ရမယ်”

ဟန်ဆင်းဝါးက ကျင်းပိုင်ချန်း၏စကားကို ထောက်ခံ
ဟန်ဖြင့် ခေါင်းတစ်ချက်ညိတ်ပြလိုက်ပြီး---

“ကဲ--- ဆရာကြီးကျင်း ကျွန်တော်အစ်ကိုကြီး
သွားခေါ်ဦးမယ်”

ကျင်းပိုင်ချန်းက ဟန်ဆင်းဝါး၏ လက်မောင်း
ဖမ်းကိုင်လိုက်ပြီး-

“သခင်လေးဟန်--- အဲဒီပိန်းမက သူဌေးမင်းကို
ဖူးလား”

ဟန်ဆင်းဝါးက အနည်းငယ်စဉ်းစားလိုက်ပြီး---

“မသိဘူး- အစ်ကိုကြီးက မြို့ထဲကို အသွားအလာ
သိပ်မရှိဘူး မြို့ထဲကို ကိစ္စရှိလို့သွားရင်လဲ တစ်ခါမှ ထင်ချိန်
လောင်းကစားရုံကို သွားတာ မတွေ့ရဘူး”

ကျင်းပိုင်ချန်းက အလေးအနက်စဉ်းစားလိုက်ပြီး-

“ကဲ-ဒီလိုလုပ်ရအောင်၊ ကျုပ်ကို သူဌေးမင်းဟန်လိုပြော
တာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့--- ပထမအချက်က သူတို့ရဲ့ အလိပ်မခံ
အောင်၊ ဒုတိယအချက်က သူဌေးမင်းဟန် ကြောက်မသွားအောင်-
ဟုတ်ပြီလား”

ဟန်ဆင်းဝါးက ခေါင်းညိတ်သဘောတူလိုက်လေသည်။

“ကောင်းတယ်- ဒီအစီအစဉ်ကောင်းတယ်”

၈၈

ဧည့်ခန်းထဲသို့ရောက်သောအခါ ဟန်ဆင်းဝါးက ကျင်း
ပိုင်ချန်းကို ဟန်ဂေဟာခြံဝင်းပိုင်ရှင်ဟုပြောကာ ယိုရောင်နှင့်
မိတ်ဆက်ပေးလိုက်၏။

ယိုရောင်သည် ဟန်ဂေဟာခြံဝင်းပိုင်ရှင်ကို မြင်ဖူးခြင်း
မရှိပါ။ ထို့ကြောင့်-

ဦးခေါင်းညိတ်၍ အသိအမှတ်ပြုပြီး လက်ထဲမှ ယွန်း

သေတ္တာကို ကျင်းပိုင်ချန်းထံသို့ လှမ်းပေးလိုက်သည်။

ကျင်းပိုင်ချန်းက လှမ်း၍ယူလိုက်၏။

ထိုနောက် ယွန်းသေတ္တာငယ်ကိုဖွင့်ကာ အထဲမှစာရွက်ကို
ထုတ်ယူလိုက်သည်။

စာရွက်မှာ လက်တစ်ဝါးသာသာမျှသာ ရှိ၏။

ကျင်းပိုင်ချန်းသည် စာရွက်ကိုဖြန့်၍ ဖတ်ပြီးနောက်
ဟန်ဆင်းဝါးကို လှမ်းပေးလိုက်သည်။

ဟန်ဆင်းဝါးက စာရွက်ကို လှမ်းယူပြီးစိတ်ငါးတစား

ကမန်းကတမ်းဖတ်ရလိုက်၏။ စာထဲတွင်---

“သူဌေးမင်းဟန်---

ခင်ဗျား ငွေစုတာ အခက်အခဲရှိနေတယ်လို့ကြားတယ်။ အခု ထင်ချိုင့်စွမ်းက တည်းခိုခန်းတွေကို ဝယ်ချင်နေတယ်။ ငွေလက်ငင်းချေမယ်။ စိတ်ဝင်စားရင် ဒီစာယူလာသူနဲ့ဆွေးနွေးပါ။

သံစဉ်ပုံပလ္လေ

စာဖတ်ပြီးသောအခါ ဟန်ဆင်းဝါးသည် ကျင်းပိုင်ချန်းက တစ်ချက်လှမ်းကြည့်လိုက်၏။

ကျင်းပိုင်ချန်းနှင့် အကြည့်ချင်းဆုံကာ နှစ်ဦးသား မဟာ မသာ မျက်ရိပ်ပြလိုက်၏။ ပြီးမှ ကျင်းပိုင်ချန်းက ယဉ်ကျေးစွာဖြင့်

“သခင်မလေးယို---တည်းခိုခန်းဝယ်မလို့လား”

ဟုမေးလိုက်သည်။

ကျင်းပိုင်ချန်း၏ စကားကြောင့် ယိုရောင်သည် အခြေသွားဟန်ဖြင့်---

“ထူးဆန်းလှချည်လား---ကျွန်မတို့ တည်းခိုခန်းဝယ်ချင်တာကို သူက ဘယ်လိုသိတာလဲ”

ကျင်းပိုင်ချန်းက ပြုံးရင်း---

“သူဆိုတာ ဘယ်သူလဲ”

ယိုရောင်က လှပစွာပြုံးလိုက်ပြီး---

“ရုစူးရယ်ဆိုတဲ့ လူပေါ့- ဟင်း---တကယ်နောက်ခကောင်လေးပဲ။ ကျွန်မကို သူငွေမင်းဟန်အတွက် အရေးကြီးတဲ့

ပေးပါဆိုပြီးခိုင်းတာ- အဟင်း- ဟင်း- လက်စသတ်တော့ ညဉ့်နက်သန်းခေါင်ကျော်မှာ အရောင်းအဝယ် လုပ်ခိုင်းတာပဲ”

ကျင်းပိုင်ချန်းက မျက်မှောင်ကုပ်လိုက်ပြီး---

“အဲဒီ ရုစူးရယ်ဆိုတဲ့လူက ဘယ်အရွယ်လောက်ရှိပြီလဲ”

ယိုရောင်က ရုစူးရယ်၏ပုံသဏ္ဍာန်ကို ပြောပြသည်။

ကျင်းပိုင်ချန်းသည် ဦးခေါင်းကိုတဆတ်ဆတ်ညိတ်ရင်း

အေးထောင်နေ၏။

ယိုရောင်ပြောပြသော လူရွယ်၏ ပုံသဏ္ဍာန်သည် ငွေထွန်းရန်ပြောပြသော ဟန်လင်းရောင်၏လက်ကို ချိုးပစ်လိုက်သည့် လူရွယ်နှင့် ပုံသဏ္ဍာန်ချင်းတူညီနေသည်။

ကျင်းပိုင်ချန်းက ယိုရောင်၏စကားအဆုံး၌---

“ဒါနဲ့ မသိလို့မေးပါရစေ၊ ဒီသူပေါ့က အခုလို စာပေး

ခိုင်းတာ သူသဘောနဲ့လား၊ ဒါမှမဟုတ် တစ်စုံတစ်ယောက်က ခိုင်းလို့လား”

ယိုရောင်က ခေါင်းခါယမ်းလိုက်ရင်း---

“ဒါတော့ ကျွန်မ မသိဘူး။ သူက အရေးကြီးလို့ ဒီ

မစုညသွားပေးပါဆိုတာနဲ့ လာပေးတာပဲ။ ဟင်း-ဟင်း- တည်းခိုခန်း အရောင်းအဝယ်ကိစ္စတောင် ကျွန်မ ဒီရောက်မှသိတာ”

လိုစဉ်မှာပင်---

ဟန်ဆင်းဝါးက ဝင်ရောက်၍---

“သခင်မလေးယို---အရေးကြီးတယ် ပြောလို့လဲရပါတယ်။

အမှန်တော့ အစ်ကိုကြီးမှာ ငွေသိပ်လိုနေတယ်။ ဒီလိုလုပ်ပါလား- အခုကိစ္စကို သခင်မလေးယိုလဲ ဆုံးဖြတ်လို့မရဘူး။ ဒီတော့ အခု

ပြန်သွားပါ။ မနက်ကျမှ ဆရာထင်ချိုင့်စွမ်းကို ဗာစ်ခေါက်ထား
ဒီကိစ္စကို ဆွေးနွေးခိုင်းတာပေါ့။

ဟုဝင်ရောက်ပြောဆိုလိုက်သည်။
ယို့ရောင်က ဟန်ဆင်းဝါး၏ စကားကို သဘောတူဟန်ဖြင့်

ခေါင်းညှိတ်ကာ---

“ကောင်းပါတယ်- ကဲ---ဒါဆို ကျွန်မပြန်တော့မယ်”
ဟုပြောရင်း ထိုင်ရာမှထလိုက်သည်။

ဟန်ဆင်းဝါးကလည်း နေရာမှထကာ ယို့ရောင်၏
ဝေါဟာဉ်ပေါ်အထိ လိုက်၍ပို့သည်။

ယို့ရောင်၏ ဝေါဟာဉ်ထွက်ခွာသွားပြီးမှ ဟန်ဆင်းဝါးသည်
လေပူတစ်ချက်ကို ဟူးခနဲ မှုတ်လိုက်လေတော့သည်။

ညှော်ခန်းဆောင်သို့ ဟန်ဆင်းဝါးပြန်လည်ဝင်ရောက်လိုက်
သည်နှင့် မိမိကို မျက်မှောင်ကြွတ်၍ကြည့်နေသော ကျင်းပိုင်ချန်း
ရင်ဆိုင်လိုက်ရသည်။

ကျင်းပိုင်ချန်းက စတင်၍---

“သခင်လေးဟန်က ကျုပ်ကို အရက်ခွဲတာလား”
ဟုအော်ငေါက်လိုက်သည်။

ဟန်ဆင်းဝါးက နားမလည်ဟန်ဖြင့်---

“ဆရာကြီးကျင်း--- ကျုပ် ဘာများ အမှားလုပ်မိလို့
ကျင်းပိုင်ချန်းက ဒေါသသံဖြင့်---

“သီခင်လေးဟန်--- ဘာအမှား လုပ်လိုက်တယ်ဆိုတာ
မသိဘူးလား”

ဟန်ဆင်းဝါးက ခေါင်းခါယမ်းပြလိုက်၏။

“ကျုပ် စဉ်းစားလို့မရဘူး”

ကျင်းပိုင်ချန်းက မျက်မှောင်ကုပ်ရင်း---

“ဟိုမိန်းမရှေ့မှာ တည်းခိုခန်းရောင်းမယ်လို့ဝန်ခံတာ ကျုပ်
ကို အရက်ခွဲတာပဲ။ ဟင်း--- ဘာလဲ-ကျုပ်က သံစဉ်မဲ့ပလွေကို
ရင်မဆိုင်နိုင်တူးဆိုပြီး သံစဉ်မဲ့ပလွေတောင်းတဲ့ ငွေကိုပေးဖို့
ခုတော့မယ်ပေါ့- ဟုတ်လား”

ဟန်ဆင်းဝါးက သက်ပြင်းတစ်ချက်ချကာ---

“ဆရာကြီးကျင်း စိတ်မဆိုးပါနဲ့- ဒီသဘောမဟုတ်ပါဘူး။
အမှန်တော့ ရုတ်တရက် ကျုပ်အကြံတစ်ခုရလာလို့ ပြောလိုက်
တာပါ- ဟိုမိန်းမရှိနေတော့ ဆရာကြီးကိုတိုင်ပင်လို့ မဖြစ်ဘူး
မဟုတ်လား”

ကျင်းပိုင်ချန်းက မဲပြုံးပြုံးလိုက်ပြီး---

“ဪ--- သခင်လေးနာသာ သခင်လေး ဆုံးဖြတ်နေမှ
ကျုပ်လဲ ဒီခြံဝင်းမှာနေဖို့ ဘာလိုတော့မှာလဲ”

ဟန်ဆင်းဝါးက လေသံကို နှိပ်၍-

“ဆရာကြီးကျင်း--- ဒီလိုပါ။ အခု ယို့ရောင်လာတာ
သံစဉ်မဲ့ပလွေက ကျုပ်တို့ ငွေစုနေတယ် စုမနေဘူးဆိုတာ စုံစမ်းတဲ့
သဘောဖြစ်လိမ့်မယ်လို့ စဉ်းစားမိတာနဲ့ သံစဉ်မဲ့ပလွေကို ပြန်ပြီး
လိုမဲ့လိုက်တာပါ”

ဟန်ဆင်းဝါး၏ စကားကြောင့် ကျင်းပိုင်ချန်းသည်

ရုတ်တရက် အကြံတစ်ခုရလာပြီး---

“ဟုတ်တယ်-ဟုတ်တယ်၊ ခင်ဗျား အကြံကောင်းတယ်၊
ဟင်း--- ခင်ဗျားကြောင့် ကျုပ်လဲ အကြံတစ်ခုရလာပြီ”

ဟန်ဆင်းဝါးက ခေါင်းညှိတ်လိုက်၏။

“ဟုတ်ကဲ့- ပြောပါ”

ကျင်းပိုင်ချန်းက အနည်းငယ်စဉ်းစားလိုက်ပြီး---

“ပထမဆုံး ခြံဝကပိတ်ဖြူနဲ့စာတန်းကို ပြန်ဖြတ်မယ်-
သဘောကတော့ ကျုပ် ဒီမှာ မရှိတော့ဘူးဆိုတဲ့သဘောပဲ”

ဟန်ဆင်းဝါးက ခေါင်းညှိတ်ကာ---

“ဟုတ်ကဲ့- နောက်ပြီးတော့ကော---”

ကျင်းပိုင်ချန်းက စကားဆက်လိုက်သည်။

“ပြီးတော့- တည်းခိုခန်းတွေကိုရောင်းပြီး ငွေစု၊ ကျုပ်တို့
အဲဒီလိုနည်းနဲ့ ငွေစုရင် သံစဉ်မဲ့ပလွေကသိတယ်၊ အဲ-ငွေစု
ပြီးတဲ့အခါကျရင် သံစဉ်မဲ့ပလွေက ငွေလာယူမယ်၊ ဒီတော့မှ ကျုပ်တို့
သံစဉ်မဲ့ပလွေကို ဖမ်းပြန်မယ်”

ဟုဝင်ကြားစွာပြောလိုက်လေသည်။

ဟန်ဆင်းဝါးက ကျင်းပိုင်ချန်းကို ကြည့်ရင်း---

“ပြောသလောက် လွယ်ပါမလား၊ ဆရာကြီးကျင်း”

ကျင်းပိုင်ချန်းက စိတ်မရည်ဟန်ဖြင့်-

“အို--- ဘာလို့ မလွယ်ရမလဲ၊ ဒီမှာ သခင်လေးဟန်

ကျုပ်တို့ နေ့တိုင်းကြောက်လန့်နေမယ့်အစား အခုလို ရင်ဆိုင်စေ
ပိုမကောင်းဘူးလား”

ဟန်ဆင်းဝါးက ခေါင်းညှိတ်လိုက်ပြီး---

“ဒါနဲ့ပါ--- သူ့ငွေပမားဟန်နဲ့ ဆွေးနွေးရမှာပေါ့၊ ဒီမှာ
ကျုပ် အာမခံချက်တစ်ခုပေးမယ်၊ ကျုပ် ကျဆုံးပြီးမှ သူ့ငွေပမားဟန်
နဲ့ ငွေကို အထိခံမယ်လို့”

“ဟုတ်ကဲ့- ဆရာကြီးကျင်းရဲ့သဘောထားကို ခန့်ခက်
ခြင်ကျရင် ကျုပ်အစ်ကိုကြီးဟန်ကို ပြောပြပါမယ်”

ကျင်းပိုင်ချန်းက အစ်ကိုတစ်ဦးကို သတိပေးဟန်ဖြင့်-

“အခု ထင်ချင်စွမ်းရဲ့မိန်းမက သံစဉ်မဲ့ပလွေရဲ့ စွာကို
ယူလာတယ်၊ ဒီတော့ သံစဉ်မဲ့ပလွေထင်ချင်စွမ်းနဲ့ ထစ်နည်းနည်း
ဆက်သွယ်ပုဂ္ဂိုလ်မယ်၊ နဲ့မဟုတ်ရင် သံစဉ်မဲ့ပလွေက အာဂြိုဟ်လို
ထင်ချင်စွမ်းဆိုပြီးမကို နှိပ်စွဲရမယ်၊ ဒီတော့ ဒီလိုလုပ် သင်မကန်ပြန်
ထင်ချင်စွမ်းရဲ့ ထိုပြန်မှကတည်းက သံစဉ်မဲ့ပလွေရဲ့ ပြစ်စလား”

စိတ်ချပါ- ကျုပ်တို့ကပြန်ဆောင်းတာမယ်၊ ပြန်ဆောင်း
ရဲ့ထွန်းရန် ဒီညပြန်ပလာပါလား”

ကျင်းပိုင်ချန်းက သံစဉ်မဲ့ပလွေကို-

“လျှာထွန်းရန်အတွက်ပေးတဲ့ သူနဲ့အတူ ကျုပ်ပြောရဲ့
မှတော့ ဘာမှ မပြစ်တယ်”

ထို့နောက်---

“ကဲ---ကဲ---စင်း အမှားယူတော့”

ဟန်ဆင်းဝါးက ကျင်းပိုင်ချန်းကို ကြည့်ရင်း-

“ဆရာကြီးသံ အမှားလုပ်ပါဦး”

ကျင်းပိုင်ချန်းက ခေါင်းခါယမ်းလိုက်သည်။

“ဟင်အင်း- ကျုပ် ညစောင့်လုပ်ရဦးမယ်၊ ကျုပ်မြေး
မရှိတော့ ကျုပ်ကတိုပြီး သတိထားရမယ်၊ ဒီလို အရေးကြီးနေချိန်မှာ

အမှားမခံနိုင်ဘူး။

ဟန်ဆင်းဝါးက ဘာမျှမပြောတော့ပဲ ကျင်းပိုင်ချန်းကို ဦးညွတ်နှုတ်ဆက်ကာ ဧည့်ဆောင်မှ ထွက်ခွာသွားလေတော့သည်။
ကျင်းပိုင်ချန်းသည် ဟန်ဆင်းဝါး၏ နောက်ကျောကို ကြည့်ရင်း အေးစက်သော အပြုံးတစ်ချက်ပြုံးလိုက်လေတော့သည်။

❧

ဟန်ဆင်းဝါးသည် မိမိ၏ အိပ်ခန်းရေသို့ လျှောက်လာသည်။
ထို့နောက်--- အိပ်ခန်းတံခါးဖွင့်ကာ အထဲသို့ဝင်လိုက်သည်။ ပြီးမှ---
သူသည် အခန်းထဲမှ မီးအိမ်ကို မီးစာနိုင်၍ ပိန်လိုက်သည်။ ထို့နောက်---
ပြတင်းပေါက်တံခါးကို အသာအယာဖွင့်ကာ ပြတင်းပေါက်မှတစ်ဆင့် အပြင်သို့ကျော်ထွက်လိုက်သည်။
ပြတင်းပေါက်တံခါးကို အသာပြန်တွန်း၍ ရေထားလိုက်ပြီး ဝန်းကျင်ကို တစ်ချက်မျှ အကဲခတ်ကြည့်လိုက်၏။
ထို့နောက်---
သူသည် မှောင်ရိပ်ထဲသို့ ဝင်ရောက်ပျောက်ကွယ်သွားလေတော့သည်။

❧

ဟန်ထင်းဟုန်သည် မအိပ်သေးပါ။
ကုတင်ပေါ်၌လည်း လဲလျောင်း၍ မနေပါ။
သို့သော်---
ရုတ်တရက်ကြည့်လျှင် ခုတင်ပေါ်၌ လူတစ်ယောက် အိပ်နေသကဲ့သို့ ထင်မှတ်စေရန်ဖန်တီးထားသည်။
ထိုစဉ်မှာပင်---
သူ၏ ပြတင်းပေါက်တံခါးခေါက်သံ သဲ့သဲ့ ပေါ်ထွက်လာသည်။
တံခါးခေါက်သံက ပြတ်တောင်းပြတ်တောင်းဖြစ်ကာ တစ်စုံတစ်ရာသော အချိတ်အဆက် သင်္ကေတသဏ္ဍာန် ပေါ်လွင်နေသည်။
ဟန်ထင်းဟုန်သည် နားစွင့်နေပြီးမှ ပြတင်းပေါက်ကို နှင့်ပေးလိုက်သည်။
ထိုအခါ---
ပွင့်သွားသော ပြတင်းပေါက်မှ ဟန်ဆင်းဝါး ဝင်ရောက်လာသည်။
ဟန်ထင်းဟုန်သည် ဟန်ဆင်းဝါး ဝင်ရောက်ပြီးနောက် ပြတင်းပေါက်ကို သေချာစွာ ပြန်လည်ပိတ်လိုက်၏။
ပြီးမှ---
ဟန်ဆင်းဝါးအား ကြည့်လိုက်ပြီး---
“ကိစ္စရှိလို့လား ညီလေး”
ဟုမေးလိုက်သည်။

ဟန်ဆင်းဝါးက ထင်ချိုင့်စွမ်းထိန်းမ ရောက်ဘူးဟု
ကိစ္စကို ဆကျဦးချွန် ပြောပြသည်။

ဇာဆက်တည်းပင် ကျင်းပိုင်ချွန်း၏ အကြံထိုက်လည်
ပြောပြသည်။

ဟန်ထင်းဟန်သည် ခေါင်းကို တဆတ်ဆတ်ပြုတ်
ထိထိဆိတ်စွမ်း မှားအောင်နေ၏။

ဟန်ဆင်းဝါးသည် ဟန်ထင်းဟန်ကို စူးစမ်းသက
တစ်ချက်ကြည့်ကာ--

“အစ်ကိုကြီး-- ဘယ်လိုသဘောရသလဲ”

ဟန်ထင်းဟန်က မျက်မှောက်ပြုတ်ချွန်း
ဘက်ကို ညီလေး

ဟန်ဆင်းဝါးက လေးသံကိုနိပ်ကာ--

“ဆရာကြီးကျင်းရဲ အကြံကို ပြောတာ စဉ်းစားဆင်
ထင်တယ်”

ဟန်ထင်းဟန်က သက်ပြင်းတစ်ချက်ကိုမသိမထားဘူး
ညီလေးကလေးက-- ကျင်းပိုင်ချွန်းနဲ့ ပတ်သက်

အစ်ကိုကြီးရဲ့ အဘာလာကို မနေ့ကပြောပြပြီးပြီ”

ဟန်ဆင်းဝါးက ခေါင်းညှိစိပ်ပြရင်း--

“ဟုတ်ပါတယ်-- ဒါကြောင့်လဲ အခွင့်အရေးရသ
ကျွန်တော် နှစ်နှစ်ကြည့်ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ကျင်းပိုင်ချွန်း

ကျွန်တော်တို့ထင်တဲ့ လူစားမျိုးဖြစ်မယ်ပထင်ဘူး။ မော့ဖော့က
ဒါမျိုးကို ပြန် ပြင်ရတော့ ကျွန်တော်တို့ ထင်သလိုမ

နိုင်ဘူးဆိုတာ ပိုပြီး ယုံလာတယ်”

ဟန်ထင်းဟန်က စိတ်ပျက်သောဟန်မူရာဖြင့်--

“ဆင်းဝါး- မင်းနဲ့ငါဟာ ညီအစ်ကို အရင်းတွေ-ပြီးတော့လဲ
မင်းက ဟန်ဂေဟာခြံဝင်ရဲ့ ဘဏ္ဍာစိုး-- မင်းစဉ်းစားကြည့်စမ်းပါ။

ဒီတို ဒီစာရင်းကို လိမ်နိုင်ပါ့မလား၊ ပြီးတော့ ငွေကလဲ နည်းတဲ့
အရေအတွက် မဟုတ်ဘူး။ မတော်တဆ သံစဉ်ပဲ့ပလွေက ငွေကို

မင်းလို ပိုပြီး လောဘကြီးလာရင် ငါတို့ဘယ်လိုလုပ်မလဲ”

ဟန်ဆင်းဝါးက ခေါင်းညှိတ်လိုက်သည်။

“အစ်ကိုကြီးပြောတာမှန်ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ကျင်းပိုင်ချွန်း
သံစဉ်ပဲ့ပလွေကို ထိန်းချုပ်နိုင်စွမ်းရှိမယ်ထင်တယ်”

ဟန်ထင်းဟန်က ခေါင်းခါယမ်းလိုက်သည်။

“ဆင်းဝါး-- ဒီကိစ္စဟာ ပြောသလောက်လွယ်မှာ
မဟုတ်ဘူး”

ဟန်ဆင်းဝါးက မျက်မှောင်ကုပ်လိုက်ပြီး--

“အစ်ကိုကြီးရဲ့သဘောကိုလဲ ပြောပြပါဦး”

ဟန်ထင်းဟန်က သက်ပြင်းတစ်ချက်ချလိုက်သည်။

“အင်း-- အစကတည်းက ကျင်းပိုင်ချွန်းတို့ ပြေးအားကို
မင်းမခေါ်သင့်ဘူးလို့ နောင်တရမိတယ်။ သူတို့ကို ဘာဖြစ်လို့

မင်းလိုက်မိမှန်း မစဉ်းစားတတ်အောင်ပဲ”

ဟန်ထင်းဟန်၏ စကားကြောင့် ဟန်ဆင်းဝါးသည်
အင်းနဲ့တွန့်ကာ--

“ဘာဖြစ်လို့လဲ အစ်ကိုကြီးရဲ့”

ဟန်ထင်းဟန်က တည်ကြည်လေးနက်သော မျက်နှာ
ဖြင့်--

“တကယ်လို့သာ သူတို့က သံစဉ်မဲ့ပလ္လေနဲ့ တစ်ဖွဲ့တည်း သားဆိုရင် မခက်ဘူးလား”

ဟန်ဆင်းဝါးက ခေါင်းခါယမ်းလိုက်ကာ---

“မဟုတ်ဘူး အစ်ကိုကြီး--- အစတုန်းက ကျွန်တော်က မယုံသင်္ကာဖြစ်မိခဲ့တယ်၊ ဒါပေမယ့် အခုတော့ ကျွန်တော် အာမခံရဲတယ်၊ လုံးဝမဖြစ်နိုင်ဘူး”

ဟန်ထင်းဟုန်က မဲပြုံးပြုံးလိုက်ပြီး---

“ဆင်းဝါး- သူတို့က သံစဉ်မဲ့ပလ္လေနဲ့ တစ်ဖွဲ့တည်း မထားဘူးပဲထားပါတော့၊ ဒါပေမယ့် နိဂုံးပိုင်းမှာ ကောင်းမှာ မဟုတ်ဘူး မင်းမတွေးခဲ့မိဘူးလား”

ဟန်ဆင်းဝါးက ဘာမှ မပြောတော့ချေ။

ဟန်ထင်းဟုန်က ပြုံးလိုက်ပြီး---

“ဆင်းဝါး--- ကျင်းပိုင်ချန်းဟာ ခေါင်းမာတယ်၊ ဒါပေမယ့် မင်းလက်ခံမလား”

ဟန်ဆင်းဝါးက ခေါင်းညှိတ်ပြလိုက်သည်။

ဟန်ထင်းဟုန်က ပြုံးလိုက်သည်။

“ဒါပဲပေါ့- သူ့ရဲ့ခေါင်းမာမှုက နိဂုံးပိုင်းကို ဆိုးရွားစေမှာ”

ဟန်ဆင်းဝါးက နားမလည်ဟန်ဖြင့် မျက်ခုံးတွန့်ကာ

“အစ်ကိုကြီး--- ကျွန်တော်နားမလည်နိုင်ဘူး”

ဟန်ထင်းဟုန်က ရှင်းပြလိုက်သည်။

“ကဲ--- ငါရှင်းပြမယ်၊ ကျင်းပိုင်ချန်းရဲ့ ခေါင်းမာမှုက သံစဉ်မဲ့ပလ္လေနဲ့ယှဉ်ပြိုင်ပွဲမှာ ကျင်းပိုင်ချန်းကျဆုံးခဲ့ရင် သံစဉ်မဲ့ပလ္လေက ငါတို့ ပေးတဲ့ငွေကို လက်ခံပါဦးမလား”

ဟန်ဆင်းဝါးက ခေါင်းညှိတ်ပြလိုက်သည်။

“ဟုတ်တယ်--- စဉ်းစားစရာပဲ”

ဟန်ထင်းဟုန်က ပြုံးလိုက်ပြီး---

“ကောင်းပြီ- ဒီဖွဲ့မှာ ကျင်းပိုင်ချန်းက အနိုင်ရလိုက်ပြီ တော့၊ ဘာဖြစ်လာမလဲ၊ မင်းစဉ်းစားမိရဲ့လား---”

ဟန်ဆင်းဝါးက ခေါင်းခါယမ်းပြလိုက်သည်။

သူသည် ထိုအချက်ကို စဉ်းစားမိခဲ့ခြင်းမရှိပါ။

ဟန်ထင်းဟုန်က သက်ပြင်းတစ်ချက်ချလိုက်ပြီး---

“ကျင်းပိုင်ချန်းတို့မြေးအဘိုးကို ခြံထဲက ပြန်ပြီး မောင်းဆွဲဖို့က သံစဉ်မဲ့ပလ္လေကို ရင်ဆိုင်ရတာထက်ခက်လိမ့်မယ်”

ဟန်ဆင်းဝါးက မယုံကြည်ဟန်ဖြင့်---

“ဒီလိုကိစ္စပျိုး ဖြစ်လာနိုင်ပါ့မလား အစ်ကိုကြီး”

ဟန်ထင်းဟုန်က ပြုံးလိုက်သည်။

“ဆင်းဝါး--- အမှန်တော့ ငါလူကဲခတ်မည့်ဘူး။ ငါ ခုတ်တိုင်က မင်းထက် မကောင်းပိုတာလုပ်ခဲ့တယ်၊ ဒီတော့

မိသားစုကို ငါက လူကဲခတ်ကောင်းတယ်”

ဟန်ဆင်းဝါးက လက်ကာပြရင်း---

“အခုချိန်မှာ ဒါတွေ မပြောသင့်ပါဘူး အစ်ကိုကြီး”

ဟန်ထင်းဟုန်က ပြုံးလိုက်ပြီး---

“မင်းနဲ့ငါက ညီအစ်ကိုတွေပဲ၊ ဒါကို ဖုံးကွယ်စရာထား

မိဘုရားက ဟင်း--- အမှန်တော့ ငါသံစဉ်မဲ့ပလ္လေကို သိပ်

အားတယ်၊ သူက ငွေပဲယူတယ်၊ အတိုင်းအဆထားတယ်၊

အကဲမယူဘူး”

ဟန်ဆင်းဝါးက တစ်ချက်စဉ်းစားလိုက်ပြီး---

“ဒါဆို အစ်ကိုကြီးရဲ့သဘောက”

“ငွေပေးပြီး ယတြာချေတဲ့ သဘောပေါ့၊ ဒါပေးစကားပုံတစ်ခုရှိတယ်ကွ၊ ငွေပေးမရက်ရောနဲ့တဲ့--- နို့မဟုတ် ဒုတိယအကြိမ်လာဦးမယ်တဲ့၊ ပြီးတော့ ငါတို့ ကျင်းပိုင်ချွန်ကို ပြီး စဉ်းစားကြည့်ရအောင်”

ဟန်ဆင်းဝါးက ခေါင်းညိတ်ကာ---

“ဟုတ်ကဲ့---”

“ဆင်းဝါး--- မင်းကျင်းပိုင်ချွန်ကို ဘယ်လိုမြင်သလဲ”

“ကျွန်တော်တို့ ထင်သလိုတော့ ဖြစ်မယ်မထင်ဘူး”

ဟန်ထင်းဟုန်က ပြုံးရင်း---

“ဆင်းဝါး--- မင်းတစ်ခုစဉ်းစားကြည့်စမ်း၊ ငါဒီနယ်မှာ ဘယ်လိုလူစားမျိုးဆိုတာ ကျင်းပိုင်ချွန်မသိဘဲနေမလား၊ တကယ်တော့ ကျင်းပိုင်ချွန်ဟာ သူ့ရဲ့ နာမည်ကို တန်ဖိုးထားရင် ငါ့ဘဝမှာ ဝင်ပြီး ကူညီပါမလား၊ ပြီးတော့--- သူက သံစဉ်မဲ့ပလ္လောကို တကယ် ယှဉ်ပြိုင်ချင်ရင် အနီလို ဘာမှ ကြီးကြီးကျယ်ကျယ် စီစဉ်ဖို့မလို သိုင်းလောကမှာ အပ်ကျတာကအစ သိနိုင်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ပဲ”

ဟန်ထင်းဟုန်၏ စကားကြောင့် ဟန်ဆင်းဝါး သွားသည်။

အတန်ကြာမှ---

သူသည် သက်ပြင်းတစ်ချက်ချကာ---

“အင်း--- အစ်ကိုကြီး ပြောတာ တကယ် စဉ်းစား ကောင်းတဲ့အချက်တွေပဲ”

“ဒီတော့- ကျင်းပိုင်ချွန်မှာ တခြားအကြံအစည်တစ်ခုခု

မယ်၊ ငါပြောတာ မဖြစ်နိုင်ဘူးလား”

ဟန်ဆင်းဝါး ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ဖြစ်နိုင်ပါတယ်”

ဟန်ထင်းဟုန်က သက်ပြင်းတစ်ချက်ချလိုက်သည်။

“တကယ်လို့သာ- သံစဉ်မဲ့ပလ္လောရဲ့စာကိုရပြီး ပျာယာ

အတိမ်ခဲရင် ဒီမြေးအဘိုးကို ငါတို့ခေါ်မိမှာမဟုတ်ဘူး”

ဟန်ဆင်းဝါးက နှုတ်ခမ်းကို တစ်ချက်ကိုက်၍ စဉ်းစား

နိုင်ပြီး---

“အစ်ကိုကြီး- ဒီလိုလုပ်ရင် မကောင်းဘူးလား၊ ကျွန်တော်

တို့ သံစဉ်မဲ့ပလ္လောကိုပေးဖို့ ငွေစုရမယ်၊ ပြီးတော့ ဒီမြေးအဘိုးကို

သွားခိုင်းလိုက်မယ်”

ဟန်ထင်းဟုန်က လေးလေးနက်နက်စဉ်းစားရင်း-

“အခု- တို့ရဲ့ခြံမှာဖြစ်နေတဲ့ကိစ္စဟာ ဆုပ်လည်းစူး-

အလဲစူး ပုံစံမျိုးပဲ၊ ပြဿနာကို ညှဉ်ညှင်သာသာနဲ့ ကိုင်တွယ်

ဖြေရှင်းမှရမယ်”

ဟန်ဆင်းဝါးက မျက်ခုံးတွန့်ကာ---

“အစ်ကိုကြီးက ဘယ်လိုစဉ်းစားထားသလဲ”

ဟန်ထင်းဟုန်က ပြုံးရင်း---

“သံစဉ်မဲ့ပလ္လောကိစ္စကို ကျင်းပိုင်ချွန်နဲ့ ရှင်းခိုင်းမယ်၊

ကျင်းပိုင်ချွန်ရဲ့ ကိစ္စကိုတော့ သူတောင်းလာမယ့် ငွေကြေးအပေါ်မှာ

အခြေခံပြီး စဉ်းစားမယ်”

ဟန်ဆင်းဝါးက အစ်ကိုဖြစ်သူအား တစ်ချက် လှမ်း

ကြည့်လိုက်ပြီး---

“တကယ်လို့ ထမ်းပိုးထက် လက်ခကြီးနေရင် အသေ
လုပ်မလဲ”

ဟန်ထင်းဟန်က အဓိပ္ပါယ်ပါပါပြုံးလိုက်ပြီး---

“ငါ့မှာ အကြံတစ်ခုရှိတယ်”

ဟန်ဆင်းဝါးက မျက်ခုံးတစ်ချက်ပင့်ရင်း---

“ဘာအကြံလဲ”

ဟန်ထင်းဟန်က လက်ယပ်ခေါ်လိုက်သည်။

“လာ--- ဒီအနားထိုးခဲ”

ဟုညီဖြစ်သူ ဟန်ဆင်းဝါးကိုခေါ်ပြီး နစ်ကိုယ်ကြား
လိုက်သည်။

ဟန်ထင်းဟန်၏အသံသည် လွန်စွာ တိုးလွန်သော
မည်သည့်စကားကိုပြောနေမှန်း မသိသော်လည်း ဟန်ဆင်းဝါး
မျက်နှာပေါ်၌ အပြုံးတစ်ချက်ပေါ်လာသောကြောင့် အထူး
ကောင်းသော အကြံဖြစ်ကြောင်း သိနိုင်ပေသည်။

ဟန်ဆင်းဝါးသည် လက်မထောင်လိုက်ပြီး---

“ကောင်းတယ် အစ်ကိုကြီး- ကောင်းတယ်”

ဟန်ထင်းဟန်က ပြုံးရင်း---

“ကဲ- မနက်ဖြန်တည်းခိုခန်းတွေရောင်းတဲ့ကိစ္စလုပ်
ပြီးတော့ ငွေတိုက်မှာရှိတဲ့ ငွေအားလုံးထုတ်လာခဲ၊ အထူး
တူအောင်လုပ်ရမယ်”

“စိတ်ချပါ အစ်ကိုကြီးရာ”

ဟန်ထင်းဟန်ကခေါင်းညှိတ်လိုက်သည်။

“ကောင်းပြီ--- ဒါဆို မင်းသွားတော့၊ ခြောက်- ဒါနဲ့ဒီည
လျှံထျန်းရန် ပြန်မလာဘူးလား”

“ဟုတ်ကဲ့- အစ်ကိုကြီး သူ ဒီညပြန်မလာဘူး။ သူနဲ့
အတူ ကျင်းယုံချူးချူးရှိနေမယ်”

ဟန်ထင်းဟန်က လေသံခပ်တိုးတိုးဖြင့်---

“အေးလေ- သူပြန်လာလာချင်း ငါ့ကို လာတွေ့ဖို့ပြောပါ”

ဟုပြောလိုက်သည်။

ဟန်ဆင်းဝါးသည် ခေါင်းကို ဆတ်ခနဲညှိတ်ပြလိုက်ပြီး
လာလမ်းအတိုင်း ပြတင်းပေါက်မှကျော်၍ ထွက်ခွာသွားလေ
သောသည်။

၀၃

လျှံထျန်းရန်အနေဖြင့် ပျော်ရွှင်မှုမရှိပါ။
ပစ္စည်းတွင် သူသည် ကျီမေရောင်နှင့်အတူ ရှိနေသည်မှာ
ကျင်းပိုင်ချန်း၏ ခိုင်းစေချက်ကြောင့်ဖြစ်သည်။

ထို့ပြင်---

အခန်းတစ်ခုလုံးကို သေချာစွာ စစ်ဆေး ကြည့်ရှုထား
သော်လည်း မည်သည့်နေရာမှ အန္တရာယ်ပေါ်ပေါက်လာမည်ကို စိုး
ရိမ်နေရဆဲဖြစ်သောကြောင့်ဖြစ်သည်။

ထို့ကြောင့်---

သူသည် မိုးသောက်အရက်မလင်းမီအချိန်တွင်မှ အိပ်
ပျော်ခဲ့သည်။

အိပ်ရာမှနိုးသောအခါ နံနက်ဆယ်နာရီခန့်ရှိပြီဖြစ်သည်။
 အိပ်ရာမှ နိုးနိုးချင်း ရင်တထိတ်ထိတ်ဖြင့် ဖြတ်ကျော်ခဲ့
 ရသော တစ်ညတာအတွက် သက်ပြင်းချမိသည်။
 ထို့နောက်---
 သူသည် ခုတင်ပေါ်မှ ဆင်းသက်လိုက်သည်။
 အခန်းထဲ၌ သူ့အတွက် မျက်နှာသစ်ရန် ရေဝလုံငွေ
 အဆင်သင့်ရှိနေသည်။
 သို့သော်---
 အခန်းထဲ၌ ကျီမေရောင် ရှိမနေချေ။
 ကျီမေရောင်က သူ့အတွက် မျက်နှာသစ်ရန် ပြင်ဆင်ပေး
 ခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။
 သူသည် မျက်နှာသစ်ပြီးနောက် အဝတ်အစားလဲကာ
 အခန်းထဲမှ ထွက်လိုက်၏။
 အခန်းထဲမှ ထွက်ပြီးနောက် တည်းခိုခန်း၏ အောက်
 ထပ်သို့ လှမ်းကြည့်ကာ ကျီမေရောင်ကိုရှာမိသည်။
 သို့သော်---
 ကျီမေရောင်ကို မတွေ့ချေ။
 ထို့နောက်---
 သူသည် ကျီမေရောင်ကို ဆက်၍ မရှာတော့ဘဲ တည်းခို
 ခန်းထဲမှ ထွက်လာသည်။
 တည်းခိုခန်းမှထွက်လာပြီး လမ်းချိုးတစ်ခုသို့ မရောက်
 ပီမှာပင် သူ၏ဘေးသို့ ကျင်းယုံချူးချူးရောက်လာသည်။
 သူသည် တစ်ညလုံး တည်းခိုခန်းအနီး၌ စောင့်ဆိုင်း

နေဟန်တူသည်။
 ကျင်းယုံချူးချူးက လေသံကိုနှိပ်၍---
 “ဆရာလျှံ- ညက အခြေအနေဘယ်လိုလဲ”
 လျှံထျန်းရန်က ခေါင်းခါယမ်းလိုက်သည်။
 “ဘာမှ မထူးခြားဘူး”
 ကျင်းယုံချူးချူးက ကျေနပ်စွာပြုံးရင်း---
 “အစကမပြောဘူးလား- ဒီည ဘာမှ မဖြစ်နိုင်ပါဘူးလို့၊
 ဘွန်---ကျွန်မ ရှိနေတာ ဘယ်သူက ပြဿနာအဖြစ်ခံမလဲ”
 လျှံထျန်းရန်က မျက်ခုံးတစ်ချက်ပင့်ကာ---
 “ဪ- မိန်းကလေးကျင်းက ကျီမေရောင်ကို သံသယ
 ဖြစ်နေတာလား”
 “ဒီအချိန်မှာ သံသယဖြစ်စရာကောင်းတဲ့လူမှန်သမျှကို
 မယုံသကာဖြစ်ရမှာပဲ”
 လျှံထျန်းရန်က ပခုံးကို ဟန်ပါပါတွန်းရင်း---
 “ဒါပေမယ့်- ညကဘာမှမဖြစ်ဘူး”
 ကျင်းယုံချူးချူးက မဲပြုံးပြုံးလိုက်ပြီး---
 “ကောင်းပြီ အကယ်၍ ရှင်က ကျီမေရောင်ဆိုရင်
 ဘယ်လိုစဉ်းစားမလဲ”
 “မိန်းကလေးကျင်းပဲ ပြောပါ”
 “ပထမတစ်ခေါက် အခန်းထဲမှာ သူ ပုန်းနေပြီး ရှင်ကို
 လုပ်ကြံတယ်၊ မအောင်မြင်ဘူး- ဒီတော့ ဒီတစ်ခေါက်ဒီနည်းကို
 သုံးမလား၊ ဟင်း- ဟင်း-ဟင်း- သူက ဝါရင့်သမားပဲ၊ ရှင်
 ဒီတစ်ခေါက်လာတာဟာ ရှင်နောက်မှာ အရိပ်ရှိမယ်လို့ သူက

တွေ့ပြီးသားပါ”

လျှံထျန်းရန်က စောဒက တက်လိုက်သည်။

“မိန်းကလေးကျင်း ဟိုညက ကိစ္စအံ့တွက် သူမှာ ဆီ

ခြေရှိတယ်”

“ဟုတ်လား သူ့ရဲ့ ဆင်ခြေက ဘာတဲ့လဲ”

လျှံထျန်းရန်က ပြောပြလိုက်သည်။

“အဲဒီညက သူ့ကြောက်လွန်းလို့ အဖွဲ့သားတွေနဲ့ရောအိပ်

ရတယ်တဲ့”

ကျင်းယုံချူးချူးက မဲ့မြီးမြီးရင်း---

“သူ့စကားကို ရင်ယုံလား”

လျှံထျန်းရန်က နှုတ်ခမ်းတစ်ချက်ကိုရင်း---

“မိန်းကလေးကျင်း ကျုပ်သူ့ဘက်ကလိုက်ပြီးပြောတာ

မဟုတ်ဘူး ကျုပ်အမြင် သူ့မှာ သံသယဖြစ်စရာမတွေ့ရဘူး”

ကျင်းယုံချူးချူးက မျက်စောင်းတစ်ချက်ထိုးကာ---

“အင်း-ဒါတောင် တစ်ညပဲတွေ့ရသေးတာ တခါတည်း

သံသယရှင်းသွားတာပဲ”

ဟုခပ်ငေါ့ငေါ့ပြောလိုက်သည်။

လျှံထျန်းရန်က မကျေမနပ်လေသံဖြင့်---

“မိန်းကလေးကျင်း--မယုံတာတော့ ကျုပ်မတတ်နိုင်ဘူး

ကျုပ်အမြင်ကတော့ ကျီမေရောင်အပေါ် သံသယဖြစ်စရာ မတွေ့

ရဘူး”

“ထားပါတော့- ရှင်လူကဲခတ် မညံ့ပါဘူး”

လျှံထျန်းရန်က သက်ပြင်းတစ်ချက်ချလိုက်ပြီး---

“မိန်းကလေးကျင်း---ကျုပ်မယုံတဲ့ လူတစ်ယောက်တော့

ရှိတယ်”

ကျင်းယုံချူးချူးက မျက်ခုံးပင့်ရင်း---

“ဘယ်သူလဲ”

လျှံထျန်းရန်က တည်ကြည်လေးနက်သောလေသံဖြင့်-

“ယွင်းပိုင်ကျွန်ပေါ့- ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ဆရာကြီး

ကျင်းက ကျုပ်ကို ယွင်းပိုင်ကျွန်ရဲ့သိုင်းပညာစမ်းသပ်ဖို့ ချယ်ရီဆီကို

လွှတ်လိုက်တယ်၊ ဒါပေမယ့် ယွင်းပိုင်ကျွန်က ကျုပ်ကို ဘာမှ

မတုံ့ပြန်ဘူး”

ကျင်းယုံချူးချူးက ခေါင်းညိတ်ကာ---

“ဒါကြောင့် ရှင်ကို ချောင်းပြီး လုပ်ကြံတယ်လို့ မယုံသင်္ကာ

ဖြစ်တာလား”

လျှံထျန်းရန်က မျက်လုံးတစ်ချက်လှန်ကြည့်ရင်း---

“မဖြစ်နိုင်ဘူးလား”

ကျင်းယုံချူးချူးက အတန်ကြာစဉ်းစားလိုက်ပြီးမှ-

“ဖြစ်နိုင်တယ်”

လျှံထျန်းရန်သည် နှုတ်ခမ်းကို တစ်ချက်ကိုက်ကာ-

“ဒါပေမယ့် ကျီမေရောင်နဲ့တော့ မပတ်သက်ဘူး”

ကျင်းယုံချူးချူးက မျက်မှောင်ကုပ်ရင်း---

“ရှင်က ဘာဖြစ်လို့ ဒီလိုပြောနိုင်တာလဲ”

လျှံထျန်းရန်က---

“တကယ်လို့ ကျီမေရောင်နဲ့ယွင်းပိုင်ကျွန်ဟာ တစ်ကျိတ်

တည်း တစ်ညတည်းဆိုရင် ကျုပ်ကယွင်းပိုင်ကျွန်ကို မယုံသင်္ကာ

ဖြစ်ကြောင်းပြောတာနဲ့ ကျုပ်ကို တခြားလူအပေါ်အာရုံပြောင် သွားအောင် လုပ်မှာပဲ။ ဒီလိုစကားမျိုး ကျီမေရောင် မပြောတတ်ဘဲ နေမလား။

ကျင်းယုံချူးချူးသည် ဘာမျှ မြန်မပြောတော့ပါ။ အကြောင်းမှာ---

လျှံထျန်းရန်၏ စကားများက နည်းလမ်းကျသည်ဟုလည်း မပြောနိုင်သောကြောင့်ဖြစ်သည်။

၈၉

ဟန်ဂေဟာခြံဝင်းသို့ လျှံထျန်းရန်ရောက်သည်နှင့် ခရီးရောက်မဆိုက်ပင် ဟန်ဆင်းဝါးသည် လျှံထျန်းရန်အား ဟန်ထင်းဟန်ထံသို့ ခေါ်ဆောင်သွားသည်။

လျှံထျန်းရန်ကို ဟန်ထင်းဟန်ထံသို့ ပို့ခဲ့ပြီးနောက် ဟန်ဆင်းဝါး မြန်လည်ထွက်ခွာလာခဲ့သည်။

ထို့စဉ်-

လမ်းခုလတ်၌ ကျင်းပိုင်ချန်းကို မထင်မှတ်ဘဲ တွေ့လိုက် ရလေသည်။

ကျင်းပိုင်ချန်းက သူ့အားစေ့စေ့ကြည့်လိုက်ပြီး---

“ဪ- သခင်လေးဟန်၊ တည်းခိုခန်းတစ်ခု မီးလောင်

လိုဆို”

ဟုမေးလိုက်သည်။

ဟန်ဆင်းဝါးက ခေါင်းညိတ်လိုက်၏။

“ဟုတ်တယ်”

ကျင်းပိုင်ချန်းက ပျက်မှောင်တစ်ချက်ကုပ်ရင်း---

“သခင်လေးဟန်- ဘယ်သူ့လက်ချက်လို့ထင်သလဲ”

ဟန်ဆင်းဝါးက မဲပြုံးပြုံးရင်း-

“ဆရာကြီးကျင်းက သံစဉ်မဲ့ပလ္လောရဲ့ လက်ချက်လို့ ထင် ဘယ် မဟုတ်လား”

ကျင်းပိုင်ချန်းက---

“မဟုတ်ဘူးလား”

ဟုမေးလိုက်သည်။

ဟန်ဆင်းဝါးက တစ်ချက်စဉ်းစားရင်း---

“ဒီလို ယုတ်ညံ့တဲ့ကိစ္စမျိုးကို သံစဉ်မဲ့ပလ္လောက လုပ်ပါ မလား”

ကျင်းပိုင်ချန်းက ဟန်ဆင်းဝါးကို စေ့စေ့ကြည့်လိုက်ပြီး-

“သခင်လေးဟန်- သိုင်းလောကမှာ အနိုင်ရဖို့အတွက် ဉာဏ်နီဉာဏ်နက်သုံးကြတယ်- သံစဉ်မဲ့ပလ္လောက ဒီလိုယုတ်ညံ့တဲ့ အလုပ်မျိုး မလုပ်ဘူးလို့ သခင်လေးဟန် အာမခံနိုင်မလား”

ဟုပြောလိုက်သည်။

ဟန်ဆင်းဝါး ဘာမျှမပြောတော့ပါ။

ကျင်းပိုင်ချန်း၏ အတွေးသာမန်ပါလျှင် သံစဉ်မဲ့ပလ္လောသည် လူယုတ်မာပင်ဖြစ်ရမည်ဟု ဟန်ဆင်းဝါးတွေးလိုက်သည်။

ကျင်းပိုင်ချန်းက တွေ့ဝေနေသောဟန်ဆင်းဝါးကို တစ်ချက် ကြည့်လိုက်ပြီး---

“သခင်လေးဟန်- ဘာမှ ဟိုဟိုဒီဒီ လျှောက်မတွေးနဲ့-

အခု ကိစ္စဟာ သံစဉ်မဲ့ပလ္လေ့နဲ့ပတ်သက်နေရမယ်၊ 'ဒီတော့ ကျုပ် ပြောတဲ့အကြံအတိုင်း မြန်မြန်လုပ်ပါ'

ဟန်ဆင်းဝါးက လေသံတိုးတိုးဖြင့်---

"ဆရာကြီးကျင်းညက ကျုပ်အစ်ကိုကြီးနဲ့ ဆွေးနွေးပြီး အစ်ကိုကြီးက သဘောတူတယ်"

ဟန်ဆင်းဝါး၏ စကားကြောင့် ကျင်းပိုင်ချွန်းသည်ကေ့နုန်စွာ တစ်ချက်ပြုံးရင်း---

"ကောင်းတယ်---အလုပ်ဆိုတာ မပြတ်မသားလုပ်လို့ မဖြစ်ဘူး"

ဟန်ဆင်းဝါးက ခေါင်းညိတ်လိုက်ပြီး---

"ကဲ---ကျုပ်လဲ ဒီနေ့လည် ခြုံထဲဆင်းမယ်"

ကျင်းပိုင်ချွန်းသည် ဘာမျှပြန်မပြောတော့ဘဲ အရှေ့ဆောင်ဘက်သို့ ထွက်ခွာသွားလေတော့သည်။

၇၃

အရှေ့ဆောင်၌ ယွင်းချယ်ရီဇာတ်အဖွဲ့ တစ်ဖွဲ့သာ ရှိတော့သည်။

ယခုကဲ့သို့ နေ့လည်ခင်းအချိန်၌ ယွင်းချယ်ရီဇာတ်အဖွဲ့ သားများသည် အနားယူနေကြပြီဖြစ်သည်။

သို့သော်---

ယွင်းပိုင်ကျွန်းတစ်ယောက်သာလျှင် ဝတ်စုံအပြည့်ဝတ် လျက် အရှေ့ဆောင်၏မြေကွက်လပ်၌ သိုင်းလေ့ကျင့်နေသည်။

ယနေ့ည ကပြမည့် တတ်ဝင်ခန်းအတွက် သိုင်းလေ့ကျင့်

ခြင်းလော။

သို့တည်းမဟုတ်---

မည်သည့်အတွက် လေ့ကျင့်နေပါသနည်း။

မည်သူမျှ မသိနိုင်ပါ။

ကျင်းပိုင်ချွန်းသည် ယွင်းပိုင်ကျွန်း သိုင်းလေ့ကျင့် နေ မည့်နားမှဖြတ်ကာ အရှေ့ဆောင်ထဲသို့ ဝင်ရောက်လိုက်သည်။

၇၄

ချယ်ရီသည် မှန်တင်ခုံရေ၌ ခေါင်းပြီးနေသည်။

သူမသည် မှန်ထဲမှတဆင့် ကျင်းပိုင်ချွန်း ဝင်ရောက်လာ မည်ကို တွေ့မြင်လိုက်ရသည်။

ထို့ကြောင့်---

သူမသည် နောက်လှည့်နှုတ်ဆက်ပြီး ကျင်းပိုင်ချွန်းကို နာထိုင်ခင်းပေးလိုက်သည်။

ကျင်းပိုင်ချွန်းက ချယ်ရီကို တစ်ချက်လှမ်းကြည့်လိုက်ပြီး- "ကျုပ် မင်းသမီးကို မေးစရာတစ်ခုရှိတယ်"

ချယ်ရီက ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

"ဟုတ်ကဲ့- မေးပါ၊ ဆရာကြီးကျင်း"

ကျင်းပိုင်ချွန်းက တည်ကြည်လေးနက်သောလေသံဖြင့်-

"မင်းသားယွင်းနဲ့သိတာ ဘယ်လောက်ကြာပြီလဲ"

ချယ်ရီက ခေါင်းခါယမ်းလိုက်သည်။

“သိပ်မကြာသေးဘူး၊ အင်း--- တစ်နံ့တောင် မရှိ
သေးဘူး”

ကျင်းပိုင်ချန်း... တစ်ချက်ပြုံးကာ---

“ဒီလိုပါ- မင်းသမီးချယ်ရီ သူနဲ့လက်တွဲပြီး အလုပ်လုပ်
တာ အဆင်ပြေရဲ့လား”

ချယ်ရီက အနည်းငယ်စဉ်းစားလိုက်ပြီး---

“ပြေပါတယ်၊ အမှန်တော့ မင်းသားယွင်းဟာ စကား
များများ မပြောချင်တဲ့လူဖြစ်မှာပါ။ ဒီလိုလူမျိုးဟာ ထူးချွန်တယ်
ကျင်းပိုင်ချန်းက မျက်လုံးတစ်ချက်လှန်ကာ-

“ကျုပ်အထင်တော့ ပထမပိုင်းမှာ ဆရာလှူထား
မင်းသမီးကိုဆက်ဆံတာ လိုတာထက် ပိုတယ်လို့ ထင်တယ်
ဒါကြောင့်---”

ချယ်ရီက ကျင်းပိုင်ချန်း၏စကားကို နားလည်သဘော
ပေါက်ဟန်ဖြင့် ခေါင်းညိတ်ပြကာ---

“ကျွန်မသဘောပေါက်ပြီ- မင်းသားယွင်းက ဒီကိစ္စနဲ့ ပထ
သက်ပြီး ဆရာလှူကိုလက်ကြံမယ်လို့ ဆရာကြီးကျင်း စိုးရိမ်နေတယ်
မဟုတ်လား”

ကျင်းပိုင်ချန်းက ခေါင်းညိတ်ရင်း---

“မဖြစ်နိုင်ဘူးလား”

ချယ်ရီက ခေါင်းခါယမ်းလိုက်သည်။

“မဖြစ်နိုင်ဘူး- သူ့မှာ ဒီလောက်အထိလုပ်ရဲတဲ့ သူ
မရှိလို့ပဲ”

ကျင်းပိုင်ချန်းက တည်ကြည်သောသော မျက်နှာထားဖြင့်

“ဒီလိုပါမင်းသမီး- ဆရာလှူဟာ ကျိမေရောင်ရဲ့အခန်း
ကို သွားတုန်းက လုပ်ကြံခံရတယ်၊ ကံကောင်းလို့ ဆရာလှူ
မသေတာ- ဒါကြောင့် ဒါတွေကို လာပေးနေရတာပါ”

ချယ်ရီသည် ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်သွားဟန်ဖြင့်---

“ဒါဖြင့်- ဆရာလှူကို ဘယ်သူက လုပ်ကြံတာလဲ”

ကျင်းပိုင်ချန်းက တစ်ချက်ပြုံးလိုက်ပြီး-

“ဒီလူ ဘယ်သူဆိုတာသိမှတော့ မင်းသမီးကို အခုလို
လာပြီး စပ်စုပါမလား”

ချယ်ရီသည် မျက်နှာတစ်ချက်ပျက်ကာ---

“ဆရာကြီးကျင်းက အဲဒီလူကို မင်းသားယွင်းလို့ ထင်နေ
တာလား”

ကျင်းပိုင်ချန်းက ပြုံးလိုက်ပြီး---

“ဇာတ်အဖွဲ့လေးဖွဲ့မှာ သူ့လောက် ဘယ်သူက သိုင်းကတာ
ကောင်းလို့လဲ၊ မင်းသမီးပြင်တဲ့အတိုင်းပဲ- ခြံရံလေးဘက်လေးတန်
မှာ အစောင့်ချထားတာ လူမပြောနဲ့ခွေးတစ်ကောင် ကြောင်တစ်ပြီး
တောင် ခြံထဲဝင်ဖို့ မလွယ်ဘူး၊ ဒါပေမယ့်- ကျုပ်မှာ ဒီကိစ္စ
နဲ့ပတ်သက်ပြီး သက်သေအထောက်အထားမရှိလို့ ယွင်းပိုင်ကျွန်
ကို ဘယ်တော့မှ မေးမှာမဟုတ်ဘူး၊ ဒါကြောင့် ဒီကိစ္စကို
မင်းသားယွင်း မသိပါစေနဲ့”

“စိတ်ချပါ--- ကျွန်မဝမ်းထဲမှာပဲ သိမ်းထားပါ့မယ်”

ကျင်းပိုင်ချန်းက ကျေနပ်စွာပြုံးလိုက်ပြီး-

“ကဲ- ကဲ- ကျုပ်လာလို့ မင်းသမီးလဲ လုပ်ငန်းကိုငန်း
ပျက်နေပြီ၊ ကဲ-----ကျုပ်သွားတော့မယ်”

ဟု နှုတ်ဆက်ကာ အခန်းထဲမှ ထွက်လာခဲ့လေတော့သည်။

၈၉

ကျင်းပိုင်ချန်းသည် ချယ်ရီ၏အခန်းမှထွက်လိုက်သည်နှင့် ချယ်ရီ၏အခန်းပြတင်းပေါက်အကွယ်၌ရပ်နေသော လှိုင်ထွန်းရန်ကို မြင်တွေ့လိုက်သည်။

ကျင်းပိုင်ချန်းက မျက်ခုံးအနည်းငယ်တွန့်ကာ----

“ဪ---ကျုပ်ကိုလာရှာတာလား။”

လှိုင်ထွန်းရန် ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်သည်။

ကျင်းပိုင်ချန်းက အရှေ့အောင်မှထွက်ကာ မြေကွက်ထဲ

၌ ရပ်လိုက်သည်။

ထို့နောက်---

သူသည် လှိုင်ထွန်းရန်ဘက်သို့လှည့်ကာ-

“ဘာကိစ္စလဲ”

ဟုမေးလိုက်သည်။

လှိုင်ထွန်းရန်က ခေါင်းညိတ်ရင်း-

“ဒီလိုပါ--- သဌေးမင်းဟန်က ကျွန်တော်ကို ခေါ်

ပြောတယ်။ ဆရာကြီးကျင်းရဲ့အကြံကို သူကသဘောတူပါတယ်တဲ့-

ဒါကြောင့် သဌေးမင်းဟန်က ဆရာကြီးကျန်အကြံပေးတဲ့အတိုင်း

သခင်လေးဟန်နဲ့တိုင်ပင်ပြီး ငွေစုမယ်တဲ့။ သံစဉ်မဲ့ပလွေရဲ့လက်ထံ

ကိုငွေပါမသွားရင်အကောင်းဆုံးပဲတဲ့- ဒါပေမယ့် တစ်ဘက်ထံ

ညိတ်ပြီး အင်အားကြီးနေရင်တော့ ဆရာကြီးကျင်းက ဝင်ပြီး မဟန်တားပါနဲ့တဲ့”

ကျင်းပိုင်ချန်းက မျက်လုံးတစ်ချက်လှန်၍ လှိုင်ထွန်းရန်ကို ကြည့်ရင်း---

“အင်း- မင်းရဲ့သူဌေးမင်း ဟန်က ကျုပ်ကိုသိပ်ပြီး အထင်သေးပါလား။ ကျုပ်က သံစဉ်မဲ့ပလွေကို မယှဉ်နိုင်ဘူးလို့ ဆင်နေတယ်မဟုတ်လား။”

လှိုင်ထွန်းရန်က ခေါင်းခါရမ်းလိုက်သည်။

“သူဌေးမင်းဟန်က ဒီသဘော ပြောတာမဟုတ်ပါဘူး-

နုက လူ့အသက်ထက် တန်ဖိုးမရှိဘူးတဲ့”

ကျင်းပိုင်ချန်းက စိတ်ဆိုးသော လေသံဖြင့်---

“ဟင်း---သူဌေးမင်းဟန်မှာ ဒီလိုအတွေးမျိုးရှိမှတော့

ကျုပ်က ဘာလို့ခေါင်းမာနေရမှာလဲ။ စိတ်ချ ကျုပ်တို့ မြေးအဘိုး

ချက်ချင်းထွက်သွားမယ်။ မင်းကိစ္စကို အနှောင့်အယှက်မပေးဘူး”

လှိုင်ထွန်းရန်က မျက်စိ မျက်နှာမျက်ပြင်---

“ဆရာကြီးကျင်း- ကျွန်တော်စကားပြောမတတ်တာကို

ဖြင့်လွှတ်ပါခင်ဗျာ-ကျွန်တော်တော့ သူဌေးမင်းဟန် ဘာပဲပြောပြော

ဆရာကြီးကျင်းရဲ့အကြံအတိုင်း လုပ်ဖို့ဆုံးဖြတ်ထားတယ်”

ကျင်းပိုင်ချန်းက မျက်မှောင်ကြုတ်၍---

“မင်းသဘောက---

လှိုင်ထွန်းရန်က သက်ပြင်းတစ်ချက်ချလိုက်ပြီး---

“ကျွန်တော်တို့ မသေမချင်း သံစဉ်မဲ့ပလွေက ဒီငွေကို

မရစေရဘူး”

ကျင်းပိုင်ချန်းက လှုံ့ထျန်းရန်ကိုစေ့စေ့ကြည့်လိုက်တယ်။
“ကျွန်တော် ဘာကူညီရမလဲ- ဆရာကြီးကျင်းရဲအောင်
ကို ပြောမပြန်ဘူးလား”
ကျင်းပိုင်ချန်းက ပြုံးလိုက်သည်။
“ဘာလို့ မပြောနိုင်ရမှာလဲ- ဒီနားတိုးခဲ”
ဟုပြောလိုက်လေတော့သည်။

၈၃

ဤအခန်းသည် သီးသန့်အခန်းဖြစ်သည်။
အခန်းထဲ၌ ဟန်ထင်းဟန်သည် လက်နှစ်ဘက်
နောက်ပစ်လျက် ခေါက်တုံ့ခေါက်ပြန် လမ်းလျှောက်နေသည်။
သူသည်မျက်မှောင်ကုပ်လျက် တစ်စုံတစ်ခုကိုအ
အနက် စဉ်းစားနေဟန်ရှိ၏။
လှုံ့ထျန်းရန်သည် အခန်းအလယ်၌ ကျောက်
ကဲ့သို့ မလှုပ်မယှက်ရင်ခနသည်။
ခေါက်တုံ့ခေါက်ပြန်လျှောက်နေသော ဟန်ထင်း
သည် လှုံ့ထျန်းရန်၏ရှေ့ ၌ရပ်တန့်လိုက်ပြီး---
“အခြေအနေကို တစ်ခေါက်ပြန်ပြောစမ်းပါဦး”
ဟုပြောလိုက်သည်။
လှုံ့ထျန်းရန်က မိမိနှင့် ကျင်းပိုင်ချန်းပြောဆိုခဲ့
တစ်လုံးမကျန် ပြန်လည်ပြောပြလိုက်လေသည်။

ပြီးမှ--- တန်ထင်းဟန်ကို မဝံ့မရဲမော့ကြည့်ပြီး-
“သူဌေးမင်းဟန်--သူတို့မြေးအဘိုးဟာ သဌေးမင်းဟန်
ထင်သလို မဟုတ်နိုင်ပါဘူး- သဌေးမင်းဟန်တွေပူနေတာပါ- အခု
ဒီနား ကျင်းပိုင်ချန်းနဲ့ သံစဉ်မဲ့ပလွေဟာ ပတ်သက်မှုမရှိနိုင်ဘူး
ဘဲဘာ သံသယရှင်းပါတယ်”
“ထားပါတော့လေ- ဒါနဲ့ မင်းကိုလုပ်ကြံတဲ့ကိစ္စကို ဘယ်
အသဘောထားမလဲ- ဒီခြံထဲကို အပြင်လူမဝင်နိုင်အောင်စီစဉ်ထား
အယ်၊ အပြင်လူဆိုလို့ ကျင်းပိုင်ချန်းတို့မြေးအဘိုးနဲ့ ဇာတ်အဖွဲ့
အားဖွဲ့ပဲ ရှိတယ်”
လှုံ့ထျန်းရန်က ပြုံးလိုက်ပြီး---
“ဒီကိစ္စနဲ့ပတ်သက်ပြီး- ကျွန်တော် နည်းနည်းလေးမှ
အသယမဖြစ်တော့ဘူး။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ စောစောကလေးတင်
ချင်းချယ်ရီဇာတ်အဖွဲ့က မသကာစရာကောင်းတဲ့လူကို ဆရာကျင်း
အဆေးနေတယ်”
ဟန်ထင်းဟန်က ဂရုမစိုက်ဟန်ဖြင့်-
“ဒါနဲ့ မနေ့ညက သူ့ရဲမြေးမလေး ဘယ်မှာရှိနေလဲ”
လှုံ့ထျန်းရန်သည် ရုတ်တရက် မျက်နှာပျက်ကာ---
“ဒါ- ဒါတော့ ကျွန်တော်လဲမသိဘူး။ စိတ်ချပါ။ ဒီကိစ္စကို
အလွတ်ပြီး စုံစမ်းခိုင်းပါမယ်”
ဟန်ထင်းဟန်က လေးနက်သောမျက်နှာထားဖြင့်-
“ဒီအချိန်မှာ ဘယ်သူ့ကိုမှ ယုံလို့မဖြစ်ဘူး။ အရာရာကို
အတိအကျထားရမယ်။ ကဲ- သွားတော့--- ကျင်းယုံချူးချူးရဲကိစ္စကို
စမ်းလို့ရရင် လာပြော”

ဟုပြောလိုက်သည်။

လှုံ့ထျန်းရန်သည် ဦးခေါင်းကို ဆတ်ခနဲညိတ်ပြုကာ
ဟန်ထင်းဟုန်ကို ဦးညွတ်အရိုအသေပေး၍ သီးသန့်ခန်းထဲမှထွက်
လာခဲ့လေတော့သည်။

၇၉

ဧည့်ခန်းထဲသို့ လှုံ့ထျန်းရန်ရောက်သောအခါ အရှေ့တံခါး
ကင်းသမားတစ်ယောက် ဝင်လာသည်။

လှုံ့ထျန်းရန်က မျက်ခုံးတစ်ချက်ပင့်ကာ--
“ဘာကိစ္စလဲ”

ဟုမေးလိုက်သည်။
ကင်းသမားက ဦးညွတ်လိုက်ပြီး---

“ခြံဝမှာ သူဌေးမင်းဟန်ကို တွေ့ချင်တဲ့ ဧည့်သည်
တစ်ယောက် ရောက်နေပါတယ်”

“ဘယ်သူလဲ ဘယ်ကလဲ”
“ရပ်ဝေးကလိုပြောပါတယ်”

လှုံ့ထျန်းရန်က တစ်ချက်မျှစဉ်းစားလိုက်ပြီး---

“ကဲ- လာသွားရအောင်---”
ဟုပြောကာ ဧည့်ခန်းဆောင်မှ ထွက်ခွာသွားစေ
တော့သည်။

၈၀

ဟန်ဂေဟာခြံဝင်း၏ အရှေ့တံခါးဖြစ်သည်။

ထိုတံခါး၏ အရှေ့ကျုံးတစ်ဘက်ကမ်း၌ လူတစ်ယောက်
ပေါ်နေသည်။

အဝတ်အစားကို သန့်ရှင်းသပ်ရပ်စွာ ဝတ်ဆင်ထား၏။
အသက်လေးဆယ်ခန့်ရှိပြီး ရုပ်ရည်သန့်ပြန့်ကာ စာပေ

သမားတစ်ယောက်ဟု ထင်မှတ်ရသည်။
သူ၏ မျက်နှာသည် ပြုံးချိုနေပြီး မျက်လုံးနှစ်လုံးက စူး၍

ဘောက်ပနေသည်။
သူသည် ဟန်ဂေဟာခြံဝင်း၏ အရှေ့ဘက်တံခါးသို့

ကြည့်နေသည်။
ထိုစဉ်မှာပင်---

ကြိုးတံတားသည် တကွီကွီအော်မြည်ကာ ဖြည်ဆူင်းစွာ
ကျလာသည်။

ထို့နောက်---
အရှေ့တံခါးပွင့်သွားကာ တံခါးဝ၌ လူတစ်ယောက်

ပေါ်လာသည်။
ထိုလူသည် လှုံ့ထျန်းရန်ပင် ဖြစ်ပါသည်။

လှုံ့ထျန်းရန်သည် ကြိုးတံတားအတိုင်း လျှောက်လာပြီး
အသက်သုံးဆယ်ခန့်ရှိသောသူနှင့် မလှမ်းမကမ်း၌ရပ်လိုက်သည်။

ပြီးမှ---

သူသည် ထုံးစံအတိုင်းလက်နှစ်ဘက်ကိုဆုပ်၍ နှုတ်ဆက်
လိုက်ရင်း---

“ဧည့်သည်က ဘယ်ကပါလဲ”

ဟုမေးလိုက်သည်။

ထိုလူက ပြုံး၍ခေါ်သော မျက်နှာဖြင့်---

“ရပ်ဝေးကပါ”

ဟုမရေမရာပြောလိုက်သည်။

လှုံ့ထျန်းရန် မျက်မှောင်ကုပ်သွား၏။

“နာမည် ဘယ်လိုခေါ်ပါသလဲ၊ သူဌေးမင်းဟန်နဲ့သိတာ

ကြာပြီလား”

ထိုလူက---

“ကျုပ်နာမည် ကောက်ဝမ်းဖုပါ--- သူဌေးဟန်နဲ့သိတာ

ကြာပြီ၊ မတွေ့တာလဲ ကြာပြီ၊ ဒီနေ့မှ တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင်

မြို့ကိုဖြတ်သွားလို့ လမ်းကြုံတာနဲ့ဝင်တွေ့တာ၊ ဒါနဲ့ ဒီကဆရာက

လှုံ့ထျန်းရန်က လက်နှစ်ဘက်ဆုပ်ရင်း---

“လှုံ့ထျန်းရန်ပါ၊ ဒီခြံရဲ့ ကာကွယ်ရေးသိုင်းဆရာပါ”

ကောက်ဝမ်းဖုသည် ဟန်ဂေဟာခြံဝင်းကို တစ်ချက်က

ကြည့်လိုက်ရင်း---

“ဆရာလှုံ- အူပုပ်တစ်ခုမေးပါရစေ၊ အရင်တစ်ခေါင်

လာတုန်းကနဲ့မတူဘဲ ဟန်ဂေဟာခြံဝင်းက ထူးခြားနေပါလား”

လှုံ့ထျန်းရန်က ပြုံးရင်း---

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ကိစ္စနည်းနည်းရှိလို့ အခုလိုလိုခြံထဲ

အထူးဂရုစိုက်နေတာပါ- ဆရာကောက် ကျွန်တော် သူဌေးမင်းက

ကို သီတင်းသွားဖို့လိုက်ပါဦးမယ်၊ ခဏသည်းခံပြီး စောင့်ပါ”

လှုံ့ထျန်းရန်သည် ကောက်ဝမ်းဖုကို နှုတ်ဆက်ပြီး ခြံထဲ

ပြန်လည်ဝင်ရောက်သွားလေသည်။

အကယ်၍သာ---

ထိုကောက်ဝမ်းဖုဆိုသောလူသည် စုရန်းဖင်ယုန်သားကင်

ဆိုင်၌ လှုံ့ထျန်းရန်နှင့် စကားပြောခဲ့သော ဆင်းတုပု ဖြစ်ကြောင်း

လှုံ့ထျန်းရန်တစ်ယောက် သိမည်ဆိုပါလျှင်---

ဟန်ထင်းဟုန်၏ မျက်နှာပေါ်၌ အလွန်အပင်း အံ့ဩ

ကြောင်း ပေါ်လွင်နေသည်။

သူသည် အံ့ဩတကြီးဖြင့်---

“အမှန်ပြောရရင် ဒီကောက်ဝမ်းဖုဆိုတဲ့နာမည်ကိုတောင်

မကြားဖူးဘူး”

လှုံ့ထျန်းရန်လည်း စဉ်းစားမရဟန်ဖြင့်---

“အင်း--- တော်တော်ထူးဆန်းတာပဲ”

ဟုညည်းညူလိုက်သည်။

ဟန်ထင်းဟုန်သည် အနည်းငယ်စဉ်းစားလိုက်ပြီး---

“လှုံ့ထျန်းရန်- ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ညည်းသည်ကိုခေါ်ခဲ”

ဟုအမိန့်ပေးလိုက်လေတော့သည်။

လှုံ့ထျန်းရန်သည် တစ်ချိန်လုံး ကောက်ဝမ်းဖုဆိုသူအား

သတိထားကြည့်မိသည်။

ကောက်ဝမ်းပုသည် နွေရာသီဝတ်စုံအဖြစ် ပါးလွှာသော အဝတ်အစားများကိုသာ ဝတ်ဆင်ထားသောကြောင့် လက်နက်ပုန်းပျား မပါရှိနိုင်ကြောင်း လျှံထျန်းရန်ဂရုပြုမိသည်။

လျှံထျန်းရန်သည် ကောက်ဝမ်းပုကို ဧည့်ခန်းထဲ၌နေချထားပေးလေသည်။

မကြာမီအချိန်အတွင်းမှာပင်- ဟန်ထင်းဟုန်သည် ဧည့်ဆောင်သို့ ရောက်ရှိလာကာ ဧည့်သည်ကိုနှုတ်ဆက်လိုက်သည် သို့သော်---

ဟန်ထင်းဟုန်သည် ကောက်ဝမ်းပုကို ယခင်က ထိုသို့ကျွမ်းပူးခြင်း မရှိကြောင်း လျှံထျန်းရန်နားလည်သည်။

ကောက်ဝမ်းပုကမူ ဟန်ထင်းဟုန်ဝင်ရောက်လာသည်နှင့် နေရာမှထကာ ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာနှုတ်ဆက်လေ၏။

တဆက်တည်းမှာပင် ရင်းနှီးစွာဖြင့်---

“အစ်ကိုထင်းဟုန်- ကျွန်တော်တို့မတွေ့တာ (၁၀) နှစ်ကျော်ပြီနော်”

ဟုပြောလိုက်သည်။

ဟန်ထင်းဟုန်က ပြုံးရုံသာပြုံးရင်း---

“ဆရာကောက် ကျုပ်အခုတလော သိပ်ပြီး သင် မေ့တတ်တာ ခွင့်လွှတ်ပါ။ ကျုပ်တို့ ဘယ်နေရာမှာ သိခဲ့ဖူးတာထက် ဟုမေးလိုက်သည်။

ကောက်ဝမ်းပုက ပြုံးလိုက်ပြီး---

“အစ်ကိုထင်းဟုန်နဲ့ ကျွန်တော်တို့က အရက်သောက်နေသောက်ဖက်တွေလေ။ အစ်ကိုထင်းဟုန်ကအရက်တွေမှူးအောင်

သောက်လို့ ကျွန်တော်တို့ပဲ ဝိုင်းကျပြီး ပြန်ပို့ခဲ့ရတယ်လေ”

ဟုအခိုင်အမာပြောလေသည်။

ဟန်ထင်းဟုန်သည် အနည်းငယ်ကြောင်သွားလေ၏။

ကောက်ဝမ်းပုပြောသကဲ့သို့ မိမိအမှန်တကယ်ပင် ဖြစ်ခဲ့သည်မဟုတ်ပါလား-

ဟန်ထင်းဟုန် စဉ်းစား၍မရပါ။

ကောက်ဝမ်းပုသည် ထပ်မံ၍ လှသုံးယောက်၏အမည်များကို ရွတ်ပြသည်။

ကောက်ဝမ်းပုပြောပြသော လူများကို ဟန်ထင်းဟုန် သိသည်။

ထိုလူများသည် မိမိနှင့်လွန်ခဲ့သောဆယ်နှစ်ခန့်က အရက်သောက်ဖော်သောက်ဖက်များဖြစ်သည်။

ထို့ကြောင့်---

နောက်ဆုံး၌ ဟန်ထင်းဟုန်သည် ပြုံးလိုက်ပြီး ခင်မင်ရင်းနှီးမှု အမူအရာကိုပြကာ---

“ကြည့်စမ်း- မေ့နေလိုက်တာဗျာ၊ ညီလေးကောက်ကို သိပ်အားနာစရာ ကောင်းနေပြီ”

ဟုပြောလိုက်လေသည်။

အမှန်မှာ---

ဟန်ထင်းဟုန်သည် ကောက်ဝမ်းပုကို မိမိဘယ်မှာ သိခဲ့ကြောင်း စဉ်းစား၍မရသေးပါ။

သို့သော်---

ကောက်ဝမ်းပုက ခိုင်မာစွာပြောဆိုခဲ့သဖြင့် ကောက်ဝမ်းပု

သည် မိမိကို လာရောက်လိပ်ညာနေခြင်းမဟုတ်ဟု ယူဆထား
တမင်ပင် ခင်မင်ရင်းနှီးဟန်ဖြင့် ပြောလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

ဟန်ထင်းဟန်က ဤသို့ ခင်မင်ရင်းနှီးဟန်ဖြင့် ပြန်လည်
နှုတ်ဆက်သောအခါ လျှံထျန်းရန်သည် သက်ပြင်း တစ်ချက်ချည်း
စိတ်ချဟန်ဖြင့် ဧည့်ခန်းထဲမှ ထွက်ခွာသွားလေတော့သည်။

ကျန်နောက်လိုက်ငယ်သားများကလည်း ယဉ်ကျေးမှုအရ
ဟန်ဂေဟာခြံဝင်းပိုင်ရှင် သူဌေးဟန်ထင်းဟန်နှင့် သူ၏ဧည့်သည်တော်
လွတ်လပ်စွာစကားပြောနိုင်ရန် ဧည့်ခန်းထဲမှ ထွက်ခွာကြလေ
တော့သည်။

၇၈

ဧည့်ဆောင်မှထွက်လာသော လျှံထျန်းရန်သည် လမ်း
လတ်၌ ကျင်းပိုင်ချွန်းနှင့်တွေ့လေသည်။

ကျင်းပိုင်ချွန်းသည်လည်း သူဌေးမင်းဟန်ထင်းဟန်ကို
ရပ်စေမှဧည့်သည်တစ်ယောက်လာတွေ့ကြောင်း သတင်းကြားသဖြင့်
ဧည့်ဆောင်သို့လာခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

သူသည် လျှံထျန်းရန်ကို မြင်သည်နှင့်---

“ဟေ့--- မွန်ဂို၊ သူဌေးမင်းကို ဧည့်သည်တစ်ယောက်
လာတွေ့တယ်ဆို၊ အခု သူတို့ဘယ်မှာလဲ”

လျှံထျန်းရန်က ခေါင်းညိတ်ပြရင်း---

“ဧည့်ခန်းထဲမှာပါ”

ကျင်းပိုင်ချွန်းက လျှံထျန်းရန်ကို ထပ်၍ မမေးတော့ဘဲ

လျှံထျန်းရန်ကလည်း ကျင်းပိုင်ချွန်း၏နောက်မှ ခပ်သုတ်
သတ်လိုက်ပါသွားလေသည်။

ဧည့်ခန်းထဲသို့ရောက်သောအခါ လျှံထျန်းရန်သည် မိမိ၏
ဒီးခေါင်းကို မိုးကြိုးပစ်ခြင်းခံရသကဲ့သို့ ထိတ်လန့်ကာ မျက်လုံး
ပြူးကျယ်သွားလေတော့သည်။

အကြောင်းမှာ---

ဧည့်ခန်းထဲ၌ ဟန်ထင်းဟန်နှင့် ကောက်ဝမ်ဖုဆိုသော
ညွှန်သည်ကို မတွေ့ရသောကြောင့်ပင်ဖြစ်သည်။
ကျင်းပိုင်ချွန်းက ဘယ်လိုလဲဟုသော အကြည့်ဖြင့် လှည့်
ကြည့်လိုက်သည်။

လျှံထျန်းရန်က အထိတ်တလန့်ဖြင့်---

“ဟေ့- သူဌေးမင်းရော- သူဌေးမင်းရော---”

ဟုအော်ဟစ်လိုက်သည်။

လျှံထျန်းရန်၏ အော်ဟစ်သံကြောင့် လက်အောက် ငယ်
သားတစ်ချို့ထွက်လာပြီး လျှံထျန်းရန်နှင့်အတူရပြုရောက်ရှိလာသည်။

လျှံထျန်းရန်သည် ထိုသူများကို မျက်လုံးပြူး၍ကြည့်ကာ
“သူဌေးမင်းဟန်ရော”

ဟုမေးလိုက်သည်။

“သူဌေးမင်းဟန် သူ့အခန်း သူပြန်သွားပြီ”

ဟုတစ်ယောက်က ဖြေသည်။

လျှံထျန်းရန်က ထိုလူအနီးသို့တိုးကပ်ကာ-

“ဒါဖြင့်- ဧည့်သည်ရော”

ထိုလူက---

“သူဌေးမင်းဟန်နဲ့အတူ အခန်းထဲကို လိုက်သွားတယ်
လှုံ့ထျန်းရန်က လေပူတစ်ချက်မှတ်ထုတ်ရင်-

“သူဌေးမင်း ဘာပြောသွားသေးလဲ”

ထိုလူက ခေါင်ခါယမ်းပြလိုက်သည်။

“ဘာမှမပြောပါဘူး--- ဒါပေမယ့် သူဌေးမင်းဟန် ခြေ
သံတော့ ကြားမိတယ်”

လှုံ့ထျန်းရန်က အလောတကြီးဖြင့်-

“မြန်မြန်ပြောစမ်း--- ဘာကြားလိုက်တာလဲ”

ထိုလူက---

“မတွေ့တာကြာပြီတဲ့၊ တိတ်ဆိတ်တဲ့နေရာမှာ ကောင်း
ကောင်း ဧည့်ဝတ်ပြုမယ်တဲ့”

လှုံ့ထျန်းရန်သည် သက်ပြင်းတစ်ချက်ကို ဟူးခနဲမူထံ
ထုတ်လိုက်သည်။

ထိုစဉ်မှာပင်---

ကျင်းပိုင်ချန်းက လှုံ့ထျန်းရန်၏ လက်ကိုဆွဲကာ
ဟန်ထင်းဟန်၏အိပ်ခန်းသို့ ထွက်လာခဲ့လေသည်။

၉၉

ဟန်ထင်းဟန်သည် အိပ်ခန်းတံခါးကို ပိတ်ထားသည်။
ကျင်းပိုင်ချန်းသည် အိပ်ခန်းတံခါးကိုဖွင့်ရန် ဟန်ဖြင့်

လိုက်၏။

သို့ဘော်---

အခန်းထဲမှ တီးတိုးစကားသံများ ရယ်မောသံများကြား
သဖြင့် မိမိ၏လက်ကို မြန်ရုပ်သိမ်းကာ သက်ပြင်းတစ်ချက်
ခုလိုက်မိသည်။

“အင်း--- အမှန်ကိုပြောရရင် သံစဉ်မဲ့ပလ္လောဟာ တကယ်
ဆော်တယ်၊ ကျုပ်တို့ကို အထိတ်တလန့်နဲ့ ပျာယာခတ်အောင်
ဆုပ်နှိပ်တယ်”

လှုံ့ထျန်းရန်က ခေါင်းညှိတ်ရင်း---

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သူဟာအနေနဲ့
အမြန်တော့ ပေါ်လာမှာပါ”

ကျင်းပိုင်ချန်းက ခေါင်းညှိတ်လိုက်သည်။

“ဒါပေါ့၊ နောက်ဆုံးတစ်နေ့တော့ သူပေါ်လာမှာပဲ၊ ဟင်း-
ဒီတော့မှ ကျုပ်အကြောင်း သိအောင်ပြရမယ်”

ဟုကြုံးဝါးလိုက်သည်။

လှုံ့ထျန်းရန်က တစ်စုံတစ်ရာကို စဉ်းစားမိဟန်ဖြင့်-

“အခုကိစ္စကို ခြုံပြီးသုံးသပ်ကြည့်ရင် သံစဉ်မဲ့ပလ္လောဟာ
ခိတ်ခတ်စစ်ဆင်ရေးလုပ်နေတာ တွေ့ရတယ်၊ ဒီတော့ တကယ်လို့
ငွေယူမယ့်အချိန်မှာ သူ့ကိုယ်တိုင်မလာဘဲ တစ်ယောက်ယောက်ကို
ဌုတ်မယ်ဆိုပါတော့--- ကျွန်တော်တို့ ဘယ်လိုလုပ်မလဲ”

ကျင်းပိုင်ချန်းက ပြုံးရင်း---

“လွယ်ပါတယ်--- သူ့ကိုယ်တိုင်မလာရင် မပေးရုံပေါ့”

လှုံ့ထျန်းရန်က သက်ပြင်းတစ်ချက်ချလိုက်ပြီး---

“ဒါပေမယ့် တစ်ခုခက်နေတယ်”

ကျင်းပိုင်ချွန်း မျက်မှောင်ကုပ်လိုက်သည်။

“ဘာခက်နေလို့လဲ”

လျှံထျန်းရန်က ကျင်းပိုင်ချွန်းကို တစ်ချက်လှမ်းကြည့်ကာ

“ဆရာကြီးကျင်း- သံစဉ်မဲ့ပလ္လေကို တွေ့ဖူးလား”

ကျင်းပိုင်ချွန်းက ခေါင်းခါယမ်းပြသည်။

လျှံထျန်းရန်က ပြုံးလိုက်ပြီး---

“ကျွန်တော်လဲ မတွေ့ဖူးဘူး- တကယ်လို့ သံစဉ်မဲ့ပလ္လေက တစ်ယောက်ယောက်ကို လူစားလွှတ်ရင် အတုအစစ် ဘာလို့ခွဲမလဲ”

လျှံထျန်းရန်၏ စကားကြောင့် ကျင်းပိုင်ချွန်း တွေ့သွားသည်။

အတန်ကြာမှ---

“လျှံထျန်းရန်- မင်းသိပ်တော်တယ်၊ မင်းစကားက ငါ့သတိပေးလိုက်တာပဲ၊ သံစဉ်မဲ့ပလ္လေက အဲဒီလိုကြံရင် ငါတို့ ဘာလို့လုပ်ရမယ်ဆိုတာ ငါစဉ်းစားလိုက်ဦးမယ်”

ဟုတည်ငြိမ်သော လေသံဖြင့်ပြောလိုက်သည်။

ထိုစဉ်မှာပင်---

အခန်းထဲမှ ဟန်ထင်းဟုန်၏ အသံပေါ်ထွက်လာသည်။

“ညီလေးကောက်- နောက်ထပ်အရက်တစ်ခွက်လောက် လုပ်ပါဦး၊ လောလော လောလောနဲ့ မလုပ်နဲ့”

“အစ်ကိုထင်းဟုန်---- အချိန်ရှိပါသေးတယ်၊ နောက်တစ်ခေါက်လာခဲ့ပါမယ်၊ အခု အစ်ကိုထင်းဟုန်ကို ကြည့်ရအောင် နေထိုင်မကောင်းဖြစ်နေသလိုပဲ၊ ညက ကောင်းကောင်းမအိပ်

နဲ့ တူတယ်”

ဟန်ထင်းဟုန်၏ အသံပေါ်ထွက်လာသည်။

“ဟုတ်တယ်- ညက အိပ်ရေးနည်းနည်းပျက်သွားလို့”

ကောက်ဝမ်ဖုက---

“ကဲ- ကဲ- ကျွန်တော်ပြန်ဦးမယ်၊ အစ်ကိုထင်းဟုန်

အရေးမှူးလိုက်ပါဦး၊ ကျွန်တော် နောက်တစ်ခေါက်လာပါဦးမယ်”

ဟန်ထင်းဟုန်၏ အသံထပ်မံပေါ်လာသည်။

“တာ့မရလဲ ပြန်ပေါ့၊ မင်း ဒီဖြူက မပြန်ခင် တစ်ခေါက်

လာဦးနော်၊ ငါ ပြုစုချင်လို့ပါ”

ကောက်ဝမ်ဖုက---

“စိတ်ချ- ကျွန်တော်လာခဲ့ဦးမယ်၊ ကဲ- ကဲ အစ်ကို

ထင်းဟုန် လိုက်မပို့နဲ့တော့- တစ်ရေးလောက် မှူးလိုက်ပါဦး”

“ကောင်းပြီ- ငါလိုက်မပို့တော့ဘူး”

ထို့နောက်-

တံခါးဝသို့ လျှောက်လာသော ခြေသံကို ကြားလိုက်

သည်။

ထို့ကြောင့်---

ကျင်းပိုင်ချွန်းသည် လျှံထျန်းရန်ကို မျက်နှာရိပ်မျက်နှာ

မပြကာ ဧည့်ခန်းဆောင်သို့ ပြန်လည်ဆုတ်ခွာလာခဲ့သည်။

မကြာမီမှာပင်---

ကောက်ဝမ်ဖုသည် ဧည့်ဆောင်သို့ ရောက်လာ၏။

လျှံထျန်းရန်သည် ကပျာကယာပင် ထိုင်ရာမှထကာ

ကောက်ဝမ်ဖုကို ကြိုဆိုလိုက်ပြီး---

"ဆရာကောက်- ပြန်တော့မလို့လာ"
ကောက်ဝမ်ပုက ခေါင်းညိတ်ကာ-
"အင်း- မပြန်ခင်တော့ တစ်ခေါက်လာဦးမယ်"
ဟုပြောကာ အရှေ့တံခါးဝသို့ထွက်ခွာသွားလေတော့
ကောက်ဝမ်ပုထွက်သွားမှ လှုံ့ထျန်းရှန်လည်း သတိ
ရဲရဲ ချလိုက်နိုင်တော့သည်။

၇၉

ညနေပိုင်း၌ ဟန်ဆင်းဝါး ပြန်လည်ရောက်ရှိလာ
ဟန်ဆင်းဝါးသည် မြို့ထဲမှ ပြန်လည်ရောက်ရှိလာ
နှင့် ကျင်းပိုင်ချွန်းနှင့်သွား၍ တွေ့လေသည်။
သို့ဖြင့်--
ကျင်းပိုင်ချွန်း၊ ကျင်းယုံချူးချူး၊ လှုံ့ထျန်းရှန်
ဟန်ဆင်းဝါးတို့သည် ကျင်းပိုင်ချွန်း၏ အခန်းထဲ၌ ရုတေသီ
လက်ဖက်ရည်သောက်ရင်း ပိုင်းဖွဲ့ စကားပြောနေသည်။
ဟန်ဆင်းဝါးသည် လက်ဖက်ရည်ကိုမသောက်နိုင်
ယနေ့ နေ့လည်ခင်း၏ အတွေ့အကြုံများကိုပြောပြနေသည်။
"ဆရာကြီးကျင်း- ထင်ချိုင့်စွမ်းက တည်းခိုခန်း
မယ်ဆိုတာ နောက်ပြောင်တာမဟုတ်ဘူး၊ အပြင်မှာ နေထိုင်
နတာသိခဲ့ရတယ်၊ ကျုပ်တို့ကလဲ တကယ်ဝယ်ရင်
ရောင်းမှာပါ။ ငွေတိုက်အခြေအနေကတော့မကောင်းဘူး၊
တိုက်တချို့က ရက်ပေးတယ်"

ကျင်းပိုင်ချွန်းက မျက်မှောင်ကုပ်ရင်း--
"ငွေက ဘယ်လောက်များလို့ ငွေတိုက်က ရက်ချိန်း
ဆရာတာလဲ"
ဟန်ဆင်းဝါးက---
"မများပါဘူး၊ အားလုံးစုပေါင်းလိုက်မှ သုံးသိန်းလောက်ပဲ
နိတာပါ"
ကျင်းယုံချူးချူးက ခေါင်းခါးဖမ်းလိုက်သည်။
"ဒါဆို သိပ်ကွာသေးတယ်"
ဟန်ဆင်းဝါးက လှုံ့ထျန်းရှန်ကို ကြည့်လိုက်ပြီး-
"ဒါနဲ့ အစ်ကိုကြီးကော"
လှုံ့ထျန်းရှန်က-
"အိပ်နေတယ်"
ဟန်ဆင်းဝါးက ထိုင်ရာမှထကာ-
"ကဲ- ကျုပ်အစ်ကိုကြီးကို သွားတွေ့လိုက်ဦးမယ်"
ဟန်ဆင်းဝါးသည် အားလုံးကိုနှုတ်ဆက်ကာ ထွက်ခွာ
သွားလေသည်။
ဟန်ဆင်းဝါး ထွက်ခွာသွားပြီးနောက် မကြာမီအတွင်း
လူငယ်တစ်ယောက်သည် လှုံ့ထျန်းရှန်တို့ထံ အုယားဖားယား
ခပြေးလွှားရောက်ရှိလာကာ-
"ဆရာလှုံ့- ဆရာလှုံ့ အပြန်လာပါ။ သခင်လေးဟန်က
ခေါ်ခိုင်းလိုက်လို့"
ဟုပြောလိုက်သည်။
ထိုလူငယ်၏စကားနှင့် အမူအရာကြောင့် လှုံ့ထျန်းရှန်

၁၃၂ ♥ ဝဏ္ဏဒေအာင်

ရင်ထိတ်ကာ အခန်းထဲမှ ဒရောသောပါး ပြေးထွက်သွားလေ
တော့သည်။

သို့သော်---

ကျင်းပိုင်ချန်းက လှုံ့ထွန်းရန်ထက်ဦးစွာ ခုန်ထပြီး လေထဲ
လျင်မြန်ခြင်းပျိုးဖြင့် အခန်းထဲမှ ပြေးထွက်သွားလေတော့၏။

တတိယပိုင်း
ခြေ

ဝဏ္ဏဒေအာင်

သံစဉ်မဲ့ပလ္လေ

စတုတ္ထပိုင်း တတိယပိုင်း

စာမူခွင့်ပြုချက်အမှတ် - ၇၆၂ / ၂၀၀၂ (၇)
ပျက်နှာရုံးခွင့်ပြုချက်အမှတ် - ၇၁၄ / ၂၀၀၂ (၈)

အခန်း(၁)

မထင်မှတ်သောရန်သူ

ညနေစောင်းအချိန်ဖြစ်သည်။
 ဟန်ဇောမြစ်ဝင်း အတွင်း၌ အခြေအနေ ငြိမ်သက်နေ၏။
 ဟန်ထင်းဟန်၏ အိပ်ခန်းသို့ ကျင်းယုံချချချချ ကျင်းပိုင်ချချချ
 နှင့် လျှံထျန်းရန်တို့ ရှေ့ဆင့်မှောက်ဆင့် ရောက်လာကြသည်။
 ရောက်ရှိချိန် ကွာခြားခြင်းမရှိသဖြင့် သူတို့၏ကိုယ်ပေး
 ညာကို ခွဲခြားရန်ခက်သည်။
 အခန်းတွင်း၌ ဟန်ဆင်းဝါးသည် မျက်လုံးအစုံ ပြူးကျယ်
 ဆုန် ငေးငိုင့်စွာထိုင်နေသည်။
 သူ၏အမူအရာသည် အလွန်အမင်း အံ့အားသင့်ဟန် ပေါ်
 ထွင်နေသည်။
 အမှန်မှာလည်း အခန်းထဲမှပြင်ကွင်းသည် အလွန်ထိတ်
 စိန် အံ့သြဖွယ်ကောင်းနေသည်မဟုတ်ပါလား-
 အကြောင်းမှာ---
 ဟန်ဇောမြစ်ဝင်းပိုင်ရှင် သူဌေးဟန်၏ ခြေလက်မျှအား
 ငြိမ်မြင့်တုပ်လျက် ပါးစပ်ကို အဝတ်များစည်းကာ ခုတင်၍

တွေမြင်လိုက်ခြင်းကြောင့် ဖြစ်သည်။

ကျင်းယုံချုံးချုံးသည် တစ်ချက်မျှ ငေးကြောင်နေပြီး ရုတ်တရက် စားကိုဆွဲထုတ်ကာ ဟန်ထင်းဟန်အား ချည်နှောင်ထားသော ကြိုးများကို ဖြတ်တောက်ပေးလိုက်သည်။

တစ်ဆက်တည်းမှာပင်---

ပါးစပ်၌ စည်းထားသော အဝတ်ကိုလည်း ဖြေပေးဆွဲထားသည် ပဝါကိုလည်း ထုတ်ပေးလိုက်၏။

ဟန်ထင်းဟန်သည် ချောင်းတဖွတ်တဖွတ်ဆိုး လိုက်သည်။

မည်မျှကြာအောင် ကြိုးတုပ်ခံထားရသည် မသိပါ။

ယခု---

ကြိုးဖြေလိုက်သောအခါ သူ၏ခြေလက်များသည် ထုတ်ပေးပလွင်ရှားနိုင်အောင် ဖြစ်နေလေတော့၏။

ထိုပြင်---

သူ၏ မျက်နှာသည်လည်း ညိုမည်းနေ၏။

နှုတ်ခမ်းမှာလည်း သွေးရောင်မရှိချေ။

အကယ်၍သာ နောက်ထပ်ရက်အနည်းငယ်ကြာ အချစ်ရသော် ဟန်ထင်းဟန်၏အသက်မှာ စိုးရိမ်ဖွယ်ရာဖြစ်လာပေမည်မည်။

လျှံထျန်းရန် မျက်လုံးပြုံးကာ---

“သူငွေမင်း- သူငွေမင်းဟန် ဘယ်-ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ ဟုမေးလိုက်သည်။

ဟန်ထင်းဟန်သည် ချောင်းတစ်ချက်ဆိုးလိုက်ပြီး-

“ကောက်---ကောက်ဝမ်ဖု-”

ဟု အားယူကာပြောလေသည်။

လျှံထျန်းရန်သည် အံ့ဩစွာဖြင့်---

“ဟို---ဟို---နေလည်ခင်းက လာတဲ့ညှော်သည်လား”

ဟန်ထင်းဟန်က ခေါင်းညှိတ်ပြလိုက်၏။

“ဟုတ်တယ်--- သူပဲ”

လျှံထျန်းရန်က မယုံကြည်နိုင်သောအသံဖြင့်---

“သူငွေမင်းဟန်- သူ ထွက်သွားပြီး နောက်တစ်ခေါက်

ထပ်မလာဘူး- ခိုးဝင်လာဖို့ကလဲ---

ဟန်ထင်းဟန်က ခေါင်းခါယမ်းလိုက်သည်။

“နောက်တစ်ခေါက် ပြန်လာတာ မဟုတ်ဘူး၊ စလာ

ကတည်းက ငါ့ကို ကြိုးနဲ့တုပ်ခဲ့တာ”

ကျင်းပိုင်ချန်းက မျက်မှောင်ကုပ်လိုက်ပြီး---

“မဖြစ်နိုင်ဘူး- မဖြစ်နိုင်ဘူး- ကျုပ်နဲ့ လျှံထျန်းရန်က စိတ်မချလို့ သူငွေမင်းဟန်ရဲ့ အိပ်ခန်းဝမှာလာပြီး ချောင်းနားထောင်နေခဲ့တာ”

ဟန်ထင်းဟန်က မချီပြုံးပြုံးလိုက်ရင်း---

“မင်းတို့အာလုံး အလိမ်ခံလိုက်ရတာ”

ဟုပြောလိုက်သည်။

ကျင်းပိုင်ချန်းနှင့် လျှံထျန်းရန်တို့သည် တစ်ယောက်နှင့်

တစ်ယောက်ကြည့်လိုက်ပြီးမှ---

“အလိမ်ခံရတာ ဟုတ်လား”

ဟု မထင်မှတ်ဘဲ ပြိုင်တူမေးမိလိုက်ကြလေသည်။

ဟန်ထင်းဟန်က ခေါင်းညှိတ်လိုက်ပြီး---

“ဟုတ်တယ်---ကျုပ်ပြောရင် မင်းတို့ ယုံမှာမဟုတ်ဘူး”
ကျင်းပိုင်ချန်းက သက်ပြင်းတစ်ချက်ချလိုက်ရင်း---

“ပြောပါ---ကောက်ဝပ်ဖုဆိုတဲ့လူက ကျုပ်တို့ကို ဘယ်လို
လိမ်သွားတယ်ဆိုတာ သိရအောင် ပြောပြပါ”

ဟန်ထင်းဟုန်က သူတို့အားလုံးကို တစ်ချက်ဝေကြည့်
လိုက်ပြီး---

“မင်းတို့ တံခါးဝမှာ နားထောင်တုန်း ကြားရတာက
ကောက်ဝပ်ဖုတစ်ယောက်တည်း ပြောနေတာ”

လျှံထျန်းရုန်က နားမလည်ဟန်ဖြင့်---

“သူဌေးမင်းဟန်ရဲ့ အသံကိုလဲကြားမိပါတယ်”

ဟန်ထင်းဟုန် ခေါင်းညှိတ်လိုက်သည်။

“ဟုတ်တယ်- သူဟာ ကျုပ်အသံကိုတုပြီး လူနစ်ယောက်
စကားပြောနေသလိုဟန်ဆောင်လိုက်တာ”

ကျင်းပိုင်ချန်းက မျက်မှောင်ကုပ်လျက်---

“ဘာလဲ---သူက သံစဉ်မဲ့ပလွေနဲ့ ပတ်သက်နေလို့လား”

ဟန်ထင်းဟုန်က ဘာမျှပြန်မပြောဘဲ သူ၏အိတ်ထဲမှ
အလွန်သေးငယ်သော သံစဉ်ပေါက်မပါသည့် ပလွေတစ်ချောင်းကို
ထုတ်ပြရင်---

“ဒီမှာ သံစဉ်မဲ့ပလွေ- သူတို့က သုံးရက်အတွင်း ငွေထာ
ယူမယ်လို့ ပြောသွားတယ်”

ကျင်းပိုင်ချန်းက စာခွဲကို လက်သီးဖြင့် တစ်ချက်ထုရင်း---

“တကယ်ရက်ဖို့ကောင်းတယ်”

ဟုမကျေမချမ်းရေရွတ်လိုက်မိလေတော့၏။

ကျင်းယုံချူးချူး မျက်စိမျက်နှာပျက်သွားကာ---

“ဘိုးဘိုး---ဒီကိစ္စက ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ”

လျှံထျန်းရုန်က လေပူတစ်ချက်မူတ်ထုတ်လိုက်ပြီး---

“ဒါ- ကျွန်တော်အပြစ်ပါ။ တကယ်လို့ အဲဒီတုန်းက

ကျွန်တော်သာ သူဌေးမင်းဟန်အနားကထွက်မလာရင် ဒီလိုဖြစ်မှာ
မဟုတ်ဘူး”

ဟန်ထင်းဟုန်က ခေါင်းခါယမ်းလိုက်သည်။

“ဒါကို အပြစ်တင်လိုဘယ်ရမလဲ၊ တစ်ဘက်လူရဲ့အကြံက
သိပ်ပြီး ပိရိတာကို။ ဒီလိုဖြစ်မယ်မှန်း ဘယ်လိုခန့်မှန်းနိုင်မလဲ”

ကျင်းယုံချူးချူး မျက်စိမျက်နှာပျက်ကာ ကျင်းပိုင်ချန်းဘက်
သို့ တစ်ချက်ကြည့်ရင်း---

“ဘိုးဘိုး သူဌေးမင်းဟန်ရဲ့စကားကို ကျွန်မသဘောမကျ
ဘူး အခုကစပြီး ဘယ်သူစိမ်းမှ ဝင်ခွင့်မပြုဘဲ သူဌေးဟန်ရဲ့အနားမှာ

ကျွန်မတို့ အလှည့်ကျစောင့်မယ်”

ကျင်းပိုင်ချန်းက လေးနက်စွာစဉ်းစားလိုက်ပြီးမှ---

“သူဌေးမင်းဟန်--- သူ့ဘာတွေပြောသွားသေးလဲ”

ဟန်ထင်းဟုန်က သက်ပြင်းတစ်ချက်ချလိုက်သည်။

“နောက်သုံးရက်ကြာရင် သူထပ်လာပြီး အကြောင်းကြား
မယ်တဲ့”

ကျင်းပိုင်ချန်းသည် မြေပြစ်သူဘက်သို့လှည့်ကာ---

“သမီး အခုအချိန်ကစပြီး သမီးနဲ့လျှံထျန်းရုန်နစ်ယောက်
သူဌေးဟန်ရဲ့အနားမှာ အလှည့်ကျစောင့်- သူဌေးဟန်ရဲ့အနားမှာ

အချိန်ပဋ္ဌေး မင်းတို့နှစ်ယောက်ထဲက တစ်ယောက်ရိပါစေ”

ဟုပြောလိုက်သည်။

ပြီးမှ---

ဟန်ဆင်းဝါးဘက်သို့လှည့်ကာ---

“သခင်လေးဟန်--- ခြံဝင်းထဲမှာ အစောင့်ပိုချထားသိ-
မေ့ရင်ပေါ်မူလဲ အစောင့်ပိုချထားပါ”

ကျင်းယုံချူးချူးက ကျင်းပိုင်ချွန်းကို တစ်ချက်လှမ်းကြည့်ရင်း

“ဘိုးဘိုးက ဘယ်သွားမလို့လဲ”

ကျင်းပိုင်ချွန်းက---

“ငါပြီထဲသွားမလို့--- ငါ မရှိတုန်း ခြံထဲမှာ တစ်ခုခုဖြစ်-
မင်းတာဝန်ပဲ ကြားလား”

“စိတ်ချ- ကျွန်မရှိနေသမျှ ဘာမှမဖြစ်စေဘူး”

ကျင်းပိုင်ချွန်းသည် လှုံ့ထွန်းရန်ဘက်သို့လှည့်ကာ---

“မွန်ဂို---ကျုပ် ဒီည ပြန်လာချင်မှလာမယ်၊ မိုးချုပ်တာ

ဓာတ်အဖွဲ့ကို ထုံးစံအတိုင်း ဘာမှမဖြစ်သလို ဆက် ကိုင်-
နောက်ထပ် ပြဿနာမရှုပ်စေနဲ့”

လှုံ့ထွန်းရန်က ခေါင်းညိတ်လိုက်ပြီး ကြည့်ညှိလေးစား

လေသံဖြင့်---

“စိတ်ချပါ---ခါနဲ့ ဆရာကြီးကျင်း အဖော်ခေါ်သွားဦးမယ်

ကျင်းပိုင်ချွန်းက လက်ကာပြရင်း---

“မလိုဘူး ပြော---ခါနဲ့ ရုစူးရယ်ဆိုတဲ့လူကို ရေချိုး

မင်း ဆုံခဲ့တယ်နော် ဟုတ်လား”

လှုံ့ထွန်းရန်က ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ဟုတ်ပါတယ်”

“အဲဒီရေချိုးဆိပ်ကို ဘယ်လိုသွားရမလဲ”

လှုံ့ထွန်းရန်က ကျင်းပိုင်ချွန်းအား ရေချိုးဆိပ်တည်နေရာ

အသေးစိတ်ပြောပြလိုက်လေသည်။

၉၉

ကျင်းပိုင်ချွန်း ထွက်ခွာသွားပြီးနောက် ကျန်လူများလည်း

ဟန်ထင်းဟန်ထင်အိပ်ခန်းမှ ထွက်လာခဲ့ကြလေသည်။

ကျင်းယုံချူးချူးတစ်ယောက်သာ ဟန်ထင်းဟန်ထင်အနီးတွင်

ကျန်ရစ်ခဲ့လေ၏။

ဟန်ဆင်းဝါးသည် လှုံ့ထွန်းရန်နှင့်ပန်းချင်းယဉ်လျှောက်ရင်း

စိတ်ဝန်းကျင်ကို တစ်ချက်ချက် အကဲခတ်ကြည့်လိုက်သည်။

ပြီးနောက် လေသံကိုနှိမ်ကာ---

“လှုံ့ထွန်းရန်- ဒီမြေးအဘိုးက သံစဉ်မဲ့ပလွေကို ထိန်း

ချုပ်နိုင်ပါ့မလား”

ဟုမေးလိုက်သည်။

လှုံ့ထွန်းရန်က သက်ပြင်းတစ်ချက်ချလိုက်ရင်း---

“အမှန်ပြောရမယ်ဆိုရင်--- ကျွန်တော်လဲ နည်းနည်း စိုး

မိမိတယ်၊ ဒီမြေးအဘိုးလုပ်ရပ်ကတစ်မျိုးပဲ၊ ဒါပေမယ့် ကျွန်တော်

ဘာ့သူငွေမင်းဟန်ရဲ့အကြံက သိပ်ကောင်းတယ်၊ စိတ်ချ-ဘာမှ

မဖြစ်စေရဘူး”

ဟန်ဆင်းဝါးက ဦးခေါင်းကို ဖြည်းညှင်းစွာ ခါယမ်းရင်း--

“ဒါပေမယ့် ကျုပ်ကတော့ စိတ်ပူတယ်”

လျှံထျန်းရန်က မျက်မှောက်ကုပ်ရင်း--

“ဘာဖြစ်လို့လဲ သခင်လေးဟန်”

ဟန်ဆင်းဝါးက စိုးရိမ်ပူပန်သောလေသံဖြင့်---

“သံစဉ်မဲပလွေက လှည့်ကွက်သိပ်သုံးတယ်- ကျွန်ုပ်
သွေ့ရဲလှည့်ကွက်ကို ရောင်နိုင်ပါ့မလား”

လျှံထျန်းရန်က မျက်လုံးတစ်ချက်လှန်ကြည့်ပြီး-

“ဘာလဲ- သူဌေးမင်းဟန်ရဲအကြံမှာ ချို့ယွင်းချက်တွေ
တွေ့လို့လား”

ဟန်ဆင်းဝါးက ခေါင်းခါယမ်းလိုက်သည်။

“အစ်ကိုကြီးက ကျွန်ုပ်တို့ကိုမပြောပါဘူး- ဒါပေမယ့် သူ့နှလုံး
ကိစ္စတွေကတော့ အတော်များတယ်”

လျှံထျန်းရန်က တစ်ချက်ပြုံးလိုက်ပြီး---

“အင်း--ကျွန်တော်တို့သူဌေးမင်းဟန်က သိပ်တော်တာ
ကျွန်တော်သိတာ သခင်လေးမသိသလို၊ သခင်လေးသိတာတို့
ကျွန်တော်မသိရဘူး--ဒါလဲ သူဌေးမင်းဟန်ရဲ အကြံတစ်ခုပဲ”

ဟန်ဆင်းဝါးက သိမ်မွေ့စွာတစ်ချက်ပြုံးလိုက်၏။

“လျှံထျန်းရန် တကယ်လို့သာ အစ်ကိုကြီးရဲအကြံ
မြင်ရင် သံစဉ်ပဲပလွေရော ဒီပြေးအတိုးရော လက်ချည်း သက်သေ
ပြေးရလိမ့်မယ်”

ဟုပြောလိုက်လေသည်။

အခန်း(၂)

နောက်ကွယ်မှ လှုပ်ရှားသူ

မြို့၏တောင်ဘက်ပိုင်းဖြစ်သည်။

ထိုနေရာတွင် ညဗွှေးပန်းဧည့်ဂေဟာရှိ၏။

ယင်းဂေဟာသည် မီးထွန်းချိန်၌ အလွန် စည်ကားသော
နေရာ ဖြစ်သည်။

ယမန်နေ့ညက လျှံထျန်းရန်သည် ညဗွှေးပန်းဧည့်ဂေဟာ၌
လက်စွမ်းပြခဲ့သည်။

လျှံထျန်းရန်၏ လက်သံပြောင်မှုကြောင့် ညဗွှေးပန်း ဧည့်
ဂေဟာ၏ ပရိဘောဂများသည် သစ်တိုသစ်စပျားအဖြစ်သို့ ပြောင်း
လဲခဲ့ရသည်။

သို့သော်---

ယခု ညဗွှေးပန်းဧည့်ဂေဟာ၌ မည်သည့်အပျက်အစီးကိုမျှ
မတွေ့ရချေ။

အကယ်၍သာ--
 တစ်စုံတစ်ယောက်အား ယမန်နေ့က ညမွှေးပန်းဧည့်
 ဂေဟာကို ဟန်ဂေဟာခြံဝင်းမှသိုင်းဆရာလှူထွန်းရန်က ဝင်ရောက်
 ဖျက်ဆီးခဲ့ကြောင်းပြောလျှင် ယုံနိုင်မည်မဟုတ်ချေ။
 ရှေးစကားပုံတစ်ခုရှိ၏။
 အဟောင်းသွားလျှင် အသစ်လာမည်ဟူ၍ဖြစ်သည်။
 ဤစကားကို ညမွှေးပန်းဧည့်ဂေဟာမှတာဝန်ခံက ယုံကြည်
 သည်။
 ညမွှေးပန်းဧည့်ဂေဟာပိုင်ရှင်သည်လည်း အလွန် ထက်မြက်
 သော ပုဂ္ဂိုလ်ဖြစ်သည်။
 သို့ဖြစ်၍--
 လှူထွန်းရန် ထွက်သွားပြီးနောက် နာရီပိုင်းအတွင်း၌ပင်
 ပြန်လည်ဖြူပြင်ခဲ့သည်။
 စီးပွားရေးလောက၌ ထောင်မြင်လျှင်ရာစွန့်ရမည်ဟူသော
 စကားရှိသည်မဟုတ်ပါလော-

လူအမျိုးမျိုး စိတ်အထွေထွေဖြစ်သည်။
 ထို့ကြောင့် လူတိုင်း လူတိုင်းသည် တစ်ယောက်နှင့်
 တစ်ယောက် အကြိုက်ချင်းတူမည် မဟုတ်ပါ။
 သို့ရာတွင် ညမွှေးပန်းဧည့်ဂေဟာသို့ လာရောက်သော
 တိုင်း၌ တူညီသောရည်ရွယ်ချက်တစ်ခုတည်းသာရှိကြ၏။

ထို ရည်ရွယ်ချက်မှာ တစ်ညတာစိတ်ချမ်းသာမှု ခံစား
 မိပင် ဖြစ်ပေသည်။
 ယင်းသို့ စိတ်ချမ်းသာမှုကိုခံစားရာ၌--
 ညမွှေးပန်းဧည့်ဂေဟာတွင် အချို့ကြိုက်သူအတွက် အချို့
 မကြိုက်သူအတွက်--
 အချစ်ကြိုက်သူအတွက် အချစ်ကိုလည်းကောင်း ရစေ
 သောကြောင့် ဖြစ်သည်။
 အကယ်၍ သင်သည် ဤညမွှေးပန်း ဧည့်ဂေဟာသို့
 လာရောက်လိုပါက ညစာစားသောက်စဉ် သင်၏အနီး၌ မိန်းမချော
 သားက ယပ်ခပ်ပေးနေမည်ဖြစ်သည်။
 အရက်သောက်ပါကလည်း အရက်ခွက်ကို ငဲ့ပေးနေမည်
 ဖြစ်သည်။
 သို့တည်းမဟုတ် တေးသံသာများကို နားထောင်လိုပါက
 အောက်ဘက်အဆောင်သို့ ကြွရောက်နားသောတဆင်နိုင်သေးသည်။
 ထို့ပြင်--
 သင်အား ပြုရနေသောမိန်းမချောလေးများကို သဘောကျ
 မိ၍ကြိုက်သည်ဆိုပါက တာဝန်ခံကိုတစ်ချက်မျှပြောရန်သာဖြစ်သည်။
 သို့သော်--
 သင်၏စိတ်ချမ်းသာမှုကို ဖြည့်စွမ်းပေးနိုင်သော ဤညမွှေးပန်း
 ဧည့်ဂေဟာသို့ သင် လာရောက်သည့်အခါ ငွေကြေးလုံလောက်စွာ
 ဧည့်ယူလာရန်တော့လိုအပ်ပေသည်။

ဤအခန်းသည် ညဗွေပန်းဧည့်ဂေဟာ၏အနောက်ဘက်
သေးငယ်သောအခန်းဖြစ်သည်။

ယင်းအခန်းထဲ၌ လူသုံးယောက် ညဗွေပန်းဧည့်
စားပွဲပေါ်တွင် ဟင်းလျာများ၊ အရက်အိုးများရှိနေ
သို့သော်--

ထူးဆန်းသည်မှာ သူတို့အခန်းထဲ၌ ယပ်ခပ်ပေး
မိန်းမချောလေးများနှင့် အရက်ငုံပေးမည့်မိန်းကလေးများမရှိခြင်း
ဖြစ်သည်။

သို့ဖြစ်ရာ--

ထိုအခန်းထဲမှ လူသုံးယောက်သည် စိတ်ချမ်းသာ
တွက် ဤညဗွေပန်းဧည့်ဂေဟာသို့ လာရောက်ခြင်းမဟုတ်ကြောင်း
ထင်ရှားသည်။

ဤသို့ဆိုလျှင်--

သူတို့သည် အဘယ်ကြောင့် ဤ ညဗွေပန်းဧည့်
သို့ လာရောက်ရပါသနည်း--

၇

ညဗွေပန်း ဧည့်ဂေဟာမှ ပန်းကန်၊ ခွက်ယောက်
နှင့် ရယ်မောသံများသည် နောက်ဘက်မှ သေးငယ်သော အခန်း
ပိုင်အောင် ပျံ့နှံ့ရောက်ရှိလာသည်။

သို့သော်--

အခန်းထဲမှ လူသုံးယောက်သည် ထို အသံဗဟို

သုံးဝ အရေးစိုက်ခြင်းမရှိချေ။

ထိုလူသုံးယောက်မှာ ကောက်ဝမ်း၊ ရှေးရယ်နှင့် မည်သူမျှ
ဆင်မှတ်ထားမည်မဟုတ်သော ကျင်းပိုင်ချွန်းတို့ပင်ဖြစ်ပေသည်။

ကောက်ဝမ်းနှင့် ရှေးရယ်တို့သည် သံစဉ်မဲ့ပလ္လေနှင့်
ပတ်သက်နေသူများဖြစ်ကြ၏။

ကျင်းပိုင်ချွန်းကမူ သံစဉ်မဲ့ပလ္လေကို ဆန့်ကျင်နေသူ ဖြစ်
သည်။

ယခု--

ထိုလူသုံးယောက်သည် အဘယ်ကြောင့် စားပွဲတစ်ပိုင်းထဲ၌
ညဗွေအတူစားသောက်နေကြရပါသနည်း--

၈

ကျင်းပိုင်ချွန်းသည် ဖန်ခွက်ထဲမှ လက်ကျန်း၊ ကက်ကို
မဟုတ်သောလိုက်ပြီး ဖန်ခွက်ကို စားပွဲပေါ် ပြန်လည်ချလိုက်သည်။

ပြီးမှ--

ကျင်းပိုင်ချွန်းကို တစ်ချက်လှမ်းကြည့်လိုက်ပြီး--

“ဟိုတစ်နေ့က- ကျင်းယုံချူးချူးအပေါ် မင်းရဲ့ ဆက်ခံ
မှတာ တကယ် သဘာဝကျတယ်လို့ ကျင်းယုံချူးချူးက ငါ့ကို
ပြန်ပြောတယ်”

ရှေးရယ်က ပြုံးလိုက်ပြီး--

“အဲဒီလောက်လဲ မဟုတ်သေးပါဘူး- ဆရာကြီးကျင်းရာ-
ချွေချွေရန်ရန်ယုံအောင် ချူးချူးကို သူစိမ်းတစ်ယောက်လိုဆက်ခံ

လိုက်တာ- ဒါနဲ့ ဆရာကြီးကျင်း ကျွန်တော်တို့ အချိန်ထပ်ဆင့်
မသင့်တော့ဘူးထင်တယ်”

ကျင်းပိုင်ချန်းက ရှမ်းရယ်ကို တစ်ချက်မျက်လုံးဖြူ
ကြည့်ရင်း---

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

ရှမ်းရယ်က နှုတ်ခမ်းကို လျှာဖြင့်တစ်ချက်သပ်ကာ---

“မတော်တဆ ဒီသတင်းသာ သံစဉ်မဲ့ပလွေရဲ့ နာဆ

ရောက်သွားရင် ကျွန်တော်တို့ ဓုက္ခတွေမှာ စိုးလို့ပါ”

ကျင်းပိုင်ချန်းက ဒေါသတကြီးဖြင့်---

“မင်းပါးစပ်ပိတ်ထားစမ်း”

ဟုပြောလိုက်သည်။

ထို့နောက်---

သူသည် ရှမ်းရယ်ကို ဒေါသအကြည့်ဖြင့် တစ်ချက်

ကြည့်ကာ---

“ဟင်း- သံစဉ်မဲ့ပလွေ၊ သံစဉ်မဲ့ပလွေဆိုတာမရှိဘူး

တွေကိုလန့်အောင်ချောက်လှန့်တာပဲ”

ကောက်ဝမ်ဖုက နှုတ်ခမ်းတစ်ချက်ကို ကိုက်ရင်း---

“ဆရာကြီးကသာ ဒီလောကမှာ သံစဉ်မဲ့ပလွေမရှိဘူး

ပြောနေတာ၊ လွန်ခဲ့တဲ့ငါးနှစ်ကျော်က သံစဉ်မဲ့ပလွေဟာ တထောင်

ရှိခဲ့တယ် မဟုတ်လား”

ကျင်းပိုင်ချန်းက ကောက်ဝမ်ဖုကို လှမ်းကြည့်ကာ---

“ဘာလဲ---မင်းကြောက်နေပြီလား”

ကောက်ဝမ်ဖုက ခေါင်းခါယမ်းလိုက်၏။

“ကြောက်လိုတော့ မဟုတ်ဘူး၊ မတော်တဆ တကယ်
သံစဉ်မဲ့ပလွေပေါ်လာရင် ပြဿနာရှိစွပ်ပြီး အဆင်မပြေမှာစိုးလို့ပါ”

ကျင်းပိုင်ချန်းက ခေါင်းတစ်ချက်ညိတ်ကာ---

“ကောင်ဒါပြီ---သံစဉ်မဲ့ပလွေရှိတယ်ပဲထား---ဒါပေမယ့်

ငါတို့က သူ့ကို ဘာကြောက်စရာရှိသလဲ”

ကောက်ဝမ်ဖုက ခေါင်းခါယမ်းလိုက်သည်။

“ကျွန်တော်ပြောပြီးပြီပဲ၊ မကြောက်ပါဘူး၊ ဒါပေမယ့်-

ကျွန်တော်တို့အလုပ်မှာ အနောင်အယုက် ဖြစ်လာမှာကိုတော့

မလိုလားဘူး”

ရှမ်းရယ်က ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ဟုတ်တယ် ဆရာကြီး ကျွန်တော်တို့လုပ်ငန်း စောစောပြီး

ပြတ်ရင် ပိုကောင်းမယ်ထင်တယ်”

ကျင်းပိုင်ချန်းက ခေါင်းခါယမ်းလိုက်ကာ---

“ဟန်ထင်းဟန်က လူအ မဟုတ်ဘူး---ငါတို့ တစ်ချက်

မားတာနဲ့စိုပ်မိနိုင်တယ်၊ ဒါကြောင့် ငါကတပြည်ဖြည်း အကွက်ချပြီး

စီစဉ်နေတာ၊ အခုအခြေအနေမှာတော့ ငါ့ရဲ့ ပိုက်ကွန်ထက်ကို

ရောက်နေပြီ---၊ ဒါပေမယ့် ငါက မပိုင်သေးလို့ မိုက်ကိုမဆွဲချင်

သေးတာ”

ရှမ်းရယ်က ကျင်းပိုင်ချန်းကို တစ်ချက်ကြည့်ကာ---

“ဒါကြောင့် ကျွန်တော် ဆရာကြီးကို တင်ပြတာပဲ---၊

လျှံယျန်းရန်ကို လုပ်ကြံလိုက်ရင် ဟန်ထင်းဟန်ဟာ မတုန်လှုပ်ဘဲ

မနေဘူး၊ တစ်ချက်တည်းနဲ့ ကိစ္စပြတ်သွားနိုင်တယ်”

ကျင်းပိုင်ချန်းက ရှမ်းရယ်ကို မျက်လုံးပြူးကြည့်ကာ---

“ဒီမှာ မင်းက လှသတ်ဖို့ပဲ စဉ်းစားနေ---မင်းပါးစပ်
ပိတ်ထားစမ်း”

ရုစူးရယ်က တဝင်မကျဟန်ဖြင့်---

“လှုံထျန်းရန်ကိုမသတ်ဘူးဆိုရင် ဘာဖြစ်လို့ကျွန်တော့်
အရင်တုန်းက သတ်ခိုင်းရတာလဲ”

ကျင်းပိုင်ချွန်းက ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“အေး- ငါ့ရဲ့ပထမအစီအစဉ်ကတော့ လှုံထျန်းရန်ကို
သတ်သင့်တယ်လို့ထင်ခဲ့တာ- ခုတော့---လှုံထျန်းရန် အသက်ရှင်
နေတာဟာ ငါတို့ကို အထောက်အကူပြုလို့ပဲ”

ရုစူးရယ်သည် ဘာမျှ ပြန်မပြောတော့ချေ။

ကျင်းပိုင်ချွန်းက ပြုံးလိုက်ပြီး---

“ဘာဖြစ်လို့လဲ သီလား”

ကောက်ဝပ်ဖုက ခေါင်းခါယမ်းလိုက်သည်။

“ဆရာကြီးပဲပြောပါ”

ကျင်းပိုင်ချွန်းက ရှင်းပြလိုက်သည်။

“ဟန်ထင်းဟန်လက်အောက်မှာ ဩဇာအာဏာရှိတဲ့
နှစ်ယောက်ပဲရှိတယ်။ တစ်ယောက်က ဟန်ဆင်းဝါး- တစ်ယောက်
က လှုံထျန်းရန်၊ လှုံထျန်းရန်က သိုင်းသမား- ဒီတော့ သိုင်း
လောကသားက ငါ့ကိုလေးစားတယ်။ ဒါကြောင့် ဟန်ဆင်းဝါး
လှုပ်ရှားမှုကိုပါ ငါကသိရတယ်။ တကယ်လို့ လှုံထျန်းရန်သေရင်
ဟန်ဆင်းဝါး တစ်ယောက်ပဲကျန်မယ်။ ဟန်ဆင်းဝါး ကတော့
လှုံထျန်းရန်လို့ ငါတို့ကို အကျိုးပြုမှာမဟုတ်ဘူး”

ကောက်ဝပ်ဖုက ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ကောင်းပြီလေ---ဆရာကြီး အစီအစဉ်အတိုင်းပဲပေါ့”
ရုစူးရယ်က တစ်စုံတစ်ရာကို သတိရဟန်ဖြင့်---

“ဪ---ဒါနဲ့ ဆရာကြီး၊ ဆရာကြီးက မှာမည်ကြီး

---သမားတစ်ယောက်ဖြစ်နေတော့ သံစဉ်ပဲပလွေကို ရင်ဆိုင်
နိုင်မယ်ထင်ပြီး ဟန်ထင်းဟန်က သံစဉ်ပဲပလွေကိုပေးရမယ်တွေ
ဖြစ်ဆင်မထားရင် ဘယ်လိုလုပ်မလဲ”

ကျင်းပိုင်ချွန်းက ရုစူးရယ်၏စကားကိုမကျေနပ်ဟန်ဖြင့်-

“ဒီမှာ ရုစူးရယ်- မင်းဘာမှ ဝင်မပြောဘဲ ခိုင်းတဲ့ အလုပ်
လုပ်- ကြားလား၊ အချိန်ရောက်ရင် ငါတို့အကြံအောင်မြင်မှာပါ”

ရုစူးရယ်သည် ဘာမျှ ပြန်မပြောတော့ပါ။

ကောက်ဝပ်ဖုသည် အတန်ကြာအောင် စဉ်းစားပြီးမှ---

“ဆရာကြီး--- အခု ဟန်ဂေဟာခြံဝင်းရဲ့အခြေအနေ
အယ်လိုလဲ”

ကျင်းပိုင်ချွန်းက ပြုံးလိုက်သည်။

“အခု ဟန်ထင်းဟန်တွေစုနေပြီ။ စိတ်ချ- အချိန်ကျတာ
နဲ့ တစ်ပြားမကျန် ရစေရမယ်”

ကောက်ဝပ်ဖုသည် ဦးခေါင်းကို တဆတ်ဆတ်ညိတ်ရင်း-

“ဒါဆို ကျွန်တော် ဟန်ဂေဟာခြံဝင်းကို တစ်ခေါက်
သွားရဦးမှာပေါ့”

ကျင်းပိုင်ချွန်းက ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ဒါပေါ့- အချိန်ရောက်တော့ ငါပြောမယ်- ဒါနဲ့ မင်းရဲ့
အသံတုက တကယ်တော်တာပဲ။ မနေ့က ငါနားထောင်ကြည့်တာ

နဲ့မရဘူး။ အခုအခြေအနေမှာ ဟန်ထင်းဟန်တစ်ယောက်ပျာ

ခတ်နေပြီ- ငါတော့ စိတ်ချသွားပြီ၊ ဒါကြောင့် ငါတို့လုပ်ငန်း အောင်မြင်မှာကို စိုးရိမ်စရာမလိုတော့ဘူး”

ကောက်ဝပ်ဖုက ခေါင်းညိတ်လိုက်ပြီး---

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သတိထားတာမဟုတ်ဘူး၊ အကောင်းဆုံးပဲ ပြီးတော့ သိပ်အချိန်မဆွဲတာ ကောင်းမယ်လို့ထင်တယ်”

ကျင်းပိုင်ချန်းက စားပွဲပေါ်လက်ထောက်ပြီး ရပ်ကာ-

“ငွေရမယ်ကိစ္စကို ဘယ်သူကအချိန်ဆွဲချင်ပါ့မလဲ၊ လိုအပ်လို့ အချိန်ဆွဲရတာပေါ့”

ကောက်ဝပ်ဖုသည် ဘာမျှ ပြန်မပြောဘဲ အရက်တစ်ခွက် မော့သောက်လိုက်သည်။

ကျင်းပိုင်ချန်းသည် ခေါင်းငုံ့၍ ထိုင်နေသော ရုစူးရယ်က တစ်ချက်လှမ်းကြည့်ရင်း---

“ရူးရယ်----ဘာလို့ပိုင်နေတာလဲ”

ရုစူးရယ်သည် သက်ပြင်းတစ်ချက်ချလိုက်ပြီး---

“ဪ---ဒီလောက်သတင်းကြီးနေတော့ မတော်တာ

သံစဉ်မဲ့ပလွေများကြားသွားမလားလို့ စိုးရိမ်နေတာပါ”

ကျင်းပိုင်ချန်းက စားပွဲကိုလက်ဖြင့် ပုတ်ကာ---

“ဒီမှာ- မင်းတို့အရင်ကကြားဖူးတဲ့ သံစဉ်မဲ့ပလွေရဲ့

တွေဟာ ငါတို့လို လူစားတွေက ဖန်တီးခဲ့တာပါ”

ရုစူးရယ်က ဘဝင်မကျဟန်ဖြင့်---

“သံစဉ်မဲ့ပလွေရဲ့ ပုံပြင်တွေက ဖန်တီးထားတဲ့ပုံပြင်

လို့ ဆရာကြီးက ဘာဖြစ်လို့ပြောနိုင်ရတာလဲ”

ကျင်းပိုင်ချန်းက ရုစူးရယ်အား ဒေါသဖြင့်ကြည့်လိုက်

“ရူးရယ်- မင်း တယ်ပြီး စကားများပါလား၊ ကောင်းပြီ-- မင်းပြောသလို သံစဉ်မဲ့ပလွေ တကယ်ပဲရှိတယ်ထားဦး၊ သူက သတင်းကြားပြီး တို.ဆီလာတယ်ဆိုပါတော့၊ ဟင်း-ငါတို့ လူခြောက်ယောက်က သူ့ကို ရင်မဆိုင်နိုင်အောင်ညှဉ်နေလို့လား- ဒီမှာ ငါရဲ့အစီအစဉ်က အားလုံးကောင်းစားဖို့ပဲ၊ ဒါကို မင်းနားလည် ရင်တော်ပြီ၊ ကဲ--- ငါသွားတော့မယ်”

ဟုပြောကာ အခန်းထဲမှ ထွက်သွားလေတော့သည်။

မီးထွန်းချိန်၌ ညဗွေပန်း ဧည့်ဂေဟာတစ်ခုတည်းသာ ဝဉ်ကားသည် မဟုတ်ပါ---

ထင်ချိုင့်စွမ်း၏ကစားဝိုင်းသည်လည်း စည်ကားသည်သာ၊ သို့သော်---

ရုစူးရယ်သည် ဤမျှများပြားလှသော လူအုပ်ကိုကျော်၍ ယို့ရှောင်အနီးသို့ ရောက်အောင်လာနိုင်ခဲ့သည်။

“ဘိုးဘိုးထင်ကို တွေ့ဖို့လား”

ယို့ရှောင်က လှမ်းမေးရာ ရုစူးရယ်က တစ်ချက်ပြုံး လိုက်ပြီး---

“သခင်မလေးယို့ကို လာတွေ့တာ”

ယို့ရှောင်သည် တစ်ချက်ပြုံးပြီး ရုစူးရယ်အား သီးသန့် အခန်းသို့ ခေါ်ဆောင်သွားသည်။

ရုစူးရယ်သည် ယို့ရှောင်ကို လှမ်းကြည့်လိုက်ပြီး---

“ယိုရှောင်---ဟန်ဂေဟာခြံဝင်းက ဘဏ္ဍာစိုး ဒီကို လာ သွားပြီးပြီလား”

ယိုရှောင်က ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“လာသွားပြီလေ”

ရုစူးရယ်က မျက်မှောင်ကြုတ်လိုက်သည်။

“သူတို့က တည်းခိုခန်း၊ ဘယ်နှစ်ခုရောင်းမယ် ပြောသလို”

ယိုရှောင်က ပြုံးလိုက်ပြီး---

“နေပါဦး- ရှင် ဘာတွေကြံစည်နေတာလဲ၊ ဘဏ္ဍာစိုးက ပြောတယ်၊ သူဌေးမင်းဟန် ဖွင့်လှစ်ထားတဲ့ တည်းခိုခန်းတွေ ရောင်းမယ်တဲ့၊ ဟွန်း- ကံကောင်းလို့ ရှင်ကသာ ကြိုပြီးပြောမထား ရင် အခက်ပဲ”

ရုစူးရယ်က အနည်းငယ်စဉ်းစားလိုက်ပြီး---

“သူတို့က တည်းခိုခန်းတစ်ခုလုံးကို ဘယ်လောက် ဈေး တောင်းသလဲ”

ယိုရှောင်က လက်ငါးချောင်းထောင်ပြရင်း---

“လျှံငွေငါးသောင်း”

ရုစူးရယ်က ခေါင်းတစ်ချက်ညိတ်ကာ---

“အင်း---ဈေးကသင့်ပါတယ်၊ များလဲမများဘူး-နည်းလည်း မနည်းဘူး၊ မင်းက ဘယ်လောက်ပြောလိုက်သလဲ”

ယိုရှောင်က မျက်ခုံးပင်ကြည့်ရင်း---

“ရှင်ပြောတဲ့အတိုင်းပဲပေါ့- လျှံငွေသုံးသောင်းပေးမယ်လို့ ပြောလိုက်တယ်၊ လျှံငွေသုံးသောင်းဆိုတော့နည်းတယ်တဲ့၊ ဒါပေ မယ်၊ သူဌေးမင်းဟန်မှာ ငွေလို့နေတော့ မတတ်နိုင်ဘူးတဲ့- ပြီးတော့

ကျွန်မတို့ကို ငွေရိုထားဖို့ပြောတယ်---မနက်ဖြန် အရောင်းအဝယ် ခြစ်ချင်ဖြစ်လိမ့်မယ်၊ ဒါနဲ့ သူတို့ တကယ်ရောင်းရင် ကျွန်မတို့က ဘာနဲ့သွားဝယ်ရမှာလဲ- ရှင်မှာ ငွေလဲမရှိဘဲနဲ့”

ရုစူးရယ်က ပြုံးလိုက်သည်။

“စိတ်ချ- သူတို့မရောင်းပါဘူး၊ ကဲ---မနက်ဖြန် ညမှ ငွေမယ်၊ ကျွန်တော် စုရန်းဖင်မှာပွဲကြည့်ရင်း ကိစ္စတစ်ခုရှိလို့- ရင်း မနက်ဖြန်မှလာခဲ့၊ ကျွန်တော် နောက်ဖေးတံခါးကိုဖွင့်ပေး နဲ့လာထားမယ်”

ဟုပြောလိုက်သည်။

ယိုရှောင်က မကျေနပ်သောလေသံဖြင့်---

“ကောင်းပြီ-- မနက်ဖြန် ကျွန်မလာခဲ့မယ်၊ ရှင် ကျွန်မကို ဆောင်မနေရင် ရှင်နဲ့ကျွန်မတွေ့မယ်”

ရုစူးရယ်သည် ဘာမျှပြန်မပြောတော့ဘဲ အခန်းတွင်းမှ ထွက်သွားလေတော့သည်။

ထင်ချိုင့်စွမ်း၏ ခြံဝင်းတံခါးသည် ရုစူးရယ်ထွက်သွားပြီး မောက် ပြန်လည်ပိတ်သွားသည်။

ရုစူးရယ်သည် လေပူတစ်ချက်မှတ်ထုတ်လိုက်ပြီး စုရန်းဖင် ဆေးတန်းရှိရာဘက်သို့ လျှောက်လာခဲ့သည်။

သို့သော်--- စုရန်းဖင်ယုန်သားကင်ဆိုင်၌ ကပြနေသော အိတ်ပွဲကို ကြည့်ရန်မဟုတ်ပါ။

စုရန်းဖင် ယုန်သားကင်ဆိုင်၌ တစ်စုံတစ်ယောက်နှင့် တွေ့ဆုံရန်လည်း မဟုတ်ပါ။

အကယ်၍ မိမိ၏နောက်မှတစ်စုံတစ်ယောက် နောက်ယောင် လိုက်ပါလာလျှင် မျက်စိလည်စေရန်သာဖြစ်သည်။

သူသည် ခြေလှမ်းမှန်မှန်ဖြင့် လျှောက်နေရာမှ ရုတ်တရက် အေးစိမ့်သော အငွေ့အသက်ကိုခံစားလိုက်ရသည်။

ထို့ပြင်---

သူ၏ဝန်းကျင်သည် 'ရုတ်တရက် ငြိမ်သက်တိတ်ဆိတ် သူ့ သက်သို့ ခံစားလိုက်ရသည်။

ဤလမ်းပေါ်၌ လူများသွားလာလှုပ်ရှားလျက်ရှိသော်လည်း သူ၏စိတ်ထဲ၌ မိမိတစ်ယောက်တည်းရှိနေသကဲ့သို့ခံစားရသည်။

တစ်ဆက်တည်းမှာပင်---

သူသည် အန္တရာယ် တစ်စုံတစ်ခုနှင့်ကြုံတွေ့ရတော့မည်လဲ နားလည်လိုက်မိလေတော့သည်။

သို့သော်--- သူ၏ ခြေလှမ်းများကို ရပ်တန့်ခြင်းမရှိမီ၊ ခြေလှမ်းနှစ်ဆယ်မျှလှမ်းပြီးသည်တိုင် သူ၏ခံစားချက်သည် ပျောက်ပျက်၍ မသွားချေ။

ထို့ကြောင့်---

သူသည် ဆုံးဖြတ်ချက်တစ်ခုကို လျင်မြန်စွာချကာ အနီး ကျဉ်းမြောင်း၍သေးငယ်ရည်လျားသော လမ်းကြားကလေး တစ်ခု အတွင်းသို့ ချိုးကွေ့ဝင်ရောက်လိုက်လေတော့သည်။

ထိုလမ်းသည် ကျဉ်းမြောင်း၍ သေးငယ်ရည်လျားသည် အပြင် ပုန်းခိုရာနေရာများလည်းမရှိပါ။

ထို့အပြင်---

ဤလမ်းကျဉ်းကလေးထဲ၌ လူသွားလူလာကင်းရှင်းနေသည်။ သို့ဖြစ်၍ နောက်ယောင်ခံလိုက်လာသူကို လွယ်ကူစွာသိရှိ

နိုင်မည် ဖြစ်သည်။

ရုစူးရယ်သည် လမ်း၏ထက်ဝက်သို့ ရောက်သည့်အထိ နောက်သို့ လုံးဝလှည့်မကြည့်ဘဲ ခြေလှမ်းမှန်မှန်နှင့်လျှောက်ခဲ့သည်။

လမ်း၏ထက်ဝက်သို့ရောက်သောအခါ သူသည် ရုတ်တရက် ခြေလှမ်းရပ်တန့်လိုက်၏။

ထို့နောက် နောက်သို့ ပျတ်ခနဲလှည့်ကြည့်လိုက်သည်။ ထိုအခါ-----

သူနှင့် ခြေလှမ်းငါးဆယ်မျှဝေးကွာသောနေရာ၌ လူတစ်ယောက် မလှုပ်မယုတ် ရပ်တန့်နေသည်ကို တွေ့မြင်လိုက်ရလေ တော့သည်။

ရုစူးရယ်သည် စိတ်ကိုတည်ငြိမ်စေရန် ကြိုးစားလိုက်ပြီး
 ခြေလှမ်းမှန်မှန်ဖြင့် လာလမ်းအတိုင်းပြန်လည်လျှောက်လာသည်။
 သူ၏နောက်မှ နောက်ယောင်ခံ လိုက်လာသောသူသည်
 နေရာတွင်ပင် မလှုပ်မယှက် ရပ်နေပြန်နေသည်။
 အချိန်အနည်းငယ်အတွင်းမှာပင် သူတို့နှစ်ယောက်သည်
 ခြေလှမ်း သုံးလေးလှမ်းမျှသာ ကွာဝေးတော့သည်။
 ရုစူးရယ်သည် မိမိကို နောက်ယောင်ခံလိုက်လာသူအား
 မျက်မှောင်ကြွတ်၍ စူးစိုက်ကြည့်လိုက်သည်။
 ထိုလူကလည်း သူ့အား စူးစူးကြည့်နေသည်။
 ထိုလူ၏အသက်မှာ သုံးဆယ်ခန့်သာရှိပြီး ရုပ်ရည်ခန့်ညား
 တည်ကြည်ပြီး ယောကျ်ားကောင်း တစ်ယောက်၏ လက္ခဏာ
 ပြည့်စုံသည်။
 ရုစူးရယ်က ထိုလူကို စေ့စေ့ကြည့်လိုက်ပြီး---
 “ခင်ဗျား- တစ်ချိန်လုံး ကျုပ့်နောက်ကိုလိုက်ပြီး နောက်
 ယောင်ခံ လိုက်နေတာမဟုတ်လား”
 ဟုမေးလိုက်သည်။
 ထိုလူက---
 “အင်း---”
 ဟု ပျင်းရိပျင်းတွဲ ဖြေလိုက်၏။
 သူ၏အသံသည် အလွန်တိုးညှင်းလှသည်။
 သို့သော်---
 အားဟန်အပြည့်ပါ၏။
 ရုစူးရယ်က သက်ပြင်းတစ်ချက်ချလိုက်ပြီး---

“ဘာဖြစ်လို့ လိုက်နေတာလဲ”
 ဟုမေးလိုက်သည်။
 ထိုလူက---
 “မေးစရာရှိလို့---”
 ရုစူးရယ်က မျက်မှောင်ကြွတ်ရင်း---
 “ဘာမေးချင်လို့လဲ”
 ထိုလူက---
 “ရုစူးရယ်ဆိုတာ မင်းလား”
 ရုစူးရယ်က ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။
 “ဟုတ်တယ်”
 ထိုလူက ကောက်ကျစ်စဉ်းလဲစွာ ပြုံးလိုက်ပြီး---
 “ဒါဆိုရင် ကျုပ့်တို့တတွေ တစ်ပွဲတစ်လမ်း စမ်းကြည့်
 ကြတာပေါ့”
 ရုစူးရယ်က နှုတ်ခမ်းမဲ့ကာ---
 “ရပါတယ်ဗျာ”
 ယင်းသို့ပြောပြီး တဆက်တည်းမှာပင် သူ၏လက်ကို
 လှုပ်ရှားလိုက်၏။
 ဤသို့လှုပ်ရှားလိုက်သည်နှင့် သူ၏အင်္ကျီလက်မောင်းအိုး
 အတွင်းမှ ဓားတစ်လက်ပေါ်ထွက်လာသည်။
 သူ၏ လှုပ်ရှားမှုသည် ညင်သာပြီးမြန်ဆန်လွန်း၏။
 သူ၏အင်္ကျီလက်အောက်မှ ဓားကို မည်သည့်ပြိုင်ဘက်မှ
 လွတ်အောင်မရှောင်တိမ်းနိုင်ခဲ့ချေ။
 သို့သော်---

ယခုအဖြစ်အပျက်သည် ထိုသို့မဟုတ်ပါ။
ရှုစူးရယ်၏စားက ထိုလူ၏ရင်ဝသို့ မရောက်မီမှာပင် ထို
လူ၏လက်က သူ၏လက်ကိုဖမ်းချုပ်ပြီးဖြစ်နေသည်။

ထိုလူ၏ လှုပ်ရှားမှုက လျင်မြန်ဖျတ်လတ်သည့်အပြင်
အားဟန်အပြည့်ပါသဖြင့် ရှုစူးရယ်၏လက်ထဲမှစားသည် လွတ်ထွက်
သွားလေတော့၏။

ထိုလူက နှုတ်ခမ်းတွန့်ရုံတစ်ချက်ပြုံးလိုက်ပြီး---

“ရှုစူးရယ်”

ဟုတီးတိုးခေါ်လိုက်သည်။

ရှုစူးရယ်သည် မည်သို့မျှပြန်မပြောဘဲ ထိုလူကိုသာ
ကြည့်နေမိသည်။

ထိုလူက---

“မင်းတို့ ဟန်ဂေဟာခြံဝင်းကို- ဘာရည်ရွယ်ချက်နဲ့ ဝင်
တာလဲ”

ဟုမေးလိုက်သည်။

ရှုစူးရယ်က အတန်ကြာအောင် တိတ်ဆိတ်နေပြီးမှ---

“ငွေ---

ဟုတစ်ခွန်းတည်းသာဖြေလိုက်သည်။

ထိုလူက ပြုံးလိုက်ပြီး---

“ဟုတ်ပြီ-- မင်းအဖြေကို ဝါကျေနပ်တယ်၊ မင်းသွားနဲ့

ပြီ၊ ဒါနဲ့ တစ်ခုတော့သတိပေးရဦးမယ်၊ ဟန်ဂေဟာခြံဝင်းရဲ့ ငွေ
မင်းတို့လွယ်လွယ်နဲ့ မရနိုင်ဘူးဆိုတာ မြဲမြဲမှတ်ထားပါ”

ဟုပြောကာ တစ်လှမ်းချင်း ထွက်ခွာသွားလေသည်။

ရှုစူးရယ်သည် ထိုလူ၏နောက်ကျောပြင်ကို အံ့ဩစွာ
ငေးကြည့်ရင်း စိတ်ထဲ၌ မေးခွန်းတစ်ခုပေါ်လာသည်။

ထိုမေးခွန်းမှာ---

“ဒီလူ--- ဘယ်သူလဲ”

ဟူသောမေးခွန်းပင်ဖြစ်ပေသည်။

၂၃

ရှုစူးရယ်သည် လမ်းကြားကလေးအတွင်းမှ လမ်းမကျယ်
ဦးပေါ်သို့ လျှောက်လာလေသည်။

အတန်ကြာအောင် လျှောက်လာမိသောအခါ လမ်းမ
ကျယ်ကြီး၏ဝဲဘက် လမ်းချိုးကလေးအတွင်းသို့ ချိုးကွေ့ဝင်
ရောက်သွားသည်။

သူသည် နောက်သို့ တစ်ချက်လှည့်ကြည့်လိုက်၏။

သူ့နောက်သို့ မည်သူတစ်ဦးတစ်ယောက်မှ နောက်ယောင်
ခံလိုက်လာသည်ကိုမတွေ့ရပါ။

ထိုကြောင့်---

သူသည် လမ်းချိုးကလေးတစ်ဘက်ရှိ ခြံကျယ်ကြီး အ
တွင်းသို့ ခပ်သွက်သွက် ဝင်ရောက်သွားလေသည်။

ခြံကြီးထဲတွင် နှစ်ထပ်အိမ်ကြီးတစ်လုံးရှိ၏။

ရှုစူးရယ်သည် တံခါးဝ၌ ခြေလှမ်းရပ်တန့်လိုက်သည်။

ထိုနောက်----

အိမ်တံခါးဝတွင် နှိုတ်ဆွဲထားသော ကြေးခေါင်းလောင်းကြီး

ကို လက်ဖြင့် သုံးချက်ခေါက်လိုက်သည်။
 မကြာမီမှာပင်---
 အိမ်ကြီးအတွင်းမှ အဖြူရောင်ဝတ်ဆင်ထားသောလူငယ်
 တစ်ယောက် ပြေးထွက်လာလေသည်။
 လူရွယ်က ပြုံးရွှင်သောမျက်နှာထားဖြင့်---
 “ဆရာလေးယဲ့ဟော်- နောက်ကျလှချည်လား”
 ရုစူးရယ်က ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။
 “ဟုတ်တယ်---ဆရာကြီးကော ရောက်ပြီလား”
 လူငယ်က တံခါးကို ဖွင့်ပေးလိုက်ရင်း---
 “ရောက်ပြီ- ဆရာလေး နောက်ကျနေလို့ စိတ်ပူနေတယ်
 အခု- သီးသန့်ခန်းထဲမှာ စောင့်နေတယ်”
 ရုစူးရယ်ကပြုံးလိုက်ပြီး---
 “အေး- အေး- ဒါဆို ငါသွားလိုက်ဦးမယ်၊ မင်း ဒီမှာ
 စောင့်နေ- ဘယ်သူလာလာ တံခါးဖွင့်ပေးနဲ့ ကြ”
 လူငယ်က ခေါင်းညိတ်လိုက်၏။
 “ဟုတ်ကဲ့- စိတ်ချပါ၊ ကျွန်တော် ဒီနားက ထွက်ပဿ
 ပါဘူး”
 ရုစူးရယ်သည် ဘာမျှပြန်မပြောတော့ဘဲ ဧည့်ခန်းထဲ
 ဖြတ်ကာ အတွင်းဘက်သို့ ဝင်ရောက်သွားလေသည်။
 အတန်ကြာအောင် လျှောက်မိသောအခါ ညာဘက်သို့
 ချိုး၍ ကျယ်ဝန်းလှခြင်းမရှိသော အခန်းလေးတစ်ခန်းရှေ့
 တန်းလိုက်သည်။
 ထိုအခါ အခန်းတွင်းမှ အိုပင်းရင့်ရော်သော အသံတစ်

သက်ပေါ်လာသည်။
 “ယဲ့ဟော်လင်း- တံခါးဖွင့်ထားတယ်၊ ဝင်ခဲ့---”
 ရုစူးရယ်သည် အခန်းတံခါးကို လက်ဖြင့် အသာအပက
 တွန်းလိုက်ပြီး အခန်းတွင်းသို့ လှမ်းဝင်လိုက်သည်။
 အခန်းတွင်း၌ စားပွဲတစ်လုံးနှင့် ကုလားထိုင် ငါးလုံးသာ
 ရှိသည်။
 စားပွဲ၏ထိပ်ရှိ ကုလားထိုင်ပေါ်တွင် ဆံပင်နှင့်မှတ်ဆိတ်ပွေး
 မှား ဆွတ်ဆွတ်ပြုနေသော အဘိုးအိုတစ်ယောက် ထိုင်နေသည်ကို
 ရုစူးရယ်သည်
 အဘိုးအို၏အသက်မှာ ရှစ်ဆယ်ခန့်ရှိပြီး ကျန်းမာရေး
 ချော့ချောနေဟန်ရှိသည်။
 ရုစူးရယ်သည် မထိုင်သေးဘဲ ထိုအဘိုးအိုကို အရိုအသေ
 ပေးလိုက်လေသည်။
 အဘိုးအိုက ခေါင်းညိတ်ကာ---
 “ယဲ့ဟော်- ကုလားထိုင်ပေါ်မှာ ထိုင်စမ်းပါဦး၊ မင်းကို
 ပြောစရာရှိတယ်”
 ရုစူးရယ်သည် ကြမ်းပြင်ပေါ်မှထကာ အဘိုးအိုအနီးမှ
 ကုလားထိုင်တစ်လုံးတွင် ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။
 ထို့နောက်---
 အဘိုးအိုအား ကြည့်ညို့လေးစားသော မျက်ဝန်းအစံဖြင့်
 ကြည့်လိုက်ပြီး---
 “ကျွန်တော် ဟိုရောက်နေတုန်း ဆရာကြီး နေမကောင်း
 ဖြစ်နေတယ်ထင်တယ်၊ နေသာထိုင်သာရှိရဲ့လား”

ဟုကြင်နာစွာမေးလိုက်သည်။

အဘိုးအိုကလက်ကာပြုလိုက်ပြီး တည်ကြည်လေးနက်လေသံဖြင့်---

“ယဲ့ဟော်- အပိုတွေ ပြောမနေနဲ့တော့- ဒီအချိန်မှာ အရေးကြီးဆုံးအချိန်ပဲ။ အခု မင်းကို ကျင်းပိုင်ချန်းကလဲ ယုံကြည်နေပြီ။ ဟန်ထင်းဟန်တို့ဘက်ကလဲ မင်းကို ရန်သူလို့ သတ်မှတ်လာကြပြီ။ အဲလိုအချိန်မှာ ငါတို့လုပ်စရာရှိတာ လုပ်ရမယ်”

ရှုစူးရယ်က ခေါင်းညိတ်လိုက်ပြီး---

“ဟုတ်ကဲ့ ပြောပါဆရာကြီး။ နောက်ထပ် ဘယ်လိုအစီအစဉ်ရှိပါသေးသလဲခင်ဗျာ”

အဘိုးအိုသည် အတန်ကြာအောင်တွေဝေနေပြီးမှ တစ်ချက်ဆတ်ကာ---

“အေး- အေး- အထက်ကအမိန့် ညတွင်းချင်း ရောလောတယ်။ မင်း သိပ်အချိန်မခွဲနဲ့တဲ့၊ လုပ်သင့်တာ လုပ်ကြတာလို့ ပြောတယ်”

ရှုစူးရယ်က ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ဒီလို တိတိကျကျ အမိန့်ထုတ်ပြန်လာတာ ကြားရတာ ကျွန်တော်ဝမ်းသာပါတယ်။ ကျွန်တော်တို့ လုပ်ငန်းစကြတာပဲ။ အဘိုးအိုက ကျေနပ်စွာဖြင့်---

“အင်း---ငါတို့ လျှို့ဝှက်ထောက်လှမ်းရေးတပ်ဖွဲ့ ထဲမှာ လုံးလဲ မင်းကိုပဲအားကိုးနေရတာ။ ဒီကိစ္စပြီးရင်တော့ မင်းသုံးလလောက် အနားပေးရဦးမယ်။ ကဲ- ကဲ- မင်းသွားတော့- ဒီရိရိ လုပ်ငန်းဖို့မပေးနဲ့---

ရှုစူးရယ်က ထိုင်ရာမှထပြီး အဘိုးအိုအားဦးညွှတ် လိုက်သည်။

“ကျွန်တော်ကိုခွင့်ပြုပါဦး ဆရာကြီး။ ဆရာကြီး ပြောတဲ့အတိုင်း ဖြစ်ရပါစေမယ်- စိတ်ချနေပါ”

အဘိုးအိုက ပြုံးလိုက်ပြီး---

“အေးပါ- မင်းကိုတော့ ငါကစိတ်ချပြီးသားပါ”

ရှုစူးရယ်သည် ဘာမျှပြန်မပြောတော့ဘဲ အခန်းတွင်းမှ ကန်ခဲ့လေသည်။

အမှန်မှာ---

ရှုစူးရယ်ဆိုသော လူရွယ်သည် လျှို့ဝှက်ထောက်လှမ်းရေးမှ ကန်ထောက်လှို့ဝှက်ထောက်လှမ်းရေးမှူး ယဲ့ဟော်ပင်ဖြစ်လေသည်။

အရှေ့ဆောင်ညှော်ခန်းသို့ရောက်သည်နှင့် ယွင်းပိုင်ကျွန်းအား လူငယ်တစ်ယောက်က ဆီးကြိုနှုတ်ဆက်လိုက်သည်။

ထိုလူမှာ ယွင်းချယ်ရီတတ်အဖွဲ့သားတစ်ယောက်ဖြစ်ပြီး ယွင်းပိုင်ကျွန်း၏ လက်ထောက်ဖြစ်သည်။

ထိုလူငယ်က-

“မင်းသားယွင်း- အခန်းထဲမှာ ဧည့်သည်စောင့်နေတယ်”

ဟုပြောလိုက်သည်။

ယွင်းပိုင်ကျွန်းကခေါင်းညှိတ်ပြုပြီး အခန်းထဲသို့ဝင်ရောက် လိုက်လေသည်။

အခန်း ၃
အနီးကပ်ရန်

ယွင်းပိုင်ကျွန်းသည် ဇာတ်စင်ပေါ်မှဆင်းလာ၏။ သူ၏ သိုင်းဇာတ်ထုပ်ကိုတင်ဆက်ကာပြုပြီး ဇာတ်စင်ဆီ ဆင်းလာခြင်းဖြစ်သည်။

ဇာတ်စင်နောက်သို့ရောက်သည်နှင့် စင်ပေါ်မှဇာတ်အစား အစားများကို လဲလှယ်လိုက်သည်။

ထို့နောက်---

သူသည် မီးလွှာသောအဝတ်အစားများကို လဲလှယ် ဆင်လိုက်ပြီး အရှေ့ဆောင်သို့ထွက်လာခဲ့လေသည်။

ယခုအချိန်၌ အရှေ့ဆောင်ညှော်ခန်းတွင် ယွင်းချယ်ရီတတ် အဖွဲ့သားများတည်းခိုလျက်ရှိသည်။

အရှေ့ဆောင်ညှော်ခန်း၏ ဒုတိယအခန်းသည် ယွင်းပိုင် အတွက်စီစဉ်ပေးထားသော အိပ်ခန်းဖြစ်၏။

ယွင်းပိုင်ကျွန်းသည် မိမိအလှည့်ပြီးသည်နှင့် အရှေ့ဆောင်သို့ ပြန်လာခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

၁၆

အခန်းထဲ၌ ကျင်းယဉ်းချူးချူးသည် တံခါးပေါက်ကို ကျော ခိုင်းလျက် ထိုင်နေသည်။

သို့သော်---

အခန်းထဲသို့ ယွင်းပိုင်ကျွန်းဝင်လာသည်နှင့် ထိုင်ရာမှထကာ တံခါးဝသို့ မျက်နှာမူလိုက်သည်။

သူတို့နှစ်ဦးသည် တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် စူးစိုက် ကြည့်သော်လည်း ပြုံးရယ်ခြင်းမရှိပါ။

တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် အံ့ဩခြင်းလည်းမရှိပါ။ ကျင်းယဉ်းချူးက တည်ကြည်လေးနက်သော လေသံဖြင့်-

“အခုအချိန်ကစပြီး တတိယခြေလှမ်းလှမ်းမယ်”

ဟုပြောလိုက်သည်။

သူမ၏စကားက အဆက်အစပ်မရှိပါ။
 သို့သော်---
 ယွင်းပိုင်ကျွန်းသည် အံ့သြခြင်း၊ တွေ့စေခြင်း၊ ဝေးဝေးခြင်း
 မရှိချေ။
 ခေါင်းတစ်ချက်ညိတ်ပြရမ်း---
 “အရင်အတိုင်းပဲလား”
 ဟုမေးလိုက်သည်။
 ကျင်းယုံချူးချူးက ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်သည်။
 “ဟုတ်တယ်- ဒါပေမယ့် မကြာခင် အပြောင်းအလဲ
 နည်းနည်းရှိမယ်၊ ထပ်ပြောမယ်---”
 ယွင်းပိုင်ကျွန်းက ခေါင်းညိတ်လိုက်ပြီး---
 “ကောင်းပြီ--- စိတ်ချပါ”
 ကျင်းယုံချူးချူးသည် ဘာမျှပြန်မပြောဘဲ ယွင်းပိုင်
 မြတ်ကျော်၍ အခန်းထဲမှထွက်သွားသည်။
 သို့သော်---
 အခန်းတံခါးကိုဆွဲဖွင့်လိုက်သည်နှင့် သူမ၏မျက်လုံးများ
 ဝိုင်းစက်ပြီးကျယ်သွားလေတော့သည်။
 အကြောင်းမှာ---
 အခန်းတံခါးဝ၌ လှူထွန်းရန်ရပ်နေသည်ကို တွေ့လိုက်ရ
 သောကြောင့် ဖြစ်သည်။

မထင်မှတ်ဘဲ လှူထွန်းရန်ကို မြင်တွေ့လိုက်ရသောကြောင့်
 ကျင်းယုံချူးချူးသည် မျက်စိမျက်နှာပျက်သွား၏။
 သို့သော်---
 သူမသည် လျင်မြန်စွာကူခြေဆည်လိုက်သည်။
 လှူထွန်းရန်သည် ရုတ်တရက်ပြူးကာ ကျင်းယုံချူးချူးကို
 ကျော်၍ ယွင်းပိုင်ကျွန်းအား လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။
 ပြီးမှ ကျင်းယုံချူးချူးအားပြောပြရမ်း---
 “အနှောင့်အယှက် ပေးသလိုများဖြစ်နေသလား”
 ဟုမေးလိုက်သည်။
 ကျင်းယုံချူးချူးက ယွင်းပိုင်ကျွန်းကို လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။
 ထို့နောက်---
 သူမသည် လှူထွန်းရန်ဘက်သို့ လှည့်လိုက်သည်။
 ထိုသို့လှည့်လိုက်သည်နှင့် ဓာတ်ပြိုင်တည်း သူမ၏ လက်ကို
 နှပ်ရှားလိုက်သည်။
 ထိုအခါ---
 ပြောင်လက်သောစားပြောင်တစ်ချောင်းသည် သူမ၏အင်္ကျီ
 နှစ်ကြားထဲမှ ထွက်ပေါ်လာပြီး တစ်ဆက်တည်း လှူထွန်းရန်၏
 ဝင်သို့ ထိုးစိုက်ချလိုက်သည်။
 သူမ၏ လှုပ်ရှားမှုသည် အလွန်လျင်မြန်၏။
 ထိုပြင်---
 လှူထွန်းရန်ကလည်း မိမိကို ယခုကဲ့သို့ ကျင်းယုံချူးချူးက
 နှပ်ကြံမည်ဟု ထင်မှတ်မထားပါ။
 ထို့ကြောင့်---

လှုံထျန်းရန်၏ ဝမ်းစိုက်၌ နာကျင်သော ဝေဒနာတစ်ခု
ခံစားလိုက်ရပြီးနောက် ခြေလှမ်း နှစ်လှမ်းစာမျှ ဆုတ်ခွာသွား
တော့သည်။

သူ၏ မျက်လုံးများက မယုံကြည်ဟန်ဖြင့် ကျင်းယုံချူးချူး
ကြည့်နေလေသည်။

ထိုစဉ်မှာပင်--

ကျင်းယုံချူးချူး၏ ဒုတိယစားချက်သည် လှုံထျန်းရန်၏
ရင်ဝသိုစိုက်မိပြီး လှုံထျန်းရန်လဲကျသွားတော့သည်။

❧

ကျင်းယုံချူးချူးက ဓားပေါ်မှသွေးစများကို လှုံထျန်းရန်၏
အဝတ်ဖြင့် သုတ်လိုက်သည်။

ထို့ကြောင့်--

သူမ၏စားသည် ပြန်လည်ဝင်းလက် တောက်ပြောင်
လေ၏။

သူမသည် ဓားကို အင်္ကျီအိတ်ထဲသို့ ပြန်လည်သိမ်း
လိုက်ပြီး ယွင်းပိုင်ကျွန်ကို တစ်ချက်ကြည့်လိုက်သည်။

သူမ၏ အမူအရာက လွန်စွာအေးဆေးတည်ငြိမ်လှ၏။
ယွင်းပိုင်ကျွန်က မျက်ခုံးပင့်ရင်း--

“ဘယ်လိုလုပ်လဲ”

ကျင်းယုံချူးချူးက နှုတ်ခမ်းကိုတစ်ချက်မဲ့လိုက်ပြီး
“ဘာပေးစရာလိုသလဲ- အရင်အစီအစဉ် အတိုင်း”

ယွင်းပိုင်ကျွန်က ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ကောင်းပြီ၊ မိန်းကလေးကျင်း- သွားတော့၊ ဒီကိစ္စ
ကျွန်တော်ရင်းလိုက်မယ်”

ကျင်းယုံချူးချူးသည် ဘာမျှ ပြန်မပြောတော့ဘဲ ခံစား
ချက်ကင်းမဲ့သော ခြေလှမ်းများဖြင့် ယွင်းပိုင်ကျွန်၏ အခန်းထဲမှ
ထွက်သွားလေတော့သည်။

❧

ယွင်းပိုင်ကျွန်သည် မျက်စိ မျက်နှာပျက်နှင့် ဧည့်ဆောင်
သို့ ပြေးလာသည်။

အလွန်ထိတ်လန့်နေကြောင်း ပေါ်လွင်နေ၏။

ဧည့်ဆောင်၏ လှေကားသို့ရောက်သောအခါ အမူအရာ
ပျက်နေသော ယွင်းပိုင်ကျွန်ကို ဟန်ဆင်းဝါးကာလှမ်းတားရင်း--

“မင်းသားယွင်း- ဘာဖြစ်တာလဲ”

ယွင်းပိုင်ကျွန်က ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်ဟန်ဖြင့်--

“သူဌေးမင်းဟန်ကို တွေ့မလိုပါ၊ သခင်လေးဟန်”

“အရေးကြီးလို့လား”

“အရေးကြီးတယ်၊ သူဌေးမင်းဟန်ကို တွေ့မှဖြစ်မယ်”

ဟန်ဆင်းဝါးက တစ်ချက်စဉ်းစားလိုက်ပြီး--

“ကောင်းပြီ-- ကျုပ်နဲ့လိုက်ခဲ”

ဟုပြောကာ ခေါ်ဆောင်သွားလေတော့သည်။

❧

ဆရာလျှံ၊ တစ်ယောက်ကတော့ ကျွန်တော့်ကို ကျောပေးနေလို့ ဘယ်သူမှန်းမသိဘူး၊ အဲဒီလူက ဆရာလျှံကိုသေသင်ပြီလို့ ပြောလိုက်တာနဲ့ ဆရာလျှံလဲကျသွားတာပဲ”

ဟန်ထင်းဟန်သည် သွေးပျက်ထိတ်လန့်နေသောစိတ်ကို ဘည်ငြိမ်ရန် ကြိုးစားရင်း---

“ဒါနဲ့ အဲဒီလူ ဘယ်လိုပုံသဏ္ဍာန်ရှိသလဲ”

ယွင်းပိုင်ကျွန်းက ခေါင်းခါယမ်းပြရင်း---

“ကျွန်တော်လဲကြောက်လွန်းလို့ မော့တောင်မကြည့်ခဲ့ဘူး”

ဟန်ထင်းဟန် ခေါင်းညိတ်ရင်း---

“အဲဒီလူ ဘာတွေပြောသေးလဲ”

ယွင်းပိုင်ကျွန်းက ခေါင်းညိတ်လိုက်ပြီး---

“သူငွေးမင်းဟန်ကို ပြောဖို့မှာလိုက်တယ်”

ဟန်ထင်းဟန်သည် မျက်မှောင်ကုပ်လိုက်ပြီး---

“ဟုတ်လား- ဘာမှာလိုက်သလဲ”

“ငွေဆယ်သိန်းဆိုတာ အသေးအမွှားပဲ၊ အချိန်မဆွဲသင့်ဘူးတဲ့၊ မနက်ဖြန်မနက် ဆရာကောက် လာလိမ့်မယ်- သူငွေးမင်းဟန် အဆင်သင့်ဖြစ်နေပါစေတဲ့၊ ဒီလိုမှမဟုတ်ရင်- ဘာ ခွဲသွားမယ်ဆိုတာ သူငွေးမင်းဟန်သိပါတယ်တဲ့၊ ပြီးတော့- လျှံထွန်းရန်သေတာကို သူငွေးမင်းဟန်ကြည့်ထားပါတဲ့”

ဟန်ထင်းဟန်က ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ကောင်းပြီ၊ ကျုပ်- လျှံထွန်းရန်ကို သွားကြည့်လိုက်ဦးမယ်၊ ကဲ---မင်းသားယွင်းလဲ ပြန်နိုင်ပြီ”

ယွင်းပိုင်ကျွန်းသည်ခေါင်းညိတ်ပြပြီး ဧည့်ခန်းထဲမှ လှည့်

ယွင်းပိုင်ကျွန်း၏ခန္ဓာကိုယ်တစ်ခုလုံး ထိတ်လန့်မှုကြောင့် တုန်လှုပ်နေသည်။

သူ၏ပျက်စားပေါ်၌ သွေးမရှိသကဲ့သို့ ဖြူဖွေးနေသည်။ အပူဆရာပျက်နေသော ယွင်းပိုင်ကျွန်းကို မြင်တွေ့သည်နှင့် ဟန်ထင်းဟန်က---

“မင်းသားယွင်း- ဘာဖြစ်လို့လဲ”

ယွင်းပိုင်ကျွန်းက ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်သောလေသံဖြင့်-

“သူငွေးမင်းဟန်--- ဆရာ- ဆရာလျှံသေပြီ”

ယွင်းပိုင်ကျွန်း၏ စကားဆုံးသည်နှင့် ဟန်ထင်းဟန်သည် အဆိပ်ရှိသော သတ္တဝါတစ်ကောင်ကောင် အကိုက်ခံလိုက်ရသကဲ့သို့ ခုန်ထလိုက်မိတော့၏။

ပြီးမှ---

“ဟုတ်လား---ဘယ်မှာလဲ”

ယွင်းပိုင်ကျွန်းသည် တံတွေးတစ်ချက်မျိုချလိုက်ပြီး---

“ကျွန်- ကျွန်တော် ဇာတ်ကပြီလို့ အခန်းပြန်ရောက်တော့ ကျွန်တော့်အခန်းဝမှာ လူနှစ်ယောက်တွေ့တယ်၊ တစ်ယောက်က

ထွက်သွားလေသည်။

သို့သော်---

သူ၏ ခြေလှမ်းများသည် တစ်ဝက်တစ်ပျက်နှင့် ရပ်တန့်သွားလေ၏။

အကြောင်းမှာ---

သူ၏သွားလမ်းကို လူတစ်ယောက်က ပိတ်ရပ်နေသောကြောင့် ဖြစ်သည်။ ထိုလူသည် ကျင်းပိုင်ချန်းပင် မဟုတ်ပါလော---

၂၃

“ဖြန်း---”

ဟူသောလက်ဝါးနှင့်ပါးပြင်ထိတွေ့သံ ထွက်ပေါ်၍ ယွင်းပိုင်ကျန်းသည် နောက်သို့ယိမ်းထိုးကာ လဲကျသွားလေသည်။ ကျင်းပိုင်ချန်းသည် ယွင်းပိုင်ကျန်းပါးပြင်ကို ရုတ်တရက် ရိုက်ချလိုက်ခြင်းပင်ဖြစ်၏။

ယွင်းပိုင်ကျန်းသည် ကြမ်းပြင်ပေါ်ထဲကျနေရာမှ ကွင်းချန်းကို---

အံ့ဩခြင်း-

ကြောက်ရွံ့ခြင်း-

မျက်လုံးများဖြင့်ကြည့်နေသည်။

ယွင်းပိုင်ကျန်းသာမက ဧည့်ခန်းထဲ၌ရှိနေသောဟန်ထင်နှင့်ဟန်ဆင်းဝါးပင်လျှင် ကျင်းပိုင်ချန်းကို အံ့ဩစွာကြည့်မိကြ-

တင်းဟနေသော ကျင်းပိုင်ချန်း၏မျက်နှာသည် ရုတ်တရက် နည်း သိမ်မွေ့လာကာ ကြမ်းပြင်ပေါ်မှ ယွင်းပိုင်ကျန်းကို ဆွဲယူလိုက်ပြီး---

“မင်းသားယွင်း- မင်းသွားနိုင်ပြီ၊ ကျုပ်ကို ခွင့်လွှတ်ပါ”

ယွင်းပိုင်ကျန်းသည် ဘာမျှ ပြန်လည် မပြောတော့ဘဲ ဧည့်ခန်းထဲမှ ခပ်သုတ်သုတ် ထွက်ခွာသွားလေတော့သည်။

ယွင်းပိုင်ကျန်း ထွက်ခွာသွားပြီးမှ ဟန်ထင်းဟန်က နားလေည်ဟန်ဖြင့်---

“ဆရာကြီးကျင်း-မမေးပေဘဲဘဲ မင်းသားယွင်းကို ဘာဖြစ်လို့ ရိုက်ရတာလဲ”

ကျင်းပိုင်ချန်းက ပြုံးလိုက်သည်။

“လျှံထျန်းရန်ကို သူကသတ်ပြီး တခြားလူကိုအပြစ်ပုံချဖို့ မိမိနေတာလားဆိုတာသိရအောင် သူ့ရဲ့သိုင်းပညာကိုစမ်းကြည့်လိုက်တာပါ”

“အင်း- ယွင်းပိုင်ကျန်းသိုင်းပညာမတတ်တာ ကျုပ်တောင် ငြိည့်တတ်ပါတယ်”

ကျင်းပိုင်ချန်းက ခေါင်းညိတ်လိုက်ပြီး---

“ဟုတ်ပါတယ်- ဒါပေမယ့် ဘယ်ကိစ္စမဆိုသေချာအောင် စမ်းကြည့်တာမမှားပါဘူး။ ကျုပ်သိုင်းလောကမှာနာမည်ကျော်ခဲ့တာကြောင့်ပဲ၊ ဒီပွဲမှာ နှပ်ပစ်မခံနိုင်ဘူး”

ဟန်ထင်းဟန်သည် ဘာမျှပြန်မပြောတော့ဘဲ ညီဖြစ်ဟန်ဆင်းဝါးဘက်သို့လှည့်ကာ---

“ဆင်းဝါး- မနက်ဖြန်မွန်းမတည့်မီ ငွေဆယ်သိန်းရအောင်

စုပါ။ သံစဉ်မဲ့ပလ္လေလာယူရင် အဆင်သင့်ဖြစ်နေပါစေ”
ကျင်းပိုင်ချန်းက ဟန်ထင်းဟန်အားလက်နှစ်ဘက်ဆုပ်ကာ
“သူဌေးမင်းဟန်- ကျုပ်တကယ်ပဲ စိတ်မကောင်းပါဘူး
ကျုပ် တာဝန်မကျေတဲ့အတွက် ကျုပ်ပြောတဲ့စကားတွေ
လေလုံးထွားသလိုဖြစ်နေပြီ--- ဒါပေမယ့် တစ်ခုတော့ ပြောပါရ
တာလဲဆိုတော့ ကျုပ် အသက်ရှင်-နသရွေ့ သူဌေးမင်းဟန်
ကို သံစဉ်မဲ့ပလ္လေက လွယ်လွယ်နဲ့မရစေရဘူး”

ဟန်ထင်းဟန်က ပြုံးလိုက်သည်။

“ဆရာကြီးကျင်းရဲ့ စေတနာကို ကျုပ်နားလည်ပါတယ်
ဒါပေမယ့်---

ကျင်းပိုင်ချန်းက လက်ကာပြလိုက်ပြီး---

“သူဌေးမင်းဟန်- သံစဉ်မဲ့ပလ္လေကိုပေးဖို့ ငွေစုပါ။ အဆင်
သင့်လုပ်ပါ။ ဒါပေမယ့် ကျုပ်တို့ မြေးအဘိုးနှစ်ယောက် အသက်
ရှင်နေသရွေ့တော့ သံစဉ်မဲ့ပလ္လေက သူဌေးမင်းဟန်ရဲ့ ငွေ
တစ်ပြားမှ မထိစေရဘူး”

ဟန်ထင်းဟန်က သက်ပြင်းစာစ်ချက်ချလိုက်ပြီး---

“ကောင်းပြီလေ--- ဒီကိစ္စကို ဆရာကြီးပဲ စီစဉ်ပါ”

ကျင်းပိုင်ချန်း ပြန်လည်ရောက်ရှိလာသည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက်

ကျင်းယုံချူးချူးလည်း ရောက်လာသည်။

ကျင်းပိုင်ချန်းက လေသံကိုနိမ့်ကာ---

“သမီး--- ဒီတစ်ခေါက် ဘိုးဘိုးတို့ပိုပြီးပိုင်သွားပြီ၊ ၁၀ပုံ
၉-ပုံလောက်ကို ပိုင်သွားတာ၊ ဟင်း---ဟင်း---မနက်ဖြန် ဒီအချိန်
ဆိုရင် ဘိုးဘိုးတို့ ငွေအိတ်ကိုယ်စီနဲ့ ပြန်နိုင်ပြီကွ”

“ဘိုးဘိုး စောစောက ရုစူးရယ်လာတယ်”

ကျင်းပိုင်ချန်းက မျက်မှောင်ကုပ်ရင်း---

“သူက ဘာလာလုပ်တာလဲ”

ကျင်းယုံချူးချူးက ကျင်းပိုင်ချန်းအနီးသို့ တိုးကပ်ကာ
ထင်ချိုင့်စွမ်း၏ကစားပိုင်မှအပြန်တွင် ကြုံတွေ့ခဲ့ရသော ရုစူးရယ်
၏အဖြစ်အပျက်များကို ပြောပြလိုက်သည်။

ကျင်းပိုင်ချန်း ရုတ်တရက် ထိတ်လန့်သွားကာ---

“ဟုတ်ရဲ့လား သမီး”

ကျင်းယုံချူးချူးက ခေါင်းညှိတ်လိုက်သည်။

“ဟုတ်တယ်ဘိုးဘိုး- သေသေချာချာကို ပြောသွားတာ
ရုစူးရယ်ရဲ့လက်ကို ဖမ်းချုပ်နိုင်တဲ့လူ ဘယ်သူရှိမှာလဲ၊ သံစဉ်မဲ့
ပလ္လေပဲဖြစ်မှာပေါ့”

ကျင်းပိုင်ချန်းက ဦးခေါင်းကိုတွင်တွင်ခါယမ်းလိုက်ရင်း---

“မဖြစ်နိုင်ဘူး--- လုံးဝမဖြစ်နိုင်ဘူး”

ဟုပြင်းဆန်လိုက်သည်။

ကျင်းယုံချူးချူးက မျက်မှောင်တွန့်ကာ---

“သံစဉ်မဲ့ပလ္လေ မဖြစ်နိုင်ဘူးလို့ ဘာဖြစ်လို့ ဘိုးဘိုးက
အာမခံရတာလဲ”

ကျင်းပိုင်ချန်းက ဦးခေါင်းကို ခါယမ်းရင်း---

“ဒါဟာ သံစဉ်မဲ့ပလ္လေရဲ့ လုပ်နေကျလုပ်ရပ်မဟုတ်လို့

ဘဲ၊ တစ်ခုခုတော့ အမှားအယွင်းရှိနေပြီ”
 “ဟုတ်တယ်---ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သမီးတို့ရဲ့ လှုပ်ရှားမှုကို
 ပြောင်းပစ်ရမယ်၊ မဟုတ်ရင်---မလွယ်ဘူး”
 ကျင်းယုံချမ်းသည် ဘာမျှပြန်မပြောဘဲ အတန်ကြာအောင်
 ငြိမ်သက်၍ စဉ်းစားနေ၏။
 အတန်ကြာမှ---
 သူသည် ကျင်းယုံချမ်းချူးကို တစ်ချက်လှမ်းကြည့်ကာ--
 “သမီး ဒီနားလာခဲ့”
 ဟုခေါ်ကာ နှစ်ဦးသားတီးတိုးပြောဆိုနေကြတော့၏။

၉

တစ်ညတာ ကုန်ဆုံးသည်နှင့် တစ်မိုးသောက်ခဲ့ပြီဖြစ်သည်
 သို့သော်---
 ဟန်ဂေဟာခြံဝင်း၏အခြေအနေသည် ပြောင်းလဲမှုမရှိ။
 နံနက်မိုးသောက်သည်နှင့် ဟန်ဆင်းဝါးသည် မြို့ထဲသို့
 ထွက်လာခဲ့သည်။
 ဟန်ဆင်းဝါး ထွက်သွားပြီး မကြာမီမှာပင် ကျင်းယုံချမ်းချူးက
 ကောက်ဝမ်ဖုကို ခရီးဦးကြိုပြုကာ ဧည့်ဆောင်သို့ခေါ်လာခဲ့သည်။
 ကျင်းယုံချမ်းချူး၏ မျက်လုံးများသည် ကောက်ဝမ်ဖု၏
 အလစ်ပပေးဘဲ ရန်သူတစ်ယောက်ကဲ့သို့ ကြည့်နေ၏။
 သူမ၏မျက်နှာထားသည်လည်း တင်းမာ၍နေသည်။
 သို့သော်---

ညှော်ခန့်သို့ရောက်လာပြီး ကောက်ဝမ်ဖုနှင့် နှစ်ယောက်
 ဘည်း ရိုသောအခါ၌ ကျင်းယုံချမ်းချူး၏ တင်းမာသော မျက်နှာသည်
 ပြောင်းလဲသွားလေသည်။
 သူမ၏မျက်လုံးထဲမှ ရန်လိုပုန်းတီးမှုများ ကွယ်ပျောက်
 သွား၏။
 သူမသည် ဝန်းကျင်ကို တစ်ချက်ဝေ၍ အကဲခတ်ကြည့်
 လိုက်ပြီး လေသံကိုနိမ့်ကာ---
 “ဦးလေးကောက်---ရှုစူးရယ် ဘာမှမဖြစ်ဘူးနော်”
 ကောက်ဝမ်ဖုက ဦးခေါင်းကို မသိမသာခါယမ်းရင်း---
 “ဘာမှမဖြစ်ဘူး”
 “ဒါနဲ့ ဦးလေးနဲ့သူ ဘယ်တုန်းက နောက်ဆုံးတွေ့တာလဲ”
 “ဆရာကြီးထွက်သွားပြီးတာနဲ့ ငါတို့လဲ လမ်းခွဲခဲ့တာပဲ”
 ကျင်းယုံချမ်းချူးက မျက်မှောင်ကြုတ်လျက်---
 “သူ မနေ့ညက ကျွန်မနဲ့လာတွေ့တယ်”
 “တာကိုစွဲလဲ”
 “မနေ့ညက ထင်ချိုင့်စွမ်းကစားခိုင်းက အပြန်မှာ သူ---”
 ကျင်းယုံချမ်းချူးသည် သူမ၏စကားကို ရုတ်တရက် ဖြတ်
 လိုက်သည်။
 သူမ၏မျက်နှာသည် ရုတ်ခြည်းတင်းမာသွား၏။
 အကြောင်းမှာ- ညှော်ခန့်ထဲသို့ ဟန်ဆင်းဟန် ဝင်ရောက်လာ
 သောကြောင့်ပင်တည်း။

၉

ဟန်ထင်းဟန်ဇီမျက်နှာက တံညံငြိမ်နေသည်။
 သူသည် ကောက်ဝပ်ဖုကိုပြုပြင်ရင်း ကုလားထိုင်ခွံဝင်ရောက်
 ထိုင်လိုက်သည်။
 ပြီးမှ---
 သူသည် တုန်လှုပ်ခြင်းမရှိသောလေသံဖြင့်---
 "ညီလေးကောက်- ဒီတစ်ခေါက်လာတာ ဘာကိစ္စမှာ
 ရှိသလဲ"
 ကောက်ဝပ်ဖုက သက်ပြင်းတစ်ချက်ချရင်း---
 "သူများခိုင်းတာ လုပ်ပေးနေရတယ်ဆိုတာ သူငွေဆင်
 နားလည်မှာပါ"
 ဟန်ထင်းဟန်က ခေါင်းညိတ်ပြရင်း---
 "ပြောပါ"
 "သူငွေမင်းဟန် သေသေချာချာနားထောင်ပါ--- ကျွန်တော်
 တစ်ခေါက်ပဲပြောမယ်- တောင်းထားတဲ့ငွေတွေ အဆင်သင့်ပဲထား
 ဟန်ထင်းဟန်က ခေါင်းခါယမ်းပြလိုက်ရင်း---
 "အဆင်သင့်မဖြစ်သေးဘူး"

"ဘယ်အချိန်မှာ အဆင်သင့်ဖြစ်မှာလဲ"
 ဟန်ထင်းဟန်က အနည်းငယ်စဉ်းစားလိုက်ပြီး---
 "နေမဝင်ခင် အဆင်သင့် ဖြစ်မယ်"
 ကောက်ဝပ်ဖုက ခေါင်းညိတ်ပြကာ---
 "ကောင်းပြီ- သူငွေမင်းဟန်နားထောင်ပါ။ ငွေဆယ်သိန်းကို
 သေတ္တာသုံးလုံးနဲ့ထည့်ပါ- မြင်းလှည်းကို ပြင်ဆင်ထားပြီး ငြိတ်ခါးစမှာ
 သားပါ။ မိုးချုပ်တာနဲ့ ခြံတံခါးဝကိုဖွင့်ပြီး ကြိုးတံခါးချထားပါ- ပြီးတော့
 ခြံတံခါးဝရဲ့ ကိုက်နစ်ရာပတ်လည်မှာ ဘယ်သူမှမရှိစေရဘူး"
 ဟန်ထင်းဟန်က ခေါင်းညိတ်ပြကာ---
 "ကောင်းပြီ---ပြောတဲ့အတိုင်း ဖြစ်စေရမယ်"
 ကောက်ဝပ်ဖုက ဟန်ထင်းဟန်ကိုကြည့်ရင်း---
 "နောက်တစ်ခုရှိသေးတယ်"
 "ဟုတ်ကဲ့ပြောပါ"
 "ကျွန်က အမိန့်အရ ငွေလာယူတာပဲ- အခုအချိန်ကစပြီး
 နှစ်မပြန်ဘဲ ထိုင်တောင်မယ်"
 ကျင်းယုံချူးချူးက မျက်မှောင်ကုပ်ရင်း---
 "ရတယ်- ဒါပေမယ့် ရှင့်ကိုပေးထားတဲ့ အခန်းထဲက မ
 နှက်ရဘူး"
 ကောက်ဝပ်ဖုက မျက်ခုံးပင်ရင်း---
 "ဘာဖြစ်လို့လဲ"
 ကျင်းယုံချူးချူးက ရင်ကုံကော့၍---
 "ဒီခြံကို ကာကွယ်ရမယ့်တာဝန် ကျွန်မမှာရှိတယ်"
 ကောက်ဝပ်ဖု မဲပြုံးပြုံးလိုက်သည်။

“မိန်းကလေး ငါမင်းနဲ့အငြင်းပွားချင်ဘူး- ဒါပေမယ့် ငါ့
 သူငွေမင်းဟန်ရဲ့စကားပဲ နားထောင်ရမယ်လို့မှာလိုက်တယ်”
 ဟန်ထင်ဟန်က လက်ကာပြရင်း---
 “မိန်းကလေးကျင်း- ဆရာကောက်နဲ့ကျွပ်က မိတ်ဆွေ
 ဒီခြံထဲမှာ ဆရာကောက်ကြိုက်သလိုနေပါစေ”
 ထို့နောက် သူသည် ကောက်ဝပ်ဖုဘက်သို့လှည့်ကာ---
 “ညီလေးကောက်---ကျွပ်သိပ်နေမကောင်းလို့ အ
 မလုပ်နိုင်တာ ခွင့်လွှတ်ပါ--- ဒီခြံထဲမှာ ညီလေးကောက် ငြိ
 သလိုနေနိုင်ပါတယ်”
 ထို့နောက်---
 သူသည် ထိုင်ရာမှထလိုက်ပြီး ညှော်ခန်းဆောင်ဘက်
 ထွက်သွားလေသည်။
 သူ၏မျက်နှာသည် ပကတိတည်ငြိမ်နေ၏။
 လှံငွေဆယ်သိန်းဆိုသောငွေကို သူကစိတ်ကူးထဲ၌
 အမှထားပုံမရချေ။
 သို့မဟုတ်---
 သူ၌ အကြံအစည်တစ်ခုခုရှိနေမည်လောဟု မည်သို့
 သိရှိနိုင်ကြမည် မဟုတ်ပေ။

၀၃

ညှော်ခန်းဆောင်မှ ကျင်းယုံချူးချူး ထွက်လိုက်သည့်
 ကျင်းပိုင်ချန်းနှင့် တိုးမိလေသည်။

သူတို့နှစ်ယောက်သည် တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက်
 ကြည့်လိုက်ကြ၏။
 ထို့နောက်---
 ကျင်းပိုင်ချန်းက ပတ်ဝန်းကျင်ကိုတစ်ချက်အကဲခတ်လိုက်ပြီး
 လေသံကိုနိမ့်ကာ---
 “ခြံရံရဲ့ တုံ့ပြန်မှုက ဘယ်လိုနေလဲ”
 “သူ့ရဲ့အမူအရာက သိပ်ပြီး တည်ငြိမ်နေတယ်- အံ့ဩ
 ဟန်လုံးဝမရှိဘူး”
 ကျင်းပိုင်ချန်းက မျက်ခုံးပင့်ရင်း---
 “ဪ---”
 ဟု အံ့ဩဟန်ဖြင့် တစ်ခွန်းညည်းညူလိုက်သည်။
 ပြီးမှ---
 “သမီး ဘယ်လိုပြင်သလဲ”
 ကျင်းယုံချူးချူးက လက်နှစ်ချောင်းထောင်ပြရင်း---
 “နှစ်မျိုးဖြင့်တယ်”
 ကျင်းပိုင်ချန်းက ခေါင်းညိတ်ကာ---
 “ပြောပါ”
 “သူငွေမင်းဟန် ငွေထုတ်ပေးတာဟာ သူ့အသက်ကိုပိုပြီး
 ချစ်လို့- ဒါမှမဟုတ် သူ့မှာ တခြားအကြံအစည်ရှိလို့
 ကျင်းပိုင်ချန်းက တစ်ချက်စဉ်းစားရင်း---
 “သူငွေမင်းဟန်မှာ တုံ့ပြန်နိုင်မှုအားရှိလား”
 ကျင်းယုံချူးချူးက ခေါင်းခါယမ်းလိုက်သည်။
 “အပြင်မှာ မရှိဘူး- ဒါပေမယ့် သိပ်ပြီးတည်ငြိမ်နေ ျန်းလို့

စဉ်းစားရခက်တယ်”

“ငါတို့ အစီအစဉ်ပျက်နိုင်မယ်သဘော တွေ့ရလား”

“အမှန်အတိုင်းပြောရရင် ခြံထဲကအခြေအနေကို ကျွန်မတို့ ထိန်းချုပ်နိုင်တယ်- ဒါပေမယ့်---”

ကျင်းပိုင်ချန်းက မျက်မှောင်ကုပ်ရင်း---

“ဒါပေမယ့် ဘယ်အခြေအနေကစိုးရိမ်ရလို့လဲ”

ကျင်းယုံချူးချူးက တည်ကြည်လေးနက်သော မျက်နှာထားဖြင့်---

“ဘိုးဘိုးစဉ်းစားကြည့်- အခုချိန်မှာ ရုစူးရယ်ကဘာဖြစ်လို့ ဒီလူနဲ့ ဆုံခဲ့တာလဲ၊ ပြီးတော့- သူ့ရဲ့သိုင်းပညာက ရုစူးရယ်ထက် မြင့်တယ်၊ ဒါ---သမားရိုးကျမဟုတ်ဘူး- တိုက်ဆိုင်မှုမ- ဂုတ်ဘူး”

ကျင်းပိုင်ချန်းက တစ်ချက်စဉ်းစားလိုက်ပြီး---

“အင်း---ဟုတ်တယ်---ဒီလူပေါ်လာတာ အချိန်အခါ မဟုတ်ဘူး”

ကျင်းယုံချူးချူးက နှုတ်ခမ်းတစ်ချက်ကိုက်ရင်း---

“လောကမှာ တူကယ်ပဲ သံစဉ်မဲ့ပလ္လေဆိုတာရှိနေသလား”

ကျင်းပိုင်ချန်းက ခေါင်းခါယမ်းပြစ်။

“ဒီလူပေါ်လာတာ အချိန်အခါမဟုတ်ပေမယ့် သံစဉ်မဲ့ပလ္လေ တော့ မဖြစ်နိုင်ဘူး”

ကျင်းယုံချူးချူး မျက်မှောင်ကုပ်လိုက်သည်။

“ဒါဖြင့်- သူက ဘာဖြစ်လို့ ကျွန်မတို့ဒီကိုလာတဲ့ရည်ရွယ်ချက်ကို မေးရတာလဲ”

ကျင်းယုံချူးချူးစကားကြောင့် ကျင်းပိုင်ချန်းသည်မျက်လုံး

မှားပိုင်းစက်ပြူးကျယ်သွားပြီး---

“ရုစူးရယ်က ဖြေလိုက်သလား”

ကျင်းယုံချူးချူးက ခေါင်းညိတ်ပြကာ---

“မလွဲသာလို့ ဖြေလိုက်ရတယ်”

ကျင်းပိုင်ချန်း သက်ပြင်းချလိုက်သည်။

“အင်း---ဒီကိစ္စကို အစက ဘာလို့ပြောမပြတာလဲ”

“ဘိုးဘိုး- စိတ်ဆိုးမှာစိုးလို့”

ကျင်းပိုင်ချန်းက လေးနက်သောမျက်နှာထားဖြင့်---

“ဒါမျိုးဆိုတာ ဖုံးကွယ်ထားရတာမဟုတ်ဘူး- ဒါနဲ့ စူးရယ်

ဘယ်လိုပြောလိုက်သလဲ”

ကျင်းယုံချူးချူးက ခေါင်းညိတ်ပြကာ---

“သူက ငွေလိုတစ်လုံးထဲပဲ ဖြေလိုက်တယ်”

ကျင်းပိုင်ချန်းက လေပူတစ်ချက်မှတ်ထုတ်ရင်း---

“စကားလုံးက တစ်လုံးထဲပဲ- ဒါပေမယ့် လုံလောက်တယ်၊

အင်း- ခုတော့ အားလုံးမကောင်းတော့ဘူး---

ကျင်းယုံချူးချူးက အဘိုးဖြစ်သူကိုမဝံ့မရဲကြည့်ကာ---

“ဘိုးဘိုး-----သမီးမြို့ထဲလိုက်သွားချင်တယ်”

ကျင်းပိုင်ချန်းက မျက်ခုံးတစ်ချက်ပင့်တင်ရင်း---

“ရုစူးရယ်အတွက် စိုးရိမ်လို့လား”

ကျင်းယုံချူးချူးက ခေါင်းညိတ်ပြသည်။

“ဟုတ်တယ်- ရုစူးရယ်တစ်ယောက်တည်းမနိုင်မှာစိုးလို့”

ကျင်းပိုင်ချန်းက ခေါင်းခါယမ်းလိုက်သည်။

“သမီး---မင်းကို ဘိုးဘိုးဘယ်နှစ်ခါပြောရမလဲ- ရန်သူ

တစ်ယောက်ကိုရင်ဆိုင်မယ်ဆိုရင် အကောင်းဆုံးနည်းကလက်နဲ့
ဒီတော့ ဒီလိုလုပ်၊ အခု-သမီးမြို့ထဲကိုသွား- မကြာခင် ဘုံထဲ
ယွင်းပိုင်ကျွန်တို့ကို ပြန်ခိုင်းမယ်၊ သမီးတို့လေးယောက်
အခြေအနေကို အရင်လေ့လာပြီး လှုပ်ရှားကြမယ်၊ ကံ သွားထော
ဟုပြောလိုက်သည်။
ကျင်းပိုင်ချန်း၏ စကားဆုံးသည်နှင့် ကျင်းယုံချူးချူး
ညှော်ဆောင်ထဲမှ ထွက်ခွာသွားလေသည်။

၃၃

ဟန်ဂေဟာခြံဝင်း အတွင်းမှ ကျင်းယုံချူးချူး ထွက်ခွာ
သွားပြီးနောက် တစ်နာရီခန့်အကြာတွင် ယွင်းချယ်ရီဇတ်အ
သားများလည်း ဟန်ဂေဟာခြံဝင်းထဲမှ ထွက်ခွာလာခဲ့ကြလေသည်။
ကျင်းပိုင်ချန်းသည် ယွန်းချယ်ရီဇတ်အဖွဲ့သားများအတွက်
ကျသင့်ငွေများအပြင် လှူငွေသုံးရာပါထုတ်ပေးရန် ဟန်ဂေဟာခြံ
၏ ငွေကိုင်စာရေးကိုအမိန့်ပေးလိုက်သည်။

၃၄

ယွင်းချယ်ရီဇတ်အဖွဲ့ ဖြစ်သည့် ပြန်လည်ရောက်ရှိလာပြီးနောက်
ယွင်းပိုင်ကျွန်နှင့် ချယ်ရီတို့သည် တည်းခိုနေကျ တည်းခိုခန်း
တည်းကြသည်။
ပစ္စည်းများ နေသားစာကျ ထားပြီးသောအခါ ချယ်ရီသည်

ယွင်းပိုင်ကျွန်၏အခန်းသို့ကူးလာခဲ့သည်။
ထို့နောက်-
သူမသည် လေသံတိုးတိုးပြင်---
“ပိုင်ကျွန်- ဆရာကြီးမှာထားတာ မပေးနဲ့နော်”
ယွင်းပိုင်ကျွန်က အဝတ်အစားလဲလှယ်နေရာမှ ဦးခေါင်းကို
ဖြည်းညှင်းစွာညိတ်ပြလိုက်၏။
“စိတ်ချ- ကျုပ်မပေ့ပါဘူး၊ ဒါပေမယ့် ကျုပ်စိတ်ပူနေတယ်”
ချယ်ရီသည် မျက်ခုံးကိုမသိမသာတွန့်ရင်း---
“ရင်က ဘာကိုစိတ်ပူနေတာလဲ”
ယွင်းပိုင်ကျွန်သည် ခုတင်ပေါ်ထိုင်လိုက်ရင်း လေပူတစ်
ချက်မှုတ်ထုတ်ကာ---
“ကျုပ် တစ်ခုစဉ်းစားမိတယ်၊ ကျုပ်တို့ရဲ့ နောက်ကို
ဟန်ထင်းဟန်က လူလွှတ်ပြီးစောင့်ကြည့်မနေဘူးလို့ မင်းထင်သလား၊
အဲဒီတော့ ရုစူးရယ်နဲ့ကျင်းယုံချူးချူးကို မင်း လိုက်ရှာ၊ ငါ ဒီက
စောင့်နေမယ်”
ချယ်ရီက မျက်ခုံးပင်ရင်း---
“ဟန်ထင်းဟန်က လူလွှတ်ပြီးစောင့်မယ်ဆိုရင် ကျွန်မ
သွားရာတော့ကော ဘာထူးမှာလဲ”
ယွင်းပိုင်ကျွန်က ပြုံးလိုက်သည်။
“ဒီလိုလေ- မင်းက ဈေးလျှောက်ဝယ်သလိုနဲ့ သူတို့ကို
ရှာရမှာပေါ့၊ ဒီတော့ ဟန်ထင်းဟန်ရဲ့လူကတွေ့ရင် မင်းကို ဈေးဝယ်
တယ်လို့ပဲထင်မှာပေါ့၊ မိန်းမတစ်ယောက်ဈေးဝယ်တာ မထူးခြား
ပေမယ့် ယောကျ်ားတစ်ယောက်ဈေးဝယ်ရင်တော့ထူးခြားမှာပေါ့”

ချယ်ရီသည် ယွင်းပိုင်ကျွန်၏သဘောကို 'နားလည်ဟန်ဖြင့်
ခေါင်းညိတ်ကာ--

“ကောင်းပြီလေ- ဒါဆို ကျွန်မ ဈေးသွားဝယ်မယ်”
ဟုပြောလိုက်လေတော့သည်။

၃

ချယ်ရီသည် ပိုးထီးကိုဆောင်းကာ ခြုံထဲ၌ လမ်းလျှောက်
နေသည်။

သူသည် ပတ်ဝန်းကျင်ကို လေ့လာရင်း ဈေးဆိုင်တွင်ဆို
ဝင်ရောက်ကာ အလှပြင်ပစ္စည်းများ၊ ပိုးထည်များကို ဝယ်ယူနေ၏။
သူမသည်ဝယ်ပြီးနောက် ဈေးဆိုင်တန်းများကို ခေါက်
တုံ့ခေါက်ပြန်လျှောက်လေသည်။

ထို့နောက်---

အထည်အလိပ်ရောင်းသော ဆိုင်ရှေ့၌ရပ်တန့်လိုက်
လေသည်။

ခဏမျှကြာသောအခါ ထီးကိုဆောင်းထားရာမှ ပိတ်လိုက်
လေ၏။

ထီးပိတ်လိုက်သည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် သူမအနီးသို့လူရွယ်
တစ်ယောက် လှစ်ခနဲရောက်ရှိလာပြီး-

“မင်သမီး--အဝတ်အစားလာဝယ်တာလား”

ဟုရင်းရင်းနီးနီးမေးလိုက်သည်။

ထိုလူရွယ်၏အသံကြောင့် ချယ်ရီသည် နောက်သို့လှည့်

ကြည့်လိုက်မိသည်။

ထိုလူရွယ်ကို သူမ မသိပါ။

သို့သော်---

ဖြစ်ရပ်သည်လည်း ဆန်းကြယ်မှုမရှိပါ။

သူမလို ဇာတ်မင်းသမီးတစ်ဦးအား ယောက်ျားပျို တစ်
ယောက်က ရင်းရင်းနီးနီးမြင်တွေ့ဖူးခြင်းမှာ သမာရီးကျဖြစ်ရပ်ပင်
ဟုတ်ပါလား-

ထို့ကြောင့်---

ချယ်ရီသည် ထိုလူရွယ်ကို ပြန်လည်ပြုပြန်လိုက်လေသည်။
လူရွယ်ကလည်း ပြန်လည်ပြုပြင်ရင်း---

“ဟန်ဂေဟာခြံဝင်းမှာ ဇာတ်ကရတာ အဆင်ပြေရဲ့လား”
ဟုမေးလာလေသည်။

သူသည် မေးရင်းမှ ချယ်ရီအနီးသို့တိုးကပ်လာသည်။

ချယ်ရီက ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်ပြီး---

“အဆင်ပြေပါတယ်”

လူရွယ်သည် အနီးသို့ကပ်လာရင်းမှ မေးလိုက်ပြန်လေ၏။

“ဟန်ဂေဟာခြံဝင်းမှာ ပြဿနာတစ်ခု တက်နေတယ်လို့
ဘူးတယ်”

လူရွယ်၏စကားကြောင့် ချယ်ရီ၏မျက်နှာမှ အပြုံးများ
ဟက်ကွယ်သွားလေသည်။

သူမသည် လူရွယ်ကို အံ့ဩဟန်ဖြင့် တစ်ချက်ကြည့်လိုက်

“ဘာပြဿနာလဲရှင်”

လူရွယ်က ခပ်ပြုံးပြုံးဖြင့်---

“မနေ့ညက ဆရာလျှံအသတ်ခံရတယ်ဆို”

ချယ်ရီက ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ဟုတ်တယ်”

လူရွယ်က အနည်းငယ်စဉ်းစားလိုက်ပြီး---

“အင်း---သံစဉ်မဲ့ပလ္လေ့နဲ့များ ပတ်သက်နေမလား”

ထိုလူရွယ်၏စကားကြောင့် ချယ်ရီ၏ရင်ထဲ၌ အနည်းငယ်

ထိတ်လန့်သွားလေသည်။

တစ်ဆက်တည်းမှာပင်---

ဦးခေါင်းကိုခါယမ်းလိုက်ပြီး---

“ဒါတွေကို ကျွန်မ မသိဘူး၊ ကျွန်မတို့က ဇာတ်က ထာ

ကိုပဲသိတယ်”

လူရွယ်ကပြုံးပြုံးလျက်ရှိ၏။

“ယွင်းပိုင်ကျွန်ကတော့ ဒီကိစ္စကိုသိမယ်ထင်တယ်

ချယ်ရီသည် မည်သို့မျှပြန်မပြောတော့ပါ။

ထိုနေရာမှ လူညံထွက်ရန်ဟန်ပြင်လိုက်၏။

သို့သော်---

သူမသည် ထိုနေရာမှ ထွက်ချိန်မရလိုက်ပါ။

အကြောင်းမှာ---

ထိုလူရွယ်က သူ၏လက်မောင်းကို လှမ်း၍ဆွဲထားလိုက်

သောကြောင့်ပင် ဖြစ်သည်။

ထိုလူရွယ်ကပြုံးရွှင်သောမျက်နှာဖြင့်---

“မင်းသမီး---ကျွန်တော်တို့ ယွင်းပိုင်ကျွန်ဆီကို သွား

ကင်းမယ်”

ဟုပြောလိုက်သည်။

သို့သော်---

သူ၏လေသံ၌ တစ်စုံတစ်ရာသော ခြိမ်းခြောက်မှုများ

ရှိနေကြောင်းကို ချယ်ရီနားလည်လိုက်လေသည်။

၈၃

လူရွယ်၏စကားကို ချယ်ရီနားခံလိုက်ရသည်။

အကြောင်းမသိသူများက သမီးရည်းစား တွဲလျှောက်

သောကဲ့သို့ ထင်မှတ်ကြမည်ဖြစ်သည်။

လူရွယ်၏မျက်နှာမှာ ပြုံးချိုနေသကဲ့သို့ ချယ်ရီ၏မျက်နှာ

လည်း လိုလားနှစ်သက်သောအသွင်ရှိသည်။

ချယ်ရီသည် ဆုံးဖြတ်ချက်တစ်စုံတစ်ခုကို ချမှတ်လိုက်သကဲ့

သို့ ခြေလှမ်းများကို ရုတ်တရက်ရပ်တန့်လိုက်၏။

လူရွယ်က ပြုံးရွှင်သောမျက်နှာထားဖြင့်---

“မင်းသမီး---ကျုပ်ကို ဘာတွေလိမ်ညာဦးမလို့လဲ”

ချယ်ရီက လူရွယ်ကို မော့ကြည့်လိုက်ပြီး---

“ယွင်းပိုင်ကျွန်ဆီကို မသွားလို့မရဘူးလား”

“မရဘူး”

“ဒါဆို- ရင်စိတ်ရည်ရမယ်”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“သူနဲ့ကျွန်မ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်မှာချိန်းထားလို့”

လူရွယ်ကပြုံးလိုက်၏။

“ဘာလဲ မင်းတို့က မြို့ထဲရောက်တာနဲ့ လမ်းခွဲခဲ့တယ်
ပြောချင်တာလား”

“ဟုတ်တယ်- သူကကိစ္စရှိလို့ဆိုပြီး လမ်းခွဲခဲ့တာ၊ ငြိ
ကျန်မနဲ့ မွန်းလွဲပိုင်းမှာဆုံမယ်လို့ချိန်းထားတယ်”

လူရွယ်က---

“မင်းသမီး ကျုပ်ကို လိမ်လို့မရဘူး၊ ကျုပ်စကား
ကောင်းကောင်းမွန်မွန် နားထောင်ပါ။ နို့မဟုတ်ရင်---အပြစ်
ထန်ဆုံးနည်းကို ကျုပ်သုံးရလိမ့်မယ်”

ချယ်ရီက မဲပြုံးပြုံးလိုက်သည်။

“အပြစ်ထန်ဆုံးနည်းဆိုတာ သေခြင်းပဲမဟုတ်လား”

လူရွယ်ကပြုံးလိုက်ပြီး---

“သေတာထက်ပိုပြီး ရက်စက်တယ်- မင်းသမီး မင်းသား
အလွန်လှပတဲ့မိန်းကလေးပါ။ တကယ်လို့ မင်းရဲ့မျက်နှာကို ငရဲ
အလောင်းခံရရင်---

စကားကို ဇာတ်ဝင်တစ်ယောက် ရပ်ထားလိုက်၏။

သူ၏စကားသည် တစ်ဝက်တစ်ယက်မျှဖြစ်သော်လည်း
ချယ်ရီအတွက် ကျောစိမ်းဖွယ်အတိဖြစ်ပြီးနေ၏။

သို့ဖြစ်၍---

ချယ်ရီ၏မျက်နှာပေါ်မှအပြုံးသည် ရုတ်တရက်ပျောက်ကွယ်
သွားလေတော့သည်။

လူရွယ်၏အမူအရာက အလွန်ကောင်းသည်။
ဇာတ်ကလျှင် သူ၏အမူအရာသည် နာမည်ကျော် မင်းသား
မိဖုရားက ဖြစ်နိုင်သည်။

ယခု---

သူ၏ အမူအရာကြောင့် ယွင်းပိုင်ကျွန်းပင်လျှင် သူ့ကို
ချယ်ရီ၏အလွန်ရင်းနှီးသောမိတ်ဆွေတစ်ဦးဟု ထင်မှတ်ခဲ့မိသည်။

သို့ဖြစ်၍လည်း ယွင်းပိုင်ကျွန်းသည် ထိုလူရွယ်ကို ပျူငှာစွာ
ကြိုဆိုလိုက်သည်။

ထိုလူရွယ်က ယွင်းပိုင်ကျွန်း၏အခန်းထဲ အကျအန ဝင်
ရောက်ထိုင်လိုက်ပြီး---

“မင်းသားယွင်း- ကျုပ်ဆီမှာ စာတစ်စောင်ရှိတယ်။ ဆရာ
ကျင်းဆီကို အမြန်ပို့ပေးပါ”

ထိုလူရွယ်၏စကားကြောင့် ယွင်းပိုင်ကျွန်း၏မျက်နှာ တစ်
ဖျက်သွားပြီးထိတ်လန့်သွားသည်ကို ချယ်ရီမြင်တွေ့လိုက်သည်။

ယွင်းပိုင်ကျွန်သည် မျက်စိပျက် မျက်နှာပျက်ဖြင့် ချယ်စီတစ်ချက်လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။

ချယ်စီကနုတ်ခမ်းမဲ့၍ မသိမသာ ပခုံးတွန့်ပြလိုက်၏။
ယွင်းပိုင်ကျွန်က မျက်မှောင်ကုပ်လိုက်ပြီး---

"ဒါနဲ့- ဒီက---"

ထိုလူရွယ်၏နာမည်ကိုမေးရန် ကြံလိုက်သည်။
သို့သော်---

လူရွယ်က လက်ကာပြရင်း---

"မင်းသားယွင်း- ကျုပ် အချိန်နစ်နာရီပဲပေးမယ်။ နာရီကျော်လို့မှခင်ဗျားပြန်မလာရင်- ကျုပ် ချယ်စီအတွက် တာဝန်မယူတော့ဘူး"

သူ၏လေသံသည် ပျော့ပျောင်းသော်လည်း ခြိမ်းခြောက်အပြည့်ပါဝင်နေသည်။

လူရွယ်သည် ထိုဘွဲ့ပြောလိုက်ပြီး အိတ်ထဲမှစာကိုထုတ်ယူ၍ စားပွဲပေါ်သို့တင်လိုက်သည်။

ယွင်းပိုင်ကျွန်သည် ဘာမျှထပ်မပြောတော့ဘဲ စားပွဲထဲမှစာကို ကောက်ယူလိုက်၏။

သို့သော်---

ယွင်းပိုင်ကျွန်သည် စားပွဲပေါ်မှစာကိုကောက်ယူလိုက်ပြီး မဟုတ်ပါ။

သူသည် စားပွဲပေါ်မှစာကို ကောက်ယူဟန် လက်ထောက်လိုက်ပြီးမှ ရုတ်တရက် ခန္ဓာကိုယ်ကိုအနည်းငယ်လှုပ်ကာ လူရွယ်မျက်နှာပေါ်သို့လက်သီးတစ်လုံးဖြင့် လျှပ်တစ်ပြက်ထိုးချလိုက်၏။

ယွင်းပိုင်ကျွန်၏လှုပ်ရှားမှုသည် အလွန်လျင်မြန်လှ၏။ သို့သော် လူရွယ်က ယွင်းပိုင်ကျွန်ထက်ပို၍လျင်မြန်သည်။ ထို့ကြောင့်---

ယွင်းပိုင်ကျွန်၏လက်သီးသည် လူရွယ်၏ မျက်နှာပေါ်သို့ ကျရောက်မီမှာပင် လူရွယ်၏လက်တစ်ဘက်က ယွင်းပိုင်ကျွန်၏လက်သီးကို ဖမ်းချုပ်ပြီး ဖြစ်နေလေသည်။

လူရွယ်ကပြုံးရင်း---

"မင်းသားယွင်း၊ ဒါ- ဇာတ်တိုက်နေတာမဟုတ်ဘူးနော်၊ ဘာကိုသာ ဆရာကြီးကျင်းဆီကို အမြန်ရောက်အောင်ပို့ပေးပါ" ချယ်စီက---

"ယွင်းပိုင်ကျွန် ဆရာကြီးကို အမြန်သွားပြောပါ" ဟုဝင်ရောက်သတိပေးလိုက်သည်။

ယွင်းပိုင်ကျွန်ကလည်း နောက်ထပ်မကြိုးစားတော့ပါ။ ကြိုးစားရန်လည်း မလိုတော့ပါ။

လက်တစ်ချက်ထုတ်လိုက်သည်နှင့် တစ်ဖက်လူ၏ အဆင့်အတန်းကို သဘောပေါက်လိုက်သောကြောင့်ဖြစ်သည်။

သို့ဖြင့်---

သူသည် စားပွဲပေါ်မှစာကို ကောက်ယူ၍ အခန်းထဲမှ သွက်ခွာသွားလေတော့သည်။

“ရှင်ကို ဆရာကြီးကျင်းက သိလို့လား”

လူရွယ်က ခေါင်းညိတ်လိုက်၏။

“သိရမှာပေါ့- ကျုပ်ကို သူက မသိဘူးဆိုရင် နှစ်ပေါင်း

များစွာ သိုင်းလောကမှာနေခဲ့တာ အလကားဖြစ်သွားမှာပေါ့”

ချယ်ရီက မျက်မှောင်ကြုတ်လိုက်ပြီး---

“ဒါဖြင့် ရှင်က ဆရာကြီးကျင်းကို ဘာစကားမေးမှာလဲ”

လူရွယ်က ပြုံးရင်း---

“ကျုပ်မေးတဲ့စကားကို မင်းသမီးတို့က ဆုံးဖြတ်ပေးနိုင်မှ

ဘာ ကျုပ်က ဘာဖြစ်လို့ ဆရာကြီးကျင်းကိုခေါ်ခိုင်းတော့မလဲ”

ချယ်ရီသည် သက်ပြင်းတစ်ချက်ကို မသိမသာချလိုက်ပြီး---

“ရှင်စကားကို ဆရာကြီးကျင်းကဖြေပါမလား”

“ဆရာကြီးကျင်းက လူတော်တစ်ယောက်ပဲ၊ နားလည်မှာပါ။

ချယ်ရီ မျက်မှောင်ကြုတ်သွားသည်။

“ဒါနဲ့ ရှင်က ဟိုစာထဲမှာ ဘာရေးလိုက်တာလဲ”

လူရွယ်က လက်သုံးချောင်းထောင်ပြုရင်း---

“များများရေးမထားပါဘူး စာလုံးသုံးလုံးပဲ ရေးထားတယ်”

ချယ်ရီက မျက်ခုံးကို မသိမသာတွန့်ရင်း---

“ဘာစာလုံးလဲ”

လူရွယ် ဘာမျှပြန်မပြောတော့ပါ။

“ရှင်နာမည်ဘယ်လိုခေါ်သလဲ”

ချယ်ရီက မေးလိုက်သည်။

ချယ်ရီ၏စကားကြောင့် လူရွယ်သည် မျက်လုံးတစ်ချက်

လှန်၍ ချယ်ရီကိုကြည့်လိုက်ပြီး---

“မင်းသမီးသိဖို့ မလိုပါဘူး”

ချယ်ရီက ပြုံးလိုက်သည်။

“ရှင်နာမည်ကိုမသိတော့ ကျွန်မကရှင်ကို ဘယ်လိုခေါ်

ရမှာလဲ---

“ကိုဟိုဒင်းလို့ ခေါ်ပေါ့”

ချယ်ရီက မျက်လုံးကိုထောင့်ကပ်၍ တစ်ချက်ကြည့်ကာ

“မဟုတ်သေးဘူးလေ--”

လူရွယ်က ပြုံးလိုက်၏။

“မင်းသမီး- တကယ်လို့ ဆရာကြီးကျင်းက ကျုပ်မေးတဲ့

စကားတစ်ခွန်းကိုပဲပြောရင် ကျုပ်တို့ထပ်တွေ့ဖို့ လိုမှာမဟုတ်

တော့ဘူး”

ကျင်းပိုင်ချန်းက ပင့်သက်တစ်ချက်ရှိက်လိုက်ပြီး---
 "ငွေယူခဲ့---တဲ့"
 ယွင်းပိုင်ကျန်းက ထိတ်လန့်စွာဖြင့်---
 "သံစဉ်မဲ့ပလ္လောများဖြစ်နေမလား"
 ကျင်းပိုင်ချန်းက ခေါင်းကို တွင်တွင်ခါယမ်းလိုက်၏။
 "မဖြစ်နိုင်ဘူး- မဖြစ်နိုင်ဘူး။ သံစဉ်မဲ့ပလ္လောက ဒီလို အဆင့်
 အတန်းမရှိတဲ့လုပ်ရပ်ကို လုပ်မှာမဟုတ်ဘူး"
 ယွင်းပိုင်ကျန်း မျက်မှောင်ကြုတ်လိုက်သည်။
 "ဒါဖြင့်--- သူ့ကို ဆရာကြီးက ဘယ်လိုစာပြန်မလဲ"
 ကျင်းပိုင်ချန်းက နှုတ်ခမ်းတွန့်ရုံမဲ့လိုက်ပြီး---
 "သူက ငါတို့အတွက် ဘာလုပ်ပေးနိုင်လို့လဲ"
 ထိုစဉ်မှာပင်---
 ယွင်းပိုင်ကျန်းသည် ရုတ်တရက် တစ်စုံတစ်ရာကို သတိ
 ရဟန်ဖြင့် မျက်လုံးပြူးကာ---
 "ဆရာကြီး ကျွန်တော်တို့ဇာတ်အဖွဲ့ ခြုံထဲပြန်ရောက်တာ
 မသိတဲ့လူမရှိဘူး။ ဒါပေမယ့် ဘာဖြစ်လို့ ကျင်းယ့်ချူးချူးနဲ့ရုစူးရယ်က
 ကျွန်တော်တို့ကို လာမတွေ့တာလဲ"
 ကျင်းပိုင်ချန်းသည် ရုတ်တရက် မိမိနဖူးကိုလက်ဝါးဖြင့်*
 တစ်ချက်ရိုက်လိုက်ပြီး---
 "ငါတို့ ခြုံထဲကို အမြန်သွားမှဖြစ်မယ်"
 ထို့နောက်---
 သူသည် ဟန်လောဘခြံဝင်းထဲမှလူများကို တာဝန်များခွဲဝေ
 ပေးလိုက်လေ၏။

ကျင်းပိုင်ချန်းသည် မျက်မှောင်ကုန်လျက် အတန်ကြာ
 တွေးနေသည်။
 ပြီးမှ---
 ယွင်းပိုင်ကျန်းတက်သို့လှည့်ကာ---
 "ဒီလူက ဘယ်အရွယ်လောက်ရှိပြီလဲ"
 ယွင်းပိုင်ကျန်းက---
 "သုံးဆယ်လောက်ရှိမယ်၊ ဒီလူဟာ ရုစူးရယ်နဲ့တူ
 တဲ့ လူဖြစ်လိမ့်မယ်၊ မမှားနိုင်ဘူး ဆရာကြီး"
 "သိုင်းပညာကရော---"
 "အဆင့်တော်တော်မြင့်တယ်"
 ကျင်းပိုင်ချန်း သက်ပြင်းတစ်ချက်ချလိုက်သည်။
 "အင်း- ပြောရရင်တော့ တကယ်ရက်ဖို့ကောင်း
 ဒီကောင်အကြောင်းကို ငါလုံးဝမသိဘူး"
 ယွင်းပိုင်ကျန်းက မဝံ့မရဲလေသံဖြင့်---
 "ဆရာကြီးစာပေါ်မှာ ဘာရေးထားသလဲ"

သူငှားမင်းဟန်ကို မည်သို့မည်ပုံ ကာကွယ်ရမည်ကိုလည်း
ဟန်ဆောင်၍ ညွှန်ကြားလိုက်လေတော့သည်။

၇၃

ကျင်းပိုင်ချွန်းသည် သိုင်းလောကဌ်နာမည်ရှိ၏။
သူ၏နာမည်ကိုကြားရုံဖြင့် သိုင်းလောကသားအချို့သည်
ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်သွားတတ်ကြသည်။

သို့သော်---

ယခု လူရွယ်သည် ကျင်းပိုင်ချွန်းရှိနေသည်ကိုပင် ဂရု
မစိုက်ဟန်ဖြင့် ထိုင်နေသည်။

ကျင်းပိုင်ချွန်းက ထိုလူရွယ်နှင့် ပျက်နာချွင်းဆိုင်တွင်
ဝင်ထိုင်ရင်း---

“မောင်ရင့်နာမည်က ဘယ်လိုခေါ်သလဲ”

ဟုမေးလိုက်သည်။

လူရွယ်က ပြုံးလိုက်ပြီး---

“နာမည်က ကိစ္စမရှိပါဘူး”

လူရွယ်၏လေသံနှင့်အမှုအရာကြောင့် ကျင်းပိုင်ချွန်း အေသ
ဖြစ်မိသည်။

သို့သော်---

သူသည် စိတ်ကိုထိန်းချုပ်ကာ---

“ကောင်းပြီ- သူငယ်က သိုင်းလောကရဲဘယ်ဘက်ကလဲ”

“တစ်ခါတစ်ရံတော့ အဖြူရောင်- တစ်ခါတစ်ရံတော့

အနက်ရောင်ပဲ- အမှန်ပရိဘူး”

ကျင်းပိုင်ချွန်းက နှုတ်ခမ်းမဲ့ကာ---

“ဪ---မင်းက နှစ်ဘက်စလုံးမှာ ခွစားနေတာကိုး”

ဟုငေါ့ငေါ့ပြောလိုက်သည်။

လူရွယ်က ပြုံးလိုက်ပြီး---

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ဆရာကြီးလိုပဲ အဖြူရောင်လိုလို---

အနက်ရောင်လိုလိုပဲပေါ့”

ဟုပြန်လည်ချေပလိုက်သည်။

ကျင်းပိုင်ချွန်းသည် ခေါသချောင်းချောင်းထွက်သွား၏။

သို့သော်---

သူသည် ခေါသကို ချုပ်တည်းကာ---

“ကောင်းပြီလေ---ကျုပ်တို့က လှေနဲ့ နှစ်ဘက်နှင်းတဲ့

အစားတွေပဲ၊ ဘာမှပြောရောမလိုဘူး”

လူရွယ်က အေးတိအေးစက်ပြုံးရင်း---

“လိုတယ်---

“ဘာကိုပြောဖို့လိုတာလဲ”

လူရွယ်က တိုးညှင်းသောလေသံဖြင့်---

“အရေအတွက်”

ကျင်းပိုင်ချွန်းက ခေါင်းညှိတ်ကာ---

“ကောင်းပြီလေ- ဘယ်လောက်လိုချင်သလဲ”

လူရွယ်က ပြုံးရင်း---

“ဆယ်သိန်းရဲတစ်ဝက်”

ဟု တိုးညှင်းစွာပြောလိုက်သည်။

လူရွယ်၏စကားကြောင့် ကျင်းပိုင်ချန်း မျက်မှောင်ကြွေသွားလေတော့၏။

၇၃

မျက်မှောင်ကုပ်လိုက်ခြင်းကြောင့် ကျင်းပိုင်ချန်း၏မျက်မှောင်သည် အရပ်ဆိုး၍သွားလေသည်။

သူ၏စိတ်ထဲ၌ ထိုလူရွယ်ကို ထူးဆန်းသည်ဟုတွေးသည်။

အကြောင်းမှာ---

ထိုလူရွယ်သည် မိမိတို့၏လုပ်ရပ်များကို နားလည်ရုံနေသောကြောင့် ဖြစ်သည်။

ကျင်းပိုင်ချန်းသည် ထိုလူရွယ်ကိုစူးစိုက်ကြည့်ရင်း---

“ငါတို့အဖွဲ့မှာ လူ့ဘယ်နှစ်ယောက်ရှိတယ်ဆိုတာ သိသလား”

လူရွယ်က ပြုံးလိုက်သည်။

“ခြောက်ယောက်”

ကျင်းပိုင်ချန်းက တစ်ချက်ပြုံးကာ---

“မင်းတစ်ယောက်ထဲက တစ်ဝက်ယူပြီး ငါတို့ခြောက်ယောက်က တစ်ဝက်ယူရမယ်ဆိုတော့---

လူရွယ်က ကျင်းပိုင်ချန်း၏စကားမဆုံးမီလက်ကာဖြင့်

“ဆရာကြီး- အမှန်တော့ ကျုပ်တစ်ဝက်ယူတာ ဆရာကြီး

ရဲ့ နာမည်ကြောင့်ပါ။ တခြားလူသာဆိုရင် ကျုပ်က အားလုံး

ကျင်းပိုင်ချန်း မျက်မှောင်ကြုတ်သွားသည်။

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

လူရွယ်က ပြုံးစေဖြင့်---

“ကျုပ်က ပါးစပ်ကြီးလို့”

လူရွယ်၏မခန့်လေးစားပုံစံကြောင့် ကျင်းပိုင်ချန်း ဒေါသဖြစ်မိသည်။

သို့သော်- စိတ်ကို ချုပ်တည်းလျက်---

“အင်း- မင်းက ပါးစပ်ကြီးတယ်ဆိုရင် နာမည်လည်း ကြီးရမှာပေါ့၊ ကဲ- ပြောစမ်းပါဦး၊ မင်းကဘယ်သူလဲ၊ ဟင်း-ဟင်း- နာမည်မရှိဘဲနဲ့တော့ ငါ့ကိုလာပြီးလိမ်လို့မရဘူး”

လူရွယ်က ပြုံးလိုက်၏။

“သူနိုးလက်က သူ့ကလေးတည်းက ရှက်ဖို့ကောင်းနေပြီ၊ ဘာဖြစ်လို့ နာမည်ပျက်ထားခဲ့တော့မှာလဲ”

ကျင်းပိုင်ချန်းသည် နှုတ်ခမ်းကိုတစ်ချက်ကိုက်လိုက်ပြီး-

“ဒီမှာ-သူငယ် ငါတို့ငွေမရသွေးဘူး၊ မင်း ငွေလိုချင်တာ မစောလွန်းဘူးလား”

“အင်း- ဒီတစ်ခါ ဘာဖြစ်လို့ဆရာကျင်းဉာဏ်တုံးသွားရတာလဲ”

ကျင်းပိုင်ချန်းက မျက်မှောင်ကုပ်ရင်း---

“မင်းက ဘာကိုပြောတာလဲ”

လူရွယ်က ပြုံးလိုက်သည်။

“ဆရာကြီးက တစ်ဝက်ပေးမှတော့ ကျုပ်ကလည်း ဆရာကြီးတို့အတွက် ငွေမြန်မြန်ရအောင် လုပ်ပေးမယ်ဆိုတာ

မစဉ်းစားမိဘူးလား”

“မင်းက ဘယ်လိုလုပ်ပေးနိုင်မို့လဲ”

လူငယ်က ရယ်မောရင်း---

“ဟင်းဟင်း---ကျုပ်မျက်နှာပြုလိုက်တာနဲ့ ဆရာကြီးတို့

ငွေချက်ခြင်းရမှာ”

ကျင်းပိုင်ချန်းက ပြုံးလိုက်ပြီး---

“ကဲ- ကဲ ငါတို့ မင်းကိုတွေ့ပေးဖို့သဘောတူတယ်၊ အခုက

စပြီး ငါတို့ပူးပေါင်းကြမယ်၊ ဘယ်လိုသဘောရသလဲ”

“ကောင်းတာပေါ့”

ကျင်းပိုင်ချန်းက ညာဘက်လက်ကို ဆန့်တန်းရင်း---

“ကဲ---အခုအချိန်ကစပြီး တို့တတွေ မိတ်ဆွေဖြစ်ပြီ”

လူရွယ်ကထိုင်ရာမှထကာ ကျင်းပိုင်ချန်း၏ လက်ကို

ဆုပ်ကိုင်လိုက်၏။

“အောင်မြင်ပါစေလို့ ဆုတောင်းပါတယ်”

ထိုစဉ်မှာပင်---

ကျင်းပိုင်ချန်းသည် လူရွယ်အား စွန်ကုပ်လက်သည်း သိုင်း

ကွက်ဖြင့် ရုတ်တရက်တိုက်ခိုက်လိုက်လေတော့၏။

လူရွယ်သည် ထင်မှတ်မထားသည့်အတွက် ကျင်းပိုင်ချန်း၏

စွန်ကုပ်လက်သည်းသိုင်းကွက်ကို ရှောင်တိမ်းနိုင်ခြင်းမရှိချေ။

တစ်ဖက် အချိန်အတွင်းမှာပင် သူသည် ကျင်းပိုင်ချန်း၏

ဖမ်းချုပ်ခြင်းကို ခံလိုက်ရလေတော့၏။

လူရွယ်သည် ရုန်းကန်ရန်မကြိုးစားပါ။

ကြိုးစားလျှင်လည်း အချည်းအနှီးသာဖြစ်ကြောင်း သိသော

ကြောင့်ဖြစ်သည်။

ကျင်းပိုင်ချန်းက ကောက်ကျစ်စွာပြုံးလျက်---

“ကျားပါးစပ်ထဲကအစာကိုလုရင် ကျားစားခံရမယ်ဆိုတာ

မစဉ်းစားမိဘူးလား”

လူရွယ်ကား အပြုံးမပျက်ချေ။

“ဆရာကျင်း---ရုစူးရှယ်နဲ့ကျင်းယုံ့ချူးချူးကို ဘာလို

သည်မစဉ်းစားတာလဲ”

လူရွယ်၏စကားကြောင့် ကျင်းပိုင်ချန်း ဝေးကြောင်၍သွား

လေသည်။

ပြီးမှ---

လူရွယ်ကို လွှတ်ပေးလိုက်သည်။

ထို့နောက်---

ကျင်းပိုင်ချန်သည် ကုလားထိုင်တစ်လုံးပေါ်သို့ ခြေပစ်
လက်ပစ်ထိုင်ချလိုက်ပြီး---

“အင်း- မင်းနိုင်သွားပြီ၊ ဒီတော့ ငါပြောမယ်-သေသေ
ချာချာနားထောင်၊ အခု ငါတို့ရဲ့ငွေကို လေးပုံ ပုံမယ်၊ ကျင်းယုံ
ချူးချူးနဲ့ရုစူးရယ်ကတစ်ပုံ၊ ချယ်ရီနဲ့ယွင်းပိုင်ကျန့်က တစ်ပုံ
တို့အဖွဲ့ထဲက ကောက်ဝမ်ဖုကတစ်ပုံ၊ မင်းကတစ်ပုံ၊ ငါက တစ်ပြား
မှ မယူဘူး၊ ဘယ်နှယ်လဲ၊ ကဲ- ဒီကိစ္စကို သဘောတူရင် မင်းမှာမည်
ကို ပြောပါ”

လူရွယ်ကပြုံးလိုက်သည်။

“နာမည်က အရေးကြီးလို့လား၊ မလိုအပ်ပါဘူး”

ကျင်းပိုင်ချန်က ခေါင်းခါယမ်းရင်း---

“တခြားလူတွေအတွက် မလိုအပ်ပေမယ့် ငါ့အတွက်
လိုအပ်တယ်၊ မင်းရဲ့သိုင်းပညာ မင်းရဲ့သတ္တိ-မင်းရဲ့ဦးနှောက်ထိ
ငါလေးစားတယ် ၊ ဒါပေမယ့် မင်း နာမည် မပြောချင်ဘူးဆိုရင်တော့
ငါတို့ အလုပ်မဖြစ်ဘူးလို့ယူဆရမယ်”

လူရွယ်သည် တစ်ချက်မျှစဉ်းစားလိုက်ပြီးမှ ဦးခေါင်း
တစ်ချက်ညိတ်ကာ---

“ကောင်းပြီလေ- ဆရာကြီးက အတင်းမေးနေမှတော့
ပြောရတာပေါ့၊ ကျုပ်နာမည်က ဟန်စွမ်းရင်ပါ၊ ဟန်စေတနာ
ခြံဝင်းပိုင်ရင်ဟန်ထင်းဟုန်နဲ့ ဘဏ္ဍာစိုးဟန်ဆင်းဝါးတို့ရဲ့ ညီပဲ”

လူရွယ်၏စကားကြောင့် ချယ်ရီနဲ့ယွင်းပိုင်ကျန့် သာမက
ကျင်းပိုင်ချန်ပါ အံ့အားသင့်သွားလေတော့သည်။

ကျင်းပိုင်ချန်သည် တစ်ဒဂံမျှ ပါးစပ်အဟောင်းသာဖြင့်

ငေးပိုင်နေပြီးမှ---

“ဪ- ဒါကြောင့် မင်းကဟန်စေဟာခြံဝင်းရဲ့ကိစ္စကို
သိနေတာကိုး”

ဟန်စွမ်းရင်က ပြုံးရင်း---

“အမှန်တော့---ကျုပ်တို့ရဲ့ အစ်ကိုကြီး ဟန်ထင်းဟုန်က
ကပ်စေးနဲတယ်၊ ဒါကြောင့် ကျုပ်နဲ့ကျုပ်အစ်ကို ဟန်ဆင်းဝါးက
ဟန်ထင်းဟုန်ရဲ့ငွေကိုအပိုင်စီးဖို့ အစကတည်းကကြံစည်ထားတာ၊
အောင်မြင်ချိန်နီးမှ ဆရာကြီးတို့ဝင်လာတော့ ကျုပ်တို့ပင်ပန်းထား
တာ အလကားမဖြစ်မခံနိုင်ဘူး”

ကျင်းပိုင်ချန်က မဲ့ပြုံးပြုံးရင်း---

“ငါတို့ ဘာကိစ္စနဲ့လာတယ်ဆိုတာ ဟန်ဆင်းဝါးက ကြံပြီး
သိနေတယ်ပေါ့---ဟုတ်လား”

ဟန်စွမ်းရင်က ပြုံးလိုက်ပြီး---

“ဟုတ်တယ်”

ကျင်းပိုင်ချန်က ပြုံးရင်း---

“ကောင်းပါတယ်- မင်းအစ်ကိုကလက်ရွေးစင်တစ်ယောက်
ဆိုတာ ငါမကြည့်တတ်ခဲ့ဘူး--- အင်မတန်ဟန်ဆောင်ကောင်းတာပဲ”

ဟန်စွမ်းရင်က---

“အမှအရာကောင်းရုံတင် ဘယ်ကမလဲ- ဆရာကြီးတို့
အကြံအောင်မြင်အောင် တစ်ဖက်တစ်လမ်းက ကူညီနေတာပဲ---၊
ဒါကြောင့် တစ်ဝက်ယူမယ်လို့ပြောတာ”

ကျင်းပိုင်စွမ်းက ပြုံးလိုက်၏။

“ကောင်းပြီလေ--- မင်းအစ်ကိုကို ပြောလိုက်ပါ၊ ငါတို့

တစ်ဝက်၊ မင်းတို့တစ်ဝက် ယူမယ်လို့၊ ဒါပေမယ့် ငါတို့အကြီး
 အောင်မြင်အောင်တော့ အစအဆုံးကူညီရမယ်”
 ဟန်စွမ်းရင်က ခေါင်းညိတ်ပြကာ---
 “စိတ်ချ- တာဝန်ယူတယ်”
 ထိုစဉ်မှာပင် ယွင်းပိုင်ကျွန်းက---
 “အစ်ကိုဟန်- အခု ကျုပ်တို့ မိတ်ဆွေဖြစ်ပြီပဲ၊ ကျွင်းနဲ့
 ချူးချူးတို့ ဘယ်မှာလဲ”
 ဟန်စွမ်းရင်က ပြုံးလိုက်ပြီး---
 “ဒီတည်းခိုခန်းမှာပဲရှိပါတယ်”
 ဟန်စွမ်းရင်၏စကားကြောင့် ယွင်းပိုင်ကျွန်းသည် မျက်နှာ
 တစ်ချက်ပင့်တင်ရင်း---
 “ဟုတ်လား”
 ဟုသေချာစေရန် ထပ်မံမေးလိုက်၏။
 ဟန်စွမ်းရင်က ပြုံးလိုက်ပြီး---
 “ သူတို့ ကျီမေရောင်ရဲအခန်းမှာ အိပ်နေတယ်”
 ဟန်စွမ်းရင်၏စကားကြောင့် ချယ်ရီသည် အံ့အားသင့်
 သော လေသံဖြင့်---
 “ကျီမေရောင်ရဲ အခန်းမှာဟုတ်လား”
 ဟန်စွမ်းရင်ပြုံးလိုက်သည်။
 “ကျုပ်က အိမ်ပိုင် ရာပိုင်မရှိတော့ နေရာအနှံ့ရောင်း
 တယ်၊ ကျုပ်နဲ့ခင်တဲ့ မိန်းမနှစ်ယောက် သုံးယောက်ရှိတယ်---
 သူတို့ ကျီမေရောင်ကို သွားတွေ့ခဲ့သေးတယ်”
 သူ၏ စကားကြောင့် ကျွင်းပိုင်ချွန်းသည် မျက်မှောင်ကုပ်ရင်

“ဒါဆို လျှံထွန်းရန်ကို ဓားနဲ့ခုတ်တာ မင်းပေါ့”
 ဟန်စွမ်းရင်က ပြုံးလျက်ခေါင်းညိတ်ရင်း---
 “ဟုတ်ပါတယ်--- ခင်ဗျားတို့ရဲအကြံအစည်ကို ပိုပြီး
 အောင်မြင်အောင် လူကိုခြောက်တာပါ၊ ဟဲ---ဟဲ---ရေကြီးမှ
 ဖမ်းလို့ကောင်းမယ်မဟုတ်လား”
 ထိုစဉ်မှာပင်---
 ယွင်းပိုင်ကျွန်းက-
 “ဆရာကြီး- ကျွန်တော်တို့ ကျီမေရောင်အခန်းကို သွား
 အောင်”
 ဟု ဖင်ရောက်ပြောလိုက်လေသည်။
 ကျွင်းပိုင်ချွန်းက နှုတ်ခမ်းတစ်ချက်မဲ့ရင်း---
 “ယွင်းပိုင်ကျွန်း- ဒီက ဆရာဟန်ကိုပဲ သွား ခေါ်ခိုင်းလိုက်
 ပါ”
 ဟုပြောလိုက်လေသည်။
 ဟန်စွမ်းရင်က ပြုံးလိုက်ပြီး---
 “ဟုတ်တယ်---ကျုပ်သွားခေါ်မှပဲ သူတို့လိုက်လာမှာ”
 ပြောရင်း ထိုင်ရာမှထကာ အခန်းထဲမှ ထွက်ခွာသွား
 သောဟော့သည်။

သူတို့နှစ်ယောက်၏မျက်နှာသည် သွေးမရှိသကဲ့သို့ ပြူ
မွှေးနေလေသည်။

ကျင်းပိုင်ချန်းက ပြုံးလိုက်ပြီး---

"အင်း- ဒါမှလဲ လောကမှာ ပိုမြင့်တဲ့တောင်ရှိမှန်းသိမှာ
သင်ခန်းစာရတာပေါ့"

ထို့နောက်---

ကျင်းပိုင်ချန်းသည် ဟန်စွမ်းရင်အားကြည့်လိုက်ပြီး---

"ဒါနဲ့ ညီလေးစွမ်းရင်ရဲ့အစ်ကို အခုဘယ်မှာရှိလဲ"

"ထင်ချိုင့်စွမ်းနဲ့ အရောင်းအဝယ်ဈေးညှိနေတယ်"

ကျင်းပိုင်ချန်းက တစ်ချက်စဉ်းစားရင်း---

"အင်း---၊ ငါလဲ- မင်းအစ်ကိုကို စတွေ့ကတည်းက

လူတော်တစ်ယောက်လိုအကဲခတ်မိတယ်၊ ဒါပေမယ့် သူဌေးမင်း၊
ဟန်ကို အထင်သေးလို့မရဘူး။ သူ့မှာ တခြားအကြံအစည်ရှိနိုင်
တယ်၊ မင်းအစ်ကိုကို သတိထားဖို့ ပြောလိုက်ပါ"

ဟန်စွမ်းရင်သည် ခေါင်းညှိတ်ပြုပြီး ကျင်းပိုင်ချန်းအား
နှုတ်ဆက်ကာ အခန်းထဲမှ ထွက်ခွာသွားလေတော့၏။

အခန်းထဲမှ ဟန်စွမ်းရင်ထွက်ခွာသွားသည်နှင့် ချမ်းစိန်
လေးသံတိုးတိုးမြင့် --- "

"ဆရာကြီး- သူ့ကို တကယ်ပဲ တစ်ဝက်ပေးမှာလား
ကျင်းပိုင်ချန်းက ခေါင်းညှိတ်ကာ---

"ဟုတ်တယ်- ငါ့စကားကို ဘယ်တုန်းကပြင်ဖူးလို့လဲ
ဟင်း---အမှန်ပြောရရင် ဒီတစ်ဝက်ကို သူတို့ယူသင့်တယ်"

ချမ်းစိန်သည် ဦးခေါင်းတစ်ချက်ပုကာ ဘာမှ မပြော
နှုတ်ဆိတ်နေလိုက်လေတော့၏။

ဟန်စွမ်းရင်နှင့်အတူ ကျင်းယုံချူးချူးနှင့်ရုစူးရယ်တို့
ပါလာသည်။

ကျင်းယုံချူးချူးနှင့်ရုစူးရယ်သည် အခန်းထဲသို့
သွင်းသွင်းနှင့် ကျင်းပိုင်ချန်း၏ရှေ့၌ ဒူးထောက်လိုက်ကြသည်။

“ဆင်းဝါး ပြန်လာပြီလား---ငါဖြင့် စိတ်ပူလိုက်ရတာ”
 ဟန်ထင်းဟန်က အခန်းထဲသို့ ဝင်ရောက်လာသော
 ဟန်ဆင်းဝါးကို ဆီးကြို၍ပြောလိုက်သည်။
 ဟန်ဆင်းဝါးသည် အစ်ကိုဖြစ်သူအား ဦးညွတ်နှစ်
 ဆက်လိုက်ပြီး ဟန်ထင်းဟန်၏အနီး၌ ဝင်ရောက်ထိုင်လိုက်သည်။
 ဟန်ထင်းဟန်က ပြုံးလျက်---
 “ကိစ္စ အဆင်ပြေရလား-ညီလေး”
 ဟန်ဆင်းဝါးက ခေါင်းညှိတ်ပြလိုက်၏။
 “အဆင်ပြေပါတယ်- ဒါပေမယ့် ထင်ချိုင့်စွမ်းက အထက်
 ကပ်သီးကပ်သပ် လုပ်နေသေးတယ်”
 ဟန်ထင်းဟန်က ပြုံးရင်း---
 “အစ်ကိုကြီးပြောသားပဲ--- သူဈေးဆစ်ရင် လျော့သော
 လိုက်လို့---၊ ပြီးတော့မှ ငါတို့က ဒီထက်ဈေးနှိမ်ပြီးပြန်ဝယ်ရင်
 မဟုတ်လား။ ဘာလို့ ငြင်းနေမှာလဲ”
 ဟန်ဆင်းဝါးက အစ်ကိုဖြစ်သူအား တစ်ချက်ကြည့်ရင်း-

“အစ်ကိုကြီးပြောတာ မမှားဘူး---ဒါပေမယ့် ထင်ချိုင့်စွမ်း
 ပယုသကန် မဖြစ်အောင်တော့ လုပ်ရမှာပေါ့---၊ တော်တော်ကြာ
 အစ်ကိုကြီးကို သကန်မကင်းဖြစ်ရင် မကောင်းဘူး”
 ဟန်ထင်းဟန်က ခေါင်းညှိတ်လိုက်ပြီး---
 “ကဲ- ကဲ- ထားပါတော့၊ ဒါနဲ့ အခုငွေအားလုံး ဘယ်
 လောက်ရပြီလဲ”
 “တည်းခိုခန်းရောင်းတာရော၊ ငွေတိုက်က ငွေပြန်
 ထုတ်တာပါဆိုရင်- ရစ်သိန်းကျော်ရတယ်၊ ငွေနှစ်သိန်းနီးပါးလို
 သေးတယ်”
 ဟန်ထင်းဟန်က ခေတ္တမျှစဉ်းစားလိုက်ပြီး---
 “ကိစ္စမရှိဘူး- မင်းမရီး စုထားတဲ့ငွေတွေရှိတယ်၊ စုလိုက်
 ရင် ပြည့်မှာပါ”
 ဟန်ဆင်းဝါးက လေသံကိုနိမ့်၍---
 “အစ်ကိုကြီး ကျွန်တော်တို့ အရင်စီစဉ်တဲ့အတိုင်းပဲလား”
 ဟန်ထင်းဟန်က ခေါင်းခါယမ်းလိုက်သည်။
 “မဖြစ်ဘူး ညီလေး။ ဘာဖြစ်လို့မဲဆိုတော့ ပထမအချက်
 က လျှို့ဝှက်ရန်အသတ်ခံရတယ်၊ အစ်ကိုကြီးတို့လက်မောင်းပြုတ်
 သွားပြီး၊ ဒုတိယအချက်က တစ်ဖက်လူက သိပ်ပြီး အချိန်အဝါကြီး
 နေတယ်၊ ပြီးတော့ ကောက်ဝမ်မှဆိုတဲ့လူက ငွေယူဖို့ရောက်နေပြီ”
 ဟန်ဆင်းဝါး မျက်မှောင်ကြုတ်သွား၏။
 “အဲဒီလူ ဘယ်မှာလဲ”
 “ညွှန်ခန်းထဲမှာ---၊ ကဲ- မင်းသွားတော့၊ ခြောက်---
 ဆရာကြီးကျင်းကို ပြောလိုက်ပါ။ တကယ်လို့ တစ်စုံတစ်ခုဖြစ်လာ

ရင် မိန်းမနဲ့ကလေးတွေကို ဒုက္ခပရောက်ပါစေနဲ့လို့
ဟန်ဆင်းဝါးသည် ဦးခေါင်းကိုညိတ်ပြပြီး အစ်ကိုဖြစ်သူကို
နှုတ်ဆက်၍ ထွက်ခွာသွားလေတော့သည်။

၇၉

ဟန်ဆင်းဝါးသည် အစ်ကိုဖြစ်သူကို နှုတ်ဆက်၍ သီသန့်
ခန်းထဲမှ ထွက်လာခဲ့သည်။

ထို့နောက် ဧည့်ဆောင်မှတစ်ဆင့် ကျင်းပိုင်ချန်း၏အဆောင်
သို့ကူးခဲ့သည်။

အဆောင်သို့ရောက်သောအခါ ကျင်းပိုင်ချန်းက သူ့အား
ဆီးကြိုနှုတ်ဆက်ရင်း---

“သခင်လေးပါလား- ကျုပ်လည်း စောစောကမှ ဖြိုထဲက
ပြန်ရောက်တယ်”

ကျင်းပိုင်ချန်း၏စကားကြောင့် ဟန်ဆင်းဝါးသည် မျက်နှာ
တစ်ချက်ပင်လိုက်ရင်း---

“ဆရာကြီးကျင်း ဖြိုထဲသွားတယ်ဟုတ်လား”

ဟုအံ့အားသင့်စွာမေးလိုက်သည်။

ကျင်းပိုင်ချန်းက ခေါင်းညိတ်ရင်း---

“ဟုတ်တယ်- ကျုပ်သူငယ်ချင်းရဲ့ ညီလေး ဟန်စွမ်းရင်နဲ့
သွားတွေတာ”

သူသည် ပြောရင်း တစ်ဆက်တည်းမှာပင် ဟန်ဆင်းဝါး၏
မျက်ဝန်းထဲသို့ ရူးစိုက်ကြည့်လိုက်၏။

ဟန်ဆင်းဝါးမှာ နှုတ်ခပ်သွားသော်လည်း မည်သို့
စကားမျှပပြောဘဲ ကျင်းပိုင်ချန်းကိုသာ ခေါ်ကြည့်နေမိတော့သည်။
ကျင်းပိုင်ချန်းက ပြုံးရင်း---

“အညီအမျှပ---မနှစ်နာစေရပါဘူးသခင်လေးဟန်”

ဟန်ဆင်းဝါးက ခေါင်းညိတ်လိုက်ပြီး---

“ဆရာကြီးကျင်း---ကျေနပ်ရင်ပြီးတာပါပဲ”

ကျင်းပိုင်ချန်းက ခေါင်းညိတ်လိုက်၏။

“ကောင်းပြီလေ- ညကျရင်သာ ငွေအားလုံး ကောက်ဝပ်မှ
လက်ကိုအပ်လိုက်ပါ။ ကျုပ်တို့ ထိပ်တန်းတည်းခိုခန်းမှာဆုံမယ်၊
ယေဝုကို အဲဒီကျမှခွဲဝဟပေါ့”

ဟန်ဆင်းဝါး ခေါင်းခါယမ်းလိုက်သည်။

“ဒီကိစ္စကတော့ မဖြစ်နိုင်ဘူးထင်တယ်၊ ကျုပ်ညီက

သဘောတူမှာ မဟုတ်ဘူး”

ကျင်းပိုင်ချန်းက ပြုံးလိုက်သည်။

“ဒါဆို- မင်းတို့ဆုံးဖြတ်ပြီးပြီပေါ့---”

ဟုပြောလိုက်လေတော့သည်။

၈၀

ဟုပြောလိုက်သည်။

ထို့နောက် သူတို့နှစ်ယောက်သည် လူချင်းခွဲ၍ထွက်ခွါ
များကြလေတော၏။

၈

ဟန်ဆင်းဟန်သည် ခုတင်ပေါ်တွင် လဲလျောင်းနေသည်။
သု၏ ခုတင်စွန်းတွင် ဟန်ဆင်းစီးထိုင်နေ၏။

ဟန်ဆင်းဝါးသည် အစ်ကိုဖြစ်သူအား တစ်ချက်လှမ်း

ကြည့်လိုက်ပြီး---

“အစ်ကိုကြီး- ကျင်းပိုင်ချန်းက တော်တော်လည်တဲ့

ကြီးပဲနော်”

ဟန်ဆင်းဟန်က သဘောကျစွာပြုံးရင်း---

“ဒီလူက အင်မတန်ဟန်ဆောင်ကောင်းတယ်ညီလေးရ”

သူသည် ယင်းသို့ပြောရင်း ညီဖြစ်သူကိုဟောကြည့်ကာ-

ဆင်းဝါး- ငါဘာဖြစ်လို့ ညီငယ်စွမ်းရင်ကို အပြင်မှာ

ဟံ့ယားရသလဲဆိုတာ မင်းသဘောပေါက်ရောပေါ့”

ဟန်ဆင်းဝါးက ခေါင်းညှိတ်ပြကာ---

“ဟုတ်ကဲ့- သဘောပေါက်ပါတယ်”

ဟန်ဆင်းဟန်က ပြုံးလျက်---

တို့ညီအစ်ကိုတွေကို အပြင်ဘက်ကကြည့်ရင် စိတ်ဝမ်းကွဲ

တယ်လို့ထင်ရပေမယ့် အတွင်းမှာတော့ တို့ ညီအစ်ကို သုံး

ဟက် စည်းလုံးနေကြတာပဲ။ အခုလည်း ညီငယ်ရဲအကူအညီ

ကျင်းပိုင်ချန်းနှင့် ကောက်ဝမ်ဖုတို့သည် ညွှန်ဆောင်ခံ
စကြိုနှိပ် ခေါင်းချင်းဆိုင်လျက် ရှိနေကြသည်။

ကျင်းပိုင်ချန်းက လေသံကိုတိုး၍---

“ကောက်ဝမ်ဖု---ငါတို့အခြေအနေပြောင်းစေနိုင်တယ်-
ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ငါတို့ရဲ့အကြံအစည်ကို လူတစ်ယောက်က

သိနေတယ်။ ဒါကြောင့် ငါတို့က သူ့ကိုတစ်ဝက်ပေးရမယ်။ ငွေ

ပေးလိုက်ရတာက အရေးမကြီးဘူး။ ဒီကိစ္စကို နိုင်ကွက်အနေနဲ့

ကိုင်ပြီး နောင်ကိုနောင်ယုက်လာမှာပဲ စိုးရိမ်ရတယ်---။ ဒါကြောင့်

ငါတို့က သူ့ကို တန်ပြန်ထိုးနက်ရမယ်”

“သူက ဒီအချိန်မှာမှ ဝင်လာတာဆိုတော့ သူ့ဘက်က
ပြင်ဆင်ထားပြီးဖြစ်နေလိမ့်မယ်ဆရာကြီး”

“ဒီမှာ မင်းဘာမှစိတ်ပမုနဲ့--- ညဘက်မှာ အခြေအနေ
ပြောင်းချင်ပြောင်းမယ်- ဘာမဆို-ငါ့စကားနားထောင်ပြီးမှလုပ်ပါ”

“စိတ်ချပါ-”

ကြောင့် ဘယ်လောက်အကျိုးရှိသလဲ၊ ကျင်းပိုင်ချွန်းရဲ့ဘဝပုန်ကို သိရပြီမဟုတ်ဘူး”

ဟန်ဆင်းဝါးက အစ်ကိုဖြစ်သူအား ကြည့်ညှိလေးစားသော အကြည့်ဖြင့် ကြည့်ရင်း---

“အစ်ကိုကြီးရဲ့ဥာဏ်ကိုတော့ ညီလေးတို့လိုက်မိတော့မယ် မထင်ဘူး”

ဟန်ထင်းဟန်က ပြုံးရင်း---

“မင်းနဲ့စွမ်းရင်လည်း ဉာဏ်ထက်ပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် အငယ်ကောင်စွမ်းရင်က ဉာဏ်သွက်တယ်-ဒါနဲ့ထင်ချိုင့်စွမ်းရင် လယ်ကွက်အရောင်းအဝယ်စာချုပ် ချုပ်ပြီးပြီလား”

“ပြီးပါပြီ”

ကောင်းပြီ- မင်းအခုချက်ချင်း လူတစ်ယောက်ကိုရာပြီး ထင်ချိုင့်စွမ်းရင်မုတ်ကို တူအောင်တုပြီးကျင့်ခိုင်း- နောက်ပြီး ငါတို့ဆီက ငွေငါးသိန်းချေးတဲ့စာချုပ် အတုလုပ်ပြီး ထိုးခိုင်းလိုက်”

ဟန်ထင်းဟန်က နားမလည်ဟန်ဖြင့်---

“ဒါ- ဒါ---

ဟန်ထင်းဟန်က ပြုံးလိုက်ပြီး---

“မင်း ညီငယ်ကိုပြောလိုက်- ထင်ချိုင့်စွမ်းကို ရှင်းဆစ် လိုက်ပါလို့၊ ပြီးတော့- ငါတို့ဆီကသံစဉ်ပဲပလွေရဲ့ အမှတ်အသား တစ်ခုယူပြီး ထင်ချိုင့်စွမ်းရဲ့အလောင်းဘေးမှာထားခဲ့၊ နောက်- ထင်ချိုင့်စွမ်းဆီက စာချုပ်ကို ပြန်ယူခိုင်းလိုက်ကြားလား”

ဟန်ဆင်းဝါးသည် နားမလည်ဟန်ဖြင့်---

“ဘာဖြစ်လို့ ထင်ချိုင့်စွမ်းကို သတ်ပစ်ရမှာလဲ”

ဟန်ထင်းဟန်က ပြုံးလိုက်ပြီး---

“ရှင်းရင်းလေးပါ၊ ဒီညကစွမ်းပြားနဲ့ယုတ်ပြန်ငါတို့ရဲ့စာချုပ် အတုကိုပြုပြီး ထင်ချိုင့်စွမ်းရဲ့လောင်းကစားရုံကို သိမ်းမှာပေါ့”

ဟန်ဆင်းဝါးက အစ်ကိုဖြစ်သူအားကြည့်လိုက်ပြီး---

“ရေဆက်ပြီး အစ်ကိုကြီး ဘယ်လိုစီစဉ်ချင်သလဲ”

ဟန်ထင်းဟန်က ဟန်ဆင်းဝါးကို မိမိအနီးသို့လာရန် သက်ရံပဲပြလိုက်သည်။

ထို့နောက်---

ဟန်ဆင်းဝါးနှင့် ဟန်ထင်းဟန်တို့ ဦးခေါင်းနှစ်လုံးသည် နားကပ်၍သွားလေတော့သည်။

အတန်ကြာသောအခါ ဟန်ထင်းဟန်၏ မျက်နှာပေါ်၌ အပြုံးတစ်ခုပေါ်လာသည်ကို မြင်တွေ့ရမည်ဖြစ်ပေတော့သည်။

ထို့ကြောင့်--

ကျင်းပိုင်ချန်းသည် မျက်မှောင်ကုပ်လျက် အတန်ကြာ
အောင် စဉ်းစားနေပီလောတော့၏။

၀၃

အခန်း ၄

သံစဉ်မဲ့ပလ္လေပေးပို့ခြင်း

ထင်ချိုင်စွမ်း အသတ်ခံလိုက်ရသည့် သတင်းသည်
ကျင်းပိုင်ချန်းထံသို့ လျင်မြန်စွာရောက်ရှိလာသည်။

ထိုသတင်းကို ကျင်းယုံချူးချူးက သယ်ဆောင်လာ
ခြင်းဖြစ်၏။

ကျင်းယုံချူးချူးထံ ထိုသတင်းကို ရစူးရယ်က ဆေး
လိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

အမှန်တော့-

ထင်ချိုင်စွမ်း အသတ်ခံရသည့်သတင်းသည် ကျင်းပိုင်ချန်း
အား တုန်လှုပ်မှုမဖြစ်စေပါ။

သို့သော်--

ထင်ချိုင်စွမ်း၏အလောင်းနံ့အား၌ သေးငယ်သောသံစဉ်
ပလ္လေတွေ့ခဲ့ရခြင်းနှင့် လယ်ကွက်အရောင်းအဝယ် စာချုပ်ပျက်
ဆုံးခြင်းက ကျင်းပိုင်ချန်း၏စိတ်ကို ရှုပ်ထွေးစေလေသည်။

ဟန်ထင်းဟန်သည် ဟန်ဆင်းဝါး လှမ်း၍ ပေးလာသော
စာချုပ်ကိုယူလိုက်ရင်း--

“ဆင်းဝါး-- မင်းတော်တော်ပင်ပန်းသွားပြီလား။”

ဟုပေးလိုက်သည်။

ဟန်ဆင်းဝါးကပြုံးရင်း--

“ကျွန်တော်တို့က ညီအစ်ကိုတွေပဲ- ဒီစကားမျိုးပြောဖို့
လိုသေးလား။”

ဟန်ထင်းဟန်က စာချုပ်ကိုချပြလိုက်ရင်း--

“ဟင်း-ဟင်- ညီငယ်တော်တဖွယ်၊ အားလုံးအဆင်ပြေ
စိတ်ပမဟုတ်လား။”

ဟန်ဆင်းဝါးက ခေါင်းညိတ်ပြရင်း--

“အဆင်ပြေပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် ညီငယ်ကပြောတယ်-
ထင်ချိုင်စွမ်းကို လုပ်ကြံနေတဲ့အချိန်မှာ တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင်ပဲ
ပျဉ်းရယ်ကို ထင်ချိုင်စွမ်းရဲ့ လောင်းကစားရုံမှာတွေ့ခဲ့တယ်တဲ့။
ဦးတော့လဲ ကျွန်တော့အရင် ကျင်းယုံချူးချူး ဒီခြံထဲ ဝင်သွားတာ
မဟုတ်လို့ကံရတယ်၊ အစ်ကိုကြီး သတိထားနဲ့ ကျင်းပိုင်ချန်းဟာ
အံ့ပိုင်သိုင်းသမားပဲ”

ဟန်ထင်းဟန် ပြုံးလိုက်သည်။

“သူဘယ်လောက်ပဲဝါရင်ပါစေ၊ ငါ့ကိုမနိုင်ပါဘူး။ ဝိသေ
ဇာတိတစ်ချက်စဉ်းစားလိုက်ရင် ကျင်းပိုင်ချန်း သုံးရက်သုံးည စဉ်း
ယူရမယ်”

ထို့နောက်---

ဟန်ဆင်းဝါးကို မိမိအနီးသို့ တိုးကပ် ခိုင်းလိုက်ပြီး တစ်
တစ်ရာ ပြောလိုက်လေ၏။

ဟန်ဆင်းဝါးသည် ဦးခွေခွေတညိတ်ညိတ်ဖြင့်
ထောင်နေရာမှ တဖြည်းဖြည်းပြုံး၍လာလေတော့သည်။

၇၃

ဤနေရာသည် ဟန်ဂေဟာခြံဝင်း၏ မြင်းတောင်ဖြစ်သည်။
မိုးလုံလေလုံ ဆောက်လုပ်ထားခြင်းဖြစ်၏။

ဟန်ဆင်းဝါးသည် အလွန်ယုံကြည်စိတ်ချရသော လူ
နှစ်ဦးနှင့်အတူ မြင်းတောင်းထဲသို့ဝင်ရောက်လာသည်။

မြင်းတောင်းထဲရောက်သောအခါတံခါးကို သေချာစွာ
ပိတ်လိုက်၏။

ထို့နောက်---

သင့်လျော်သောမြင်းလည်းတစ်စီးကိုရွေးကာ မိမိ၏ လူ
တော်နှစ်ယောက်နှင့် မြင်းလည်းဝင်ရိုးကို တစ်စုံတစ်ရာ ဖြေ
လိုက်လေသည်။

အတန်ကြီးသောအခါ ထိုမြင်းလည်းသည် ဟန်

ခြံဝင်း၏ အရှေ့တံခါးသို့ ဦးတည်ရပ်နေသည်ကို မြင်တွေ့ရမည်
ဖြစ်လေသည်။

၇၃

မြင်းလည်းကို ဟန်ဂေဟာခြံဝင်း၏ အရှေ့တံခါးအနီး၌
ပြင်ဆင်ပြီးချိန်၌ ကျင်းပိုင်ချန်းရောက်ရှိလာသည်။

ကျင်းပိုင်ချန်းပျက်မှာသည် တည်ကြည်လေးနက်နေပြီး ပုံမှန်
လေသံဖြင့်---

“သခင်လေးဟန်- ဒီခြံထဲမှာ အသုံးဝင်မယ် အလုပ်သမား
ဘယ်နှစ်ယောက်လောက်ရှိသလဲ”

ဟန်ဆင်းဝါးက လေသံကိုနိမ့်၍---

“အမှန်ပြောရရင် လူတော့မနည်းဘူး၊ ဒါပေမယ့် သိုင်း
ပညာတတ်ပြီး အသုံးချလိုရမယ်လူ သိပ်မရှိဘူး”

“အင်း--- ငွေဆယ်သိန်းဆိုတာ နည်းတဲ့အရေအတွက်
မဟုတ်ဘူး။ သံစဉ်မဲ့ပလ္လေကို လွယ်လွယ်နဲ့ပေးတာ မကောင်းဘူး”

“သူငွေဟန်က ပြောပြီးပြီပဲ။ ဆရာကြီးကသာ သံစဉ်မဲ့
ပလ္လေကိုဖမ်းနိုင်ရင် သိပ်ကောင်းမှာ၊ မဖမ်းနိုင်ရင်တော့ အရမ်း
မလုပ်ပါနဲ့”

ကျင်းပိုင်ချန်းက ယုံကြည်မှုရှိသော ပျက်မှာထားဖြင့်---

“သခင်လေးဟန်-သူငွေမင်းဟန်ကိုပြောပေးပါ-သံစဉ်မဲ့
ပလ္လေပေါ်လာတာနဲ့ ကျုပ်မှာရှင်းပစ်ဖို့ နည်းရှိတယ်။ သံစဉ်မဲ့ပလ္လေ
မလာမှာတစ်ပုနေတယ်။ အချိန်ရောက်လို့ ဒီလည်းကို လွှတ်ရင်

ကျပ်ဆုံးဖြတ်မှ လွတ်ပါလို့---"

ဟန်ဆင်းဝါးသည် ဝဲယာကိုတစ်ချက်ကြည့်လိုက်ပြီး လေသံကိုနိမ့်၍--

"ဆရာကြီး- ဒီဝန်းကျင်မှာလူမရှိဘူး၊ ကျွန်တော်တို့ နှစ်ယောက်ထဲ ဒီစကားတွေပြောပြီး ဘာလုပ်မှာလဲ"

ကျင်းပိုင်ချွန်းက ရုတ်တရက်ပြုံးလိုက်ပြီး တိုးညှင်းသော လေသံဖြင့်--

"မင်းတို့ ငွေတွေ့ဘယ်တော့ လှည်းပေါ်တင်မလဲ"

"အချိန်နီးတော့မှ တင်မယ်ထင်တယ်"

"လှည်းဆွဲဖို့ မြင်းကော"

"ပြင်ထားပြီးပြီ"

"သူဌေးမင်းဟန် သင်္ကာမကင်းမဖြစ်အောင် ငါ့မှာအကြံတစ်ခုရှိတယ်"

ဟန်ဆင်းဝါးက ပခုံးတစ်ချက်တွန့်ရင်း--

"ပြောပါ"

ကျင်းပိုင်ချွန်းက အနည်းငယ်စဉ်းစားလိုက်သည်။

"ဒီလိုလေ ငါလဲနာမည်ပျက်မကျန်ဘူး၊ မင်းတို့လဲပိုနေပြီ ကျားနေမြဲဖြစ်အောင် ဒီလှည်းနဲ့အတူ ငါတို့ လိုက်သွားမယ်၊ ချွန်တို့ရက်နေရာတစ်ခုမှာ ငါတို့ဝေစုခွဲမယ်၊ ပြီးတော့ ဒီကို ငါတို့အတူတူပြန်လာမယ်၊ ပြီးမှ ငါလဲသူဌေးမင်းဟန်ကို တောင်းပန်ပြီး ထွက်သွားမယ်၊ ဒါဆို သူဌေးမင်းဟန် မသင်္ကာဖြစ်မှာ မဟုတ်တော့ဘူး"

ဟန်ဆင်းဝါးက ခေါင်းညိတ်ပြရင်း--

"ဆရာကြီးရဲ့ အစီအစဉ်က ကောင်းပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် ညီငယ်မှာ တခြားအကြံရှိသေးတယ်"

ကျင်းပိုင်ချွန်းက မျက်လုံ့တစ်ချက်ပင်ရင်း--

"ဪ- ဟုတ်လား၊ သူ့ရဲ့အကြံက ဘယ်လိုလဲ"

"တော်ကြာ ကျွန်တော်က ကောက်ဝမ်းဖုကို ငွေအပ်မယ်၊ ဒါပေမယ့် ငွေအားလုံးမဟုတ်ဘူး၊ လျှံငွေငါးသိန်းပဲအပ်မှာ၊ ကျွန်ငါးသိန်းကိုတော့ ကျွန်တော်တို့ဘာသာ ကျွန်တော်တို့ဝက်ထားမယ်၊ ဆရာကြီးတို့ သွားလိုက် လာလိုက် အလုပ်မရှုပ်တော့ဘူးပေါ့"

ကျင်းပိုင်ချွန်းက သက်ပြင်းတစ်ချက်ကိုလေးတွဲစွာချရင်း-

"ကောင်းပြီလေ သခင်လေးဟန်တို့ရဲ့ အစီအစဉ်အတိုင်း ပဲလုပ်ကြတာပေါ့"

ဟုပြောလိုက်ပြီး အနောက်ခြံဘက်သို့ ထွက်ခွါသွားလေတော့သည်။

ညဉ့်ဦးယံဖြစ်သည်။

ဟန်စွမ်းရင်သည် အရှေ့ဘက်ဆောင်သို့ တိတ်တဆိတ် ဝင်ရောက်လာ၏။

အရှေ့ဆောင်သို့ ဆက်သွယ်ထားသော စင်္ကြံလမ်းကို ရောက်သောအခါ ဟန်စွမ်းရင်၏ကျောထဲ ဝိပုံအေးသွားသည်။

အကြောင်းမှာ---

စကြိုလမ်းတစ်လျှောက်မှ မီးတိုင်များ ငြိမ်းနေသောကြောင့် ဖြစ်သည်။

ထိုမီးတိုင်များသည် စောစောကပင် ထွန်းလင်းလျှောက် သေးသည်မဟုတ်ပါလား။

ယခု---

ထိုမီးတိုင်များကို ငြိမ်းသတ်ထားခြင်းသည် အကြောင်း ကိစ္စတစ်ခုရှိရမည်ဟု ဟန်စွမ်းရင်တွေ့လိုက်မိသည်။

တစ်ချိန်တည်းမှာပင်---

သူသည် အန္တရာယ်အငွေ့အသက်ကို ခံစားလိုက်မိသည့် အလား အလိုလိုသိလာလေ၏။

ထို့ကြောင့် သူ၏လက်သည် ခါး၌ချိတ်ထားသော အသံ အနေအထားဖြင့်ကိုင်ထားလိုက်ပြီး စကြိုလမ်းအတိုင်း သတိ ကြီးစွာထား၍ လျှောက်လာလေသည်။

ထိုသို့ လျှောက်လာခဲ့ရာ စကြိုလမ်းဆုံးသည့်အထိ သည်အန္တရာယ်မျှမကြုံခဲ့ရပေ။

ထို့ကြောင့်---

ဟန်စွမ်းရင်သည် သက်ပြင်းတစ်ချက်ကို လေးစွဲစွာ လိုက်ပြီး အရှေ့ဘက်ဆောင်ထံသို့ လှမ်းဝင်လိုက်လေသည်။

ထိုသို့ လှမ်းဝင်လိုက်သည်နှင့်တစ်ပြိုင်တည်း လူတစ် ယောက်ကို တွေ့မြင်လိုက်ရလေသည်။

ယင်းသို့ မြင်တွေ့လိုက်ရသည့်နှင့် ဟန်စွမ်းရင်၏ မျက်စိ အစုံသည် ဝိုင်းစက်ပြုကျယ်ကာ ပါးစပ်အပောင်းသားဖြင့်

ပပြောနိုင်ဖြစ်ကာ အံ့အားသင့်နေလေတော့သည်။

အကြောင်းမှာ---

ဟန်စွမ်းရင် မြင်တွေ့လိုက်ရသူသည် ကျင်းပိုင်ချွန်း ဖြစ် နေသောကြောင့်တည်း-

၈

ဟန်ထင်းဟန်သည် အိမ်ခန်းထဲ၌ ခေါက်တုံ့ခေါက်ပြန် လမ်းလျှောက်နေသည်။

သူ၏မျက်လုံးအဝုံက တစ်စုံတစ်ယောက်ကို စောင့်မျှော် နေသကဲ့သို့ ထင်မှတ်ရသည်။

သို့တည်းမဟုတ်---

တစ်စုံတစ်ခုသောအကြောင်းအရာကို စောင့်မျှော်နေသကဲ့ သို့ ထင်မှတ်ရ၏။

ထိုစဉ်မှာပင်---

အခန်းတံခါးခေါက်သံ ထွက်ပေါ်လာသည်။ တံခါးခေါက်သံကြားသည်နှင့် ဟန်ထင်းဟန်၏ မျက်လုံး

များသည် ရုတ်ခြည်းတောက်ပလာ၏။

ပြီးမှ---

ညီငယ်လေး---

ဟုတိုးတိုးနှင်နှင်ခေါ်လိုက်သည်။

သို့သော်---

အပြင်ဘက်မှ ပြန်လည်တုံ့ပြန်သံကို မကြားရချေ။

ထို့ကြောင့်---

ဟန်ထင်းဟန်သည် ပျက်မှောင်တစ်ချက်လှုပ်လိုက်ပြီး အသံ
တံခါးဖွင့်ရန် လျှောက်သွား၏။

ထိုစဉ်မှာပင်---

ရုတ်တရက်-

“ဝုန်း”

ဟူသော အသံနှင့်အတူ ပြတင်းပေါက်တံခါးကျိုးပဲ့သွားပြီး
လူတစ်ယောက်အခန်းတွင်းသို့ ပစ်လွင့်လာလေသည်။

သို့သော်---

ထိုလူသားသည် သက်ရှိလူသားမဟုတ်ပါ။

ဝိညာဉ်ကင်းမဲ့နေသော ဟန်စွမ်းရင်၏ အလောင်းသံ
ဖြစ်လေသည်။

ဟန်ထင်းဟန် ထိတ်ခနဲဖြစ်သွားပြီး ကျိုးပဲ့နေသော
ပြတင်းကို တစ်ချက်လှမ်းကြည့်လိုက်၏။

ကျိုးပဲ့နေသောပြတင်းပေါက်မှ အေးစိမ့်သော ညဉ့်ဓား
တစ်ချက် တိုက်ခတ်လာသည်။

ဟန်ထင်းဟန်သည် ကျိုးပဲ့နေသော ပြတင်းပေါက်မှ
တစ်ဆင့် မှောင်မည်းနေသောဝန်းကျင်ကို ကြည့်ရင်း ကျောထဲသို့

စိမ့်၍သွားလေသည်။

ထို့ကြောင့်---

သူသည် ဘာမျှစဉ်းစားမနေတော့ဘဲ အိပ်ခန်းတံခါး
လျှောက်သွားလိုက်သည်။

အိပ်ခန်းတံခါးကို ဆွဲဖွင့်လိုက်၏။

ယင်းသို့ ဆွဲဖွင့်လိုက်သည်နှင့် တံခါးစဉ် လူတစ်ယောက်
တံ၍ရပ်နေသည်ကို တွေ့လိုက်ရလေတော့သည်။

ထိုလူအား မြင်တွေ့လိုက်ရသည်နှင့် ဟန်ထင်းဟန်၏
မျက်လုံးအစုံသည် ဝိုင်းစက်ပြူးကျယ်ကာ ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်
သွားလေသည်။

အကြောင်းမှာ---

ထိုလူသည် ဟန်စွမ်းရင်ဖြစ်နေသောကြောင့်တည်း။

ဟန်စွမ်းရင်သည် ဝိညာဉ်ကင်းမဲ့နေပြီဖြစ်၏။

သို့ဖြစ်ရာ---

တံခါးဖွင့်လိုက်သည်နှင့် ဟန်ထင်းဟန်၏ ခန္ဓာကိုယ်ပေါ်သို့
မိပြုကျလာလေတော့သည်။

ထိုစဉ်မှာပင်---

အိပ်ခန်းအတွင်းမှ တဟားဟား ရယ်မောသံ ထွက်ပေါ်လာ
လေသည်။

“ဟား---ဟား---ဟား---ဟား---”

ဟန်ထင်းဟန်၏ ပျက်နာပြင်၌ ချေးစေးများပြန်လာ
လေသည်။

သူသည် အိပ်ခန်းထဲမှ ရယ်မောသံကြောင့် တစ်ကိုယ်လုံး
အဆတ်ဆတ် တုန်ခါသွားပြီး အလန့်တကြားဖြင့် နောက်သို့

ညှစ်ကြည့်လိုက်သကဲ့။

ထိုအခါ---

အိပ်ခန်းထဲ၌ကျလာသောထိုင်ပေါ်၌ ကျင်းပိုင်ချန်း ထိုင်နေ
စဉ်ကို တွေ့လိုက်ရလေသည်။

သူသည် အားရပါးရရယ်ဟောနေ၏။
ဟန်ထင်ဟန်မှာ တုန်ယင်ထစ်ငေါ့သောလေသံဖြင့်-

“ဆ--- ဆရာကြီး-”
ဟုထိတ်လန့်တကြားခေါ်လိုက်သည်။

ကျင်းပိုင်ချန်းက ရယ်မောရင်း---
“သူငွေမင်းဟန်- မင်းရဲလုပ်ရပ်ကြောင့် ဇာတ်သိမ်းပိုင်း-

မင်းအတွက်ကဆိုးသွားပြီ”
ဟန်ထင်ဟန်သည် ကြမ်းပြင်ပေါ်သို့စူးထောက်လိုက်ပြီး-

“ဆရာကြီးကျင်း---ခင်ဗျား ဘာလိုချင်သလဲပြောပါ”
ကျင်းပိုင်ချန်းက လက်ထဲမှ သေးငယ်သောသံစဉ်မိတ်-

မပါသည့် ပလွေကိုပြရင်---
“မင်းရဲအသက်---”

ဟုတိုးညှင်းစွာပြောလိုက်သည်။
ဟန်ထင်ဟန်က တုန်လှုပ်သောလေသံဖြင့်---

“ဆရာကြီး--- ငွေလိုချင်သလောက် ယုသွားပါ- ကျွန်-
ဒီအကြောင်းကို ဧည့်ပစ်ပါမယ်”

ကျင်းပိုင်ချန်းက တစ်ချက်ရယ်မောလိုက်ပြီး---
“သူငွေမင်းဟန်- ကျုပ်နာမည်ကို ငွေတစ်သိန်းနဲ့

ရမှာတော့ ဘယ်လောကောင်းတော့မလဲ- အမှန်တော့ အိမ်-
ကျားထိုးမတတ်ဘဲ ထိုးတံ့ ခင်ဗျားအမှားပဲ”

ဟန်ထင်ဟန်သည် ကြောက်ရွံ့ထိတ်လန့်သော မျက်နှာ-
ပျားဖြင့် တစ်ချက်ကြည့်လိုက်ပြီး---

“ဆရာကြီးကျင်း--- ကျုပ် အသက်ကိုချမ်းသာပေး-

ဟုပြောရင်း ဦးညွတ်လိုက်မှလသည်။
ယင်းသို့ ဦးခေါင်းကို ညွတ်လိုက်သည်နှင့်---
ရွတ်---

ဟုသောအသံသံသံပေါ်ထွက်လာပြီး တစ်ချိန်တည်းမှာပင်
တန်ထင်ဟန်၏ နောက်ကျောမှ လျှို့ဝှက် မြားသုံးစင်းသည်
တန်ထင်ဟန်၏ဦးခေါင်းပေါ်မှ ဖြတ်ကျော်၍ ကျင်းပိုင်ချန်းထံသို့
အရှိန်အဟုန်ပြင်းစွာ ပစ်လွှင့်သွားလေတော့သည်။

ကျင်းပိုင်ချန်းသည် ကုလားထိုင်ရော လူပါ နောက်သို့
လှန်ချ၍ ဟန်ထင်ဟန်၏လျှို့ဝှက်မြားကို ရောင်တိမ်းလိုက်သည်။
သို့သော်---

မြားတစ်စင်းသည် ကျင်းပိုင်ချန်း၏ပခုံးအား ထိမှန်သွား၏။
တစ်ချိန်တည်းမှာပင်---

လျှို့ဝှက်တံခါးနောက်ကွယ်မှ လက်ရွေးစင်ဆယ်ဦး ထွက်
ပေါ်လာပြီး ကျင်းပိုင်ချန်းအား တိုက်ခိုက်လိုက်လေတော့သည်။

ဟန်ထင်ဟန်၏ မျက်နှာပေါ်၌ ကောက်ကျစ်စဉ်းလဲသော
အပြုံးတစ်ချက်ပေါ်လာသည်။

သူသည်ပြုံးရင်းမှ ကျင်းပိုင်ချန်းနှင့် မိမိ၏လက်ရွေးစင်
သိုင်းသဟားဆယ်ယောက်တိုက်ခိုက်နေသည်ကို ကြည့်နေ၏။
ထိုစဉ်မှာပင်---

ရုတ်တရက် သူ၏ နောက်ကျောမှ လူတစ်ယောက် ထွက်

ပေါ်လာလေသည်။

ထိုလူမှာ ကောက်ဝမ်ဖုပင်ဖြစ်သည်။

ထိုစဉ်-

ချွင်---

ဟူသောအသံနှင့်အတူ သံသံချင်း ထိတွေ့သံပေါ်ထွက်လာ၏။ ကောက်ဝမ်ဖု ဝေးကြောင် သွားလေသည်။

အကြောင်းမှာ---

ဟန်ထင်းဟန်၏နောက်ကျောမှ အင်္ကျီစသည် စုတ်ခြံသွားပြီး သံမဏိပြွန်လုံးသုံးလုံး ပေါ်ထွက်လာသောကြောင့်ဖြစ်၏။

အမှန်မှာ---

ထိုသံမဏိပြွန်လုံးသုံးလုံးသည် လျှို့ဝှက်မြားထည့်ထားသည့် သံမဏိပြောင်းဖြစ်ပြီး ပြွန်၏ခလုတ်ကို သေးငယ်သော သံမဏိကြိုးဖြင့် ဆက်သွယ်ကာ ဟန်ထင်းဟန်၏ အင်္ကျီလက်ကြား၌ ဝှက်ထားသည်။

လျှို့ဖြင့်---

ဟန်ထင်းဟန်သည် ကျင်းပိုင်ချန်းအား ဦးညွတ်ချိန်၌ သံမဏိကြိုးကိုမသိမသာဆွဲကာ လျှို့ဝှက်မြားဖြင့် တိုက်ခိုက်လိုက်ခြင်းဖြစ်လေသည်။

ကောက်ဝမ်ဖု ဝေးကြောင်နေစဉ်မှာပင် ဟန်ထင်းဟန်၏ လျှပ်တစ်ပြက် ပြန်လည် တိုက်ခိုက်ခြင်းကိုခံလိုက်ရသည်။

ထို့ကြောင့်---

“ဝုန်း”

ဟူသော အသံနှင့်အတူ ကောက်ဝမ်ဖုသည် အဝေး၌

လွင့်စဉ်သွားပြီး ကြမ်းပေါ်သို့ ကျသွားလေတော့သည်။

ထိုစဉ်မှာပင်---

ကောက်ဝမ်ဖုသည် ခြေထောက်တစ်စုံကို မြင်တွေ့လိုက်ရသည်။

ထိုခြေထောက်တစ်စုံကို မြင်တွေ့လိုက်သည်နှင့် ခြေထောက်ပိုင်ရင်သည် မည်သူမည်ဝါဖြစ်ကြောင်း ကောက်ဝမ်ဖု သိလိုက်သည်။

ထိုခြေထောက်ပိုင်ရင်မှာ ကျင်းယုံချူးချူးပင် ဖြစ်သည် မဟုတ်ပါလား။

❧

ဟန်ထင်းဟန်သည် ကျင်းယုံချူးချူးကိုမြင်တွေ့လိုက်သည်နှင့် ပါးစပ်အဟောင်းသားဖြင့် အံ့အားသင့်သွားလေသည်။

ကျင်းယုံချူးချူးသည် လက်ထဲ၌ လေးနှင့်မြားကို ကိုင်ဆောင်ထား၏။

ထိုလေးနှင့်မြားကို တွေ့လိုက်ရသည်နှင့် ဟန်ထင်းဟန်သည် မိမိသက်တော်စောင့် လေးသည်တော်၏ ကံကြမ္မာကို ဝန်ပုန်းနိုင်လိုက်ပြီဖြစ်သည်။

သူသည် မျက်နှာတစ်ချက်ပျက်ကာ ကျင်းယုံချူးချူးအား တဟုန်ထိုး တိုက်ခိုက်လိုက်တော့၏။

❧

ရုစူးရယ် စိတ်လှုပ်ရှားနေသည်၊
 သူသည် ယနေ့တွင် စတင်လှုပ်ရှားရမည်ဖြစ်သည်၊
 ထို့ကြောင့်---
 သူ၏တာဝန်ကို ယွင်းပိုင်ကျွန်နှင့်ချယ်ရီတို့ မလိုပီစေရန်
 ကြိုးစားနေရသည်၊
 ယွင်းပိုင်ကျွန်နှင့် ချယ်ရီတို့သည် ခရီးထွက်ခွဲရန် ဟန်ပြင်
 နေကြပြီဖြစ်သည်၊
 မကြာမီ အချိန်အတွင်းမှာပင် သူသည် လုပ်ငန်းစေတော့
 မည်ဖြစ်သည်၊
 ထို့ကြောင့်---
 သူသည် လှုပ်ရှားနေသောစိတ်ကို တည်ငြိမ်အောင်ကြံစား
 နေရသည်၊
 ယွင်းပိုင်ကျွန်သည် ထိုင်၍ပိုင်နေသော ရုစူးရယ်၏ပခုံး
 ပုတ်ရင်း---
 “ညီလေး--- မင်းဘာဝေးနေတာလဲ၊ ငါတို့ သွားဖို့အချိန်
 ရောက်ပြီ”
 ရုစူးရယ်သည် ရိုဝေသောမျက်လုံးများဖြင့် ယွင်းပိုင်ကျွန်

တစ်ချက်လှမ်းကြည့်ပြီး ထိုင်ရာမှလေးကန်စွာ ထလိုက်သည်၊
 ပြီးမှ---
 သူသည် သက်ပြင်းတစ်ချက်ချရင်း---
 “အစ်ကိုယွင်း--- ကျွန်တော်စိတ်ထဲမှာ ပူနေတယ်”
 ယွင်းပိုင်ကျွန်က ပြုံးလိုက်ပြီး---
 “မကြာခင် ငါတို့ငွေတွေရတော့မှာပဲ၊ ဘာပူစရာရှိသလဲ”
 ရုစူးရယ်သည် ဦးခေါင်းကိုတွင်တွင်ခါယမ်းရင်း လေးနက်
 သောလေသံဖြင့်---
 “အစ်ကိုယွင်း- သံစဉ်မဲ့ပလ္လေဆိုတာ လောကမှာ တကယ်
 ရှိနေတယ် မဟုတ်လား”
 ဟုပြောလိုက်သည်၊
 ယွင်းပိုင်ကျွန်က မျက်ခုံးပင့်ကာ---
 “ဒါဟာ ပုံပြင်တစ်ပုဒ်ပါ-”
 ရုစူးရယ်သည် ဖြည့်ညှင်းစွာ ခေါင်းခါယမ်းလိုက်ပြီး---
 “အင်း--- တစ်ခါတစ်ခါမှာ ပုံပြင်ဆိုတာ လောကမှာ
 တကယ်ဖြစ်နိုင်တာတွေပဲ”
 ယွင်းပိုင်ကျွန်သည် တစ်ချက်ရယ်မောလိုက်ပြီး---
 “တခြားပုံပြင်တွေတော့ အစ်ကိုလဲ မသိဘူး- ဒါပေမယ့်
 သံစဉ်မဲ့ပလ္လေပုံပြင်တော့ ငါတို့ဆရာကြီးကျင်းရဲပုံပြင်ပဲ”
 မှန်ပါသည်၊
 သံစဉ်မဲ့ပလ္လေဆိုသည်မှာ သူတို့ဆရာကြီးကျင်းပိုင်ချန်း
 လုပ်ကြံဖန်တီးခဲ့သည့် ပုံပြင်တစ်ပုဒ်သာ ဖြစ်သည်၊
 ယုံကြည်နိုင်ဖွယ်မရှိသော ပုံပြင်တစ်ပုဒ်ကို ဖန်တီးပြီး

လူအများအား ယုန်ထင်ကြောင်ထင် ဖြစ်စေခဲ့သည်။

လူအများက သို့လော သို့လောဖြင့် တွေဝေနေစဉ် ကျင်းပိုင်ချိန်ကအခွင့်ကောင်းယူကာ ဟန်ထင်းဟန်ထဲဝင်ရောက် ခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

သို့တိုင်အောင်--

အကြံတူရန်သူများနှင့် တွေ့ကာ သူတို့၏ အစီအစဉ် တစ်ခုလုံး ကမောက်ကမဖြစ်ရတော့မလို ကြံ့ရလေသည်။

ဤအဖြစ်ကိုမူ ယွင်းပိုင်ကျွန်နှင့်ချယ်ရီတို့ မသိရှိကြ သေးပေ။

မည်သို့ဆိုစေ--

မကောင်းမှုကျူးလွန်ရန်ကြံစည်သူသည် မည်သည့်အခါမျှ စိတ်အေးလက်အေး နေနိုင်မည်မဟုတ်ချေ။

ယွင်းပိုင်ကျွန်သည် မကောင်းမှုကျူးလွန်ရန် ကြံစည်နေရာ မိမိ၏မကောင်းမှုအတွက် စိုးရိမ်ကြောင်ကြစပြုလာပြီဖြစ်၏။

ရုစူးရယ်သည် ယွင်းပိုင်ကျွန်အား အကဲခတ်လိုက်ပြီး-

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်* ကျွန်တော်ကတော့ သံစဉ်မဲ့ပလွေဟာ လောကမှာ တကယ်ရှိတယ်လို့ အခိုင်အမာယုံကြည်တယ်”

ဟုပြောကာ ယွင်းပိုင်ကျွန်၏ စိတ်ကို ဆွပေးလိုက်သည်။

သူ၏စကားကြောင့် ယွင်းပိုင်ကျွန်၏မျက်နှာပေါ်တွင် စိုးရိမ်ပူပန်သော အရိပ်အရောင်များပေါ်ထွက်လာသည်။

သို့သော်--

ယွင်းပိုင်ကျွန်သည် ဇာတ်မင်းသားတစ်ယောက် ဖြစ် သည်နှင့်အညီ ဟန်ဆောင်အလွန်ကောင်းသူဖြစ်၏။

ထို့ကြောင့်--

သူသည် လှုပ်ရှားနေသောစိတ်အစဉ်ကို ထိန်းချုပ်ရင်း-

“နေပါဦး- ညီလေးရ၊ မင်းစကားက တစ်မျိုးပါလား-

သံစဉ်မဲ့ပလွေဆိုတာ ဆရာကြီးကျင်းက ဖန်တီးထားတဲ့ပုံပြင်မှန်း မင်းလဲသိသားပဲ- ဘာကြောင့် သံစဉ်မဲ့ပလွေ တကယ်ရှိတယ်လို့ မင်းက ထင်နေရတာလဲ”

ဟုမေးလိုက်သည်။

ရုစူးရယ်က ဘာမျှပြန်မပြောပါ။

အတန်ကြာသောအခါ ရုစူးရယ်သည် ရင်ဘတ်တွင်းမှ ပစ္စည်းတစ်ခုကိုထုတ်ယူပြီး ယွင်းပိုင်ကျွန်ထံ လှမ်းပေးလိုက်သည်။

ထိုပစ္စည်းသည် သေးငယ်သော ယွန်းသေတ္တာငယ်လေး ပင်ဖြစ်သည်။

သို့ရာတွင်--

ထိုယွန်းသေတ္တာလေးကို မြင်ရုံမျှဖြင့် အတွင်း၌ မည် သည့်ပစ္စည်းရှိနေသည်ကို ယွင်းပိုင်ကျွန်သိရှိလိုက်သည်။

ထို့ကြောင့်--

သူသည် မျက်စိ မျက်နှာမျက်သွားပြီး ယွန်းသေတ္တာကို ကမန်းကတန်းဖွင့်ကြည့်လိုက်မိသည်။

ထိုအချိန်၌ ချယ်ရီသည်လည်း သူတို့အနားသို့ ရောက် ရှိလာသည်။

ယွင်းပိုင်ကျွန်ဖွင့်လိုက်သည်နှင့် ယွန်းသေတ္တာအတွင်းသို့ စိတ်ဝင်တစားလှမ်းကြည့်လိုက်သည်။

သူ မျှော်လင့်ထားသည့် အတိုင်းပင် သံစဉ်မဲ့ပလွေ

တစ်လက်ကို တွေ့ရသည်။

သံစဉ်မဲ့ပလ္လေနှင့်အတူ စာတစ်စောင်ရှိနေသည်ကိုမိ
မြင်တွေ့လိုက်ရ၏။

သူတို့ လုပ်ကြံဖန်တီးခဲ့သောလုပ်ရပ်သည် ယခုအခါ
သူတို့ကို မြန်လည် ခြောက်လှန့်နေပြီဖြစ်သည်။

ကိုယ်က သူတစ်ပါးကို လိမ်ညှာလှည့်ဖြာရန် ကြံစည်ခဲ့
သလို သူတစ်ပါးကလည်း သူတို့အားလှည့်စားလျက် ရှိနေပြီဖြစ်
သည်။

ယွင်းပိုင်ကျွန်းနှင့်ချယ်ရီတို့သည် ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်
ပြုနေပြီဖြစ်လေသည်။

သူတစ်ပါးအား မကောင်းကြံမှုသည် ကိုယ်အား ပြန်၍
မကောင်းကျိုးကို ပေးတော့မည်ဖြစ်သည်။

၃၃

သူတစ်ပါးအပေါ်မကောင်းကြံစဉ်က မည်သို့ပျံ့ခံစားခြင်း
မရှိသော်လည်း ယခုကဲ့သို့ သူတစ်ပါးက ပြန်လည်နှိမ်းခြောက်
လာသည်အခါ---

ယွင်းပိုင်ကျွန်းနှင့်ချယ်ရီတို့သည် ဆောက်တည်ရာ
နိုင်လောက်အောင်ပင် ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်ကြရတော့၏။

ယွင်းပိုင်ကျွန်းသည် ကပျာကယာပင် စာကိုထုတ်၍ ဖတ်
လိုက်သည်။

စာထဲတွင်ကား---

ယွင်းပိုင်ကျွန်းနှင့်ချယ်ရီ-

မကောင်းမှုဆိုတာ ဆိတ်ကွယ်ရာမရှိဘူး-

မကောင်းမှု ကျူးလွန်သူရဲနောက်မှာ ဥပဒေက-

အပိုင်ပဲမာလိုက်နေတယ်- ဒါကြောင့် အဖမ်းခံပြီးဥပဒေရ-

အဆုံးအဖြတ်ကို နာခံပါ-

သံစဉ်မဲ့ပလ္လေ
ရုစူးရယ်

စာဖတ်ပြီးသောအခါ သူသည် မယုံကြည်နိုင်သော
မျက်လုံးအစုံဖြင့် ရုစူးရယ်ကို ကြည့်ကာ---

"မင်း---မင်း---သံစဉ်မဲ့ပလ္လေ"

ဟု အထိတ်အလန့် ပြောလိုက်သည်။

ရုစူးရယ်က ခေါင်ညှိတ်လိုက်ပြီး---

"ဟုတ်ပါတယ်---သံစဉ်မဲ့ပလ္လေဆိုတာ ကျွန်တော်ပါပဲ"

ယွင်းပိုင်ကျွန်းက မျက်မှောင်ကွပ်လိုက်ပြီး---

"မင်းက- ကြေးစားလူသတ်သမား- ရုစူးရယ်မဟုတ်လား"

ရုစူးရယ်က ပြုံးလိုက်ပြီး-

"ကြေးစားလူသတ်သမားရုစူးရယ်ဆိုတာ လွန်ခဲ့တဲ့နှစ်က

သေဆုံးသွားပါပြီ- ဒါပေမယ့် ရုစူးရယ် သေဆုံးသွားတာကို

လူတွေမသိလိုက်ကြဘူး ဒါကြောင့် ကျွန်တော်က ရုစူးရယ်အဖြစ်

ဟန်ဆောင်လိုက်တာပါ- ကျွန်တော့်နာမည်အရင်းက ယုံဟော်ပါ"

ယွင်းပိုင်ကျွန်း၏ မျက်လုံးအစုံသည် ပြူးကျယ်ဝိုင်းစကော့

သွားလေတော့၏။

မင်း- မင်းက လျှို့ဝှက်ထောက်လှမ်းရေးမှူး ယဲ့ဟော် ဟုတ်လား

ရုစူးရယ်ကခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

ဟုတ်ပါတယ်- လက်ထောက် ထောက်လှမ်းရေးမှူး ယဲ့ဟော်ပါ- ခင်ဗျားတို့ အေးအေးဆေးဆေးအဖမ်းခံကြပါ

ယွင်းပိုင်ကျွန်သည် ယဲ့ဟော်အား တိုက်ခိုက်ရန် ဟန် ပြင်လိုက်သည်။

ထိုစဉ်မှာပင်---

မြို့စားမင်း၏စစ်သည်ရဲမက်များသည် သူနှင့်ချယ်ရီအား ဖမ်းဆီးရန် အခန်းတွင်းသို့ ဝင်ရောက်လာကြလေတော့သည်။

ရုစူးရယ်သည် စစ်သည်ရဲမက်များအား ယွင်းပိုင်ကျွန်နှင့် ချယ်ရီအား ကြီးဖြင့်တုပ်၍ ဌာနချုပ်သို့ခေါ်ဆောင်လာရန် အမိန့် ပေးပြီး အခန်းထဲမှ ထွက်သွားလေတော့သည်။

ဟန်ထင်းဟန်၏အခန်းသည် တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်နေ၏။ အခန်းထဲ၌ လူနှစ်ယောက်သာ ရပ်နေသည်။

ကျွန်လူများအားလုံးသည် ကြမ်းပြင်ပေါ်၌ အတုံးအခွဲ လဲကျနေသည်။

သန့်ရှင်းသပ်ရပ်သော ဟန်ထင်းဟန်၏အိပ်ခန်းသည် ယေ အချိန်၌ ရှုပ်ဖွယ်ပြန်ကျနေလေသည်။

ကြမ်းပြင်ပေါ်၌ ဝိညာဉ်ကင်းမဲ့နေသော ဟန်ထင်းဟန်၏

မျက်လုံးများက ပြူးကျယ်လျက်ရှိပြီး ကျင်းပိုင်ချန်းကိုစူးစိုက်ကြည့် နေသကဲ့သို့ ထင်မှတ်ရသည်။

အခန်းတွင်း၌ အသက်ရှင်နေသူနှစ်ဦးသာရှိ၏။

ထိုလူနှစ်ဦးမှာ ကျင်းပိုင်ချန်းနှင့်ကျင်းယဲ့ချူးချူးတို့ပင် ဖြစ်ပေသည်။

ကျင်းယဲ့ချူးချူးသည် ဒဏ်ရာရနေသော ကောက်ဝမ်ဖုကို တစ်ချက်ကြည့်ပြီး လက်တစ်ချက်လှုပ်ရှားလိုက်၏။

သူမ၏လှုပ်ရှားမှုရပ်တန့်သွားသည်နှင့် ကောက်ဝမ်ဖုလည်း

ဝိညာဉ်ကင်းမဲ့သွားလေသည်။

ကျင်းပိုင်ချန်းက ပြူးလိုက်ပြီး---

"မင်းတော်တယ်"

ဟုပြောလိုက်သည်။

ကျင်းယဲ့ချူးချူးက---

"လာ- ဘိုးဘိုး၊ အားလုံးအဆင်သင့်ဖြစ်ပြီ"

ဟုပြောလိုက်လေသည်။

မြင်းလှည်း အဆင်သင့်ဖြစ်နေလေပြီ။

ကျင်းယဲ့ချူးချူးက မြင်းလှည်းကိုအသင့်ပြင်ဆင်ထားခြင်း ဖြစ်သည်။

ငွေဆယ်သိန်းကိုလည်း ဟန်ထင်းဝါးအား လှည်းပေါ်သို့ ထောင်အကျပ် တင်စေခဲ့သည်။

ပြီးမှ---

သူမသည် ဟန်ဆင်းဝါးကို သုတ်သင်ခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။
ထို့နောက်---

သူမနှင့်ကျင်းပိုင်ချန်းတို့ ပူးပေါင်းပြီး ဟန်ထင်းဟန်အား
ယှဉ်ပြိုင်ခဲ့ခြင်းဖြစ်လေသည်။

ကျင်းပိုင်ချန်းသည် မြင်းလှည်းပေါ် မတက်မီ မြင်းလှည်း
တံခါးကိုဖွင့်၍ ငွေသေတ္တာကို တစ်ချက်ကြည့်လိုက်သည်။

ပြီးမှ-----

သူသည် ဦးခေါင်းကို ခါယမ်းလိုက်ရင်း---

"အင်း- ဇာတ်သိမ်းပိုင်းကတော့ ငါပျော်လင့်ထားသလို
ဖြစ်မလာဘူး ငါနာမည်ကို ဇာတ်မြုပ်မစ်ရတော့မယ်"
ဟုညည်းညူလိုက်လေသည်။

ကျင်းယုံချူးချူးက ပြုံးရင်း---

"ဘိုးဘိုး- ကျွန်မတို့ သုံးလေး နှစ် ဇာတ်မြုပ်နေရမိမိ-
သုံးလေးနှစ်ကြာရင် လူတွေမေ့သွားမှာပါ"
ဟုပြောလိုက်သည်။

ထို့နောက်---

သူမသည် ခပ်တည်တည်ဖြင့် အရှေ့တံခါးသို့လျှောက်
သွားလေသည်။

ဟန်ဂေဟာခြံဝင်း၌ အစောင့်များစွာ ချထားသော်လည်း
ဟန်ထင်းဟန်၏အိပ်ခန်းအတွင်းမှတိုက်ပွဲကို သိရှိဟန်မတူချေ
သို့ဖြစ်၍---

ကျင်းယုံချူးချူးတို့ မြင်တွေ့သွားသည် တံခါးစောင့်---

ဖက်ရွေစွာပြုပြုရှင်း---

"အစ်မလေး---ဘယ်သွားမလိုလဲ"

ဟုနှုတ်ဆက်လိုက်၏။

ကျင်းယုံချူးချူးက အဖြေပေးလိုက်သည်။ သို့သော်-
ဖြင့် အဖြေပေးလိုက်ခြင်းမဟုတ်ပါ။

သူမ၏လက်ကို တစ်ချက်မျှ လှုပ်ရှားလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။
တံခါးစောင့်သည် အသံပင်မထွက်နိုင်ဘဲ မြေပေါ်သို့လဲ
ကျသွားတော့၏။

သို့ဖြင့်---

ကျင်းပိုင်ချန်းနှင့်ကျင်းယုံချူးချူးတို့သည် ငွေသေတ္တာများ
တင်ဆောင်ထားသောပြင်းလှည်းအား အတားအဆီးကင်းမဲ့စွာဖြင့်
ဟန်ဂေဟာခြံဝင်း၏အရှေ့တံခါးမှ ဖောင်းနှင့်ထွက်ခွာသွားနိုင်တော့၏။

၃၃

ဤနေရာသည် ဘာချန်း၏စားသောက်ဆိုင်လေးဖြစ်သည်။
ဘာချန်းသည် ဤစားသောက်ဆိုင်ကို နံနက်မိုးလင်းမှ
နေဝင်ချိန်အထိ ဖွင့်ထား၏။

သို့သော်---

ထိုစားသောက်ဆိုင်၌ ဘာချန်းမနေပါ။
ဘာချန်းသည် ဖြိုထဲ၌သာနေသည်။
သူသည် နေ့စဉ်နံနက်မိုးသောက်မတိုင်မီ အရကပုံး

ခေါက်ဆွဲ၊ အသားခြင်းများကို ဆိုင်အလုပ်သမားများနှင့်အတူ ဖြိုထဲ

မှ ဤဆိုင်သို့သယ်ဆောင်လာသည်။

တစ်နေ့တာရောင်ဆယ်မူပြီးဆုံးလျှင် ဆိုင်သိမ်းကာ ပြုလဲသို့ ပြန်သည်။

သို့ဖြစ်ရာ---

ဤစားသောက်ဆိုင်သည် ညအချိန်၌ ဆိုင်ရှင်မဲ့နေရသည် ဟုဆိုရပေမည်။ ကျင်းပိုင်ချန်းသည် မိမိ၏တပည့်များကို ဤစားသောက်ဆိုင်၌စောင့်နေရန် မှာကြားခဲ့သည်။

ဤစားသောက်ဆိုင်၌ ဝေခနွဲကာ ညတွင်းချင်းလမ်းခွဲ၌ ကိုယ်စီကိုယ်ငှ ခြေရာပျောက်ရန်စီစဉ်ထားသည်။

ထို့ကြောင့်---

ကျင်းပိုင်ချန်းသည် မြင်းလှည်းကို ဤစားသောက်ဆိုင်သို့ မောင်းနှင်လာခဲ့သည်။

တိုက်ဆိုင်စွာပင် မြင်းလှည်းသည် စားသောက်ဆိုင်ရှေ့၌ တစ်ဘက်သို့နှိမ့်၍ စောင်းသွားလေသည်။

လှည်းဝင်ရိုးကျိုးသွားခြင်းပင်ဖြစ်၏။

ကျင်းပိုင်ချန်းနှင့်ကျင်းယုံချူးချူးတို့သည် လှည်းပေါ်မှ နှစ်ဆင်းလိုက်ကြသည်။

ကျင်းပိုင်ချန်းက လေပူတစ်ချက်မှုတ်ထုတ်ရင်း--

အင်း- လှည်းဝင်ရိုးကျိုးတာ ဟန်ထင်းဟန်ရဲ့ အကြိမ်

ဖြစ်ရမယ်

ဟုတီးတိုးရေရွတ်လိုက်လေသည်။

ပြီးမှ---

ဝန်းကျင်ကိုတစ်ချက်ဝေကြည့်လိုက်ပြီး လေချွန်သံဖြင့်

အချက်ပေးလိုက်၏။

သို့သော်--- ဝန်းကျင်သည် ငြိမ်သက်တိတ်ဆိတ်နေ၏။

သည်သည် ထူးခြားမှုမျှ မရှိချေ။

ကျင်းပိုင်ချန်း မျက်မှောင်ကြုတ်သွားသည်။

“သူတို့ဘာလို့ မုရောက်လာသေးတာလဲ”

တစ်ကိုယ်တည်း ရေရွတ်လိုက်မိ၏။

ကျင်းယုံချူးချူးက ပြုံးရင်း---

“ကျွန်မတို့ စောနေလို့ဖြစ်ပါလိမ့်မယ်”

ကျင်းပိုင်ချန်းက ဒေါင်းခါယမ်းလိုက်သည်။

“မဟုတ်သေးဘူး အမှန်ဆိုရင် သူတို့က ငါတို့ထက်ပိုပြီး

စောစောရောက်သင့်တယ်”

ကျင်းယုံချူးချူးက ပတ်ဝန်းကျင်ကိုတစ်ချက်ကြည့်ကာ-

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်၊ ကျွန်မတို့ ခဏ စောင့်ကြည့်ရအောင်

လှည်းဝင်ရိုးကျိုးတာလဲ သူတို့လာမှပြင်နိုင်မှာ”

ကျင်းပိုင်ချန်းက တစ်ချက်စဉ်းစားလိုက်ပြီး--

“ကောင်းပြီလေ- ခဏစောင့်ကြတာပေါ့”

ဟုပြောကာ ဘာချန်း၏စားသောက်ဆိုင်သို့ လျှောက်သွားလေသည်။

ကျင်းယုံချူးချူးလည်း နောက်မှထက်ကြပ်မကွာ လိုက်ပါ

သွားလေ၏။

သံစဉ်ပဲပလွေ

စားသောက်ဆိုင်သည် တံခါးမရှိပါ။
 အုတ်ကြွပ်ပြားရိုးထားသော အကာအရံမဲ့ အဆောင်တစ်ခု
 သာဖြစ်သည်။
 ကျင်းပိုင်ချန်းသည် စားသောက်ဆိုင်ထဲသို့ တစ်လှမ်းချင်း
 လှမ်းဝင်လိုက်သည်။
 ကျင်းယုံချူးမျူးက သူ့နောက်မှထက်ကြပ်မကွာလိုက်မိ
 သွားလေ၏။
 ကျင်းပိုင်ချန်းက ရုတ်တရက်ခြေလှမ်းရပ်တန့်လိုက်၏။
 ကျင်းယုံချူးမျူးလည်း ဘုမသိ ဘမသိဖြင့် ခြေလှမ်းရပ်
 တန့်လိုက်ရသည်။
 အဘိုးဖြစ်သူအား အကဲခတ်ကြည့်လိုက်သည် အခဲ
 မျက်နှာတစ်ခုလုံး သွေးရောင်မရှိသကဲ့သို့ ဖြူဖပ် ဖြူလျော်ဖြစ်နေ
 သည်ကို တွေ့ရလေသည်။
 သူ၏မျက်လုံးအစုံကမူ မကောင်းဆိုးဝါးတစ်ကောင်အား

ပေးပြင်နေရသည့်အလား တစ်နေရာသို့ ပြူးကျယ်စွာ စိုက်ကြည့်
 နေလေသည်။
 ကျင်းယုံချူးမျူး အလွန်အံ့ဩသွား၏။
 သူပေသည် အဘိုးဖြစ်သူ ကျင်းပိုင်ချန်းနှင့်အတူ နေထိုင်
 ခဲ့စဉ်ကာလတစ်လျှောက်လုံး အဘိုးဖြစ်သူအား ဤကဲ့သို့ထိတ်လန့်
 တုန်လှုပ်သောဟန်မှူမျိုးကို မမြင်တွေ့ခဲ့ဘူးပေ။
 သူပေသည် ကျင်းပိုင်ချန်းမျက်လုံးရောက်ရှိသည့် နေရာသို့
 ချာခနဲ လှည့်ကြည့်လိုက်၏။
 ယင်းတဖန်လေးမှာပင်---
 သူပေ၏ ခန္ဓာကိုယ်တစ်ခုလုံး အေးစက်တောင့်တင်းသွား
 တော့၏။
 "ဟင်- သံစဉ်ပဲပလွေ---"
 ဟု နှုတ်မှလည်းလွှတ်ခနဲ ရေရွတ်လိုက်မိလေတော့သည်။

၇၃

သံစဉ်ပဲပလွေ---
 သံစဉ်ပဲပလွေသည် စားသောက်ဆိုင်ထဲရှိ စားပွဲတစ်လုံး
 ပေါ်တွင် ရှိနေ၏။
 သို့သော်---
 ယခုတစ်ကြိမ် တွေ့မြင်ရသောပလွေသည် အလွန်သေး
 ငယ်သော သံစဉ်ပဲပလွေ မဟုတ်ချေ။
 အမှန်တကယ် တီးမှုတ်နိုင်သော ပလွေအရွယ်အစား ဖြစ်

သည်။

သို့သော်---

သံစဉ်ထွက်ပေါ်နိုင်သော အပေါက်ကလေးများတော့ ပါရံ
ခြင်း မရှိချေ။

ကျင်းပိုင်ချန်းသည် သံစဉ်ပုံပလွေအား ပြူးကျယ်သော
ပျက်လုံးအစုံဖြင့် စိုက်ကြည့်နေ၏။

ကျင်းယုံချူးချူးလည်း ကျောက်ရုပ်ပမာ မလှုပ်မယုက်
ရုပ်တန်ကာ ဝိုင်းစက်ပြူးကျယ်သောပျက်ဝန်းအစုံဖြင့် စိုက်ကြည့်
နေသည်။

အတန်ကြာမှ---

ကျင်းပိုင်ချန်းသည် သူ့အား ချာခနဲလှည့်ကြည့်လို့ မပြီး
“ဒါ--- ဒါဟာ သံစဉ်ပုံပလွေလား”

ကျင်းယုံချူးချူးက အိပ်မက်မှ လန့်နိုးလာသူဟာ
ဆတ်ခနဲခေါင်းညှိတ်လိုက်၏။

“ဟုတ်တယ်၊ ဒါ--- သံစဉ်ပုံပလွေပဲ”

ကျင်းပိုင်ချန်းသည် လှုပ်ရှားနေသောစိတ်ကိုထိန်းချုပ်ကာ
ပျက်မှောင်ကုပ်လိုက်သည်။

“သမီးက ဘာကြောင့် ဒီလိုပြောနိုင်တာလဲ”

ကျင်းယုံချူးချူးက မချီးမြှားရင်း---

“ပလွေတစ်ချောင်းပေါ်မှာ သံစဉ်ထွက်ရမယ့် အပေါက်
ကလေးတွေပပါတာဟာ သံစဉ်ပုံပလွေကလွဲပြီး ဘယ်လိုတူရိယာ
ပစ္စည်းဖြစ်မလဲ”

ကျင်းပိုင်ချန်း၏ပျက်မှာတစ်ခုလုံး မည်းမှောင်သွားသည်။

သူသည် ခေါင်းတွင်တွင်ခါယမ်းကာ---

“မဖြစ်နိုင်ဘူး၊ ဒါ- မဖြစ်နိုင်ဘူး”

ကျင်းယုံချူးချူးက မျက်ခုံးပင်ကာ---

“ဘိုးဘိုးက ဘာဖြစ်လို့ ဒီလိုပြောနိုင်တာလဲ”

ကျင်းပိုင်ချန်း မဲပြုံးပြုံးလိုက်သည်။

“သမီးမေ့နေပြီလား- သံစဉ်ပုံပလွေဆိုတာ ဘိုးဘိုးလုပ်ကြံ
ပြောတဲ့ပုံပြင်လေ---

ကျင်းယုံချူးချူး တွေဝေသွားသည်။

“ဒါဖြင့်- ဒီသံစဉ်ပုံပလွေက ဘာဖြစ်လို့ ဒီစားပွဲပေါ်
ရောက်နေရတာလဲ”

ကျင်းပိုင်ချန်း အနည်းငယ်စဉ်းစားလိုက်၏။

“ဒါ- ဒါဆိုရင် ဘိုးဘိုးတို့ကိစ္စ သက်ဆိုင်ရာအာဏာပိုင်
တွေ သိသွားပြီလား”

ကျင်းယုံချူးချူးသည် သူ့အား ဆတ်ခနဲကြည့်ကာ---

“မဖြစ်နိုင်ဘူး- ဒီလောက် အချိန်တိုလေးမှာ သမီးတို့ရဲ့
ထိပ်တန်းလျှို့ဝှက်ချက်ကို ဘယ်သူသိနိုင်မှာလဲ”

ကျင်းပိုင်ချန်း ခေါင်းညှိတ်လိုက်သည်။

“ဟုတ်တယ်---ဒါပေမယ်---

စကားကို တစ်ပိုင်းတစ်စရပ်လိုက်ရာ ကျင်းယုံချူးချူးမှာ
ဝိတ်ပရည်နိုင်တော့ဘဲ-

“ဒါပေမယ်---ဘာဖြစ်သလဲ”

ကျင်းပိုင်ချန်းက သူ့အား ကြည့်ကာ---

“အခုချိန်ထိ ဘာဖြစ်လို့ မရောက်သေးတာလဲ”

သုခစကားကြောင့် ကျင်းယုံချူးချူး၏ခန္ဓာကိုယ် တစ်ခုလုံး မြွေဆိုးတစ်ကောင် အကိုက်ခံရသည့်အလား တုန်ခါသွားလေသည်။

မိမိ၏အဘိုးဖြစ်သူပြောသကဲ့သို့ သက်ဆိုင်ရာအာဏာပိုင်များက ဤကိစ္စကိုသိရှိသွားပြီလော---
သို့သော်---

ဤမျှတိုတောင်းသောအချိန်အတွင်း၌ မိမိတို့၏ကိစ္စများကို သိရှိသွားရန်မှာ လွယ်ကူသောကိစ္စ မဟုတ်ပါချေ။
ဤသို့ဆိုလျှင်---

ရှုစူးရယ်၊ ယွင်းပိုင်ကျန်နှင့် ချယ်ရီတို့သည် မည်သည့်အနောင်အယုက်ကြောင့် ဤနေရာသို့ ရောက်မလာ ရပါသနည်း။ သူတို့သုံးယောက် မည်သည့်ကံကြမ္မာနှင့် ရင်ဆိုင်နေရပါသနည်း။

သူမသည် ယင်းသို့ တွေးမိလိုက်သည်နှင့် ရင်ထဲ၌ စိုးရိမ်ထိတ်လန့်သွားလေသည်။

ထို့ကြောင့်---
အဘိုးဖြစ်သူ၏ လက်ကို ဆွဲကိုင်လှုပ်ရှားကာ---

“သူ- သူတို့ ဘာဖြစ်နိုင်သလဲဟင်-”
ကမန်းကတန်းမေးလိုက်၏။

ကျင်းပိုင်ချန်းက သူမအား စိုက်ကြည့်လိုက်သည်။
ထိုအကြည့်တွင် ကရုဏာသက်မှုများ ရောယှက်လျက်

ရှိနေပေသည်။
“ဪ---သမီးက ရှုစူးရယ်အတွက် စိုးရိမ်နေတာကို-

ကျင်းယုံချူးချူး၏မျက်နှာ ရက်သွေးရောင်သစ်သွားသည်။ ရက်ကိုကားရက်ကန်ပြင်ပင် ခေါင်းညိတ်ဝန်ခံလိုက်၏။

“ဟုတ်---ဟုတ်ပါတယ်- ဘိုးဘိုး-”
ကျင်းပိုင်ချန်းက သက်ပြင်းတစ်ချက်ချကာ---

“အင်း- သမီးလည်း အရွယ်ရောက်လာပြီပဲ- ဒီလိုခံစားပူပျိုးရိလာတာ မဆန်းပါဘူး”

ကျင်းယုံချူးချူး ခေါင်းငုံ့ထားလိုက်၏။
ကျင်းပိုင်ချန်းသည် သူမ၏ပခုံးကို လက်တစ်ဖက်ဖြင့်

သုပ်ကိုင်လျက် ကြင်နာ ကရုဏာသက်စွာနှင့်ပြုံးပြလိုက်သည်။
“ဘာပဲပြောပြော ရှုစူးရယ်ဟာ အရည်အချင်းရှိတဲ့လူ

တစ်ယောက်ပါ။ သမီး သူ့ကိုရွေးချယ်တာ မမှားပါဘူး”
ကျင်းယုံချူးချူး၏မျက်နှာစင်းလက် တောက်ပသွား၏။

“ဘိုးဘိုးက သူ့ကိုလက်ခံမယ်ပေါ့၊ ဟုတ်လား”
ကျင်းပိုင်ချန်းပြုံး၍ ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“သမီးက သူ့ကိုလက်ခံနေပြီပဲ- ဘိုးဘိုးက ငြင်းဆန်လို့ ဖြစ်မလား”

ကျင်းယုံချူးချူး ထဆန်လိုက်သည်။
“ဟာ- ဝမ်းသာလိုက်တာ ဘိုးဘိုးရယ်၊ ကျေးဇူးတင်

ပါတယ်---ကျေးဇူးလဲတင်ပါတယ်---”
ကျင်းပိုင်ချန်းသည် သူမအားကြည့်ကာ ကျေနပ်စွာပြုံး

နေလေသည်။
သို့သော်---

ရတ်တရက် တစ်စုံတစ်ခုကိုသတိရသွားဟန်ဖြင့် မျက်

မှောင်ကုပ်ကာ ဝန်းကျင်သို့မျက်လုံးဝေကြည့်လိုက်သည်။
 “ဒါနဲ့ သူတို့ဘာဖြစ်လို့များ အခုချိန်ထိရောက်မလာကြ
 သေးတာပါလိမ့်”
 ယင်းအချိန်---
 အမှောင်ထုထဲမှ အေးတီအေးစက်စကားသံတစ်သံထွက်
 ပေါ်လာလေသည်။
 “ကျုပ်ရောက်လာပြီ”
 ထိုအသံကြောင့် ကျင်းပိုင်ချန်း၏မျက်နှာတစ်ခုလုံး ပြုံး
 ရွှင်သွားလေသည်။
 ကျင်းယုံချူးချူး၏ မျက်နှာတစ်ခုလုံးသည်လည်း ဝင်းလက်
 တောက်ပသွားကာ---
 “ရုစူးရယ်”
 ဟုအော်ဟစ်ခေါ်လိုက်လေသည်။
 သူမ၏ ခေါင်းဆုံးသွားသည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် ဘာချန်း၏
 စားသောက်ဆိုင်ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံး မီးရောင်များထိန်လင်းသွားလေ
 တော့သည်။

ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံး မီးရောင်များထိန်လင်းနေ၏။
 ကျင်းယုံချူးချူးနှင့်ကျင်းပိုင်ချန်းတို့ ပြေးအတိုးနှစ်ယောက်
 သည် ရုတ်တရက်ပေါ်ထွက်လာသော မီးရောင်များအား စူးရှသော
 မျက်ဝန်းအစုံဖြင့် စိုက်ကြည့်နေကြလေသည်။

သူမတို့သည် ထိုမီးရောင်များအား မမှိတ်မသုန်စိုက်
 ကြည့်ရင်း မိမိတို့၏ရင်ခွန်သံကို မိမိတို့ပြန်ကြားနေမိကြလေသည်။
 ယင်းအချိန်---
 မီးရောင်များထွက်ပေါ်လာသောနေရာမှ လူရွယ်တစ်
 ယောက် ပြည်းညှင်းစွာထွက်လာလေသည်။
 ကျင်းယုံချူးချူးသည် မီးရောင်ကြောင့် ထိုလူရွယ်၏မျက်နှာ
 သား ထင်ရှားစွာတွေ့မြင်လိုက်ရလေသည်။
 သူမ၏မျက်နှာတစ်ခုလုံး ဝင်းလက်တောက်ပ သွားလေ
 တော့၏။
 “ရုစူးရယ်”
 အော်ဟစ်ခေါ်ရင်း လက်တချက်ဝေယမ်းပြုလိုက်သည်။
 မန်ပါသည်။
 ယခုမီးရောင်များကြားမှ လှမ်းထွက်လာသောလူရွယ်သည်
 သူမ နှောင့်လင့်စောင့်စားနေသော “ရုစူးရယ်” မင်မဟုတ်ပါလား

ရုစူးရယ်သည် သူမထံသို့ တစ်လှမ်းချင်းလျှောက်လှမ်း
 လာလေသည်။
 ကျင်းပိုင်ချန်းက သူ့အား ပြုံးလျက် ကြည့်နေ၏။
 ကျင်းယုံချူးချူးကမူ အလွန်ပင်ပျော်ရွှင်နေလေသည်။
 သူမ၏ရင်ထဲ၌မီးထိတ်စွာပျော်လင့်နေရသော ရုစူးရယ်သည်
 ဘေးမသိရန်မခဲပဲ မိမိတို့ထံသို့ ရောက်ရှိလာပြီ မဟုတ်ပါလား-

“စူးရယ်၊ ရင်---ရင်--- ဘာမှမဖြစ်ဘူးနော်”
 စိတ်လှုပ်ရှားစွာဖြင့်မေးလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။
 ရှုစူးရယ်သည် သူမအား ရိုဝေသော မျက်လုံးအစုံဖြင့်
 စိုက်ကြည့်ကာ တစ်လှမ်းချင်းလျှောက်လာနေ၏။
 ယင်းအချိန်---
 ကျင်းပိုင်ချန်း၏ မျက်နှာပေါ်မှ အပြုံးသည် တဖြည်းဖြည်း
 ပျောက်ကွယ်သွားလေသည်။
 ရှုစူးရယ်သည် သုံးပေခန့်အကွာ၌ ခြေလှမ်းရပ်တန့်
 လိုက်သည်။
 ကျင်းယုံချူးချူးက လှပစွာပြုံးလိုက်၏။
 “စူးရယ်--- ကျွန်မ ရင်အတွက် စိတ်ပူလိုက်ရတာ”
 ပြောရင်း ရှုစူးရယ်ထံသို့ပြေးလွှားသွားရန် ဟန်ပြင်လိုက်၏။
 ထိုအခါ---
 ကျင်းပိုင်ချန်းက ကမန်းကတန်းလှမ်းဆွဲလိုက်လေသည်။
 “မသွားနဲ့”
 ကျင်းယုံချူးချူး အလွန်အံ့ဩသွားသည်။
 သူမသည် အဘိုးဖြစ်သူအားလှမ်းကြည့်ကာ နားမလည်
 စွာဖြင့် မေးလိုက်သည်။
 “ဘိုးဘိုး--- သူ့ကိုလက်ခံတယ်ဆို၊ အခု စိတ်ဖြောင့်
 သွားပြီလား”
 ကျင်းပိုင်ချန်းသည် သူမအား မကြည့်ပါ။
 ရှုစူးရယ်အား စူးရှသောမျက်လုံးအစုံဖြင့် စိုက်ကြည့်ကာ
 ခေါင်းခါယမ်းလိုက်သည်။

“ဘိုးဘိုး၊ စိတ်မပြောင်းပါဘူး”
 ကျင်းယုံချူးချူး မျက်မှောင်ကုပ်လိုက်သည်။
 “ခါဖြင့်---”
 ကျင်းပိုင်ချန်းက အေးတီအေးစက်လေသံဖြင့်---
 “သမီး၊ သူ့ကို သေသေချာချာကြည့်လိုက်ပါဦး၊ သူဟာ
 သမီးရဲ့ ရှုစူးရယ်ဟုတ်ရဲ့လား”
 ကျင်းယုံချူးချူးသည် ထိုစကားကြောင့် ရှုစူးရယ်အား
 စေ့စေ့စပ်စပ်ကြည့်လိုက်သည်။
 ထိုအခါ---
 သူမ၏မျက်လုံးအစုံတွင် ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်သော ဟန်
 ပူရာများ ပေါ်ထွက်လာလေသည်။
 အကြောင်းကား---
 ရှုစူးရယ်၏ခန္ဓာကိုယ်ပေါ်တွင် ယခင်ကကဲ့သို့ သာမန်
 အဝတ်အစားများမဟုတ်တော့ဘဲ နေပြည်တော်မှထောက်လှမ်းရေး
 များတစ်ယောက်၏ဝတ်စုံကို ဝတ်ဆင်ထားသောကြောင့် ဖြစ်၏။
 သူမသည်ဦးခေါင်းတစ်ခုလုံးမှူးဖိုက်လာကာ ခန္ဓာကိုယ်
 တစ်ချက်ယိမ်းယိုင်သွား၏။
 ကျင်းပိုင်ချန်းသည် သူမအား မေးမလိုက်ကာ အေးတီ
 အေးစက်လေသံဖြင့် ပြောလိုက်၏။
 “သမီး-၊ အခု- သူဟာ သမီးရဲ့ရှုစူးရယ်မဟုတ်တော့ဘူး
 မဟုတ်လား”
 ကျင်းယုံချူးချူး၏ ရင်ထဲ၌ ပြင်းပြင်းထန်ထန် လှုပ်ရှား
 သွားလေသည်။

သူမသည် အဘိုးဖြစ်သူ၏လက်ထဲမှ ရန်းထွက်ကာ ရုစူးရယ်ထံသို့ တစ်လှမ်းချင်းလျှောက်လှမ်းသွား၏။

“စူးရယ်--- ရင်- ရင်---ကျွန်မတို့ကို နောက်ပြောင် မကျီစယ်ပါနဲ့”

ရုစူးရယ်သည် သူမအား ကြေကွဲဝမ်းနည်းသောမျက်လုံး အစုံဖြင့် စိုက်ကြည့်လိုက်၏။

“ဝမ်းနည်းပါတယ်၊ ကျုပ်ဟာ မင်းထင်သလို နောက်ပြောင် ကျီစယ်နေတာ မဟုတ်ပါဘူး”

ကျင်းယုံချူးချူး၏မျက်ဝန်းအစုံတွင် မျက်ရည်များရစ်ခဲ့ လာလေသည်။

“ဒါ- ဒါဖြင့်---”

ရုစူးရယ်သည် သူမအားကရုဏာသက်စွာဖြင့် ကြည့် လိုက်၏။

“ဟုတ်ပါတယ်၊ အခုမင်း---မျက်စိရေမှားတွေမြင်ရတဲ့ ရုစူးရယ်ရဲ့ ခန္ဓာကိုယ့်ပေါ်ကဝတ်စုံဟာ ကျုပ်ရဲ့ဘဝမှန်ပါပဲ”

ကျင်းယုံချူးချူး၏ မျက်နှာတစ်ခုလုံး ဖြူပပ်ဖြူလျော် ဖြစ်သွားတော့သည်။

သူမ၏မျက်ဝန်းအစုံမှ မျက်ရည်များသည် ပါးပြင်ပေး ရပ်တိုက်ပြေးလွှားကျဆင်းလာလေသည်။

“ရက်- ရက်စက်လိုက်တာ၊ ကျွန်---ကျွန်မ ဘာဖြစ်လို့ မျက်စိကန်းပြီး ရင်ကိုမှ သံယောဇဉ်တွယ်မိခဲ့တာပါလိမ့်”

ရုစူးရယ်သည် သက်ပြင်းတစ်ချက်ကိုလေးဖင့်စွာချလိုက် လေသည်။

“ကျုပ် တကယ်စိတ်မကောင်းပါဘူး။ သေချာတာ တစ်ခုကတော့ မင်းအပေါ် ကျုပ်ကိုယ်တိုင်ကလည်း သံယောဇဉ် တွယ်မိခဲ့ပါတယ်”

ကျင်းယုံချူးချူးသည် သူ့အား မျက်ရည်များစိုစွတ် နေသောမျက်ဝန်းအစုံဖြင့် စိုက်ကြည့်ကာ ခေါင်းကိုဖြည်းညှင်းစွာ သါယမ်းလိုက်လေသည်။

“ရင့်စကားဟာ ကျွန်မ နှလုံးသားကို တကယ်စွဲငြိသာယာ ပပပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် ဒီလိုအခြေအနေမျိုးနဲ့ ကျွန်မ ဘယ်လို နှံ့ကြည့်ရမှာလဲရင်”

ပြောရင်းရှိုက်လိုက်သည်။

ရုစူးရယ်သည် သူမအား ဝေးထိုင်လျက်ကြည့်နေသည်။

ကျင်းပိုင်ချန်းက သူမ၏ ငိုကြွေးနေပုံကိုကြည့်ကာ ရင်ထဲ၌ ခံပြင်းနာကျည်းလာလေသည်။

“သမီး- ဒီလိုသစ္စာဖောက်တစ်ယောက်အတွက် မျက်ရည် ကျစရာမလိုဘူး။ သူ့ကို သစ္စာဖောက်တို့ရဲ့ သွားရာလမ်းကို ပိုရုံပဲ ရှိတယ်”

ရုစူးရယ်သည် သူ့အား ဆတ်ခနဲ လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။

“ကျင်းပိုင်ချန်း---ခင်းဗျားရဲ့ အဆိုက်ဇာတ်လမ်းကို နိဂုံး သူပီသင်ပါပြီ၊ အေးအေးဆေးဆေးအဖမ်းခံပါ”

ကျင်းပိုင်ချန်းသည် နာကျည်းရွံ့မှန်းသော မျက်လုံးအစုံဖြင့် ရိုက်ကြည့်လိုက်သည်။

“ကျုပ်က အဖမ်းခံရမယ်ဟုတ်လား၊ ဟား- ဟား- ဟား” သူကပြောရင်း အားပါးတရရယ်မောလိုက်သည်။

ရုစူးရယ်သည် သူ့အား စူးရှသောမျက်ဝန်းအစုံဖြင့် စိုက်ကြည့်လိုက်၏။

“ကျင်းပိုင်ချန်း- ခင်ဗျား ခေါင်းမမာပါနဲ့- အခုအချိန်မှာ ခင်ဗျားဟာ ဌက်တစ်ကောင်ဆိုရင်တောင်မှ ဒီနေရာက လွတ်ပြောက်အောင် ရုန်းထွက်ပျံ့ပြေးနိုင်စွမ်းမရှိတော့ပါဘူး”

ကျင်းပိုင်ချန်းက မဲ့ပြုံးပြုံးလိုက်သည်။

“ကောင်မပြီလေ- မင်းကျွပ်ကို ဘယ်လိုပမ်းနိုင်မယ်ဆိုတာ ကျွပ်စမ်းသပ်ကြည့်ဦးမယ်”

ပြောကာ ရုစူးရယ်အား တိုက်ခိုက်ရန်ဟန်ပြင်လိုက်သည်။ ရုစူးရယ်က သက်ပြင်းတစ်ချက်ချကာ ခေါင်းကိုခါယမ်းလိုက်၏။

ယင်းနောက်---

လက်တစ်ချက်ရေယမ်းကာ ကျယ်လောင်သော အသံဖြင့်-

“ဟေ့----သူတို့နှစ်ယောက်ကို ဝိုင်းထားလိုက်ကြစမ်း-

ခုခံထွက်ပြေးတဲ့လူကို ညှာစရာမလိုဘူး”

ဟုပြတ်သားစွာ အမိန့်ပေးလိုက်သည်။

သူ၏ စကားသံဆုံးသွားသည်နှင့်တပြိုင်နက်---

မီးတုတ်ကိုယ်စီ ကိုင်ဆောင်ထားကြသော စစ်သည်များသည် စားသောက်ဆိုင်ထဲသို့ပြေးဝင်လာကြကာ ကျင်းပိုင်ချန်းတို့အား ဝိုင်းရံထားလိုက်ကြလေသည်။

ကျင်းပိုင်ချန်းသည်နဲ့ရဲသောမျက်လုံးအစုံဖြင့် ရုစူးရယ်အားစိုက်ကြည့်လိုက်သည်။

“မင်း- မင်း-”

ကျင်းယုံချူးချူးသည် အဘိုးဖြစ်သူနှင့် ရုစူးရယ်အား တစ်လှည့်ဆိုကြည့်ကာ မျက်ရည်များကျဆင်းလာလေသည်။

“ရုစူးရယ်၊ ရင်--- ရင်-- ကျွန်မအဘိုးကို ခွင့်လွှတ်ပါ-- ရဲရဲသပျူအပြစ်တွေ အားလုံးအတွက် ဥပဒေရဲ့ ပြစ်ဒဏ်ကို ကျွန်မ သါမယ်”

ပြောရင်း ရုစူးရယ်ရေတွင်ဗူးထောက်လိုက်သည်။

ရုစူးရယ်၏ရင်ထဲ၌ နှင့်ခနဲခံတားလိုက်ရ၏။

သူသည် ကျင်းယုံချူးချူးအားကမန်းကတန်း၊ ဖေးမဆွဲယူလိုက်သည်။

“ချူးချူးရယ်--- ကျွပ်- ကျွပ်ကို ခွင့်လွှတ်ပါ၊ မင်း ပြောတဲ့စကားကို ကျွပ်လက်ခံချင်ပါတယ်၊ ဒါပေမယ့်---”

သူက စကားကိုတစ်ဝိုင်းတစ်စဖြင့် ရပ်တန့်လိုက်သည်။ သို့သော်---

ကျင်းယုံချူးချူးသည် သူ၏စကားကိုကောင်းစွာသဘောပေါက်နားလည်လိုက်၏။

ဒါပေမယ့် ဘာဖြစ်သနည်း---

ရုစူးရယ်သည် မိမိအပေါ်ထားရှိသော မေတ္တာတရားကို ဥပက္ခာပြုကာ တရားဥပဒေ၏တာဝန်ကို တိတိကျကျ ဆောင်ရွက်တော့မည် မဟုတ်ပါလော့။

သူမ၏ ရင်ထဲ၌ ဆစ်ခနဲနာကျင်သွားလေသည်။

သူမသည် မျက်ရည်များရစ်ခဲနေသော မျက်ဝန်းအစုံဖြင့် ရုစူးရယ်အားစိုက်ကြည့်နေ၏။

ရုစူးရယ်သည် သူမ၏ မျက်ရည်များပြည့်နက်နေသော

ပျက်ဝန်းအစုံအား ရင်မဆိုင်ဝံ့သည်အလား တစ်ဖက်သို့ပျက်မှာ လွှဲထားလိုက်လေတော့သည်။

၇၃

ရှုစူးရယ်သည် ကျင်းယုံချူးချူး၏ပျက်ဝန်းအစုံအားရင်မဆိုင် ဝံ့သည်အလား တစ်ဖက်သို့ ပျက်မှာလွှဲထားလိုက်လေသည်။

ကျင်းယုံချူးချူး ဟန်မဆောင်နိုင်တော့ပါ။

ရှုစူးရယ်၏ရင်ခွင်ထဲသို့ ခေါင်းတိုးဝင်ကာ ငိုကြွေးလိုက် လေတော့၏။

ယင်းတဒဂ်အချိန်လေးမှာပင်---

သူမ၏ ပျက်ဝန်းထောင့်ရိပ်တွင် ရှုစူးရယ်၏ ဘယ်ဘက်နံနိုး ကြားသို့ဓားတစ်လက်က တိတ်တဆိတ်တိုးဝင်လာသည်ကိုတွေ့မြင် လိုက်ရလေသည်။

တဆက်တည်း၌---

ထိုဓားကို ထိုးသွင်းလာသူမှာ ကျင်းပိုင်ချန်းဖြစ်ကြောင်း ကိုလည်းတွေ့မြင်လိုက်ရ၏။

သူမ၏ ရင်ထဲ၌ထိတ်ခနဲဖြစ်သွားလေသည်။

လေးဘက်လေးတန်တွင် ဝိုင်းရံထားသော ရဲမက်များအား ပျက်လုံးတစ်ချက် ဝေကြည့်လိုက်သည်။

ရဲမက်များသည် ကျင်းပိုင်ချန်းက ရှုစူးရယ်အားမေးမြင် ထိုးသွင်းလိုက်သည်ကို တွေ့မြင်လိုက်ကြ၏။

သို့ရာတွင်---

ကျင်းပိုင်ချန်း၏ ထိုးသွင်းမှုအရှိန်မှာ လျင်မြန်တိကျလွန်း သဖြင့် ဟန်တားရန်ပင် အချိန်မရတော့ပါ။

ယင်းကြောင့်---

ကျင်းပိုင်ချန်း၏ဓားသည် ရှုစူးရယ်၏နံကြားထဲသို့ လျင် မြန်သောအရှိန်ဖြင့် တိုးဝင်သွား၏။

“မလုပ်နဲ့---

ကျင်းယုံချူးချူးသည် ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်စွာ အော်ဟစ် ရင်း ရှုစူးရယ်၏ခန္ဓာကိုယ်အား ဆွဲလှည့်လိုက်သည်။

ထိုအခါ-

ဓားဦးသည် ရှုစူးရယ်၏ခန္ဓာကိုယ်နှင့် တစ်လက်မအကွာ အဝေးမှ လွဲချော်သွားခဲ့လေသည်။

သို့သော်---

ကျင်းယုံချူးချူးသည် မိမိ၏ခန္ဓာကိုယ်ကို အရှိန်မထိန်း နိုင်တော့ဘဲ ရှေ့သို့တိုက်ကျသွားရာ ဓားသည် သူမ၏ရင်ဝသို့ ဝိုက်ဝင်သွားလေသည်။

“အား--”

သူမသည် စူးရှမှာကျင်သော ဝေဒနာကြောင့် အော်ဟစ် ကာ ရုပ်သေးကြီးပြတ်သည်အလား ပျော့ရွေကျသွားလေတော့၏။

၇၃

“ချိုးချိုး---”

“သမီး---”

ရုစူးရယ်နှင့် ကျင်းပိုင်ချန်းတို့သည် ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်စွာဖြင့် ပြိုင်တူအော်ဟစ်လိုက်ကြ၏။

ရုစူးရယ်က ပျော့ခွေကျသွားသော ကျင်းယုံချိုးချိုးအား ကမန်းကတန်း ပွေချီထားလိုက်သည်။

ကျင်းပိုင်ချန်းကလည်း သူမအားပွေချီရန်ဟန်ပြင်သည်။

သို့သော်---စစ်သည်ရဲမက်များကသူ့အားဖမ်းဆီးကာ ကြီးများဖြင့်တပ် နောင်ထားလိုက်ပြီဖြစ်ရာ ခန္ဓာကိုယ်မှာလှုပ်ရှားရန်ပင် အင်အား မရှိတော့ချေ။

သို့သည် ရုစူးရယ်၏ရင်ခွင်ထဲ၌ ပျော့ခွေလဲကျနေသော ကျင်းယုံချိုးချိုးအား ပြူးကျယ်သော မျက်လုံးအစုံဖြင့် စိုက်ကြည့်နေသည်။

ရုစူးရယ်သည် ကျင်းယုံချိုးချိုးအား သိုင်းဖက်ထားရင်း စိုးရိမ်ကြီးစွာ ငုံ့ကြည့်နေလေသည်။

“မင်း---ဘာမှမဖြစ်ရဘူး မင်းဘာမှမဖြစ်ရဘူး---”

သူသည် အရူးတစ်ယောက်ပမာ တတွတ်တွတ်ရေရွတ်နေမိလေသည်။

ကျင်းယုံချိုးချိုးသည် သူ့အား မျက်ရည်များရစ်စဲနေသော မျက်ဝန်းအစုံဖြင့် စိုက်ကြည့်နေသည်။

သို့ရာတွင်---

အမြင်အာရုံများက တဖြည်းဖြည်း ဝေဝါးလာကာ မှောင်အတိ ကျသွားလေတော့သည်။

သူမ၏ဝိညာဉ်သည် သူမ၏ ခန္ဓာကိုယ်မှ ဖယ်ခွါသွားခဲ့ပြီဟုတ်ပါလော---။

ရုစူးရယ်သည် သူမအား တင်းကျပ်စွာသိုင်းဖက်ထားလိုက်၏။

“ချိုးချိုးရယ်--- ကျုပ်ကိုခွင့်လွှတ်ပါ---”

ပြောရင်းမှ ငိုကျွေးလိုက်သည်။

ယင်းအချိန်---

စစ်သည်များသည် ကျင်းပိုင်ချန်းအားဖမ်းဆီး ခေါ်ဆောင်သွားကြလေသည်။

ကျင်းပိုင်ချန်းသည် အသိကင်းမဲ့နေသော လူတစ်ယောက်ပမာ ဟန်မူရာ ကင်းမဲ့နေသောမျက်နှာထားဖြင့် အာဏာပိုင်များ ခေါ်ဆောင်ရာသို့ လိုက်ပါသွားလေတော့သည်။

၀၃

နံနက်ခင်း၏နေရောင်ခြည်သည် အရှေ့ဘက်မိုးကုပ်စက်ဝိုင်းဆီမှ စတင်ထွက်ပေါ်လာခဲ့ချေပြီ။

နံနက်ခင်း နေရောင်ခြည်ထွက်ပေါ်ခြင်းနှင့်အတူ သတင်းထူးတစ်ခုသည် လူတိုင်းလူတိုင်း၏နှုတ်ဖျားမှ ရေပန်းတီးစွာ ထွက်ပေါ်လာသည်။

ဤသတင်းကား---

သံစဉ်မဲ့ပလ္လေဟူသော အမည်ကို ထင်ယောင်ထင်မှား ပြုကာ ဥပဒေကိုကျောခိုင်းလျက် ဒုစရိုက်မှုများ ကျူးလွန်ခဲ့သော

ကျင်းပိုင်ချန်းတို့လူစုအား "သံစဉ်မဲ့ပလွေ"မှ ဖမ်းဆီးအရေးယူလိုက်
သည်ဟူသော သတင်းပင်ဖြစ်ပေသည်။

ပြည်သူ့လူထုနှင့် သိုင်းလောကတို့သည် ထိုသတင်းကို
ကြားရသောအခါ စိတ်နှလုံးအေးချမ်းကာဝမ်းသာပျော်ရွှင်မဆုံး
ဖြစ်ကုန်ကြလေသည်။

သူတို့သည် "သံစဉ်မဲ့ပလွေ" ဟူသော ဥပဒေဘက်
တော်သားတစ်ယောက် ပိပီတို့ကဲ့သို့စိတ်နှလုံးပျော်ရွှင် အေးချမ်းပါ
စေရန် ဆုမွန်ကောင်းတောင်းပေးနေကြသည်။

သို့သော်---

ယခုတစ်ကြိမ် ဒုစရိုက်သမားများကို ဖမ်းဆီးအရေးယူရ
ခြင်းသည် သံစဉ်မဲ့ပလွေအနေဖြင့် နှလုံးသားအား နင်းချေဖျက်ဆီး
ခဲ့ရကြောင်း သိရှိခဲ့မည်ဆိုပါလျှင်-----

ပြီးပါပြီ။

၂၇/၁၀/၉၆